

Dương Hoàng Đế Vs Sáu Lang Đại Thần

Contents

Dương Hoàng Đế Vs Sáu Lang Đại Thần	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	22
4. Chương 4	35
5. Chương 5	46
6. Chương 6	58
7. Chương 7	79
8. Chương 8	88
9. Chương 9	101
10. Chương 10	112
11. Chương 11	121
12. Chương 12	128
13. Chương 13	140
14. Chương 14	158
15. Chương 15	170

Dương Hoàng Đế Vs Sáu Lang Đại Thần

Giới thiệu

Chỉ vì cái máy khôn nạn của cha hấn mà hấn xuyên không tới chỗ nào mà đến cả máy chơi game cũn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-hoang-de-vs-sau-lang-dai-than>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Nước chảy róc rách, từ trên núi chảy ra bìa rừng, đình đình đông đông... Dòng suối dưới ánh mặt trời lấp lánh hào quang, nước suối trong suốt, có thể thấy cá lội tung tăng, những hòn sỏi dưới đáy. Một sài phu đi đến bên cạnh dòng suối rửa tay, một màu đỏ chậm rãi chảy tới tay gã.

“?” Gã khốn hoặc nâng đầu, hét thảm thiết, “Có người chết a!!” Bó củi đặt bên cạnh không kịp mang theo, ba chân bốn cẳng chạy sâu vào rừng.

Thi thể từ suối chậm rãi trôi tới bên bờ, mặt người chết trắng bệch, hai tay vô lực nổi trên mặt nước. Có thể thấy, hắn đã chết được một thời gian.

Trong rừng vắng lặng...

Đột nhiên, mắt người chết mở, hai tay máu me liều mạng vùng vẫy, “Oa oa oa! Vì cái gì lần này là ở trong nước! Xú lão đầu! Cái máy chết tiệt của ngươi! Cầu cho sét đánh nát nó đi! Lần đầu tiên là chiến tranh chống phát xít Nhật, lần thứ hai là chiến tranh giành độc lập của Hoa Kỳ, lần này thế nhưng là ở trong nước giữa nơi hoang sơ hẻo lánh! Biết đưa con người không biết bơi mà còn cho tá vào thi thể trôi sông! Thiên tru a! Cô lỗ cô lỗ, ta sắp chết đuối ~”

Đang lúc Thụy Âm vùng vẫy đến bắt diệp nhạc hồ thì, một thanh âm từ đỉnh đầu truyền đến, “Hoàng Thượng! Cuối cùng vì thần đã tìm được người!”

Hoàng Thượng?! Thụy Âm ngẩn người.

Một thanh âm khác lạnh lùng vang lên, “Hôn quân, người ở bờ suối, vùng vẫy như sắp chết đuối vậy để làm gì.”

Thụy Âm cúi đầu nhìn, phát hiện chính mình quả nhiên ở bờ suối... Từ từ... Ở đây tại bờ suối chỉ có mỗi mình... Nói như vậy... Chính mình sẽ không tá vào thi thể của một người không tốt đi... Hắn chậm rãi nâng đầu, phát hiện đứng trước mặt hai nam nhân hoàn toàn trái ngược, một người cười đến ôn nhu vô cùng, một người thần tình lạnh như băng, giống như bị ai cướp của không bằng... “Hi.” Thụy Âm cứng ngắc nâng lên tay phải chào.

Ôn nhu nam nhân mặt cương một chút, khối băng nam nhân mặt mày nhẵn đến độ có thể kẹp chết muỗi.

“Hoàng Thượng, người làm sao vậy?”

“Sẽ không là uống nước nhiều quá, nước vào làm hư óc đi. Hôn quân, còn không mau lên đây!” Mặt băng một bên không kiên nhẫn nói xong, một bên nắm Thụy Âm tha ra khỏi nước.

“Lệ Lãm Sát! Đối Hoàng Thượng ôn nhu một chút!” Ôn nhu nam nhẹ nhàng nói với mặt băng.

Nga... Nguyên lai ác quỷ nam gọi Lệ Lãm Sát a... Thật sự là một cái tên chuẩn xác... Vừa nghe đã biết không phải người tốt... Thụy Âm đồng ý gật gật đầu.

“Thạch Dục Lam, chính là bởi vì ngươi đối hắn quá mức dung túng, cho nên hắn mới có thể như vậy ngang ngược dốt nát!” Lệ Lãm Sát bắt mắt.

Nga nga, nguyên lai ôn nhu nam gọi Thạch Dục Lam a... Ân ân ân, cổ nhân đặt tên quả thật chuẩn xác... Tên ôn nhu như vậy quả nhiên xứng với nam nhân ôn nhu này... Đều là bởi vì sai lầm của ôn nhu Thạch Dục Lam, ta mới có thể biến thành một tên hôn quân a... Từ từ... Hôn quân?! “Hey! What?! Hôn quân?!” Thụy Âm chỉ chỉ chính mình, không thể nào, không chỉ tá vào thi thể của hoàng đế, lại còn là hôn quân?! Kia chẳng phải là cừu gia vô số? Thiên na! Chính mình rốt cuộc bước vào trong cái đồ đống rắc rối gì đây...

“Như thế nào, chính ngươi không cảm thấy sao?” Lệ Lãm Sát trào phúng cười, “Muốn giết ai liền giết, làm cái gì cũng phải xem tâm tình của ngươi.” Loại này quân chủ thể nhưng là người lúc mình còn nhỏ đã thể phải bảo hộ trước bài vị tổ tiên, nếu không ngại phá bỏ lời thề, chính mình sớm một đao giết chết tên hôn quân này.

“Lệ Lãm Sát!” Thạch Dục Lam hướng Lệ Lãm Sát hô một tiếng, thực lo lắng nhìn nhìn sắc mặt Thụy Âm.

“Khó trách sẽ bị giết a...” Thụy Âm vuốt cằm gật gật đầu, “Xem ra thực là một tên đáng chết, cho dù bị trời đánh cũng không có gì kỳ quái...”

“Hoàng Thượng?” Thạch Dục Lam lo lắng nhìn nhìn Thụy Âm, kỳ quái, Hoàng Thượng như thế nào cảm giác là lạ...

“A? A, không có gì, không có gì!” Thụy Âm lúc này mới phục hồi tinh thần lại, “Ta không nghĩ cái gì kỳ quái hết!” Hắn đứng lên, phúi phúi cổ trên quần áo, “Ta có điểm đối, đều là cái máy chết tiệt kia của lão cha, lãng phí của ta nhiều ca-lo-ri như vậy... Uy, hai người chờ ta một chút nga.” Nói xong, Thụy Âm liền hướng bọn họ phất phất tay, đi đến dưới một thân cây. Hắn nâng đầu, nhìn nhìn dĩa quả trên cây, vén tay áo.

“Hoàng Thượng?” Thạch Dục Lam lắp bắp kinh hãi, xem tư thế này, Hoàng Thượng sẽ không là định leo cây chứ?! Không đúng, Hoàng Thượng từ nhỏ đến lớn chưa từng leo cây, Hoàng Thượng luôn đối với hành động thô lỗ này tỏ vẻ khinh bỉ, có lẽ tự mình đa tình thôi.

Nhưng Thạch Dục Lam mới vừa trấn an mình xong, Thụy Âm liền thoáng cái nhảy lên cây, “Thặng thặng thặng” tiếp tục trèo, động tác không hề cứng nhắc, phẳng phất là tay lão luyện thường xuyên leo cây (Cũng là, kỳ thật Thụy Âm thường vì không muốn làm vật thí nghiệm “hi sinh” cho lão cha mà leo lên cây trèo).

Không chỉ có Thạch Dục Lam ngây ngẩn cả người, cả Lệ Lãm Sát cũng giật mình. Đây thực chính là tên hôn quân nhất gan sợ chết?!

Thụy Âm đứng ở trên nhánh cây cẩn thận lựa hái một quả, “Ân, trái này vừa chín.” Hắn hưng hăng cắn một ngụm, “Thực ngọt!” Vì thế không chút nghĩ ngợi hái một đồng bỏ vào trong áo. Đột nhiên, hắn nhớ tới cái gì, hướng hai người cách đó không xa hô, “Uy! Cây này có chủ nhân không?”

Thạch Dục Lam cùng Lệ Lãm Sát càng khiếp sợ, hôn quân cư nhiên trước khi lấy cái gì còn hỏi có hay không chủ nhân...

“Uy! Các người cầm điếc a! Rốt cuộc có hay không chủ nhân!!” Xem đối phương không có phản ứng, Thụy Âm không kiên nhẫn quát to. Không có biện pháp, hắn cái gì cũng tốt, chính là tính tình không được, hơn nữa là kiên nhẫn, lại ít đến đáng thương.

“Không, không có, không đúng...” Thạch Dục Lam quá mức khiếp sợ, đến cả quy tắc cũng đều quên, “Không đúng, quên lễ tiết... Hồi Hoàng Thượng, cây này là vô chủ!”

“Sớm nói!” Vừa nghe có thể ăn miễn phí, Thụy Âm lại yên tâm vui vẻ hái trái.

“Tê—” Một thanh âm kỳ quái bên cạnh vang lên.

Thụy Âm quay đầu, nheo mắt, “Đó là...”

Một con xà nhỏ dài chậm rãi bò về phía tổ chim trên cây. Thụy Âm nhìn nhìn tổ chim có vài con chim nhỏ tựa hồ là mới sinh, xiết chặt một quả trong tay, hướng xà hưng hăng ném tới, “Tử xà! Giữa ban ngày ban mặt, nghĩ đối chim nhỏ còn chưa mọc lông làm gì! Cút ngay!”

Bị phá chuyện tốt, xà chuyển hướng Thụy Âm bay tới.

Lệ Lãm Sát nhìn thấy nhánh cây bỗng nhiên rung kịch liệt, liền vọt tới dưới tàng cây, nâng đầu, phát hiện Thụy Âm hướng chỗ mình đang đứng ngã xuống, mà đằng sau hắn chính là một con xà. Lệ Lãm Sát rút kiếm bên hông ra phóng tới. Kiểm sát ngay má Thụy Âm, đâm vào đầu xà, găm nó dính chặt vào thân cây. Mà cùng lúc đó, Thụy Âm cũng hưng hăng nhào vào trong lòng ngực Lệ Lãm Sát.

“...” Hắn dám khẳng định, quỷ nam trước mặt tuyệt đối luyện qua thập bát đồ đồng nhân, bằng không ngực tên này thế nào cứng như vậy.

“Người không có chuyện gì lại đi trêu chọc xà.” Lệ Lãm Sát tức giận.

Thụy Âm sờ sờ cái mũi, buồn buồn nói, “Bởi vì con xà không biết xấu hổ kia giữa ban ngày ban mặt ý đồ cường thường dân điều, ta cái này gọi là gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ.”

Lệ Lãm Sát ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện trên đỉnh cây vài con chim. Chẳng lẽ, hôn quân là vì cứu chúng nó...

“Uy, há miệng ra.”

“?” Lệ Lầm Sát không rõ cho nên há miệng, một trái gì đó rất to nhét vào trong miệng Lệ Lầm Sát.

“Thực ngọt. Đúng không!” Thụy Âm hướng Lệ Lầm Sát ngọt ngào cười, xoay người hướng Thạch Dục Lam chạy tới, “Uy! Ăn không? Rất ngọt. Ăn rất ngon nga!”

“Hoàng Thượng, người đích thân hái quả cho vi thần?! Vi thần sợ hãi...” Thạch Dục Lam tiếp nhận quả trong tay Thụy Âm, hết sức lo sợ mà cúi đầu.

“Sợ cái gì hãi, đừng nói mấy lời sến như vậy, nghe thực kỳ cục, thích nói cái gì liền nói a!” Thụy Âm ôm lấy bả vai Thạch Dục Lam, “Về sau chúng ta chính là bạn thân! Đúng rồi, nếu không chúng ta kết bái?” Tưởng tượng đến kết bái, Thụy Âm liền hưng phấn hẳn, ha ha, cho tới bây giờ còn chưa từng thử qua kết bái nha, “Uy! Lầm Sát! Đi tới! Kết bái kết bái!”

“Kết, bái?” Lệ Lầm Sát giống như hóa đá, hôm nay hôn quân làm sao vậy? Buổi sáng vừa mới bị thích khách ám sát, một lát sau lại cao hứng phấn chấn muốn kết bái?

“Đương nhiên! Không kết bái chẳng lẽ kết hôn!” Thụy Âm trở mình xem thường, “Nhanh lên!” Hắn giơ lên tay như cũ máu me khắp nơi hướng Lệ Lầm Sát huy huy.

Lệ Lầm Sát gương mặt nhìn Thụy Âm, thần sắc phức tạp. Thạch Dục Lam cũng gắt gao nhìn chăm chăm Thụy Âm, một câu cũng không nói.

“Làm sao vậy?” Thụy Âm chợt dạ nhìn nhìn bọn họ, sẽ không phải phát hiện hắn là giả chứ...

“Hoàng Thượng, người không đau sao?”

“? Tại sao phải đau?”

Thạch Dục Lam chỉ chỉ phía sau Thụy Âm, “Hoàng Thượng, sau lưng người còn cắm một cây tiễn kia... Nãy giờ không có cơ hội nói...”

“?” Thụy Âm quay đầu, rõ ràng phát hiện trên lưng mình dựng đứng một cây tiễn, máu đã nhiễm đỏ quần áo, “...” Hắn từ nhỏ thần kinh đau đã hơi bị suy nhược, nếu người khác không nhắc nhở, hắn chính mình sẽ không phát hiện mình bị thương... “Ấn... Ấn... Đây... Đại khái bị thương thời gian đã dài... Cho nên quen a... Ha ha ha... Cáp...” Xấu hổ...

“Vô nghĩa! Thạch Dục Lam, còn không mau giúp hôn quân trị thương!” Đi đến trước mặt hai người kia, Lệ Lầm Sát không kiên nhẫn đẩy Thụy Âm vào trong lòng ngực Thạch Dục Lam. Động tác tuy thô lỗ, nhưng Lầm Sát tận lực không lộng đau Thụy Âm.

Thạch Dục Lam lúc này mới nhớ tới việc cần thiết hiện tại là gấp rút giúp Hoàng Thượng cầm máu, bằng không máu cứ chảy như vậy, có nhiều máu hơn nữa cũng không đủ. “Hoàng Thượng người từ từ, vi thần lập tức giúp người trị thương!” Dục Lâm mở bao trên lưng, bên trong rõ ràng là một loạt ngân châm cùng một bình dược.

Thạch Dục Lam nhìn nhìn tiễn trên lưng Thụy Âm, cắm rất sâu, cứ thế mà nhổ ra thì đau đến cỡ nào, không muốn để Hoàng Thượng bởi vì đau quá mà cắn lưỡi. Dục Lam nhìn nhìn tiễn, lại nhìn nhìn Lệ Lầm Sát, lại nhìn nhìn tiễn, sau đó...

“Uy! Thạch Dục Lam! Người làm gì!” Lệ Lầm Sát mặt âm trầm rống lên.

“Phi phi phi!” Thụy Âm đem vật thể nhét vào trong miệng mình ới ra, “Dục Lam, người làm gì a! Gì chứ đem tay hắn nhét vào trong miệng ta!”

“Hồi Hoàng Thượng, vi thần sợ lúc vi thần nhổ tiễn, Hoàng Thượng người không thể thừa nhận cái loại đau nhưc này.”

“Vậy người tốt xấu gì cũng đưa ta thứ nào sạch sẽ a...” Thụy Âm dùng sức xoa xoa miệng mình ôm oán giận nói, thật sự là, ăn thứ không sạch sẽ, sẽ đau bụng nha...

“Hôn quân, tay của ta không sạch sao!” Lệ Lầm Sát trừng mắt nhìn Thụy Âm, vén tay áo, giơ cánh tay ra, “Đau cứ cắn.”

“Không cần mở miệng là gọi hôn quân, rất tổn hại hình tượng đẹp đẽ của ta.” Thụy Âm bắt mắt nắm cánh tay Lê Lãm Sát, “Lãm Sát, ta phát hiện kỳ thật ngươi là người tốt (Nếu ngươi không gọi ta hôn quân...).”

“Dong dài!” Mắt tự nhiên quay đầu.

“A a...”

Mây lượn lờ trên đỉnh núi, bên dưới sương mù, hiện rõ một tòa nhà nguy nga tráng lệ hừng hực khí thế, cổng sư tử oai dũng, mái ngói rồng bay, trên tường hồ nằm lười biếng, tất cả điểm tô cho ngạo khí cùng khí phách của chủ nhân.

Ngay phía trên đại môn màu nâu, một tấm biển đen đề: Phù Vân cung.

Phù Vân cung, tổ chức ám sát lớn nhất trên giang hồ, mặc kệ nhiệm vụ gì, bọn họ đều dám tiếp, cho dù là giết đương kim hoàng thượng, chỉ cần người ra giá tốt, bọn họ cũng sẽ không cự tuyệt. Phù Vân cung mỗi một sát thủ, đều có kinh nghiệm phong phú. Giang hồ thập đại sát thủ, Phù Vân cung đã chiếm tám, mà vị trí đứng đầu, giang hồ đệ nhất sát thủ, là Phù Vân cung chủ: Vân Kích Tiêu.

Bên trong sương khói nhạt nhòa vẩn vít, một trung niên nam tử mập mạp đứng, bắt an xoa xoa tay, đôi mắt nhỏ xíu nhìn khắp nơi.

“Tháp tháp” Tiếng bước chân từ xa xa vang lên, dần dần rõ ràng, một gã hắc y nam tử đẩy cửa ra, chậm rãi đi đến, “Yêu yêu, đường đường Tể Tướng quang lâm hàn xá, thật sự là làm phòng ốc sơ sài rạng rỡ không ít!”

Tể Tướng xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, hướng hắc y nam tử khom lưng, “Cung chủ người cũng đừng giễu cợt ta, ta là muốn hỏi, việc ta nhờ lần trước, chẳng biết như thế nào?”

“Nga nga, người nói giết tiểu tử hoàng đế kia a!” Vân Kích Tiêu vỗ vỗ đầu, “Nguy rồi, đã quên!”

Tể Tướng thân thể cứng đờ, cách nhàn nhạt khói xanh, Tể Tướng thấy không rõ biểu tình trên mặt đối phương, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ thấy đường nét, “Cung chủ?”

“Nga nha úc nha, thật đáng ghét, người ta thể nhưng quên mất!” Vân Kích Tiêu đi tới đi lui mấy vòng, “Ta thể nhưng đem sự tình trọng yếu như vậy cấp quên!”

“Cung chủ, chẳng lẽ người chưa làm?” Tể Tướng ánh mắt mị lên, chủy thủ trong tay lạng lẽ xiết chặt.

Gió từ đại môn thổi tới, khói tan đi mất. Mặt Vân Kích Tiêu rõ ràng hiện ra trước Tể Tướng. Kích Tiêu hướng Tể Tướng âm lãnh cười, “Quên đưa thi thể hắc mang về cho người quá mục.”

Tể Tướng nhìn thấy biểu tình âm lãnh của Vân Kích Tiêu, không khỏi rùng mình. Khuôn mặt suất đến mức khó người nào có được, tóc dài đen tuyền phi tán, hơn nữa biểu tình kia, cho người một loại cảm giác hít thở không thông, “Cáp, ha ha, cung chủ người làm là tốt rồi, làm là tốt rồi.”

Vân Kích Tiêu trào phúng nhìn nhìn ống tay áo phải của Tể Tướng, hừ hừ, xem ra vạn nhất mình không đi giết hoàng đế, Tể Tướng liền tính toán hủy thi diệt tích a, thiết thiết thiết, tục nhân a tục nhân, ta không bỏ qua cho người, “Một ngàn vạn lượng hoàng kim, cũng không quá nhiều đi.”

“Này đương nhiên, này đương nhiên.”

“Cám ơn cùng Phù Vân cung hợp tác, hoan nghênh lần sau lại đến.” Vân Kích Tiêu hướng Tể Tướng khẽ cúi đầu, xoay người đi nhanh ra ngoài.

“Cung chủ!” Ngoài cửa xuất hiện một người. Kề sát tai Vân Kích Tiêu nói nhỏ.

Vân Kích Tiêu trong mắt lãnh quang chợt lóe, nhưng lập tức lại trưng ra bộ mặt vô lại, “Nga nha úc nha, thật đáng ghét, nguyên lai còn chưa chết a! Ta một tiền kia rõ ràng hoàn mỹ như vậy, tư thể cũng là không có chút khuyết điểm a, chẳng lẽ kỹ thuật người ta thật lười? Nga nga, ta tổn thương.” Bộ dạng như chim nhỏ run rẩy...

“... Cung chủ người đừng nháo...” Một người bảy thước nam nhân tỏ vẻ ủy khuất thực ghê tởm a... Thực tổn hại vẻ ngoài tuấn mỹ của cung chủ... Còn như con chim nhỏ run rẩy... Rõ ràng là điều hâu... Hơn nữa là con điều hâu vô cùng nguy hiểm...

“Chẳng lẽ người ta lại ngàn dặm bên ba màn trời chiếu đất khổ sở bơ vơ không ai hỗ trợ đi bổ một tiền?”

“Cung chủ, là người không hoàn thành nhiệm vụ.” Thật là, cung chủ nhà mình lại bắt đầu muốn đẩy việc cho người khác... “Việc của mình thì tự mình làm.”

“Ai giúp ta đi...” Trợn to hai mắt đen lấy trang khả ái...

“... Cung chủ...” Bộ hạ bất đắc dĩ xuất ra bàn tính, “Căn cứ mệnh lệnh phó cung chủ, cung chủ nhờ vả một lần, khấu trừ sinh hoạt phí năm ngàn hai, trang khả ái một lần, khấu trừ sinh hoạt phí hai ngàn hai...”

“Từ từ! Ta đùa thôi! Ta đi ngay!” Vân Kích Tiêu cầm lấy cung cùng tiến bộ hạ mang tới, nhảy lên mái ngói, “Ta hiện tại liền đi bổ kia một tiền!” Kích Tiêu xoay người, đập mái ngói hướng xa xa bay đi.

Một phiến ngói từ trên mái rớt xuống...

“...” Bộ hạ thở dài, cung chủ lại nổi giận... Mỗi lần cung chủ nổi giận, khí lực sẽ lớn hơn bình thường rất nhiều, không biết bao nhiêu mái ngói đã bị phá hủy... Còn nữa... “Cung chủ! Đại môn mở, người vì cái gì không đi bằng đại môn!”

“Bởi vì như vậy một~~ điểm~~ cũng~~ không~~ suất~~” Thông qua thiên lý truyền âm hồi đáp.

“...”

“A nha!”

“Hoàng Thượng!” Thạch Dục Lam từ trên lưng ngựa nhảy xuống, vọt tới bên cạnh Thụy Âm đang ngã chổng vó lên trời, “Người làm sao vậy?”

“Không... Không có việc gì...” Yêu, ngã chết ta... Thụy Âm nhu a nhu đau đau mờ... Từ nhỏ tới lớn chưa từng cưỡi ngựa... Lão cha, người rút cuộc khi nào mới làm ta trở về... Vốn đang muốn dùng cái thứ giống như di động kia hỏi, kết quả bất đắc dĩ không biết lạc mất nơi nào.

“Hôn quân, như thế nào ngựa cũng không cưỡi được.” Lệ Lãm Sát từ trên cao nhìn xuống Thụy Âm.

“Ô” Hắn muốn mắng quỷ nam này! Quỷ nam có biết đứng nhìn như vậy cho hắn cảm giác áp bách rất lớn!

“Đưa tay cho ta.” Lệ Lãm Sát nghiêm mặt hướng Thụy Âm chìa tay.

“A?” Tay? Tại sao đưa tay cho hắn?

“Nghe không hiểu sao!” Người nào đó mày nhăn thành hình chữ “V” đáng sợ.

Thụy Âm hơi sợ đưa tay. Đáng giận, hắn rất sợ những người hung dữ như vậy! Giây tiếp theo, hắn đã bị Lệ Lãm Sát xách lên lưng ngựa.

“Ngồi cho vững, hôn quân.” Lệ Lãm Sát ôm thắt lưng Thụy Âm, lạnh lùng ra lệnh.

“??” Chuyện gì xảy ra?

“Lãm Sát, hảo hảo ôm lấy Hoàng Thượng, đừng làm hắn ngã.” Thạch Dục Lam lo lắng.

“Người thực phiền.” Lệ Lãm Sát để Thụy Âm ngồi đối mặt mình, “Hôn quân, ôm hảo ta, đừng để ngã.”

“??” Rốt cuộc xảy ra chuyện gì! Vì cái gì hiện tại mình ở trong lòng ngực quỷ nam!

“Hoàng Thượng, người nhăn nheo một chút.” Thạch Dục Lam hướng Thụy Âm toàn thân cứng ngắc ôn nhu cười, “Lãm Sát cưỡi ngựa rất giỏi, sẽ sớm đến quan đạo.”

Thụy Âm mặt như đưa đám run rẩy vươn tay hướng ôn nhu như hoa Thạch Dục Lam, 555, hắn không cần cùng hung thần ác sát này chung một con ngựa, vạn nhất làm Lệ Lãm Sát khó chịu, bản thân mình tại sao chết cũng không biết... Ta cùng với ôn nhu Dục Lam cưỡi một con ngựa~~ Thạch Dục Lam lại hiểu lầm

động tác này của Thụy Âm là do quá mức kích động, cười càn ôn nhu, “Hoàng Thượng, lần này vi phục xuất tuần làm người sợ hãi, yên tâm đi, đến quan đạo người liền an toàn. Giá!”

Không, không phải a!! Làm ta sợ hãi chính là quý nam bên cạnh a!! Thụy Âm trong lòng khóc ròng.

“Hôn quân, ngồi cho vững!” Không đợi Thụy Âm phản ứng, Lệ Lầm Sát liền hung hăng đá vào bụng ngựa, hướng về quan đạo.

Một con thỏ vừa nhảy qua nơi vó ngựa in dấu, hai cái tai dựng đứng đột nhiên khê động, chuyển hướng nhảy về phía lùm cây.

“Nga nha úc nha! Đáng ghét a! Ta nhớ rõ ném nó ở đây a!” Một hắc y nam tử nhún mào gãi đầu xuất hiện bên cạnh rừng cây, “Kỳ quái... Ta nhớ rõ là đem thi thể hoàng đế kia ném ở đây... Chạy đi đâu rồi?” Không cần đoán, cái người gãi đầu chạy khắp nơi trong rừng tìm thi thể này đúng là Phù Vân cung cung chủ: Vân Kích Tiêu.

Tìm khắp một vòng, vẫn không tìm được.

“Thi thể— người chạy đi đâu— đừng trốn— ta đến xem người— mau ra đi—”

... Hay là chúng ta cứ bỏ qua tên Vân Kích Tiêu này đi...

Ánh mặt trời xán lạn soi rọi, trên mặt hồ đột nhiên phản chiếu cái gì đó, hấp dẫn chú ý Vân Kích Tiêu, “Đó là?”

Vân Kích Tiêu chậm rãi đến bên bờ hồ, khom người xuống, nhặt thứ kỳ quái kia lên.

“Kỳ quái, đây là cái gì?” Vân Kích Tiêu gõ gõ vật thể không xác định, phát ra thúi thúi tiếng kim loại.

“? Không hiểu... Kệ nó.” Tả xem hữu xem không nhận ra đây là cái gì, Vân Kích Tiêu quyết định không để ý tới nữa, tùy tay ném đi.

Bởi vì nội lực quá lớn, cho nên, dù ném nhẹ như vậy, vật thể không rõ kia cũng bay đi rất xa.

Vân Kích Tiêu vò đầu, tùy tay vuốt mái tóc dài đen mượt phi tán, tiếp tục tìm thi thể.

“Nga nha? Dấu chân?” Nhìn thấy dấu chân tựa hồ vừa mới lưu lại không lâu, Vân Kích Tiêu nở nụ cười, “Thi thể, cuối cùng tìm được người... Người không ngoan úc, thể nhưng trộm chạy trốn, xem ta như thể nào trừng phạt người.” Lắc lắc cung trong tay, điểm hạ mũi chân, nhảy lên nhánh cây, hướng về phía dấu chân biến mất đuổi theo.

Lại nói tiếp vật thể không xác định kia, xoay tròn giữa không trung, “Hừ

~”

“Phanh!”

“A nha!” Một nam hài tóc nâu buộc đuôi ngựa chuẩn xác bị vật thể rơi trúng.

“Làm sao vậy, Lục Li?” Nam hài khác cùng tóc nâu buộc đuôi ngựa bộ dạng giống nhau như đúc nhìn nhìn Lục Li.

“Con chim chết tiệt nào đại tiện bậy bạ!” Lục Li hung hăng chỉ tay lên trời quát, “Đừng để ta tóm được người, bằng không sẽ đem người đi hầm! Thôi Ngôi, lấy thứ trên đầu ta ra.”

Thôi Ngôi nhìn nhìn thứ trên đầu Lục Li, “Lục Li, người gặp qua con chim nào đại tiện ra thứ giống như vậy?”

“?” Lục Li đích thân ra tay, chộp lấy vật thể kia, nhìn chăm chăm, “Kỳ quái, chưa từng thấy qua, Thôi Ngôi, người biết đây là cái gì không?”

“Người nghĩ rằng ta và người là giang hồ Bách Hiếu Sanh?” Thôi Ngôi tặng cho Lục Li một cái nhìn khinh bỉ.

Một con chim đột nhiên theo trong rừng cây bay về phía bầu trời. Lục Li thu hồi vật thể không xác định, hướng Thôi Ngôi nháy mắt. Thôi Ngôi ngẫm hiểu gật đầu. Giây tiếp theo, hai người biến mất, trong rừng cây chỉ có gió nhẹ nhàng thổi qua.

“A a! Quý nam ngốc!” Thụy Âm hung hăng đá bụi cây trước mặt, quát Lê Lãm Sát phía sau, “Người làm thế nào để hai con ngựa chạy mất a! Chỉ là đến bờ suối uống một chút nước mà thôi! Cũng bị người cấp khí...”

“Hoàng Thượng! Cẩn thận!” Thạch Dục Lam ngăn cản đã không còn kịp. Bởi vì không có chuyên tâm nhìn phía trước, đầu Thụy Âm mạnh mẽ đụng vào cây. “Ân? Mềm?” Thụy Âm mở mắt, thấy đầu mình đụng vào một bàn tay.

“Hôn quân, đi đường phải nhìn phía trước.” Lê Lãm Sát thu hồi tay, nghiêm mặt lạnh lùng nói.

“... Lãm Sát, cảm ơn...” Tuy thực không tình nguyện, nhưng cũng phải biết ơn người ta...

Gió thổi qua, lá cây phát ra tiếng tấp tấp, Thạch Dục Lam cùng Lê Lãm Sát mãnh chấn động, không hẹn mà cùng nhìn về một phía.

“Thạch Dục Lam.”

“Ân.” Thạch Dục Lam hướng Lê Lãm Sát gật gật đầu, đi đến bên cạnh Thụy Âm, “Hoàng Thượng, thỉnh ra phía sau ta.”

“Làm sao vậy?” Thụy Âm không rõ cho nên lùi ra sau lưng Thạch Dục Lam.

Xác định Thụy Âm không có nguy hiểm sau, Lê Lãm Sát lãnh thanh hỏi, “Ai đó!”

“Hi hi, bị phát hiện a.” Lục Li cười hi hi từ đằng sau cây xuất hiện.

Ba người đánh giá đại nam hài thanh tú tóc nâu buộc đuôi ngựa trước mặt, mà Lục Li cũng đánh giá lại ba người, trong lòng tính toán mấy con dê này có bao nhiêu béo.

“Hi hi, các người có biết các người đang đứng trên địa bàn của ta?”

“Địa bàn của người?” Thạch Dục Lam thiêu mi cười, “Đất dưới chân người đều là của Hoàng Thượng chúng ta, người có lý do gì nói là địa bàn của người?”

“Trời cao hoàng đế xa, ở đây là thiên hạ của lão tử, hoặc là lưu tài, hoặc là lưu mệnh, tự mình chọn.” Lục Li tay nhoáng lên, một loạt phi đao xuất hiện tại trong tay, mũi đao sắc bén dưới ánh mặt trời chói mắt hào quang.

“Vậy xin hỏi, từ nơi nào bắt đầu là địa bàn của người?” Nhìn thấy đối phương tựa hồ lai giả bất thiện, Thạch Dục Lam cảnh giới, tay đặt sau lưng lặng lẽ ôm chặt Thụy Âm.

“Xoát xoát xoát” Một loạt phi tiêu ném tới phía sau ba người cắm trên đất, Thạch Dục Lam cùng Lê Lãm Sát mạnh quay đầu, phát hiện một nam hài khác tóc nâu buộc đuôi ngựa bộ dạng cùng nam hài trước mắt giống nhau như đúc đã đứng sau bọn họ tự lúc nào.

“Cái gì... Lúc nào... Sơ suất quá...”

“Lạp lap, tất cả chỗ này đều là địa bàn của chúng ta!” Thôi Ngôi quơ quơ phi tiêu trong tay, hồn nhiên cười nói.

Bầu không khí thoáng cái an tĩnh, có một loại cảm giác gờm tuột vỏ, nổ giương dây sẵn sàng, chỉ số khẩn trương thẳng tắp bay lên.

“Này, không có tiền, cướp sắc được không?” Thụy Âm sau lưng Thạch Dục Lam lộ đầu ra, chớp mắt to hỏi.

“Dio~~” Chỉ số khẩn trương thẳng tắp giảm xuống...

“A? Sắc?” Sắc gì a? Lục Li cùng Thôi Ngôi trừng lớn mắt nhìn ba nam nhân trước mặt, không biết có sắc gì để cướp, tuy nhiên bọn họ thừa nhận, trong đó có hai người bộ dạng rất được, chính là... Tất cả mọi người là nam nhân, cướp cái gì cướp a.

“Nhạ, này.” Thụy Âm đẩy Lệ Lãm Sát lên, “Đừng thấy hấn hung thần ác sát, kỳ thật hấn rất ôn nhu (Có thể a...), hấn cười cũng rất có mị lực (Điều kiện tiên quyết là nếu hấn nguyện ý cười), hơn nữa hấn là một nam nhân rất đáng tin cậy (Thực chính là như vậy...)”

“Hôn...” Lệ Lãm Sát vừa mở miệng, một loạt phi đao liền bắn tới, Lệ Lãm Sát lập tức rút kiếm ra chém rớt toàn bộ.

“Ô ô, giao thiệp thất bại sao?” Thụy Âm cắn ngón tay vô tội nhìn Lục Li huynh đệ đang thở hổn hển, “Các người thực không cần nhắc một chút? Đem hấn cướp đi.”

“Người đem huynh đệ chúng ta thành khí đùa giỡn?!” Thôi Ngôi xiết chặt phi tiêu trong tay, nổi giận, “Chúng ta giống như nam nhân cần được bảo hộ sao?!”

“Hoàng Thượng, thỉnh lui về phía sau.” Thạch Dục Lam nhẹ giọng, “Ngàn vạn lần đừng chạy tới trước.”

Thụy Âm ngoan ngoãn lui về đằng sau chiến trường, nhìn thấy trước mặt bốn người đấu võ, hào hứng bình luận, “Ấn ân, giống như được xem người thật bản 97 ni! Thổ phỉ 1 hào phi đao cũng thật giỏi.”

“Không phải thổ phỉ!” Lục Li gương nanh múa vuốt hướng Thụy Âm huy vũ phi đao.

“... Cường đạo 2 hào phi tiêu có điểm sai lệch.” Thụy Âm liền cải khẩu, thay đổi xưng hô.

“Không phải cường đạo!” Huy vũ phi tiêu.

“... Nhóm đạo tặc biểu hiện cũng được...”

“Người chẳng lẽ không có từ nào khác để nghe một chút!”

“... Sứ giả của hắc ám, hóa thân của tà ác, thực thể của tội ác biểu hiện cũng được...”

“...”

“Người phân tâm.” Tại lúc lực chú ý của Lục Li đặt ở chỗ Thụy Âm, trường kiếm của Lệ Lãm Sát trực tiếp hướng thẳng vào ngực của Lục Li, “Trước mặt địch nhân lơ là là tội kỵ.”

“!” Lục Li lập tức quên nên phản ứng thế nào.

“Lục Li!” Thôi Ngôi hướng Lệ Lãm Sát bắn ra một loạt phi tiêu, tất cả đều bị Thạch Dục Lam nhất nhất dùng sáo ngọc đánh rớt, mắt thấy kiếm sắp đâm vào giữa ngực Lục Li, một tay mãnh bắt được mũi kiếm.

Động tác mọi người lập tức ngừng lại.

Máu theo kiếm chảy xuống, nhuộm đỏ cả một mảng cỏ xanh.

Lệ Lãm Sát không dám tin tưởng trông lớn mắt, “Hôn quân, người...”

“A, a a...” Bởi vì đau mà mặt có chút vặn vẹo, Thụy Âm cười cười, “Ngoạn ngoạn được rồi, làm gì như thực vậy. Đúng không, Lãm Sát.”

“Người...” Lục Li nhìn thấy bàn tay kia chảy máu, thì thào hỏi, “Người vì cái gì cứu ta... Ta là đạo tặc... Ta nghĩ giết các người a...”

“Nói cái gì, phải biết rằng giết người là không đúng.” Thụy Âm hướng Lục Li cười, “Như thế nào có thể tùy tiện tiện liên giết người khác, tốt xấu gì cũng là một mạng. Giết người, người làm người quan tâm người đó làm sao mà sống bây giờ đây. Nếu người chết, hấn hối rất đau khổ.” Thụy Âm chỉ chỉ Thôi Ngôi ở một bên.

“Thôi Ngôi... Chúng ta...” Lục Li quay đầu, nhìn nhìn Thôi Ngôi.

Thôi Ngôi nắm chặt phi tiêu, nhìn Lục Li, không nói gì, chính là gạt đầu.

“Hoàng Thượng!” Thạch Dục Lam lúc này mới phục hồi tinh thần lại, chạy tới phía Thụy Âm, “Hoàng Thượng! Tay người!”

“A a... Không có việc gì... Không có việc gì... Không có việc gì còn có quỷ! Đau muốn chết!! Tử quỷ nam! Không có việc gì thanh kiếm mài bén như vậy làm gì a!” Thụy Âm đau đến nhảy loi choi tại chỗ. Nếu không

biết mình bị thương, kia cũng sẽ không hội đau, cố tình đã biết rồi, này đau chính là tăng gấp bội a~~ đau muốn chết~~ Thạch Dục Lam từ trong tay áo lấy ra băng gạc, cẩn thận băng bó tay Thụy Âm, “Hoàn hảo không có thương đến xương cốt. Hoàng Thượng, lần sau ngàn vạn lần đừng liều lĩnh như vậy.”

Lục Li cùng Thôi Ngôi quỳ gối trước mặt Thụy Âm.

“? Các người làm sao vậy?” Thụy Âm khó hiểu nhìn bọn họ.

“Ta là Lục Li.”

“Ta là Thôi Ngôi.”

“Xin cho chúng ta đi theo người, vĩnh viễn bảo hộ người!”

Thụy Âm lẳng lẳng nhìn hai người đang quỳ, “Tại sao đột nhiên...”

“Cho đến nay, cũng chưa có ai coi huynh đệ chúng ta là người, không phải sợ chúng ta, chính là chán ghét chúng ta, người là người duy nhất coi chúng ta bình đẳng là người.”

“Trừ Thôi Ngôi, người là người duy nhất nguyện ý cứu ta.”

“Xin cho chúng ta ở lại bên cạnh người! Cầu người! Chúng ta muốn vĩnh viễn bảo hộ người!”

“Hoàng Thượng...” Thạch Dục Lam nhìn Thụy Âm, Lệ Lãm Sát cũng trầm tĩnh nhìn Thụy Âm, xem hắn sẽ có phản ứng gì, nếu là hôn quân trước kia, nhất định sẽ kêu Lệ Lãm Sát phế đi võ công của hai tiện dân kia, nhưng hôn quân lần này, tựa hồ...

“Này tựa hồ cũng là một chủ ý hay nha!” Thụy Âm hưng phấn đập tay, “... Đau đau đau!”

“Hoàng Thượng, tay bị thương người còn đập!” Thạch Dục Lam bất đắc dĩ trở lại băng bó bàn tay lại bắt đầu chảy máu.

“Ta rất hưng phấn... Người biết không, càng nhiều người, đánh ma thú càng thích!”

“Ma thú?”

“...” Nguy, hắn quên bản thân đang ở cổ đại xa xôi... “Chính là... Chính là... Càng nhiều người, càng náo nhiệt... Đúng, náo nhiệt...” Chột dạ trộm ngắm Thạch Dục Lam bên cạnh.

“Vậy người đồng ý giữ lại chúng ta?”

“Tại sao lại không!” Thụy Âm nhún vai.

“Cám ơn! Chúng ta nhất định sẽ không để người thất vọng!” Lục Li cùng Thôi Ngôi thật sâu cúi đầu.

“Hoàng Thượng, người bắt đầu thâm đắc dân tâm.” Thạch Dục Lam vừa băng bó vừa hướng Thụy Âm cười, “Đây thật là chuyện tốt.”

“Ta từ nãy giờ đã thấy kỳ quái. Vì cái gì chủ nhân lại đặt tên can đảm vậy. Hoàng Thượng, cái tên gây chú ý như vậy có thể hay không đưa tới họa sát sinh?” Lục Li khó hiểu nhìn Thụy Âm, Thôi Ngôi đứng bên cạnh gật đầu.

Thạch Dục Lam cùng Lệ Lãm Sát mọi động tác đều ngừng lại, bọn họ nhìn nhìn Thụy Âm đang cúi đầu thối thối tay bị thương của mình, lại nhìn nhìn Lục Li huynh đệ vẻ mặt khó hiểu trước mặt. Thạch Dục Lam phác xích cười một tiếng, mà Lệ Lãm Sát mặt càng lúc càng lạnh, gương mặt tựa quỷ kia làm Lục Li huynh đệ run lên.

“Ha ha, các người đừng sợ, biểu tình này của Lãm Sát là đang cười! Ha ha!”

“Cái gì?!” Không chỉ có Lục Li huynh đệ, cả Thụy Âm cũng kêu ra tiếng, ba người chụm đầu vào bàn tán, “Lão huynh này tình cảm biểu đạt quả thật có vấn đề a.”

“Chẳng lẽ hắn là loại người biểu hiện càng lạnh như băng, nội tâm càng lửa nóng?”

“Không tốt nga...”

“Người trong ngoài không đồng nhất vậy chẳng phải rất khó tìm được lão bà?”

“Đúng nga...”

Ba người tề xoát xoát ngắc đầu, nhìn Lệ Lãm Sát, sau đó sâu kín thở dài, “Thực đáng thương...”

Lệ Lãm Sát gân xanh bạo khởi, tay xiết chặt trường kiếm, “Ta có thể giết ba tên hỗn đản kia không?”

“Không thể được, hấn chính là Hoàng Thượng nga.” Thạch Dục Lam cười vỗ vỗ bả vai Lệ Lãm Sát, “Hoàng Thượng, chúng ta còn phải đi tiếp, bằng không trời tối sẽ không đến được khách ***.”

“Nga.”

“Chủ nhân, hay người đổi tên đi. Hoàng Thường, này rất...”

“A a, không cần đổi, trước mặt các người chính là hàng thật giá thật Hoàng Thượng a.” Thạch Dục Lam nhin không được vừa cười vừa xuất ra Hoàng Thượng lệnh bài.

“Thạch Dục Lam, như vậy được sao.” Gặp Thạch Dục Lam xuất ra Hoàng Thượng lệnh bài, Lệ Lãm Sát lãnh thanh hỏi.

“Yên tâm, ta cảm giác sẽ không sai, bọn họ cũng không xấu.” Thạch Dục Lam cười xoa dịu.

“Nga, nguyên lai chính là hàng thật giá thật Hoàng Thượng a... Cái gì! Hoàng Thượng?!” Tới khi phản ứng được, hai người liền quỳ xuống, “Thảo dân không biết Hoàng Thượng đã đến, đã đắc tội!”

“Các người làm gì! Chúng ta là huynh đệ a!” Thụy Âm tiến lên vỗ vỗ đầu hai người, “Giữa huynh đệ không có quân thần khác nhau.”

“Hoàng Thượng...”

“Đi thôi!” Thụy Âm kéo bọn họ, tả câu một người, hữu lâu một người, đi nhanh tới trước, “Không mau lên, tối nay muốn ăn ngủ ngoài đường sao, cũng chỉ tại gia hỏa trong ngoài không đồng nhất kia để ngựa chạy mất!”

“Thạch Dục Lam...” Lệ Lãm Sát nhìn bóng dáng Thụy Âm, neho mắt.

“A,” Thạch Dục Lam gật đầu, “Đúng là có điểm kỳ quái... Nhưng không phải rất tốt sao? Người đổi hấn rất hài lòng đi.”

“...”

“Vậy không sao cả, ta cũng xác định, đối phương không có sử dụng dịch dung thuật. Dù sao thân thể cũng là Hoàng Thượng, đúng không.” Thạch Dục Lam cười cười, “Như vậy cũng tốt... Hơn nữa, hấn... Thực đáng yêu...”

Lệ Lãm Sát nhìn Thạch Dục Lam biểu tình ôn nhu, trầm mặc.

Gió nhẹ thổi qua, Lệ Lãm Sát hướng đằng sau nhìn nhìn.

“Làm sao vậy?”

“Không... Áo giáp thôi...” Lệ Lãm Sát lắc lắc đầu, đuổi kịp Thụy Âm ba người.

Giữa đám lá cây một mặt lãnh quang chột lóe. Vốn đang giương cung, Vân Kích Tiêu nhẹ nhàng buông lỏng tay, “Nga nha, kỳ quái, như thế nào hoàng đế tính cách tựa hồ cùng trên tư liệu có điểm bất đồng... Còn giống như rất hợp khẩu vị của ta... Hắc hắc, một gia hỏa thực thú vị...”

Đám lá cây khẽ rung lên, hắc y nam nhân vốn dĩ trên nhánh cây chẳng biết biến đâu mất.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Hoàng Thượng, phía trước chính là Đại Lương, dân rất đông, thỉnh đừng đi xa vi thần.” Thạch Dục Lam nhìn nhìn cửa thành trước mặt, xoay người chỉnh lại tóc cho Thụy Âm.

“Đừng gọi ta Hoàng Thượng, gọi ta Thụy Âm được rồi.” Hoàng Thượng thật khó nghe... “Nếu các người nguyện ý, bảo ta Âm Âm cũng có thể.”

“Âm Âm?”

“... Ách... Đây... Bởi vì ta thích tên này, đúng, đúng vậy! Sao! Ta không thể có cả tên mình thích à?!” Nhượng mày, cố gắng thể hiện uy nghiêm của quân vương.

“... Phác! Có thể!” Nhìn thấy Thụy Âm liều mạng trang uy nghiêm, Lục Li huynh đệ muốn cười không dám cười, ở một bên nhin đến thực vất vả.

“Biểu hiện này của các người là đang cười ta?” Thụy Âm cười hắc ám bẻ ngón tay “rắc rắc”, “Đúng lúc ta đang ngứa tay.”

“Không, không có, đây là biểu tình nghiêm túc!”

“Đúng, thực nghiêm túc!” Hai người lấy tay liều mạng ngăn lại khóe miệng đang giương lên.

“Các người muốn ném thử một quyền của ta không?”

“Tha mạng a!” Xoay người, nhanh như chớp chạy mất.

“Đứng lại!” Thụy Âm lập tức đuổi theo.

“Hoàng, không đúng, Âm Âm! Chậm một chút!” Thạch Dục Lam nhìn ba người chạy xa cơ hồ không thấy bóng dáng, bắt đặc dĩ, đành phải dùng khinh công.

“Nhàm chán...” Lệ Lãm Sát còn chưa phản nản xong, đã bị Thạch Dục Lam lộn trở lại véo lỗ tai, “Người nhanh lên! Chúng ta bảo hộ Âm Âm an toàn!”

“... Thực đau...” Hai tay ôm ngực, mày nhíu lại, Lệ Lãm Sát liền như vậy bị Thạch Dục Lam nắm lỗ tai kéo đi.

“Nga nga, Đại Lương!” Nằm nghiêng trên nhánh cây, Vân Kích Tiêu ngậm một cọng cỏ câu thần cười, “Người đúng là rất nhiều.” Vân Kích Tiêu nhìn cung trong tay, bỏ lại trên cây, “Quá lớn, không đem theo được.” Xác định cung sẽ không rơi xuống, Vân Kích Tiêu vỗ vỗ quần áo, nhả cọng cỏ, xoay người nhảy xuống, trong tay áo tìm nửa ngày, lấy ra một thanh chiết phiến, “Ba” mở ra, “Ân ân, khí độ, phong độ, ôn độ đều có, mỹ nam tử a!~” Tự cảm thấy mình đã hoàn hảo, tiêu sái hướng cửa thành đi đến.

“Wase! Quá tuyệt vời!” Tiến thành, Thụy Âm liền nhin không được bị rung động, “Thực là cổ a! Y như trong phim a!”

“Thụy Âm, thích nơi này sao?” Thạch Dục Lam lấy khăn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi vì chạy nhanh mà tuôn đầm đìa trên mặt Thụy Âm.

“Dục Lam, hôm nay chúng ta đừng đi tiếp, ở đây ngoạn một chút đi.”

“Không được.” Lệ Lãm Sát một cái lỗ tai đồ hồng (Bị Thạch Dục Lam nắm nãy giờ), lãnh nghiêm mặt nhìn Thụy Âm, “Hôn quân, chúng ta phải nhanh hồi hoàng cung.”

“Người tên Dục Lam à?” Thụy Âm neho mắt dùng lỗ mũi nhìn Lệ Lãm Sát, “Bổn Hoàng Thượng vẫn chính là Thạch Dục Lam, không phải Lệ Lãm Sát, người không liên quan đừng có xen vào!”

“Người! Tốt lắm tốt lắm!” Thạch Dục Lam cười vỗ vỗ vai Lệ Lãm Sát, “Đi đường cũng mệt rồi, cho Âm Âm ngoạn một chút đi.”

“Oa! Vẫn là Dục Lam huynh người tốt nhất! Ta yêu nhất người!” Thụy Âm nhảy dựng lên tại Thạch Dục Lam trên mặt hôn một cái, hí ha hí hửng chạy khắp nơi.

“...” Thạch Dục Lam lẳng lẳng nhìn bóng dáng Thụy Âm, hồi lâu đưa tay xoa xoa mặt mình, quay đầu nhìn Lệ Lãm Sát, “Đây có tính là sủng hạnh không?”

“Ta làm sao biết.” Lệ Lãm Sát mất tự nhiên quay đầu, “Nhàm chán.”

“Nga...” Thạch Dục Lam ra vẻ hiểu rõ cười cười nhìn Lệ Lãm Sát, “Âm Âm thực đáng yêu đúng không...”

“Không biết người đang nói cái gì.” Lệ Lãm Sát đưa lưng về phía Thạch Dục Lam, không nhìn.

“Ha ha, từ nhỏ đến lớn, người vẫn cứ không thẳng thắn như vậy.” Thạch Dục Lam nhìn Lệ Lãm Sát cứng ngắc, nhẹ nhàng cười ra tiếng, “Thích thì đối hân hảo chút... Bằng không... Tiểu dương cao sẽ bị ta cấp ăn nga...”

“Người...” Lệ Lãm Sát cả người cứng đờ, “Hắn là Hoàng Thượng.”

“Không, hắn không phải. Hắn thân thể là Hoàng Thượng, nhưng nội tại không phải. Ta thích Âm Âm hiện giờ.” Thạch Dục Lam ôn nhu cười, “Ta thấy, người đối hân cũng không phải không có cảm giác...”

“...”

“Âm Âm! Người xem! Ta mua cho người kẹo ăn rất ngon nga!” Lục Li cao hứng phấn chấn cầm kẹo chạy tới.

“Ta cũng mua điểm tâm cho người!” Thôi Ngôi chạy theo đằng sau, gặp Thạch Dục Lam cùng Lệ Lãm Sát, khẽ sửng sốt, “Âm Âm đâu?”

“Âm Âm không phải ở cùng các người sao?” Thạch Dục Lam trong lòng nổi lên dự cảm không tốt.

“Di? Hắn vừa mới rõ ràng ở cùng các người mà!”

“Thiết, hôn quân, thực là phiền toái.” Lệ Lãm Sát trầm mặt đi tới trước.

“Lãm Sát, người đi đâu?”

“Tìm hôn quân.” Lệ Lãm Sát cũng không quay đầu lại.

“Ha ha, gia hỏa không thẳng thắn, người kỳ thực rất lo lắng cho Âm Âm mà.”

“Dong dài!”

“Lục Li, Thôi Ngôi, các người qua bên kia tìm, mọi người chia ra tìm, Âm Âm chắc chưa đi xa.”

“Là!” Ba người tỏa ra các hướng.

Sự thật là, Thụy Âm chính xác không có đi xa, có thể nói, hân căn bản là không có đi đâu hết.

Tại chỗ, sau khi đám người tan hết, xuất hiện một nam hài ngồi xổm trên đất tràn đầy thích thú nhìn quán hàng rong bên đường, hân đúng là đối tượng bốn người kia lo lắng tìm — Thụy Âm.

“Oa! Con lật đật thật đáng yêu!” Thụy Âm trạc trạc con lật đật béo ú, cười tít cả mắt.

“Kỳ thật xếp một đám lật đật từ nhỏ đến lớn theo thứ tự ngoạn mới vui.” Một hắc y nam ngồi xổm bên cạnh Thụy Âm.

Thụy Âm quay đầu, kỳ quái nhìn nam nhân tóc dài suất khí trước mặt, “Người là?” Ân ân... Thật sự là một suất ca... Nếu là ở hiện đại, khẳng định sẽ trở thành đối tượng lý tưởng cho toàn thể nữ sinh truy đuổi... May mắn đối phương là cổ nhân, bằng không mình lại có thêm một địch thủ... Từ từ... Hiện tại mình cũng đang ở cổ đại a! “Vì cái gì bên cạnh mình sẽ xuất hiện một suất nhân như vậy, mình chẳng phải là hội biến thành lá cây làm nền cho bông hoa!” Ôm đầu buồn bực.

“Tại hạ Vân Kích Tiêu.” Vân Kích Tiêu nhìn Thụy Âm phản ứng, không khỏi cười, quả nhiên là một người thú vị, “Thế nào, nhân gia rất suất?”

“Không có.” Thụy Âm không chút do dự ngẩng đầu phủ định.

“Ha ha.” Vân Kích Tiêu cười lớn hơn nữa, hoàng đế này vốn chính là ưu vật, nay biểu tình quật cường như vậy, quả thực đáng yêu, may mắn lúc ấy mình không giết hân, bằng không đã thiếu mất một đại đại nhạc thú.

“Người cười cái gì.”

“Không có, này, giờ sẽ cho người ngoại khi xếp đám lặt đặt này cùng một chỗ.” Nói xong tự động bắt đầu đùa nghịch.

“Này vị khách quan, người đừng náo loạn, mấy con lặt đặt này ta còn phải bán.” Điểm chủ ngăn cản Vân Kịch Tiêu.

“Nga nha, nguyên lai người còn phải bán à! Ha ha, thật có lỗi thật có lỗi, ta không biết! (Đây là chuyện mọi người đều biết...) Như vậy đi, ta mua hết!” Vân Kịch Tiêu lấy ra một thỏi vàng ném cho *** chủ, “Nhiều đây đủ không?”

Điểm chủ cầm thỏi vàng, tựa hồ không thể tin, mấy cái đồ chơi trẻ em này, lại có người nguyện ý dùng một thỏi vàng mua về.

“Ân? Không đủ? Nga... Vậy phiền toái...” Vân Kịch Tiêu sờ sờ cằm, “Chẳng lẽ ta phải đem bản thân gán cho hần?”

“A! Đủ đủ! Mấy con lặt đặt này tất cả đều là của khách quan!” Vì phòng ngừa Vân Kịch Tiêu đổi ý, *** chủ nhét thỏi vàng vào trong ngực áo, quay đầu bỏ chạy.

“Làm gì gấp như vậy?” Vân Kịch Tiêu khó hiểu nhìn *** chủ, cúi xuống tiếp tục đùa nghịch, “Xếp theo thứ tự thế này.”

“Ân, ân.” Thụy Âm còn thật sự gật đầu.

Xếp xong, Vân Kịch Tiêu lấy chiết phiến ra, đẩy chúng nó. Tất cả lặt đặt tại cùng thời điểm ngã về cũng một hướng sau đó cùng quay ngược trở lại.

“Oa! Thực thú vị nha!” Thụy Âm hưng phấn nhìn đoàn lặt đặt động tác đồng bộ, làm cho người ta có cảm giác như con chó nhỏ mừng rỡ vẫy đuôi.

“Phác” Vân Kịch Tiêu đột nhiên cười to, “Người thực thú vị! Nhân gia dường như có điểm thích người.” Vân Kịch Tiêu nắm cằm Thụy Âm, tại trên môi hần nhẹ nhàng trác một chút.

“Đi?” Vừa mới... phát sinh chuyện gì? Hần có phải là bị nam nhân trước mặt gọi Vân Kịch Tiêu này cấp hôn?

“Ân, thơm quá, là hương vị của vịt ướp tương! Đúng rồi, người tên gì.” Vân Kịch Tiêu lúc này mới nhớ không biết tên đối phương.

“Thụy Âm, người có thể bảo ta Âm Âm.”

“Thụy Âm...” Kỳ quái, họ hoàng gia là “Thụy” sao? Vân Kịch Tiêu nghi hoặc, không nghĩ ra... Mặc kệ! “Âm Âm, nhân gia mời người ăn vịt ướp tương nha! Rất ngon!” Nói xong, đứng dậy kéo Thụy Âm hướng Việt Tương Trai đi tới.

“Uy! Lặt đặt!” Thụy Âm nhìn đám lặt đặt đang lắc lư phía sau, nhắc nhở, “Người quên lấy!”

“Không cần, rất phiền toái!” Vân Kịch Tiêu cũng không quay đầu lại, lôi Thụy Âm đi một hơi tới Việt Tương Trai, “Tiểu nhị, hai con vịt!”

“Đến đây— hai con vịt—” Tiểu nhị đem hai đĩa đặt trên bàn, ân cần khom lưng, “Khách quan còn cần gì không?” Hai vị khách quan bộ dạng rất được, quần áo cũng sang trọng, chắc chắn là nhà giàu... Hắc hắc, chỉ tiền nhất định hào phóng! Điểm tiểu nhị cười hắc hắc.

“Ân... Thêm một bình rượu ngon nhất.” Vân Kịch Tiêu hướng *** tiểu nhị điểm hạ đầu, “Nhanh lên nga.”

“Là! Một bình rượu ngon nhất—”

Vân Kịch Tiêu đẩy một đĩa tới trước Thụy Âm, “Âm Âm, ăn đi.” Nói xong, liền bẻ một chân vịt gặm, “Oa oa, thực ngon! Quả nhiên chỗ này vẫn là ngon nhất! Âm Âm, làm sao vậy? Sao lại không ăn?”

Thụy Âm lúc này đấu tranh nội tâm, ăn hay là không ăn... Thứ mà gia hỏa kỳ quái chỉ mới lần đầu gặp mặt này mời, theo lẽ thường là không nên ăn, nhưng là... Thực thơm quá a... Thụy Âm lặng lẽ nuốt nước bọt.

Vân Kịch Tiêu thấy Thụy Âm muốn ăn cũng không dám ăn, trộm cười. Một ngụm cắn một khối thịt thật lớn, mạnh tiến đến trước mặt Thụy Âm, thân thủ niết trụ hai má đối phương, khiến cho hắn mở miệng, sau đó hôn lên, đưa khối thịt mình vừa mới cắn đẩy vào trong miệng Thụy Âm.

“Sao, ngon không?” Buông ra Thụy Âm, Vân Kịch Tiêu liếm liếm ngón tay dính mỡ, nghiêng đầu nhìn Thụy Âm cười.

Được nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại, Thụy Âm cứng ngắc nuốt vào khối thịt, cứng ngắc nâng đầu, “Ta... Có thể gọi ngươi Vân sắc lang không...” Đáng giận, vừa mới hôn một cái còn không đủ à! A!! Từ từ, mình như thế nào đem miếng thịt đó nuốt rồi! “Nhỏ ra! Cho ta nhỏ ra a!!” Đập đập ngực hối hận không thôi.

“Tiểu Âm Âm, ngươi không nhận ý tốt của nhân gia.” Phù Vân Cung Cung chủ xuất đòn sát thủ: ủy khuất cộng thêm trang khả ái. Vân Kịch Tiêu ai oán nhìn Thụy Âm, nằm úp sấp trên bàn trạc trạc đầu con vịt trong đĩa đối phương, “Nhân gia hảo tâm mời ngươi đi ăn vịt ướp tương, ngươi thế nhưng còn hoài nghi nhân gia hạ độc. Tiểu vịt, ngươi nói hai chúng ta có ủy khuất hay không? Nhân gia hiện rất bị thương...”

“...” Thụy Âm cho tới bây giờ không nghĩ tới, một đại nam nhân cao bẩy thước làm loại động tác của tiểu thư khuê các thế này lại có lực sát thương lớn như vậy, đương nhiên không phải bị xúc động, mà là bị dọa.

“Tiểu Âm Âm...” Phấn hồng phao phao tràn ngập tửu ***, ở giữa là một đại hôi lang mắt to ngập nước chớp chớp...

“Ta ăn!” Thụy Âm sợ đối phương lại tiếp tục tăng cường độ, nhanh chóng chớp lấy con vịt há mồm cắn xé.

“Sớm một chút ăn thì không có việc gì a.” Đối chính mình ủy khuất một chút điểm hổ thẹn đều không có, Vân Kịch Tiêu rót chén rượu, chậm rãi uống, “Thế nào, hương vị cũng được đúng không?”

“Ăn.” Thụy Âm gật gật đầu, “Rất ngon.

Trên bàn giống như vừa mới bị cuồng phong thổi qua, đĩa thịt vịt rất nhanh đã bị giải quyết. Nhìn thấy Vân Kịch Tiêu chỉ ăn chân cùng cánh, Thụy Âm khó hiểu hỏi, “Ngươi không phải thích ăn sao, như thế nào không ăn hết?”

” Ăn no quá chạy không nổi.”

“? Vì cái gì phải chạy?”

Nhìn Vân Kịch Tiêu hướng mình xảo quyết nháy mắt, một loại dự cảm điềm xấu hiện lên trong lòng Thụy Âm, “Cáp, ha ha, ngươi nên sẽ không...” Không thể nào...

“Đúng vậy. Tất cả tiền của nhân gia lúc này mua lật đặt hết rồi, cho nên hiện giờ nhân gia không có tiền.” Vân Kịch Tiêu còn thật sự gật đầu, “Giữ chặt tay của ta, đếm tới ba, chúng ta bỏ chạy.”

Vì không muốn bởi ăn quýt mà bị bạo đánh, Thụy Âm đành phải vô cùng bất đắc dĩ nắm tay Vân Kịch Tiêu.

“Một, hai, ba!” Vừa dứt lời, Vân Kịch Tiêu liền lôi Thụy Âm tông cửa xông ra.

Điểm tiểu nhị ngăn người, nhìn thấy bóng dáng chạy trốn chết của Vân Kịch Tiêu cùng với thất tha thất thểu của Thụy Âm, hồi lâu mới phản ứng được, “Hắn, hắn, hắn ăn quýt!” Tiểu nhị quay đầu hướng sáu gã tay chân trong *** hô, “Mau đuổi theo!”

“Là!” Sáu tên cao to lực lưỡng bắt người cầm lấy mộc côn bên cạnh chạy theo.

“Từ từ!” Tiểu nhị gọi lại một người trong đó, “Ngươi báo quan cho ta, nói là có người tại Việt Tương Trai làm loạn.”

“Là!”

“Đáng giận, dám tại Việt Tương Trai ăn quýt...” Tiểu nhị hận hận cắn cắn ngón tay, “Hỗn đản...”

“Này, tiểu nhị, có thể hỏi một chút không?”

“Phiền cái gì!” Tiểu nhị bực tức quay đầu, lại nhìn thấy một ôn nhu nam tử cười giống như xuân phong, không khỏi xấu hổ cười, “Ha ha, không biết khách quan muốn hỏi gì.”

“Người có gặp qua một nam hài, mặc quần áo màu vàng, da trắng, bộ dạng rất xinh đẹp, buộc tóc đuôi ngựa.”

“Hơn nữa dây buộc tóc là màu vàng...” Lửa giận lại bùng lên trong tiểu nhị.

“Người gặp qua? Thật tốt quá.” Thạch Dục Lam cười càn ôn nhu, rốt cục tìm được Hoàng Thượng, “Xin hỏi hắn ở đâu?”

Tiểu nhị nhìn khuôn mặt tươi cười của Thạch Dục Lam, nắm tay xiết chặt không tự chủ buông lỏng, tục ngữ nói, thân thủ không đánh người đang cười, nhìn khuôn mặt tươi cười trước mặt này, tiểu nhị như thế nào cũng không xuống tay được. Tiểu nhị bất đắc dĩ hướng hai người kia chạy trốn, “Bọn họ ăn quýt, chạy mất rồi.”

“Bọn họ?” Thạch Dục Lam hơi ngần ra, còn người nào nữa? Mà... Âm Âm ăn quýt?!

“Còn có một hắc y nam nhân, bộ dạng rất được, đáng giận, nguyên lai là một tên bại hoại.” Tưởng tượng đến Vân Kịch Tiêu kia vẻ ngoài mê hoặc chúng sinh, tiểu nhị liền hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Bị vẻ ngoại của hắc cấp lừa.”

“Trong này là năm mươi lượng, đủ tiền cơm bọn họ rồi chứ.” Thạch Dục Lam đem tiền phóng lên bàn, xoay người đi tới cửa, xuất ra sáo ngọc thổi một hồi.

Thanh âm sắc sảo hướng tận trời. Tại ba phương hướng bất đồng ba người động tác dừng lại, đồng thời nhìn về hướng thanh âm truyền đến.

“Hi hi, tìm được Âm Âm a!” Lục Li quay đầu chạy đến.

“Lập lập, Âm Âm, hai ta đi tìm một như vậy, đợi xem ta lát nữa như thế nào trừng phạt người. (Người tưởng như thế nào trừng phạt?)” Thôi Ngôi cũng quay đầu chạy trở về.

“Thiết, chỉ biết gây phiền toái.” Lắm bầm phàn nản, Lệ Lãm Sát y nhiên hướng thanh âm truyền đi tới.

Lại nói tới hai gia hỏa ăn quýt cơm kia, hiện tại đang trốn sau một đồng củi. Xuyên qua khe hở giữa chúng, Vân Kịch Tiêu lặng lẽ quan sát 5 người đuổi theo.

“Uy, ta nói lão huynh, người không có tiền thì mời ta ăn vịt ướp tương làm chi.” Thụy Âm chạy đến muốn tắt thở.

“Bởi vì được ăn a.” Đối hành vi vô sỉ của mình không hề áy náy, Vân Kịch Tiêu trả lời như đương nhiên.

“... Đây không phải vì được ăn là có thể ăn không trả tiền...” Thụy Âm đau đầu nhìn Vân Kịch Tiêu tựa như đang xem trò vui, bắt đầu nghi hoặc đầu óc cổ nhân có vấn đề.

” Tìm được rồi!” Một gã tay chân thấy được trong đồng củi một mặt màu vàng, hô to.

“Nga nha! Bị phát hiện rồi!” Người nào đó tựa hồ càng ngày càng hưng phấn ném củi về 5 người kia, ôm lấy Thụy Âm bỏ chạy.

“Đừng chạy!”

“Đáng ghét, nhân gia không chạy chẳng lẽ còn ngoan ngoãn cho các người đánh!” Vân Kịch Tiêu ôm chặt Thụy Âm trong lòng ngực chạy nhanh hơn, chen qua đám đông, nhưng không hề dụng ngã người đi đường.

“Lão huynh, người định chạy đến bao giờ...” Nhìn thấy chạy lâu như vậy mà Vân Kịch Tiêu không đổ một chút mồ hôi, cũng không hề thở gấp, Thụy Âm bắt đầu hoài nghi Vân Kịch Tiêu đã uống thuốc kích thích.

“Yên tâm, Tiểu Âm Âm, có ta ở đây, người sẽ không có việc gì.” Chân không nhàn, miệng cũng không nhàn, lại trộm hôn.

“Đây đầu... Sắc lang...” Thụy Âm quyết định mặc kệ hắc hắc.

“Đứng lại!” Bên kia đường xuất hiện một đám quan binh, “Chính là các ngươi! Dám ở Việt Tương Trai làm loạn!”

“Nga lạp nga lạp, kinh động đến quan phủ rồi! Ha ha ha!” Vân Kịch Tiêu tâm tình high đến cực điểm.

“Này... Mình sẽ không chết tại đây đúng không...” Thụy Âm tâm tình down đáo cực điểm.

“Chúng ta chạy qua bên trái!” Chợt lóe thân, hai người thiểm tiến một cái ngõ cụt. Thụy Âm cùng Vân Kịch Tiêu mắt to trừng mắt nhỏ, sau đó lại nhìn tường cao trước mặt.

“Làm sao bây giờ?” Thụy Âm ngẩng đầu, nhìn người vừa mới này còn thực high.

“Không có biện pháp...” Nhìn thấy quan binh đã đuổi kịp, Vân Kịch Tiêu bất đắc dĩ buông Thụy Âm, “Đành phải như vậy...” Vân Kịch Tiêu chậm rãi hướng quan binh đi đến.

Thụy Âm nhìn Vân Kịch Tiêu, cảm thấy cảnh tượng này tựa hồ trong phim thường thấy! Nhiều người bình thường lại là cao thủ võ công cái thể ẩn giấu, vừa ra tay liền huyết quang đầy trời. Chẳng lẽ, Vân Kịch Tiêu kỳ thật cũng là chân nhân bất lộ tướng?!

Vân Kịch Tiêu trầm tĩnh nhìn quan binh, quan binh một thân mồ hôi lạnh, “Ngươi, ngươi muốn làm gì...” Đáng giận, vì cái gì ánh mắt người này lại khiến kẻ khác sợ hãi như vậy! Màu đen giống như bóng đêm, tỏa ra phách lực không phải người bình thường có được, đó là một ánh mắt rất nguy hiểm...

“Các ngươi...” Vân Kịch Tiêu chậm rãi giờ lên hai tay.

Quan binh toàn thể lui về phía sau từng bước, hoảng sợ nhìn động tác Vân Kịch Tiêu.

Thụy Âm khẩn trương nuốt nước bọt, hưng phấn nhìn Vân Kịch Tiêu, “Động tác này, chẳng lẽ là Hàng Long Thập Bát Chương?!”

“Các ngươi đừng giết ta a! Chúng ta đầu hàng! Không trốn!”

“Bịch!” Thụy Âm bởi vì lời nói của Vân Kịch Tiêu mà té ngã.

“Thạch Dục Lam, người xác định hôn quân chạy hướng này.” Sau khi đi thật lâu cũng chưa tìm được Thụy Âm, Lệ Lãm Sát dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Thạch Dục Lam cũng đang buồn bực.

“Điểm tiểu nhị nói vậy, Âm Âm cùng một nam nhân chạy đi.”

“Một nam nhân a...” Bốn người đột nhiên trầm mặc, “Hơn nữa nghe nói là một nam nhân bộ dáng rất được... Lôi kéo tay Âm Âm...” Dịch ý mãnh liệt đột nhiên từ bốn người tỏa ra, chung quanh một vòng mọi người sợ tới mức lui hết về phía sau.

“Uy, lúc này ngươi thấy không.” Bên cạnh hai nữ nhân nói chuyện phiếm truyền vào tai Lệ Lãm Sát, “Hai nam nhân bộ dáng hảo như vậy mà lại ăn quýt bị quan phủ bắt. Thật là nhìn không ra nha...”

“Thạch Dục Lam, ngươi nói hôn quân ăn quýt?”

“Nghe nói như thế...” Thạch Dục Lam lại lập tức lắc đầu, “Khẳng định là hiểu lầm, Âm Âm sẽ không làm loại chuyện này.”

Mãnh liệt dịch ý gia tăng, “Quả nhiên tất cả là ở nam nhân thân bí kia.”

Lần đầu tiên, bốn người tại cùng thời khắc có chung ý nghĩ, “Giết hẩn!”

“Thực đáng tiếc cho diện mạo của bọn họ. Nghe nói nam nhân rất suất kia còn cầu xin tha thứ nữa.” Nữ nhân thở dài, “Hiện tại hai người chắc đang ở trong lao thụ thẩm.”

“Lãm Sát, Lục Li, Thôi Ngôi.” Thạch Dục Lam nhìn ba người.

“Hiểu!” Lục Li huynh đệ gật đầu, lập tức xoay người đi.

“Từ từ, các ngươi đi đâu!” Thạch Dục Lam vội vàng giữ chặt hai huynh đệ, thật là, nói cái gì hiểu rồi đi, bọn họ rốt cuộc có hiểu được hay không.

“Đi tìm Huyện lệnh, bắt hần phóng Âm Âm.” Lục Li nắm chặt quyền, tỏ vẻ hùng tâm tráng chí.

“Đúng vậy, ngay cả Âm Âm cũng dám bắt!” Thôi Ngôi gật đầu.

“Sau đó thế nhân đều biết đương triều thiên tử ăn quyết.” Thạch Dục Lam gõ đầu hai người, “Đừng hành động theo cảm tính, trước tiên phải tính toán cho tốt.”

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta phải trở mắt nhìn Âm Âm chịu khổ?” Hai huynh đệ ôm đầu hỏi lại.

“Dạ tập.” Lệ Lãm Sát bên cạnh thật lâu không mở miệng đột nhiên lạnh lùng thốt ra hai chữ.

“Đúng, nguyệt hắc phong cao, thần không biết quỷ không hay.” Thạch Dục Lam cúi đầu âm lãnh cười, “Hừ hừ, dám bắt Hoàng Thượng của chúng ta vào đại lao, lá gan không nhỏ...”

Thấy biểu tình âm trầm của Thạch Dục Lam, Lục Li huynh đệ sợ tới mức lui về phía sau hai bước, Lệ Lãm Sát không hề kinh sợ, nhàn nhạt mở miệng, “Đuôi lang lộ ra rồi.”

Vừa nghe lời này, Thạch Dục Lam vội ngẩng đầu, trên mặt y nhiên là nụ cười ôn nhu như xuân phong, “Chúng ta chuẩn bị cho kế hoạch thôi.”

Nhìn Thạch Dục Lam rất nhanh biến sắc mặt, Lục Li huynh đệ xác định, Thạch Dục Lam cũng là một người trong ngoài không đồng nhất, hơn nữa còn là một con lang cực kì đáng sợ khoác dương bì a!

Đại lao âm lãnh, ánh sáng hôn ám, con chuột trong góc tường lặng lẽ thò đầu mở đôi mắt to tròn dò xét.

“A nha—” Một tiếng gào khóc thảm thiết đột nhiên từ trong lao phát ra, con chuột sợ tới mức rụt đầu trở về, “Có thể nhẹ một chút hay không— đau quá—” Vân Kích Tiêu nằm trên băng ghế, chôn đầu vào giữa song sắt khóc rống, “Làm ơn đi! Gì mà đánh mạnh như vậy! Tất cả mọi người đều có mộng, người cũng biết đánh mộng rất đau! Oa, đau—”

“Coi người còn dám đến Việt Tương Trai làm loạn!” Tên lính cầm mộc côn hung hăng đánh xuống, “Việt Tương Trai chính là của lão gia chúng ta, các người lại dám làm càn trên đầu Thái Tuế, quả là không muốn sống!”

“Ba” Thêm một trượng.

“A nha— đau tử—” đập mạnh ghế, “Nhân gia nguyên rửa các người—”

Cứ như vậy, giữa tiếng quỷ khóc sói tru của Vân Kích Tiêu đánh xong hai mươi đại bản. Tên lính tầm mắt chuyển hướng Thụy Âm đang đứng ở một bên, “Tới phiên người.”

“A? Ta a?” Thụy Âm khấn trương nhìn nhìn mộc côn, lúc này nhìn Vân Kích Tiêu bị đánh làm hần rất sợ, “Chắc là đau lắm...”

” Từ từ...” Hơi thở yếu ớt, Vân Kích Tiêu giơ hai tay run rẩy, khe hở to mắt nhìn tên lính mới đánh mình, “Quan đại ca, đánh ta đi... Đệ đệ ta, từ nhỏ thể nhược đa bệnh... Ta sợ hần chịu không nổi ba trượng... Hần là bảo bối đệ đệ của ta, ta không muốn để hần chịu khổ... Cho nên, thỉnh đánh ta đi...”

“Không nghĩ tới kẻ vô lại như người còn trọng thân tình! Được, hai mươi đại bản của đệ đệ người, người sẽ nhận thay!” Tên lính nhổ nước bọt, xoa xoa hai tay, lại giơ lên mộc côn, “Các người giữ chặt hần!”

“Là!” Hai tên lính khác gắt gao túm chân Vân Kích Tiêu.

“Khoan đã! Vân Kích Tiêu, người không cần làm như vậy! Ta có thể!” Nhìn thấy đối phương này giờ la hét như heo bị chọc tiết, hiện tại hơi thở yếu ớt, Thụy Âm chạy đến kéo tay, “Người tránh ra, hai mươi đại bản có gì mà ta chịu không được, tiếp tục đánh người sẽ chết.”

Vân Kích Tiêu hướng Thụy Âm cười, “Yên tâm, không sao, ta nói rồi, có ta ở đây, người sẽ không có việc gì.” Vân Kích Tiêu lặng lẽ tại vai trái Thụy Âm điểm một cái, sau đó nhanh chóng đẩy hần qua một bên, nhắm mắt, thúc giục, “Đánh đi!”

Nhìn mộc côn hạ xuống, Thụy Âm lại muốn chạy đến, nhưng không hiểu sao không thể cử động, chỉ có thể ngồi yên mà đau lòng.

“Ba”

“A!”

“Vân Kịch Tiêu...”

“Ba”

“Đau...”

“Vân Kịch Tiêu... Vân Kịch Tiêu! Động a, cho ta động a!” Mặc kệ cố gắng thế nào, Thụy Âm vẫn hoàn toàn không thể động, hần lo lắng nhìn Vân Kịch Tiêu cơ hồ không thể thở, “Vân Kịch Tiêu!!”

Một côn cuối cùng hạ xuống, Vân Kịch Tiêu không thanh âm, tay cũng vô lực buông xuống.

“Kịch Tiêu!!” Thụy Âm mắt đỏ ngầu hét to, đột nhiên phát hiện mình có thể cử động. Hần bay tới vỗ mạnh vào mặt Vân Kịch Tiêu, “Kịch Tiêu! Kịch Tiêu! Mở mắt ra! Kịch Tiêu!!”

Tên lính buông mộc côn, hướng hai tên khác đang giữ chân Vân Kịch Tiêu ra lệnh, “Đưa hần vào trong.”

“Là.” Hai người buông tay, mỗi người một bên, khiêng Vân Kịch Tiêu vào đại lao.

“Kịch Tiêu!!” Thụy Âm đi theo, ôm Vân Kịch Tiêu, phủ bụi đất trên mặt đối phương, “Kịch Tiêu, tỉnh tỉnh, người tỉnh tỉnh a, ngàn vạn lần đừng chết! Kịch Tiêu!!”

Vân Kịch Tiêu đột nhiên hướng Thụy Âm nháy mắt, sau đó lại lập tức nhắm mắt lại giả chết.

Thụy Âm sững sốt một hồi, sau khi phục hồi tinh thần, hần hoàn toàn không biết nên khóc hay nên cười, “Người này...”

“Các người ở trong này.” Hai tên lính khóa cửa xong đi mất.

Xác định bọn họ sẽ không trở lại, Vân Kịch Tiêu cầu nhàu đưa tay ra sau lưng, “Đáng giận, đặt trong quần áo quả nhiên không thoải mái, quá lớn...”

“?” Thụy Âm nghi hoặc nhìn động tác của Vân Kịch Tiêu, tìm gì vậy? Bị rận cắn sao?

Sờ soạng nửa ngày, Vân Kịch Tiêu lấy ra một tấm bông, “Cáp, may mắn ta có dự kiến trước, giấu cái này bên trong, bằng không cái mông thực sự gặp họa rồi.”

“Người... Vừa mới... Tất cả đều là diễn trò?” Nếu đúng vậy, nam nhân này kỹ thuật diễn xuất quá tốt đi, chính mình cũng bị lừa.

“Đây là biện pháp tốt nhất giúp da thịt giảm khổ ải.” Vân Kịch Tiêu vô lại nhún vai, “Tiểu Âm Âm người đạo hạnh rất thiện, thực dễ dàng bị thương tổn.”

“Người còn la hét thảm thiết như vậy... Ta bị người dọa muốn đứng tim...” Nghĩ đến tiếng la vừa rồi của Vân Kịch Tiêu, Thụy Âm liền toàn thân nổi da gà. Thanh âm kia giống như bị người khác cắt lấy từng miếng từng miếng thịt trên người...

“Không có! Đó không phải diễn trò! Đánh mông thực đau!” Vân Kịch Tiêu bắt mẫn bữu môi ngồi xổm trước Thụy Âm, “Nếu không tin cho người xem mông ta, vốn trắng bóng, hiện tại đều đỏ...”

“Không cần, không cần.” Thụy Âm quơ quơ tay, diên sao, như thế nào hần ở trong lao cùng một nam nhân thảo luận về mông... Hiện tại vấn đề trọng yếu là... “Ta ở trong này Dục Lam bọn họ không biết, nhất định đang đi khắp thành tìm ta đi...”

“Tiểu Âm Âm muốn ra ngoài?” Vân Kịch Tiêu thoải mái tựa vào tường, nhặt một cọng rơm lên ngậm.

“Muốn, người có biện pháp?” Hần không trông cậy vào người nhìn như vô lại trước mặt này có cái gì cao siêu.

“Đương nhiên có! Người trước tiên ngủ đi, buổi tối chúng ta đi.” Vân Kịch Tiêu một phen ôm chầm Thụy Âm, vỗ vỗ lưng hắn, “Tiểu Âm Âm thân yêu, người ở trong lòng ngực của ta ngủ một giấc thật ngon đi, nếu không buổi tối không có sức thoát ra.”

“Tạm thời tin người một lần.” Thụy Âm thì thầm một tiếng, nhắm lại mắt, “Đúng rồi, vì cái gì lúc này ta toàn thân không thể động?”

Đương nhiên là bởi vì người bị ta điểm huyết đạo! Đây là Vân Kịch Tiêu trong lòng trả lời, còn bên ngoài, hoa nhỏ đóa đóa khai trên khuôn mặt tươi cười, “Đại khái là bởi người thật khản trương, rất lo lắng cho sinh mệnh của nhân gia, vì vậy lập tức quên nên phản ứng như thế nào. Đây là biểu hiện Tiểu Âm Âm người yêu nhân gia a...”

“... Chắc là quý trên thân...” Thụy Âm đánh gãy lời nói của Vân Kịch Tiêu, tự mình nghĩ ra một lý do hợp lý.

Vân Kịch Tiêu bật cười, thật nhẹ nhàng xoa đầu Thụy Âm, “Tiểu Âm Âm, người thực rất đáng yêu...”

Rất nhanh liền truyền đến tiếng Thụy Âm hít thở đều đặn. Vân Kịch Tiêu thử sờ sờ mặt đối phương, không phản ứng. Vì thế Vân Kịch Tiêu buông Thụy Âm ra, nhìn mọi người trong lao, từ trong áo lấy ra một túi được phân, vẩy về phía bọn họ, tất cả đều ngã xuống.

Vân Kịch Tiêu yên tâm đứng lên, đi đến cạnh tường gỗ gỗ, “Không đúng.” Vân Kịch Tiêu gõ dọc từng chỗ nhỏ trên vách tường, “Kỳ quái, không có?” Nhìn nhìn vách tường, lại nhìn nhìn mặt đất, quỳ xuống đất tiếp tục gõ, “Kỳ quái, hay là không có?” Vân Kịch Tiêu dựa vào tường tường ngồi xuống, “Đúng là ở đây mà...” Chung quanh nhìn nhìn, tầm mắt bỗng nhiên dừng lại tại cây cột giữa đại lao.

“Chẳng lẽ...” Vân Kịch Tiêu đứng lên, đi đến đó sờ soạng một hồi. Khi đụng đến một nơi nào đó, Vân Kịch Tiêu bỗng tà tà nở nụ cười, “Cuối cùng cũng tìm được rồi.”

Thạch Dục Lam buộc chặt miếng vải đen che mặt, nhìn về phía Lục Li cùng Thôi Ngôi, “Thế nào? Không có vấn đề gì chứ?”

“Lập lập!” Thôi Ngôi thắt nhanh đai lưng, hướng Thạch Dục Lam cười, “Đây chính là sở trường của chúng ta, người không cần lo lắng.”

“Hi hi, chúng ta đã ra tay thì người cứ yên tâm, không hài lòng bao lui.” Lục Li liếm phi đao trong tay, tà ác cười. (Bao lui? Lui cái gì?)

Thạch Dục Lam gật đầu, chuyển hướng nhìn Lệ Lãm Sát.

Cảm giác được ánh mắt Thạch Dục Lam, Lệ Lãm Sát lạnh lùng liếc một cái, bĩu môi, khinh thường quay đầu qua hướng khác, “Thiết”

Thạch Dục Lam thấy biểu tình Lệ Lãm Sát, bất đắc dĩ giơ hai tay cười nói, “Được được được, ta sai lầm rồi, ta không nên hoài nghi năng lực của người.”

Lệ Lãm Sát không thêm bởi vì Thạch Dục Lam giải thích mà nhìn lại, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

“Ha hử, gia hỏa gấp gáp. Chúng ta cũng đi thôi.” Cầm lấy sáo ngọc trên bàn, Thạch Dục Lam cũng đi theo.

“Đi nào!” Hai huynh đệ phía sau tiếp bước, kết quả hai nam nhân cao lớn bị kẹt ở cái cửa nhỏ nhỏ...

“Lục Li... Người rất béo...”

“Thôi Ngôi... Là mông người quá lớn...”

Vân Kịch Tiêu vượt cây cột tà tà cười, bỗng nhiên tay dùng lực, cả cây cột đều biến thành bột phấn, những hạt màu đỏ rơi trên nền đất. Nhẹ nhàng phủi một chút, Vân Kịch Tiêu khom lưng, nhặt lên một vật màu đỏ, lấy tay áo chùi sạch, “Không hổ là huyết ngọc, một tia tạp chất cũng không có... Và... Đừng giả vờ nữa,

ta biết người tỉnh.” Vân Kịch Tiêu khoanh tay đứng nhìn phía đối diện, “Chỉ một túi mê hương phấn làm sao mê đảo được đường đường Phù Vân Cung Hữu Hộ Pháp.”

Người vốn đang nằm chậm rãi ngồi dậy, “Cung chủ hảo nhân lực.” Kéo xuống nhân bì diện cụ, quỳ một chân trước Vân Kịch Tiêu.

“Bắt lấy.” Vân Kịch Tiêu ném viên huyết ngọc tới Hữu Hộ Pháp.

“Cung chủ?” Hữu Hộ Pháp nhìn thấy huyết ngọc kia, thanh âm trầm xuống. Cung chủ... người làm sao biết huyết ngọc quý giá này có ở đây?

“Trở về nói cho Phó Cung chủ, sinh ý Tể Tướng giao ta không làm. Mọi tổn thất, dùng huyết ngọc này bồi thường.” Vân Kịch Tiêu đi trở về bên Thụy Âm, ôm lấy người đang ngủ rất say kia.

“Là.” Hữu Hộ Pháp thở dài... Cung chủ luôn như vậy, hai ngày ba chủ ý...

“Phó Cung chủ phái người đến!?”

“Đúng vậy.”

“Tiểu Phó thật sự phiền toái.” Vân Kịch Tiêu gãi đầu, nhìn Hữu Hộ Pháp, “Sao người còn ở đây?”

“...” Mình không ở đây còn ở đâu? Cung chủ không định bảo mình phá tường ra ngoài đó chứ? Việc hoang đường như vậy... Không, nếu là Cung chủ, thì chuyện gì cũng có thể...

“Còn chưa đi? Chẳng lẽ người muốn nhìn trộm nhân gia với Tiểu Âm Âm thân yêu ngọt ngào mật mật khanh khanh ta ta? Nha nha, Tiểu Hữu Hữu, nhân gia tại sao trước kia không biết gia hỏa người có loại tư tưởng đồi trụy thế này?~~ Người đồ háo sắc tình~~” Thẹn thùng che mặt, “Đáng ghét, hại nhân gia mặt đỏ nga~~”

Đến, đến đây! Đòn sát thương trăm phần trăm trúng mục tiêu của Cung chủ: Trang khả ái! Nhìn thấy Cung chủ tuần tú cao lớn làm loại động tác của tiểu nữ nhân, nói những câu của tiểu nữ nhân, nhân cao mã đại Hữu Hộ Pháp sắc mặt đen còn hơn đáy nồi, đây người nổi da gà, run run lùi về phía cửa sổ, “Cung, Cung chủ, thuộc hạ cáo lui!” Nói xong, không đợi Vân Kịch Tiêu mở miệng, phá cửa xông ra ngoài.

“Chạy gấp vậy, vốn đang muốn hảo tâm giúp hấn làm cái lỗ trên tường...”

... Thực là có ý định đập tường... Có thể thấy, Hữu Hộ Pháp quả nhiên hiểu rõ nhà mình BT Cung chủ...

Màn đêm hạ xuống, bầu trời đầy sao. Những người bị trúng mê hương phấn lực tục tỉnh lại, Thụy Âm thẳng đến tất cả mọi người đã tỉnh hết, mới chậm rãi đánh cái ngáp, lười biếng trở mình, mở to mắt. Một gương mặt phóng cực đại xuất hiện.

“!” Thụy Âm hoảng sợ, quỳ áp giường?!

“Tiểu Âm Âm, người rốt cục tỉnh, nhân gia đã chuẩn bị tốt lắm.” Vân Kịch Tiêu ủy khuất nhìn Thụy Âm, “Nhân gia chờ rất lâu rất lâu...”

“Sao người không đánh thức ta?” Thụy Âm trở mình xem thường, nam nhân này không có đại não sao...

“Tiểu Âm Âm, người không biết ư? Khổng lão phu tử nói qua, quấy rầy người khác ngủ sẽ bị Thiên Lôi đánh.”

“...” Khổng Tử có từng nói vậy sao... Thụy Âm quyết định không cùng nam nhân đầu trổng không trước mặt thảo luận vấn đề không có dinh dưỡng tí nào này, “Chạy trốn chuẩn bị thế nào?”

“Mọi sự đã chuẩn bị, chỉ chờ hành động.” Vân Kịch Tiêu ôm lấy Thụy Âm, đi đến cạnh tường, “Chạy thôi!”

“Chạy?” Như thế nào chạy? Trước mặt là một bức tường a...

Vân Kịch Tiêu đột nhiên không hề cảnh báo nhảy lên, một cái xoay người, hung hăng một cước đá vào vách tường.

Thụy Âm lẳng lẳng nhìn Vân Kịch Tiêu, sau đó chuyển tầm mắt từ đối phương dừng lại trên tường, chờ cảnh xảy ra như trong phim, tường phút chốc biến thành bột phấn.

“Hảo...” Vân Kịch Tiêu thu hồi chân, phát ra thấp thấp thanh âm, buông Thụy Âm.

“Hảo?” Thụy Âm nghi hoặc nhìn Vân Kịch Tiêu, ý tứ là một cước đá này phi thường hảo sao? Hay là nói hết thầy đã tốt lắm, có thể trốn rồi?

“Hảo đau a!!” Vân Kịch Tiêu ôm chân tại chỗ nhảy dựng, “Hảo đau hảo đau hảo đau a!! Tiểu Âm Âm, nhân gia đau tử!!”

“...” Nhìn nhìn trước mặt vách tường hoàn hảo y nguyên như ban đầu, lại nhìn nhìn nam nhân đau đến nhảy loi choi tại chỗ, Thụy Âm cảm thấy mình cần phải bình tĩnh. Hắn vỗ vỗ vách tường, “Người nghĩ nó là bọ biển...” Hắn nói còn chưa dứt lời, đã bị cảnh tượng trước mắt dọa hoảng sợ.

Chỉ thấy tường bắt đầu vỡ ra, tan nát, thẳng đến xuất hiện một lỗ hổng đủ để đi ra.

“Oa! Tiểu Âm Âm người thật lợi hại!”

“A... Không... Đây...” Chính mình rõ ràng căn bản không có dùng sức, như thế nào hội như vậy...

“Chạy mau~~” Dường như vừa rồi chân đau chỉ là tưởng tượng, Vân Kịch Tiêu bay nhanh tới chỗ Thụy Âm, lại ôm lấy hắn, “Tiểu Âm Âm anh hùng, chúng ta trốn!”

“Khoan đã! Đại hiệp! Cứu chúng ta!” Những người này giờ đứng nhìn hiện tại quỳ hướng Vân Kịch Tiêu quỳ về dưới, “Thỉnh cứu chúng ta, chúng ta cái gì pháp cũng chưa phạm, chỉ bởi không có tiền nộp thuế mà bị bắt, cầu người cứu chúng ta!”

“Nga lạ...” Vân Kịch Tiêu đảo mắt, cứu người? Rất phiền toái... Biện pháp giải quyết tốt nhất là đẩy cho người khác, “Đợi lát nữa sẽ có người đến, người hãy nói với bọn họ, ‘Thụy Âm bảo các người cứu chúng ta, trả lại cho chúng ta công đạo.’ nếu bọn họ hỏi Thụy Âm ở đâu, các người cứ nói, ‘cứu chúng ta rồi chúng ta sẽ nói.’ hiểu không?”

“Vậy rốt cuộc Thụy Âm ở nơi nào?”

“Buổi trưa ngày mai ở bờ sông dưới cây tùng trăm năm.” Vân Kịch Tiêu nói xong, liền ôm Thụy Âm biến mất trong màn đêm.

Những người trong lao nắm tay lại, gật đầu.

“Ân?” Lệ Lãm Sát khi lướt qua một thân cây đột nhiên nhìn về bên cạnh.

“Làm sao vậy, Lãm Sát?” Thạch Dục Lam kỳ quái nhìn Lệ Lãm Sát, thực ngạc nhiên, không nghĩ tới người này lúc chấp hành nhiệm vụ cũng sẽ phân tâm.

“Có một nam nhân ôm một người chạy qua...”

“Đừng quan tâm bọn họ, trước tiên đến đại lao cứu Âm Âm.” Dù sao cùng Thụy Âm không quan hệ, Thạch Dục Lam cũng không quay đầu lại tiếp tục chạy.

“Oa oa, chuyện không quan hệ đến Âm Âm liền như vậy lãnh đạm...” Lục Li tâm hàn kéo tay Thôi Ngôi.

“Là a, thực đáng sợ.” Thôi Ngôi gật đầu, giả vờ run một cái.

Lệ Lãm Sát nhìn bóng dáng nam nhân kia biến mất, đêm quá tối, thấy không rõ, nhưng không hiểu sao cảm thấy là lạ ... Là tâm lý tác dụng sao? Lệ Lãm Sát lắc lắc đầu, tiếp tục chuyên tâm về phía trước.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Đêm, bầu trời đầy sao, vàng trắng lúc mờ lúc tỏ.

Thạch Dục Lam nhẹ nhàng dừng trên mái nhà, cẩn thận quan sát bọn thủ hạ bên dưới, “Bên trái ba, bên phải năm... Rất khó để không kinh động bọn họ...” Lời còn chưa dứt, mấy người kia đã muốn té xỉu hết, “Làm sao vậy?”

“Chờ người tính xong, hôn quân đã chết ở trong lao.” Lệ Lãm Sát ném hòn đá dư thừa trong tay, quang minh chính đại lao xuống.

“So với ta người còn gấp gấp hơn.” Thạch Dục Lam nhìn thấy Lệ Lãm Sát thoáng cứng ngắc người, nhẹ nhàng cười ra tiếng.

“Các người là ai?” Một đội binh lính cầm trường mâu đột nhiên xuất hiện trước mặt bốn người, “Tại sao có mặt ở đây!?”

“Hi hi, bị phát hiện a.” Lục Li cợt nhả cười, trở tay, một loạt phi đao xuất hiện, “Các người không cần biết.” Dứt lời liền phát tay, chỉ thấy một đạo ngân quang, sau đó, toàn bộ binh lính ngã xuống trong vũng máu. Dao dao tử mệnh, nhất đao phong hầu.

“Dục Lam, người cùng Lãm Sát đi cứu Âm Âm, ở đây để ta cùng Lục Li giải quyết.” Thôi Ngôi tay kẹp phi tiêu, đưa lưng về phía Lục Li.

Nguyệt hắc phong cao, dưới ánh trăng bàng bạc, hai hắc y nam hài bộ dạng giống nhau như đúc, vũ khí lóe hào quang trong tay, lưng tựa lưng, trong mắt là nồng đậm thị huyết.

“...” Thạch Dục Lam trầm mặc nhìn hai người biểu tình hưng phấn, phi thân bay đến, nắm lỗ tai mỗi người lôi đi, “Lãm Sát, ở đây giao cho người.”

Lệ Lãm Sát không nói gì, bắn ra hòn đá nhỏ trong tay về một hướng, tại nơi đó một tên lính liền ngã xuống, “Một Huyện lệnh nhỏ nhỏ mà lại có nhiều thủ vệ như vậy...”

“Uy uy, tại sao không cho chúng ta xử lí! Chúng ta tuyệt đối sẽ làm tốt a!” Lục Li bị kéo đi không cam lòng nhìn Thạch Dục Lam.

“Đúng a! Chúng ta tuyệt đối một con kiến cũng sẽ không bỏ sót!” Thôi Ngôi vỗ ngực cam đoan.

“Chúng ta tới cứu Âm Âm, không phải đến huyết tẩy Huyện lệnh phủ.” Thạch Dục Lam gõ đầu Lục Li, “Nếu Âm Âm biết các người giết người, xem hắn có còn để ý đến các người. Thế nào, còn muốn tiếp tục?”

“... Không cần...” Bị Âm Âm chán ghét, bọn họ đều không muốn...

“Đi.” Thạch Dục Lam cẩn thận đẩy ra cửa lao, rón ra rón rén đi vào, lại phát hiện bên trong một lính canh cũng không có.

“Âm Âm, Âm Âm?” Thạch Dục Lam nhẹ giọng gọi, “Người ở đâu?”

“Ừa, sao không có lính canh!?” Vừa thấy lao cảnh giới lỏng lẻo, Thôi Ngôi yên tâm cao giọng hét lớn, “Âm Âm, chúng ta tới cứu người! Người ở đâu?”

Thạch Dục Lam đang khinh thủ khinh chân phía trước chợt té ngã... “Tên này... Rốt cuộc là tới cứu người hay tới đón người a...”

Mọi người trong lao trong phòng vốn đang mơ mơ màng màng ngủ, nghe thanh âm lạ lẫm, vội bật dậy bổ nhào vào song sắt, “Thỉnh cứu cứu chúng ta! Thục Âm trước khi đi nói các người nhất định phải đòi lại công đạo cho chúng ta!”

“Âm Âm?” Thạch Dục Lam mày nhăn thành một đoàn, Âm Âm trước khi đi đã nói như vậy? Tức là hiện giờ Âm Âm không có ở đây? Vậy hắn chạy đi đâu? “Âm Âm hiện đang ở đâu?”

“Người cứu chúng ta đi rồi chúng ta nói.”

“Hừ, còn dám đặt điều kiện”. “Bá bá bá” Một loạt phi tiêu bay đến dính trên cây cột gần đó.

“Thạch Dục Lam, hôn quân đâu!?” Lệ Lãm Sát thật lâu không thấy ai đi ra, mắt kiên nhẫn chạy vào.

“Đi rồi.”

“Đi rồi? Đi đâu?”

“Không biết.” Thạch Dục Lam bắt đắ dĩ nhún vai, chỉ chỉ đám người trong lao phòng, “Bọn họ nói phải cứu bọn họ, bọn họ mới nói.”

Lệ Lãm Sát không hé răng, nhưng nghe được câu kia xong, cả khuôn mặt lạnh băng. Lệ Lãm Sát bước nhanh đến gần song sắt, đưa tay vào trong, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tay kháp cổ một người, nhắc người đó lên, “Người đâu?”

“Buông, buông ta ra.” Người bị kháp cổ không thể hô hấp, mặt tím ngắt.

“Lãm Sát!” Thạch Dục Lam liền lên tiếng ngăn cản hành động ma quỷ giết người của Lệ Lãm Sát.

“Người đâu?” Thanh âm lạnh như băng cơ hồ muốn đông cứng cả lao phòng.

“Vừa mới cùng một hắc y nam nhân rất suất khí bỏ trốn.” Người đứng bên cạnh thấy đồng bạn sắp bị kháp tử, mau mắn trả lời, để phòng ngừa đối phương không tin, còn chỉ chỉ cái lỗ trên tường ở lao phòng cách vách, “Bọn họ trốn ra ngoài từ đó.”

Lệ Lãm Sát neho mắt nhìn nhìn cái lỗ vừa 2 người chui qua kia, căn cứ vào độ tinh tế và độ nát của tường, khẳng định không phải là người có công lực thấp, đó tuyệt đối là một cao thủ có nội công thâm hậu, mà hôn quân lại ở cùng một tên như vậy... Tưởng tượng đến đó, tay lại tăng thêm lực.

“Âm Âm còn nói gì khác không?” Thạch Dục Lam nhìn những người trong lao, tin chắc nếu Âm Âm muốn bọn hắc cứu những người này, nhất định phải có ẩn ý nào đó, sau đó Thạch Dục Lam quay đầu nhìn thấy Lệ Lãm Sát bạo khởi gân xanh, bèn kéo tay Lệ Lãm Sát, “Người ta sắp chết, buông tay.”

“Ngày mai buổi trưa ở ngoại thành dưới cây tùng trăm năm cạnh bờ sông.”

Nghe vậy, Lệ Lãm Sát mới buông lỏng tay, người bị kháp cổ té xuống vuốt cổ há mồm thở dốc.

“Thạch Dục Lam, đi thôi.” Đã biết chỗ của Âm Âm, hiện tại không cần thiết ở đây nữa, vì thế liền không chút do dự huy tay áo, hướng cửa đi đến.

“Từ từ.” Thạch Dục Lam đến gần song sắt, nhìn đám người trong lao, “Người nói Âm Âm trước khi đi bảo chúng ta phải đòi lại công đạo cho các người?”

“Đúng vậy.” Người trong lao e sợ nhìn Thạch Dục Lam ôn nhu như hoa, lo lắng người này có thể hay không cũng đột nhiên kháp cổ mình.

“Dục Lam, như thế nào còn chưa đi?” Lục Li huynh đệ ở ngoài cửa quay đầu hướng Thạch Dục Lam ngoắc.

“Chờ một chút, Âm Âm ăn quýt để bị bắt, tựa hồ là có mục đích... Nói không chừng, hắc muốn ổn cố dân tâm... Như vậy thân là thần tử như thế nào lại không hỗ trợ? Thạch Dục Lam nhìn Lệ Lãm Sát biểu tình âm lãnh, ôn nhu cười, quay đầu nghiêm mặt hỏi mấy người trong lao “Các người có oan khuất gì?”

“Ổn cố dân tâm...” Lệ Lãm Sát khinh thường quay đầu, “Nghĩ như thế nào ta cũng đều thấy là do hôn quân đại đột bị người lừa một bữa cơm mới bị trảo vào.” (Sự thật chứng minh, Lãm Sát công, người thực rất hiểu Âm Âm thụ của người~)

“Chúng ta chỉ là dân chúng bình thường, nam cày ruộng nữ dệt vải, áo cơm toàn bộ dựa vào chính mình, bất quá cũng coi như đủ sống. Nhưng Huyện thái gia lại đột nhiên tăng thêm thuế, vốn là mỗi nửa năm 50 lượng biến thành hiện tại mỗi tháng 50 lượng, không nộp đủ, hắc sẽ dùng đủ loại tội danh để bắt người.” Một người thở dài, “Mọi người ở đây đều bởi lý do này mới bị bắt, chúng ta không có nhiều tiền như vậy để nộp thuế a! Làm quan chỉ biết áp bức bóc lột những người cùng khổ như chúng ta! So với độc xà còn muốn độc hơn!”

Thạch Dục Lam nghe xong, gật đầu, “Mỗi tháng 50 lượng, lá gan thật lớn...”

“Thiết, thượng bất chính hạ tắc loạn.” Lệ Lãm Sát hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

“Lãm Sát, người đi đâu?”

“Điều tra chân tướng.” Lệ Lãm Sát đen mặt quay đầu, “Một khi đã là mệnh lệnh của hôn quân, không thể không tuân theo.”

“A a, khẩu thị tâm phi. Chúng ta ở khách *** chờ người, cẩn thận một chút nga.” Thạch Dục Lam nhìn người trong lao gầy đến chỉ còn da bọc xương, cam đoan, “Các người yên tâm, một khi đã là Âm Âm phân phó, chúng ta nhất định sẽ đưa các người ra khỏi đây.”

“Cám ơn, cám ơn ân công!” Tất cả mọi người hướng Thạch Dục Lam quỳ xuống.

“Không cần cảm tạ ta, muốn cảm tạ hãy cảm tạ đương triều thiên tử.” Thạch Dục Lam hướng bọn họ cười, đến chỗ Lục Li huynh đệ đang mất kiên nhẫn, “Các người tìm nơi Âm Âm đến, ta còn có việc phải làm.”

“Úc, người muốn đi nhà xí a.” Lục Li gật đầu, “Nhớ rõ đường để bị người phát hiện nga. Thôi Ngôi, chúng ta đi.” Hai người một trước một sau phi thân lên mái nhà, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

“Nhà xí... Trí tưởng tượng của các người cũng thật phong phú.” Thạch Dục Lam bất đắc dĩ cười cười, thoáng vì hình tượng của mình bị phá hủy mà bị ai một chút, hướng phòng ngủ Huyện lệnh đi đến.

Người trong lao phòng trợn mắt há hốc mồm nhìn ba người biến mất, “Bọn họ... Rốt cuộc là ai... Còn có, vì cái gì phải cảm tạ tên tử hoàng đế kia?”

Trong thư phòng, Lệ Lãm Sát một thân hắc y cùng bốn bề tối đen dung hợp. Nãy giờ lần mò cả giá sách cũng chưa tìm được thứ muốn tìm, Lệ Lãm Sát đi đến bàn lớn bên cạnh, nhìn thấy mặt bàn cơ hồ không có thứ gì, hai tay khoanh lại, mày gắt gao trứ.

Theo tầm mắt di động, một con kim quy hấp dẫn chú ý của Lệ Lãm Sát. Vươn tay ra, đẩy nó qua bên trái một chút, giá sách đột nhiên từ giữa gian đoạn khai, hướng bên cạnh dời đi.

Lệ Lãm Sát trong mắt hiện lên quang mang sắc bén, bước vào mật thất, cầm lấy sổ sách lật xem, tròng mắt, gắt gao nắm chặt hai tay, trên trán gân xanh bạo khởi, “Cầu quan, lá gan thực lớn...”

Thạch Dục Lam nhẹ nhàng nhảy lên mái phòng ngủ Huyện lệnh, khinh thủ khinh cước gỡ ra một viên ngói, nhìn vào bên trong.

Trong ánh nến lập lòe, một nam nhân xấu xí cùng một nữ nhân mập mạp ngồi bên cạnh bàn, trên bàn toàn là vàng.

“Lão gia a, người xem mấy khối vàng này, xinh đẹp biết bao nhiêu!” Nữ nhân cầm lấy một khối vàng để lên mặt cọ cọ, “Ồi chao, thật là đẹp.”

“Phu nhân, người có điều không biết a.” Nam nhân tà tà cười vuốt vuốt chòm râu, “Vị đại nhân kia nói, chỉ cần ta tiếp tục ủng hộ tài chính cho hắn, đợi Hoàng Thượng tử, sẽ trợ giúp ta vi vương.”

“Ồi chao, vậy ta đây là hoàng hậu?!” Nữ nhân kinh hỉ buông khối vàng trong tay, làm dáng hướng nam nhân cúi người hành lễ, “Ai gia khẩu kiến Hoàng Thượng.”

“Ha hã.” Thạch Dục Lam lặng lẽ xem nháo kịch, trên mặt như cũ là nụ cười như nước mùa xuân, nhưng là, tiếng cười cũng đã giảm nhiệt độ xuống đến mùa đông, “Tiểu tròng tưởng biến thành phi long...” Thạch Dục Lam cẩn thận đặt lại viên ngói, không hề kinh động người bên dưới, nhìn lại mái nhà chạm trổ kì lân, nụ cười càng ngày càng lạnh, “Vị trí Hoàng Thượng có thể để người đảm đương được sao... Xem ra phải hảo hảo tẩy sạch triều đình một chút...”

Trong rừng cây u ám, hai bóng đen phóng nhanh.

“Lục Li, người nói Âm Âm thực sẽ ở trong rừng cây ngoại thành sao?” Thôi Ngôi thở hổn hển vẫn Lục Li chạy đằng trước, đi lâu như vậy, một mồi quá a... Hơn nữa, đã trễ thế này, Âm Âm ra ngoại thành làm gì...

“Không rõ ràng lắm, cảm giác thôi...” Lục Li không xác định gật đầu, “Ân... Mùi gì vậy... Thơm quá a...” Chảy nước miếng, đột nhiên chuyển phương hướng.

Thôi Ngôi nhanh như chớp bắt lấy ca ca đang bị mũi thực hấp dẫn, “Làm ơn đi, hiện tại không phải thời điểm ăn, nhanh đi tìm Âm Âm!”

“Được rồi được rồi.” Lục Li ảo não sờ sờ cái mũi, quay trở về hướng đi cũ, “Nhưng mà thơm quá a...”

Cứ để hai người kia đi, chúng ta lần theo mùi thơm nào. Đằng kia có một đồng lửa lớn, bên cạnh là hai nam nhân đang nướng thỏ, mà một trong đó đúng là người Lục Li hai huynh đệ này giờ tìm muốn hết cả rừng cây, Thụy Âm... (Ân... Lục Li công giác quan thứ sáu không tồi, đủ tư cách, Thôi Ngôi công, người cùng Âm Âm thụ hoàn toàn không có thần giao cách cảm, thất bại!)

“Oa, thơm quá a!” Thụy Âm liếm liếm môi, hai mắt lóe sáng nhìn con thỏ vàng rộm bốc mùi thơm ngào ngạt trước mặt, “Màu vàng thật là đẹp a~”

“Từ từ, tiểu Âm Âm.” Vân Kích Tiêu từ trong tay áo lấy ra một bình tương, ném qua Thụy Âm, “Đổ cái này vào, ăn ngon lắm.”

“?” Thụy Âm cầm bình tương, thấy ba chữ to khắc trên đó, mặt cứng đờ, “Người này...”

Chỉ thấy trên bình tương rành mạch ba chữ “Việt tương trai”. “Người chôm lúc nào vậy...” Chẳng những ăn quýt mà còn chôm đồ...

“A?” Vân Kích Tiêu chưa từng nghe qua từ này, ngẩn người, “Cái gì a?”

“Ý là « thân » đó.”

“Oa! Tiểu Âm Âm, người quá đáng a!” Vân Kích Tiêu vừa nghe thấy, biểu tình cứ như mình bị vu oan, bĩu môi, cầm con thỏ đang nướng dùng dằng “Người ta không thân! Là bọn họ tự đặt bình tương ở trên bàn! Người chẳng lẽ không thấy ánh mắt bọn họ sao! Bọn họ dùng ánh mắt nói cho ta biết, hãy lấy đi.”

Nói bừa, nào có... Thụy Âm thần tình hắc tuyến nhìn người trước mặt, thâm nghĩ trong óc người này chứa cái gì, hay là không có chứa gì hết, “Đừng dối nữa, cẩn thận nướng khét luôn bây giờ.”

“Nột, người xem.” Vân Kích Tiêu đưa con thỏ đến trước mặt Thụy Âm, “Nó nói nó cũng muốn được tắm trong tương.”

“...” Thụy Âm trên mặt hắc tuyến càng nhiều, hần phảng phất nhìn thấy một con quạ đen bay qua, kêu to “Bổn dẫn”. Để đối phương không tiếp tục nói lời vô nghĩa, Thụy Âm việc tự giác mở bình, đổ tương lên con thỏ.

“Ăn nhanh một chút, nguội hết sẽ không ngon.” Vĩnh viễn đối hành vi vô úy khuất của mình không có chút nào hổ thẹn, Vân Kích Tiêu đưa con thỏ đang cầm trong tay cho Thụy Âm, “Tiểu Âm Âm, ăn nữa đi.”

“Người không ăn?” Thụy Âm nhìn con thỏ nướng ngon lành trong tay Vân Kích Tiêu, nuốt nuốt nước miếng.

“Nhìn người ăn là ta no rồi.” Vân Kích Tiêu dùng ngón trỏ tại trên môi Thụy Âm điểm một chút, sau đó lại đặt ngón trỏ ấy lên môi của mình, “Người chính là thức ăn của ta.”

“...” Thụy Âm thần tình hắc tuyến ôm ngực, như thế nào giống như vừa mới bị Vân Kích Tiêu hung hăng cường gian bằng thị giác cùng tinh thần?! Cùng nam nhân này ở cùng một chỗ, mặt mình xuất hiện hắc tuyến dường như càng ngày càng nhiều...

Nhìn thấy phản ứng của Thụy Âm, Vân Kích Tiêu nhẹ nhàng cười, “Âm, ta sẽ giúp người tọa ổn ngôi vị hoàng đế.”

“Ân? Cái gì?” Đang thưởng thức hương vị thỏ nướng cùng tương, Thụy Âm không nghe rõ Vân Kích Tiêu nói gì, ngẩng đầu nhìn.

“Ân, không có gì, chỉ muốn nói với người phải thoa tương đều con thỏ.”

“Không cần người nói ta cũng biết.” Thụy Âm tiếp tục cúi đầu phấn đấu vì sự nghiệp « thỏ trộn tương » của mình.

Nhìn ánh lửa rọi khiến mặt Thụy Âm trở nên hồng hồng, Vân Kịch Tiêu vui vẻ cười cười.

“Kỳ quái... Cảm thấy giống như quên cái gì...” Vừa ăn Thụy Âm vừa nghiêng đầu, “Tương bỏ vào cũng nhiều lắm rồi... Rốt cuộc quên cái gì vậy a...” (Âm Âm thụ a, người quên bốn tiểu công của người ~)

“Xem ra có người muốn tạo phản...” Thạch Dục Lam ngấm nghĩa cây nến trên bàn, nhàn nhạt mở miệng đối Lệ Lãm Sát đang ngồi đối diện.

“Sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra.” Hôn quân giữ ngai vàng, để gian thần lộng hành vô số, bao nhiêu người thêm muốn ngôi vị thiên tử một tay che trời này. Lệ Lãm Sát lơ đãng lau kiếm.

“Đúng, nhưng mà ta không cho phép.” Thạch Dục Lam hướng Lệ Lãm Sát ôn nhu cười.

“Bề ngoài bình tĩnh, nội tâm người kỳ thật đã mãnh liệt dậy sóng.” Nhìn thấy nụ cười so với bình thường còn muốn ôn nhu hơn, Lệ Lãm Sát không chút lưu tình vạch trần giả dối của đối phương.

“Còn người?” Thạch Dục Lam mặt không đổi sắc phản kích, “Kiếm còn chưa lau sạch, sao cất đi rồi?”

“...” Lệ Lãm Sát mặt lạnh xuống âm độ, hẳn không nói gì, đi đến bên cửa sổ, nhìn vàng trăng treo lơ lửng trên bầu trời.

“Dục Lam...” Lục Li đập cửa xông vào, Thôi Ngôi cũng theo sát, hai người ngã trên mặt đất, “Cứu cứu ta...”

Thạch Dục Lam chạy đến, kiểm tra thân thể bọn họ, “Làm sao vậy? Bị ai công kích? Làm sao bị thương?” Kỳ quái, không có ngoại thương, chẳng lẽ là nội thương?

“Không phải...” Lục Li suy yếu nâng thủ.

“Cái gì?” Thạch Dục Lam ghé lỗ tai sát miệng đối phương, “Người nói cái gì?”

“Nước... Mau cho ta nước...”

“A? Nước?” Trước giờ chưa từng nghe qua người bị thương việc đầu tiên là muốn uống nước.

Lệ Lãm Sát đưa cho hai người ấm trà, mắt lạnh nhìn xuống, “Chạy mệt nên khát nước.”

Đang uống nước nên không thể mở miệng, hai huynh đệ chỉ có thể gật đầu tỏ vẻ trả lời.

“...” Thạch Dục Lam bắt đầu nhìn hai gia hỏa thiếu não trước mặt, hỏi “Tìm được chưa?”

“Ân ân ân~” Như trước không thể mở miệng, hai huynh đệ chỉ có thể lắc đầu.

“...” Thạch Dục Lam thở dài, “Hiện tại chỉ có thể nhanh cứu những người kia ra, sau đó mới có thể đi đón Âm Âm. Vì điều tra dân tình, Âm Âm lần này chịu khổ thật nhiều... Lục Li Thôi Ngôi, đến, chúng ta bàn bạc kế hoạch cho ngày mai.”

Điều tra dân tình... Lệ Lãm Sát không nói gì hừ lạnh một tiếng.

“Âm Âm, người bây giờ còn phải chịu khổ bên cạnh nam tử thần bí kia rồi.” Thạch Dục Lam lo lắng nhắm lại mắt.

Sự thật, Thụy Âm hiện tại chính xác đang ở bên cạnh Vân Kịch Tiêu chịu khổ.

“Kịch Tiêu, xích ra xích ra.” Thụy Âm giống như đuối gà hướng Vân Kịch Tiêu phát phát tay, “Không cần ôm ta a!” Tốt xấu gì mình cũng là nam nhân, như thế nào bị người này làm như nữ nhân ôm ở trong lòng ngực a! Nam tính tôn nghiêm coi như mất hết!

“Ta sợ tiểu Âm Âm lạnh...” Vân Kịch Tiêu ủy khuất cắn tay áo lệ tuôn trào, vẻ mặt cứ như tiểu tức phụ, “Nhân gia không muốn Tiểu Âm Âm bị nhiễm phong hàn... Còn có... Buổi tối trong rừng cây có thể có dã lang...”

Dã lang không thấy đâu, nhưng sắc lang thì có một con bụi lấm nè... Thụy Âm chịu không nổi vai Vân Kịch Tiêu, “Không cần người bảo hộ ta, ta cho rằng ta đủ cường đại.”

” Ai nói ta bảo hộ người?” Vân Kịch Tiêu ngây người hỏi lại.

“Người không phải mới vừa nói ở đây có dã lang?” Chẳng lẽ Vân Kịch Tiêu không phải vì bảo hộ mình? À mà người này đại não có lối suy nghĩ không thể cùng người thường lý giải... Sẽ không là tướng...

“Ta hy vọng tiểu Âm Âm bảo hộ ta nha~~” Mắt to chớp chớp lóe sáng tràn ngập chờ mong nhìn Thụy Âm. Ta biết ngay mà! Thụy Âm bắt đắc dĩ an ủi, “Người là đại nam nhân, tại sao phải sợ lang, huống hồ chúng ta có đốt lửa.”

“Không không! Người ta muốn ôm Tiểu Âm Âm ngủ~~” Đường đường là boss của tập đoàn sát thủ Phù Vân Cung (Tiểu Nhiên: từ « boss » là của tác giả), thân cao bảy thước, diện mạo có thể nói là cực phẩm, nghe đồn hung tàn thị huyết, tâm ngoan thủ lạt, tên đã bắn ra liền không còn người nào sống sót, hiện tại trước mặt Thụy Âm, lại vô cùng mất hình tượng lẫn lộn ăn vạ.

Thụy Âm đầu đầy mồ hôi lạnh, “Người có biết một đại nam nhân làm ra động tác như tiểu nữ nhân có bao nhiêu đáng sợ... Kịch Tiêu, Kịch Tiêu... Được rồi! Đừng náo loạn! Ôm cứ ôm, ta cũng không mất miếng thịt nào!”

“Da!” Vốn đang mè nheo, Vân Kịch Tiêu vừa nghe thấy lời này, hai mắt liền tỏa sáng, bật người nhào lại phía Thụy Âm, còn kém không điều cái đuôi. Cứ như ác lang chụp mồi!

Cho nên, giang hồ Bách Hiểu Sanh sau khi nhìn thấy Vân Kịch Tiêu hậu, liền sắp xếp lại thứ tự các bí tịch giang hồ võ lâm, vì thế trong chốn võ lâm, đệ nhất võ công bí tịch chính là Phù Vân Cung Cung chủ « Ăn vạ bảo điển ». Đương nhiên, đây là chuyện sau này, trong đây không nói tới.

“Lão cha... Ta phải về nhà...” Bị một đại nam nhân gắt gao ôm vào trong ngực ngay cả nhúc nhích một chút cũng không được, Thụy Âm nhìn trắng nhớ đến lão cha mà rơi lệ đầy mặt.

“Ai!” Thủ vệ trước cửa Huyện lệnh phủ dùng trường mâu cản lại nhóm người Thạch Dục Lam, “Nơi này là Huyện thái gia phủ đệ, các người cũng dám xông vào?!”

“Nói với lão gia các người, Thạch Dục Lam cùng Lệ Lãm Sát đến đây, bảo hấn đi ra nghênh đón.” Thạch Dục Lam cười.

“Thạch Dục Lam, Lệ Lãm Sát? Nghe cũng chưa nghe qua! Mau rút, bằng không đừng trách ta không khách khí!” Thủ vệ tương chia thẳng trường mâu vào Thạch Dục Lam, “Dám bảo lão gia đi ra tiếp các người, thực không muốn sống chẳng!”

Lệ Lãm Sát mặt âm trầm, khẽ rút kiếm. Thạch Dục Lam nhẹ nhàng vỗ tay đang nắm chuôi kiếm của Lệ Lãm Sát, ý bảo, “Đừng kích động.” Quay đầu, lấy lệnh bài trong lòng ngực ra, giơ lên trước mặt thủ vệ, “Lễ bộ Thượng thư lệnh bài, người biết chứ? Lãm Sát, của người.”

Lệ Lãm Sát chậm rãi từ trong lòng lấy ra lệnh bài, “Chấn quốc Đại tướng quân.”

“Thế nào, có thể cho gia lão gia tôn quý của các người đi ra tiếp mấy người vô danh tiểu tốt chúng ta được chứ? A, không, không thể phiền tới lão gia các người, hay là chúng ta tự mình đi vào bái kiến hấn.” Thạch Dục Lam cười thu lại lệnh bài, bước vào trong.

“Lão, lão gia!” Thủ vệ quảng trường mâu chạy ào vào hoa viên.

“Nguyên lai là nơi đây a.” Thạch Dục Lam chỉnh lại áo, đi theo phía sau.

Lục Li tiến đến Thôi Ngôi bên tai nhẹ nhàng nói, “Nguyên lai bọn họ địa vị cao như vậy... Nhìn không ra...”

“Ta cứ tưởng là thái giám tổng quản :”>” Thôi Ngôi gật đầu.

“Ta nghe được đó.” Thạch Dục Lam quay đầu, hướng bọn họ cười ôn nhu vô cùng, lại làm hai huynh đệ toát mồ hôi lạnh.

“Chúng ta sai rồi...”

“Đi thôi.” Lệ Lãm Sát không thèm quan tâm ba người.

“Lão gia! Không tốt rồi!” Thủ vệ bỏ nhào vào Huyện thái gia trở hào hển.

“Gấp cái gì vậy!? Người lại quên lễ tiết, ta đã nói gấp ta phải hô ‘lão gia vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!’” Huyện thái gia gầy yếu đang sẫm soi dạ mình châu, liếc mắt nhìn thủ vệ, “Có chuyện gì...”

“Lễ bộ Thượng thư Thạch Dục Lam và Chấn quốc Đại tướng quân Lệ Lãm Sát đến đây!” Thủ vệ một hơi toàn bộ nói xong, lại tiếp tục hấp khí.

Huyện thái gia ngây ngẩn cả người, dạ mình châu trên tay rơi xuống, “Người nói... Cái gì?”

“Lễ bộ Thượng thư Thạch Dục Lam, Chấn quốc Đại tướng quân Lệ Lãm Sát đến đây!”

“Bọn họ... Hiện tại ở nơi nào?” Huyện thái gia đầu đã đầy mồ hôi. Đáng chết, vì cái gì bọn họ lại đến. Chẳng lẽ sự tình bại lộ? Không, sẽ không... Bình tĩnh một chút... Tóm lại trước tiên phải lừa bọn họ, sau đó tìm cơ hội thông tri vị đại nhân kia...

“Bọn họ đang đi về hướng này!”

“Hỗn trưởng! Người không biết dẫn họ tới phòng khách sao!” Huyện thái gia nhìn trân bảo bày trên bàn, liền mau chóng lấy một miếng vải trên ghế che khuất.

“Huyện lão gia, người che cái gì vậy.” Vừa mới che xong, một cái thanh âm ôn nhu từ phía sau Huyện thái gia vang lên.

“Không, không có gì!” Huyện thái gia sợ tới mức không dám nhìn mặt Thạch Dục Lam, xoay người cúi đầu thật thấp, “Tiểu nhân không biết đại nhân đường xa đến đây, không có từ xa nghênh đón, mong đại nhân thứ tội.”

“Dạ mình châu.” Lệ Lãm Sát nhìn thấy vật bên chân Huyện thái gia bên chân, nhàn nhạt mở miệng.

“Thật sự nột!” Không nhìn Huyện thái gia đầu đầy mồ hôi lạnh, Lục Li nhặt dạ mình châu, đưa cho Thôi Ngôi “Thôi Ngôi, nhìn xem nó trị giá bao nhiêu.”

Thôi Ngôi tỉ mỉ nhìn dạ mình châu, vuốt cằm, “Màu sắc cùng độ sáng đều không có khuyết điểm, giá trị rất khó dùng tiền bạc để đo đếm, nhưng ít nhất nó tuyệt đối cũng có giá trị bằng một tòa thành.”

“Úc? Đáng giá như vậy?” Lục Li cười hắc hắc, đem dạ mình châu nhét vào trong lòng ngực, quay đầu hướng Huyện thái gia phát phát tay, “Người không phản đối ta lấy chứ.”

“Không, không phản đối.” Mặc dù đau lòng đến muốn khóc lớn, cũng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng ngại thân phận đối phương, chỉ có thể đồng ỷ.

“Huyện lão gia, sao người người đầy mồ hôi thế kia? Nóng lắm sao? Vậy chúng ta vào thư phòng đi, ở đó có lẽ mát hơn.” Thạch Dục Lam nhìn Huyện thái gia đầu đầy mồ hôi lạnh, săn sóc cười nói.

“Không, không cần, ta không nóng!” Huyện thái gia vội lắc lắc tay, làm sao có thể để bọn họ vào thư phòng được!

“Dẫn đường.” Lệ Lãm Sát ánh mắt âm trầm như mũi kiếm đâm thẳng vào Huyện thái gia.

“Đại, đại nhân...” Huyện thái gia nhìn về Thạch Dục Lam ôn nhu nhờ giúp đỡ.

Huyện thái gia không hiểu Thạch Dục Lam rồi. Lệ Lãm Sát là ngoại lãnh nội nhiệt, mà Thạch Dục Lam là ngoại nhiệt nội lãnh, đối với Thạch Dục Lam mặc kệ nhuyển ngạnh đều là vô dụng. Thạch Dục Lam cười ôn nhu đến không cách nào cự tuyệt, “Chúng ta đi thôi.”

Huyện thái gia đành bất đắc dĩ phân phó thủ vệ, “Mau đem thư phòng thu dọn lại một chút.”

“Không cần.” Lệ Lãm Sát hai khoanh hai tay, mắt lạnh nhạt nhìn Huyện thái gia.

“Nhưng mà thư phòng hiện tại thực lộn xộn...” Huyện thái gia khẩn trương chà xát tay, hiện tại chỉ có thể hy vọng thủ vệ mau giấu kim quy đi...

“Ta nói không cần.” Lệ Lãm Sát toàn thân phát ra hàn khí làm Thạch Dục Lam chịu không được lui về phía sau, “Còn không đi.”

“Là...” Huyện thái gia mặt mày như đưa đám hương thư phòng đi đến, trong lòng cầu nguyện bọn họ ngàn vạn lần đừng phát hiện mật thất.

“Huyện lão gia phủ đệ rất được, so với hoàng cung còn xinh đẹp hơn.” Thạch Dục Lam nói vu vu.

“Đại nhân người quá khen, nơi ở của tiểu nhân sao có thể so sánh với hoàng cung.” Cảm thấy lời nói đối phương có ẩn ý, Huyện thái gia khấn trương đến hai tay run rẩy, chậm rãi đẩy cửa thư phòng, “Mời đại nhân.”

“Oa, thực tuyệt!” Bất mãn đối phương keo kiệt chỉ mở có một cánh cửa, Lục Li một cước đạp cánh cửa còn lại, chạy vào trong, “Hảo xa hoa a! Di? Con kim quy này thật đẹp!”

“Chờ, từ từ, đại nhân! Cái đó không thể đụng vào!” Vừa nghe đến kim quy, Huyện thái gia mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, nghiêng ngả lão đảo vọt đi vào.

“Tại sao!?” Lục Li bắn một loạt phi đao xung quanh chân Huyện thái gia, “Cho ta một lý do.”

“Đại, đại nhân, cái kia thực không thể đụng vào a...” Huyện thái gia gấp đến độ muốn khóc.

“Tại sao? Chẳng lẽ có cái gì bí mật?” Thôi Ngôi hưng phấn xoa xoa kim quy, đẩy qua một bên.

“Oanh long” Giá sách từ giữa gian đoạn khai, hướng hai bên dời đi. Huyện thái gia tuyệt vọng ngã quy.

“Long bào.” Lệ Lãm Sát cảm y phục trong mật thất ném tới trước mặt Huyện thái gia, “Còn có sổ sách tham ô.”

“Chúng ta không nhớ rõ có tăng tiền thuế nga.” Thạch Dục Lam xem xét sổ sách, cười nói.

“Đại nhân tha mạng! Tiểu nhân là bị bức!” Huyện thái gia quỳ rạp trên mặt đất thống khổ cầu xin tha thứ.

“Bị ai bức?”

“Là...” Nói còn chưa dứt lời, một mũi tên từ ngoài cửa sổ bắn vào, xuyên qua đầu Huyện thái gia, cắm phập vào tường. Huyện thái gia mắt trừng to chậm rãi ngã xuống.

Lệ Lãm Sát lao tới bên cửa sổ, nhưng tuyệt không thấy một bóng người, “Thiết, trốn rồi.”

“Hủy thi diệt tích à.” Thạch Dục Lam đi tới cửa, “Người đâu!?”

“Đại nhân.” Một đội thủ vệ vội chạy đến.

“Lão gia các người cất long bào, ý đồ mưu phản, tội ác tày trời, sau khi bị tra ra, sợ tội tự sát. Các người mau thả hết tất cả những người bị bắt oan vì không nộp đủ thuế.”

“Là.” Thủ vệ xoay người chạy đi.

“Chúng ta đi thôi.” Thạch Dục Lam nhìn Lệ Lãm Sát, cười nói, “Lãm Sát, mang toàn bộ trân bảo hoàng kim ra ngoài. Đừng nhìn ta, ta là quan văn, làm sao mang nổi mấy thứ nặng như vậy.”

Lệ Lãm Sát nhìn bốn rương hoàng kim, giữ chặt chân Lục Li huynh đệ đang có ý đồ ly khai, “Khiêng đi cho ta.”

Hai huynh đệ lần đầu tiên hận chính mình tốc độ quá chậm... Vừa mới diễn trò cho hai người kia, bây giờ còn biến thành khuôn vác không công... Thiên na~ mấy người được thả ra đến cửa gặp nhóm người Thạch Dục, đều cảm kích quỳ xuống, “Ân công, đại ân đại đức của người, chúng ta vĩnh viễn sẽ không quên!”

“Đem ra đây.” Thạch Dục Lam hướng bọn họ cười, sau đó mở rương, lấy ra toàn bộ trân bảo hoàng kim đưa cho bọn họ, “Đây là Hoàng Thượng cho các người.”

“Hoàng Thượng?!” Tất cả ngây ngẩn cả người, chuyện này quan hệ gì với dòng quân kia?

“Các người không biết sao. Kỳ thật Thụy Âm chính là Hoàng Thượng của chúng ta. Hắn vì muốn giúp các người đòi lại công đạo, mà bất chấp hình tượng bị phá hủy, nháo sự để bị bắt vào ngục.”

“Thụy Âm... Là Hoàng Thượng?!” Mọi người càng khiếp sợ.

“Hắn là một hôn quân tốt...” Lệ Lãm Sát sắc mặt như diêm vương, mắt tự nhiên mở miệng.

“Hôn quân tốt? Ha hả, lời này thực mâu thuẫn nga.” Nghe Lê Lãm Sát nói, Thạch Dục Lam cười to.

“Trưa rồi kìa.” Lê Lãm Sát lãnh nghiêm mặt xoay người hướng cửa thành đi tới.

“Ân, đến đón Âm Âm thôi.” Thạch Dục Lam hướng mọi người đang quỳ mà cười, “Các người bảo trọng. Đúng rồi, Hoàng Thượng cho tới bây giờ chưa từng tăng thuế.”

“Đợi chúng ta!” Lục Li hai huynh đệ luống cuống tay chân chạy theo.

Sững sốt một hồi, đám người đột nhiên tung hô rầm trời, “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Thạch Dục Lam nghe thấy, nhẹ nhàng cười, “Hoàng Thượng ổn cố dân tâm thật tốt.”

“Thực là ổn cố dân tâm sao...” Lê Lãm Sát mày nhíu lại, sao cứ có cảm giác là lạ ... Nghĩ như thế nào tên kia cũng đâu thông minh đến vậy a... (Lãm Sát công, đừng dao động a! Người nghĩ đúng rồi ~)

“Các người đừng xem thường Âm Âm nga!” Lục Li tự hào vỗ ngực, “Âm Âm của chúng ta rất là thông minh nhé!”

“Đúng! Hẳn chính là đại trí giả ngu!”

“Đại trí giả ngu... Có lẽ...” Thạch Dục Lam ôn nhu cười, có lẽ có Âm Âm, quốc gia sẽ đổi khác.

Vị kia đại trí giả ngu Thụy Âm trí giả hiện tại đang đứng dưới cây tùng cổ, phóng tầm mắt nhìn ra xa, “Uy, Kích Tiêu, thực đúng là ở đây sao?” Như thế nào đến bây giờ Dục Lam bọn họ còn chưa đến?

“Tiểu Âm Âm, người đang hoài nghi ta?” Vân Kịch Tiêu biểu tình bi thương nhìn Thụy Âm.

Thụy Âm vừa định giải thích, hai bóng đen từ trên trời giáng xuống, gắt gao ôm lấy hắn, “Âm Âm! Người muốn giết chúng ta!!”

Vân Kịch Tiêu nhìn hai nam nhân giống nhau như đúc trước mặt, dụi dụi mắt, “Tiểu Âm Âm, hình như ta bị ảo giác, thế nhưng lại thấy hai người y chang nhau đang ôm người.”

“Không phải ảo giác. Đây là Lục Li, đây là Thôi Ngôi.” Thụy Âm dùng sức thoát khỏi hai con đĩa đang bám dính lấy mình. Vì cái gì mọi người mình gặp đều thích ôm?!

“Âm Âm, sai rồi, ta là Lục Li, hẳn là Thôi Ngôi.” Lục Li bắt mãi dính chính, không vui khi bị Thụy Âm nhận lầm.

“Người chính là nam tử thần bí kia?” Thôi Ngôi khó chịu nhìn Vân Kịch Tiêu, đáng giận, sao lại suất thế kia... Tóc vừa đen vừa dài, hơn nữa thực mềm mại, sờ lên chắc chắn rất tuyệt... Ngắm lại mái tóc vàng hoe ngắn ngủn của mình, không thích...

“Ta là nam tử, nhưng không thần bí.” Vân Kịch Tiêu câu thần cười, toát ra vô hạn mỉa mai, “Tại hạ Vân Kịch Tiêu.”

“Úc, tái kiến.” Hai huynh đệ một người một bên ôm lấy Thụy Âm, tới chỗ Thạch Dục Lam đang đi đến từ đằng xa.

“Tiểu Âm Âm, người phải đi sao?” Vân Kịch Tiêu lưu luyến nhìn theo.

“Ân, Kịch Tiêu, người cũng về nhà đi.” Thụy Âm quay đầu hướng Vân Kịch Tiêu cười nói, “Buổi tối không về nhà, người nhà sẽ lo lắng.”

Vân Kịch Tiêu ánh mắt tối sầm lại, sâu kín nói, “Ta không có nhà.” Vân Kịch Tiêu cô đơn xoay người, ngồi xuống gốc tùng cổ.

Lần đầu tiên nhìn thấy biểu tình này của Vân Kịch Tiêu, Thụy Âm bất an đẩy hai người kia ra, chạy đến, xoa xoa đầu Vân Kịch Tiêu, “Làm sao vậy?”

“Ta không biết cha mẹ ta là ai, ta cũng không có nhà. Nơi hiện đang ở... ta thật sự không nghĩ trở về...” Vân Kịch Tiêu chôn đầu giữa hai gối, tiếng nhỏ xíu, “Bọn họ cho ta cơm rất khó ăn (Bởi vì trù nường mới tới

tay nghề thật khủng khiếp), cũng không cho ta mặc ấm (Bởi vì Phó Cung chủ nói đường đường Phù Vân Cung Cung chủ mặc nhiều áo đến mức biến thành trái cầu còn ra bộ dáng gì nữa), hở một chút là trừ tiền (Phó Cung chủ quy định, trang khả ái và ăn vạ đều phải bị trừ tiền), còn luôn đánh ta (Mỗi lần vờ ủy khuất hoặc trang khả ái sẽ bị Phó Cung chủ dùng giày đập đầu), lần này ta là bị bọn họ đuổi đi (Bởi vì lần trước nhiệm vụ không hoàn thành)." (Chú ý: Trong ngoặc là tiếng lòng Tiểu Vân Vân, thỉnh xem qua liền quên.)

"Thực?" Thụy Âm nổi lên lòng thương cảm.

"Thực." Vân Kịch Tiêu gật đầu, nước mắt đầm đìa nhìn Thụy Âm. Toàn bộ đều là thực, chỉ là chưa nói hết mà thôi...

"Ồ..." Thụy Âm ôm cổ Vân Kịch Tiêu, vốn chỉ là thương cảm một chút, giờ đã bị ánh mắt long lanh như chú chó nhỏ bị bỏ rơi của Vân Kịch Tiêu biến thành thương cảm sâu sắc, "Cái nơi chết tiết ấy không cần về nữa! Từ nay người đi theo ta, ta sẽ chăm sóc người!"

"Cái gì?" Thạch Dục Lam cùng Lệ Lãm Sát mới vừa tới, cả Lục Li huynh đệ đang đứng một bên, nghe nói thế cứ như sét đánh ngang tai.

"Âm Âm, đây không phải là tiểu miêu hay tiểu cầu, đây là một người sống a..." Hơn nữa còn không biết là địch hay là hữu... Thạch Dục Lam không đồng ý nhìn Thụy Âm quần lấy Vân Kịch Tiêu.

"Không phải người sống, chẳng lẽ muốn ta đem người chết trở về." Thụy Âm vỗ vỗ đầu Vân Kịch Tiêu, "Ta đã quyết định rồi, kháng nghị không có hiệu quả!"

"Là... Hết thấy do người định đoạt." Thấy ánh mắt kiên định của đối phương, Thạch Dục Lam cũng biết nói nhiều vô ích. Bất đắc dĩ thở dài, gật đầu, đành phải đồng ý. Âm Âm chính là rất thiện lương, chẳng qua nếu đối phương có hành vi gì không tốt, cũng đừng trách mình không khách khí.

"Oa! Âm Âm! Nhân gia rất thích người nga!" Vân Kịch Tiêu thấy đối phương nguyện ý thu lưu mình, hưng phấn đề lên người Thụy Âm, "Đúng rồi, các vị, nhân gia gọi là Vân Kịch Tiêu nga!"

Trước mặt mọi người hé ra hình ảnh vô cùng đáng sợ, một con đại hôi lang bốn phía hoa đào đóa đóa khai dựa vào trên lưng một con tiểu cừu...

"Oa oa! Xuống ngay! Sắp bị người đè chết!" Thụy Âm cảm thấy giống như bị núi đè, thở chẳng ra hơi.

"Âm Âm!" Lục Li liền xông lên đạp Vân Kịch Tiêu ra, Thôi Ngôi vỗ vỗ lưng Thụy Âm, thở phào nhẹ nhõm, "May mắn, còn sống."

"Gần chết rồi..." Thụy Âm há mồm thở hổn hển, lúc trước không bị đại thúc trong lao phòng loạn côn đánh chết, hiện tại cũng thiếu chút nữa bị nam nhân áp tử, ngẫm lại thật mất mặt... (Bị áp không có gì mất mặt ~ ai bảo người là thụ ~ nhận mệnh đi~)

"Đi thôi." Lạnh lùng nhìn một đám nhố nhăng, Lệ Lãm Sát khoanh hai tay, cũng không quay đầu lại đi mất.

"Là là là." Thạch Dục Lam cười vỗ vỗ vai Thụy Âm, "Đi thôi, Âm Âm, bằng không đợi lát nữa bốn phía sẽ toàn là mùi dấm chua."

"Dấm chua? Ai mua dấm chua?" Thụy Âm khó hiểu.

"Nột." Thạch Dục Lam chỉ chỉ Lệ Lãm Sát, "Hắn mua một bình dấm chua rất lớn."

"Thực? Sao lại mua dấm chua? A, chẳng lẽ tối nay ăn sủi cảo?" Thụy Âm đập tay, lon ton chạy tới nắm áo Lệ Lãm Sát, "Quý nam huynh, đêm nay ăn sủi cảo sao? Là nhân gì?"

"Không phải quỷ nam, hôn quân!" Lệ Lãm Sát mặt lạnh như băng càng thêm hạ nhiệt độ.

"Không phải hôn quân, quỷ nam!" Thụy Âm không sợ hãi phản kích, quỷ nam này, ý vào nhiệt độ thấp hơn người thường nên muốn khi dễ mình sao.

"Người!" Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, tia lửa điện xẹt qua xẹt lại.

"Được rồi được rồi. Không đi trời tối bây giờ." Thạch Dục Lam bất đắc dĩ đi ra hòa giải, ôm lấy Thụy Âm cùng Lệ Lãm Sát, "Được, xuất phát! Đến thành chúng ta mua xe ngựa được không, đi bộ mệt quá."

“Chỉ tại hôn quân người chạy loạn.” Nghĩ đến còn phải đi đoạn đường rất rất dài, Lệ Lãm Sát nhin không được lại trừng mắt nhìn Thụy Âm.

“Gi chứ, tại bốn quý nam người làm mất ngựa thì có!”

“Tốt lắm tốt lắm, không cần cãi, đi bộ giúp rèn luyện sức khỏe, đến đến đến, tất cả mọi người nhanh lên nào.” Dục Lam ca ca thực vất vả mới lập lại trật tự.

Trên đỉnh núi như trước mây mù lượn lờ, mái hiên rồng bay như trước giương nanh múa vuốt, biển hiệu Phù Vân Cung cũng như trước chói mắt.

“Chi nha” Cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra, một cây cung màu đỏ cung bị ném tới bên cạnh ghế dựa, sau đó, một tử y nam tử nặng nề nằm lên ghế, nhắm mắt lại, thở ra một hơi.

“Phó Cung chủ, người đã trở lại.” Nữ tì bưng trà đi đến.

Tử y nam tử đang nằm trên ghế dựa nhắm mắt dưỡng thần, đúng là Phù Vân Cung Phó Cung chủ: Vân Kích Huyền. Hiện tại vị Phó Cung chủ của chúng ta đang nhíu mày, đau đầu như huyệt Thái Dương, “Cái kia bốn dẫn.”

“Bốn dẫn? Phó Cung chủ đang nói ai?” Nữ tì mờ mịt nhìn Vân Kích Huyền.

“Người nói thử xem. Trong cung trừ hần, còn có ai là bốn dẫn.” Vân Kích Huyền cầm chén trà chậm rãi uống một ngụm.

Nga... Nguyên lai là nói Cung chủ... Nữ tì le lưỡi, người có thể làm Phó Cung chủ đau đầu như vậy, cũng chỉ có Cung chủ cường đại thôi a.

“Thật sự không hiểu nổi hần rốt cuộc suy nghĩ cái gì. Hoàng đế rõ ràng ở ngay bên cạnh hần, cơ hội tốt như vậy không bắt lấy, còn dẫn dụ Thạch Dục Lam đến quan phủ, hại ta phải vì tên Tể Tướng đầu to óc nhỏ ngu xuẩn kia mà chạy ra cung bắn chết Huyền lệnh.” Vân Kích Huyền càng nghĩ càng tức, kết quả không cẩn thận dùng một chút lực, chén trà vỡ nát.

“Phó Cung chủ, Hữu Hộ Pháp cầu kiến.”

“Truyền.” Lau khô nước trà trên tay, Vân Kích Huyền chỉnh y quan, tọa đoạn chính, lẳng lặng nhìn Hữu Hộ Pháp, “Chuyện gì?”

“Phó Cung chủ, đây là Cung chủ đưa cho người.” Hữu Hộ Pháp thấy ánh mắt Vân Kích Huyền, run rẩy dâng lên huyết ngọc hoa mai. 555, vì cái gì Phó Cung chủ có thể toát ra uy nghiêm, khí thế như vậy a... Tuy không suất bằng Cung chủ, nhưng không có ai tài năng nhìn chăm chú Phó Cung chủ mà chân không nhuyển.

Vân Kích Huyền tiếp nhận huyết ngọc hoa mai, “Hần còn nói gì nữa?”

“Cung chủ nói, sinh ý Tể Tướng giao, hần không tiếp, mọi tổn thất dùng huyết ngọc hoa mai này bồi thường.”

“Hừ, huyết ngọc hoa mai... Truyền thuyết 50 năm trước Quái Đạo Dạ Hiệp bị bắt ở Đại Lương, tịch thu tất cả tài sản, lại duy độc không thấy huyết ngọc hoa mai vô giá này...” Gắt gao nắm chặt huyết ngọc hoa mai, Vân Kích Huyền âm trầm cười, “Lúc nào cũng tự tiện hành động. Xú tiểu tử, lần này sẽ không tái để người tùy ý như vậy. Tể Tướng sinh ý người không tiếp, ta tiếp.”

“Phó Cung chủ, Cung chủ đại não đơn giản, nhất thời ham chơi mà thôi.” Nhìn thấy Vân Kích Huyền cười đến như vậy đáng sợ, Hữu Hộ Pháp bắt đầu lo lắng cho Cung chủ đầu trống trơn vô lại kia có thể hay không sẽ bị làm thịt.

“Đại não đơn giản? Hừ hừ, chưa chắc.” Vân Kích Huyền ném huyết ngọc hoa mai qua một bên, lấy tay chống cằm, nhìn thẳng vào Hữu Hộ Pháp, “Ăn quýt, sau đó tiếp cận hoàng đế. Bị bắt, lại tìm được huyết ngọc hoa mai. Mang theo hoàng đế vượt ngục, lại ỏn cồ dân tâm. Hơn nữa trong suốt quá trình, hần cũng hưng phấn ngoạn một hồi. Từ đầu tới cuối, đều có thể kết nối thành một chuỗi sự kiện có mục đích... Tuy hần làm việc loạn thất bát tao, nhưng ta để hần làm Cung chủ, không phải là chuyện giỡn chơi.”

“Phó Cung chủ...” Hữu Hộ Pháp thật sự không biết Cung chủ vô lại kia có thể tính toán chu đáo đến thế.

“Chẳng qua, lần này ta sẽ không tùy theo ý hần, sủng hần quá, sẽ làm hần hư.” Vân Kịch Huyền nằm trên ghế, liếc nhìn huyết ngọc hoa mai, “Nhưng mà, hần làm sao biết được huyết ngọc hoa mai ở nơi đó...”

“A ô!” Thụy Âm cắn xé cái đùi gà cứ như đã ngàn năm chưa được ăn. (Làm ơn đi, Âm Âm thụ, ôn nhu một chút! Người chính là vạn năm thụ a!)

“Ăn ngon không, Âm Âm?” Lục Li vừa ăn vừa quay đầu hỏi Âm Âm đang lộ ra vẻ mặt vô cùng hạnh phúc.

“Ăn ăn!” Cắn một miếng lớn, Thụy Âm không thể mở miệng, đành phải gật đầu.

“Âm Âm, bên này.” Thôi Ngôi gọi Thụy Âm, chờ Thụy Âm quay sang, bắt chợt liếm miếng thịt gà còn sót bên miệng hần, sau đó còn xoa xoa môi, “Rất ngon.”

“Thực?” Lục Li tay phải cầm cánh gà, tay trái nắm lấy cằm Thụy Âm, xoay đầu hần qua, cũng liếm môi hần, “Đúng là ngon thật.”

Vì phòng ngừa đối phương lại tiếp tục, Thụy Âm rất nhanh cắn sạch sẽ cái đùi đang cầm trên tay, vội vàng nuốt xuống, “Ta nói... Ở đây không phải còn rất nhiều sao! Gì chứ cứ ăn của ta!”

“Đồ ăn trên miệng người khác có phần ngọt hơn a.” Vân Kịch Tiêu buông xuống ức gà đang cầm, đến bên cạnh Thụy Âm, thân xuất đầu lưỡi liếm khoe môi đối phương, “Thực không cần thận, ăn dính khắp nơi.”

“Các người... Như thế nào ai cũng vậy!” Thụy Âm kéo đầu Vân Kịch Tiêu qua hướng Lục Li, “Miệng hần cũng còn dính nè, người liếm hần đi!”

Lục Li cùng Vân Kịch Tiêu mắt to trừng mắt nhỏ, thật lâu không nói...

... Im lặng...

... Lệ tuôn rơi...

“Oa! Sao người đột nhiên khóc a!” Lục Li bị Vân Kịch Tiêu bắt chợt chảy nước mắt dọa nhảy dựng, “Ta cái gì cũng chưa làm!”

“555, tiểu Âm Âm có ý khi dễ nhân gia...” Khóc rống.

“Ồn quá.” Lệ Lãm Sát lãnh nghiêm mặt nhả xương gà, chùi tay, leo lên một tảng đá lớn bên cạnh, nằm xuống.

“Được rồi, mọi người đừng náo loạn.” Thạch Dục Lam giống như đại ca ca yêu thương các đệ đệ vỗ vỗ đầu mọi người, “Thật có lỗi, Âm Âm, hôm nay phải ăn ngủ bên ngoài thế này.”

“Không có gì.” Thụy Âm cười hươ hươ tay “Như vậy cũng tốt a.”

“Các vị, ăn xong liền ngủ đi. Ngày mai còn phải đi sớm.” Thạch Dục Lam bỏ thêm củi vào đồng lửa, giúp Thụy Âm trải cỏ khô, chờ Thụy Âm ăn xong, tiện ôm hần đến đặt nằm trên đó, “Ngủ ngon, Âm Âm.”

“Ân, ngủ ngon, Dục Lam.”

Thấy Thụy Âm ngủ, Lục Li hai huynh đệ cũng trải cỏ khô nằm xuống, Thạch Dục Lam đi đến dưới tàng cây, ngồi xuống, nhắm lại mắt.

Vân Kịch Tiêu ngồi ở bên cạnh đồng lửa, nhìn những đốm lửa tí tách, cũng chậm rãi nhắm lại mắt.

Lệ Lãm Sát chợt mở mắt ra, chậm rãi ngồi dậy, nhìn thấy Thụy Âm đã ngủ say, không nói gì nhảy xuống tảng đá, đi tới, nhẹ nhàng chỉnh lại cỏ khô để hần không bị gió thổi lạnh, “Hôn quân...” Phóng nhẹ khí lực sờ sờ đầu Thụy Âm, “Cẩn thận bị phong hàn.” Lệ Lãm Sát nhìn nhìn bốn phía, để đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, ôm kiếm ngồi xuống cạnh đồng lửa, mắt không rời khỏi Thụy Âm.

“Ngô ngô...” Vân Kịch Tiêu đột nhiên ôm bụng nhảy dựng lên, “Đau đau đau! Vì cái gì bụng lại đau như thế!”

Lệ Lãm Sát chuyển tầm mắt nhìn qua Vân Kịch Tiêu.

“Đau quá a... Không được, ta phải bài độc đường nhan...” Ôm bụng phóng như bay vào sâu trong rừng cây.

Lệ Lãm Sát lạnh lùng nhìn theo bóng dáng Vân Kịch Tiêu, trên mặt không hề có biểu tình khiến người khác không biết Lệ Lãm Sát đang suy nghĩ cái gì, “Vân Kịch Tiêu... Hình như đã từng nghe qua...”

Đến một nơi mà xác định Lệ Lãm Sát sẽ không phát hiện ra động tĩnh của mình, Vân Kịch Tiêu đứng thẳng người lại, phải cổ đại dính trên áo.

Gió nhẹ thổi qua, người đã chẳng biết biến đi đâu...

“Ha ha, người có biết không! Ách, hôm nay buổi sáng Huyện lão gia bị giết! Ách!” Tại ngã tư đường tối đen nhờ đèn ***g treo trên mái hiên mà có chút sáng, ba hán tử say rượu xiêu xiêu vẹo vẹo, “Đáng tiếc nhiều tiền như vậy, đều bị phát hết cho tiện dân! Ách! Chẳng qua, là ai giết nhỉ...”

“Đại ca, sẽ không là, ách! Hai con chuột vượt ngục đó chứ!”

“Là a, đại ca! Ách! Bọn họ đập nát tường trốn nha! Ách! Bọn họ sẽ không hận chúng ta đánh mông bọn họ mà đến, ách! Giết chúng ta chứ.”

“Ha ha! Các người sợ cái gì! Ta là ai! Lão tử là tối cường nha! Ách! Nếu lão tử gặp lại bọn chúng, lão tử muốn đánh đến khi bọn chúng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ! Ha ha ha!” Quơ trong tay bình rượu trống không, cao giọng giữa đầu cười lớn.

“Úc nha úc nha, các người muốn cho ai quỳ xuống đất cầu xin tha thứ a.” Vân Kịch Tiêu từ đâu xuất hiện trước mặt ba người, biểu tình âm lãnh cùng mái tóc đen dài vũ động, đưa đến cảm giác mãnh liệt áp bách, khiến người không thể hô hấp. Vân Kịch Tiêu xuất ra ba mũi tên, lấp vào cung.

“Ha ha! Coi hán đang làm gì kia! Ách! Người có biết không, cung a, một lần chỉ có thể bắn một mũi tên! Ách! Ha ha, ngu xuẩn!”

“Úc cấp? Vậy sao?” Kéo cung, Vân Kịch Tiêu thiêu mi cười, buông tay, ba mũi tên cắm phập vào chân trái của ba người, “Sao ta lại có thể bắn một lần nhiều tên?” Lại lấy ra ba mũi tên, lại lấp vào cung.

“Tha... Tha mạng a!” Say cũng bị làm tỉnh lại, ba người đau đớn ôm chân trái, trên mặt đất lăn lộn cầu xin tha thứ.

“Không thể nga. Các người nghĩ đánh Phù Vân Cung Cung chủ mà có thể đơn giản như vậy là xong sao?” Buông tay, ba mũi tên lại trúng vào chân phải.

“A—” Tiếng kêu tê tâm liệt phế...

“Úc nha úc nha, gì mà kêu tê thảm như vậy, ta đâu có giết các người, chỉ là đoạn cân chân các người, cho các người vĩnh viễn không thể đứng lên mà thôi a.” Vân Kịch Tiêu nhún vai, chậm rãi tiến về phía trước, nâng chân, hung hăng đạp đầu cái người đã đánh mông mình, âm lãnh cười, “Cả đời cũng đừng để ta nhìn thấy người còn sống.”

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

“Kịch Tiêu, dậy.” Thụy Âm lay lay nam nhân không biết tới bên cạnh mình ngủ hồi nào, “Phải đi rồi.”

“Khò khò...” Nam nhân ôm chặt thắt lưng Thụy Âm, hít vào hương vị ngọt ngào, ngáy khò khò.

“Kịch Tiêu! Dậy mau!”

“Khò khò...”

“Hôn quân, tránh ra.” Lệ Lãm Sát khiêng Vân Kịch Tiêu ném xuống suối không thương tiếc.

“Oa! Lạnh quá!” Vân Kịch Tiêu giật mình tỉnh giấc, la oai oái, “Lạnh quá lạnh quá! Đáng ghét, nước ở đâu ra vậy? Không lẽ ta đá chìm?! = =”

“...” Năm người không nói nên lời nhìn Vân Kịch Tiêu, tên này nghĩ mình là voi sao, đá chìm thành cả dòng suối như vậy...

“Rất cục tính.” Thụy Âm nhẹ nhàng thở ra, “Người thực khó đánh thức a.”

“Sáng rồi sao? Thật nhanh nga...” Vân Kịch Tiêu vuốt mái tóc đen dài, dù sao cũng đang ở trong nước, thuận tiện gội đầu luôn.

“Di? Sao ở đây lại có cung?” Lục Li nghi hoặc cầm lên ngắm soi một cây cung kim sắc.

“A, tối ngày hôm qua ta tình cờ nhặt được.” Rửa mặt xong xuôi, Vân Kịch Tiêu chậm rãi leo lên bờ, “Thấy nó rất đẹp, cho nên cầm theo... Có gì sao?”

“Không có gì... Tại thấy quen mắt thôi, hình như đã từng thấy ở đâu...” Lục Li mân mê cầm, mắt vẫn không rời khỏi cây cung.

“Ngốc, cung trên thế giới này đều cùng một dạng.” Vân Kịch Tiêu đưa tay lấy lại, mang trên vai, nhìn Thụy Âm, “Thế nào, Tiểu Âm Âm, có hay không nghĩ ta như thế này rất suýt, rất là anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong? Trước mắt có phải đang chơi đùa? Tim có phải đang đập rất nhanh? Có hay không cảm thấy yêu ta sâu sắc? Nga nga... Nghĩ đến nhân gia cũng muốn đỏ mặt...”

Không thể không thừa nhận, một thân hắc sắc Vân Kịch Tiêu, cùng với kim cung tô điểm, đích xác có một loại mỹ hoặc không thể dùng từ ngữ để diễn tả.

“Rất đẹp đúng không?” Hoa lệ hất mái tóc dài, dáng vẻ lả lướt.

Thụy Âm chậm rãi đến gần, kéo dây cung trước ngực Vân Kịch Tiêu.

“Làm sao vậy? Tiểu Âm Âm?” Vân Kịch Tiêu khó hiểu nhìn Thụy Âm kéo càng ngày càng căng, nếu tiếp tục sợ rằng sẽ đứt.

Đến khi cảm thấy dây đã căng hết cỡ, Thụy Âm bỗng nhiên buông tay, dây cung bật trở lại đánh trúng ngực Vân Kịch Tiêu.

“A đau!!” Vân Kịch Tiêu nhăn mặt ôm ngực quỳ rạp xuống đất, “Thiên na, nhân gia mỏng manh yếu đuối... Tiểu Âm Âm, người vì sao như vậy đối nhân gia a...”

Phủi phủi tay, Thụy Âm hướng mọi người cười, “Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

Tất cả đang ngây người liền cứng ngắc gật gật đầu.

Nhìn kim cung trên người Vân Kịch Tiêu, Lệ Lãm Sát nhìn về phía Thạch Dục Lam. Thạch Dục Lam hướng Lệ Lãm Sát lắc đầu, “Tạm thời cứ để đó.”

“Dục Lam, ta đói, có gì ăn không?” Thụy Âm vuốt bụng quay đầu hỏi.

“A, có, từ từ, ta lấy cho người. Còn có ai đói không?” Thạch Dục Lam giải hạ hành lý trên người, lấy ra một bao lương khô, cấp Thụy Âm khối điểm tâm lớn nhất, “Ăn chậm thôi, đừng để nghẹn.”

“Ân.”

“Cứu ta...” Một thanh âm mỏng manh, yếu ớt truyền vào trong tai sáu người.

Tất cả đều đồng loạt nhìn về phía Vân Kịch Tiêu vẫn còn đang quỳ trên đất.

“Nhìn ta làm gì... Ta không có kêu cứu...” Thống khổ ôm ngực, dùng cung chống, thật vất vả mới đứng lên được.

“Là ta...” Trong bụi cỏ bên trái từ đâu xuất hiện một nam nhân tóc đỏ kỳ dị, “Ồ đây... Thỉnh nhìn xuống dưới, đừng có nhìn lên trời, ta không phải chim...”

“Tóc đỏ mắt xanh lá cây... Là người Tây Vực...” Trong lúc Thạch Dục Lam đang quan sát, Thụy Âm đã lon ton chạy qua, “A, Âm Âm!” Thật là, Âm Âm lại nổi lên lòng thương cảm rồi! Thạch Dục Lam bèn đi theo để bảo hộ hắn.

Thụy Âm đến trước mặt nam tử tóc đỏ, “Đại thúc, người làm sao vậy?”

“Cứu ta...” Hơi thở yếu ớt.

“Cho nên ta hỏi người làm sao vậy.” Kiên nhẫn ít đến đáng thương, trên trán Thụy Âm đã bắt đầu nổi gân xanh.

“Ta...” Dừng lại há mồm thở dốc.

“Người rốt cuộc làm sao vậy! Có nói mau không thì bảo!” Cầm lấy tảng đá bên cạnh chuẩn bị đập đầu nam tử, kiên nhẫn đã mất hết.

“Đói sắp chết...” Nam tử tóc đỏ rốt cục nói được hết câu, nhẹ nhàng thở ra, may mắn, nếu không thì mình chưa kịp chết vì đói, đã chết vì bị người ta lấy đá đập đầu.

“Nói sớm một chút không được sao!” Bài khai miệng nam tử, cũng không quản nam tử có đồng ý hay không, Thụy Âm hung hăng nhét điểm tâm trong tay hắn vào, “Ăn hết nga, đừng lãng phí.”

Thạch Dục Lam thấy nam tử ăn như lang thôn hổ yết, khẽ nhẹ nhàng thở ra, có lẽ chỉ là một người gặp nạn bình thường.

Đem ngụm điểm tâm cuối cùng nuốt vào, nam tử cảm kích nắm hai tay Thụy Âm, “Úc! Người chính là sứ giả ở trên trời ban cho ta! Nhờ người mà ta mới thoát chết. Người là vì sao tỏa sáng trong đêm đen, là ngọn lửa sưởi ấm giữa trời đông giá rét, bởi vì người, sinh mệnh ta từ nay khởi sắc, bởi vì người, bầu trời trong xanh không một gợn mây, thế giới cũng trở nên thật tươi đẹp...”

Nhìn nam tử nói liên miên không dứt mấy câu vô cùng buồn nôn, tất cả mọi người chuyển tầm mắt nhìn người nào đó đã khôi phục, đang vô tội chớp chớp hai mắt, hoa nhỏ đóa đóa tung bay mỉm cười nhìn bọn họ, “Gặp được một người so với Vân Kích Tiêu còn háo sắc hơn...”

“Đại thúc nè, người tại sao ở trong rừng có một mình vậy?” Thụy Âm tiếp nhận điểm tâm Thạch Dục Lam đưa, vừa ăn vừa hỏi.

“Ta không phải đại thúc.” Nam tử tóc đỏ đối xứng hô kiêu này phi thường không hài lòng, “Ta còn rất trẻ.”

Mọi người nhìn đối phương râu ria xồm xoàm, một mực không tin.

“Thực! Ta chỉ có hai mươi bảy a!” Lấy tay chỉ chỉ hai má mình, “Người xem, làn da mịn màng như vậy không phải chỉ có người trẻ mới có? Hơn nữa người không biết là râu giúp ta cày thêm mị lực sao?”

“Đại thúc... Nhìn thế nào ta cũng thấy người già a...”

“... Không nói chuyện này nữa... Người đang trên đường đến đâu vậy?” Lấy tay vuốt vuốt chòm râu, nam tử nhìn thấy hành lí trong tay bọn họ, “Đi xa sao?”

“Ân, chúng ta muốn đến thành trấn phía trước.” Thụy Âm gật đầu, “Phải đi nhanh, nếu không trời tối sẽ không có chỗ ngủ, nếu người không có việc gì, chúng ta đi trước.”

“Hắc hắc.” Nam tử tặc tặc cười, thân thủ niết trụ cầm Thụy Âm, “Cho ta thân một chút, sau đó ta liền mang người đi, rất nhanh là đến nơi.”

Lời còn chưa dứt, năm người kia đã không hẹn mà gặp dẫm nát đầu nam tử tóc đỏ, “Hỗn trướng, người nói cái gì?!” Sau đó lại đồng thời đưa chân nhắm ngay mũi nam tử hung hăng đạp một cước, nam tử văng xa cả trượng, “Người rất nhanh cú ngay cho ta!”

Hoàn toàn không biết chính mình vừa mới thiếu chút nữa bị một đầu lang ăn luôn, Thụy Âm nuốt hết điểm tâm trong miệng, phủi tay, “Dù sao hắn cũng sẽ không chết, chúng ta đi thôi.”

Trong rừng cây, một đội binh lính tóc đỏ kỳ mã phục trang kỳ dị lo lắng sốt ruột, nam tử cầm đầu nhũm mày nhìn chăm chăm về phương xa.

Một người lính kỳ mã từ hướng nam tử kia nhìn phóng ào tới.

“Aletina, tìm được Đại vương chưa?” Nam tử cầm đầu bước lên phía trước hỏi.

“Thuộc hạ vô năng, không tìm thấy tin tức của Đại vương.” Aletina lắc lắc đầu, “Lethona tướng quân, Đại vương có thể hay không đã ra khỏi rừng?”

“Sẽ không.” Lethona nhìn rừng cây, cúi thấp đầu, “Đại vương một bữa không ăn liền toàn thân vô lực. Hắn hôm nay buổi sáng không ăn gì, cho nên hiện tại khẳng định đi được không xa. Tất cả mọi người cùng đi thôi, nhanh chóng tìm cho ra Đại vương!”

“Là!”

“Đại vương, người rút cuộc chạy đi đâu... Đã sắp đến kinh thành gặp Hoàng Thượng, đây chính là lần đầu tiên gặp Hoàng Thượng từ khi người đăng cơ tới nay, như thế nào ngay thời khắc quan trọng này lại nói vớ vẩn cái gì đi ra ngoài nhìn xem có thể có điểm ngộ hay không... Ngộ cái gì không biết nữa.”

“Thật xin lỗi Âm Âm.” Thạch Dục Lam áy náy sờ đầu Thụy Âm.

“Không có gì, Dục Lam.” Thụy Âm cười an ủi.

“Thực xin lỗi, ta thế mà tính toán sai lầm, đêm nay lại phải ngủ ngoài rừng.” Áy náy, áy náy.

“Không có việc gì! Ta muốn tẩy một chút, từ trước tới giờ chưa từng tắm suối nha! Ta muốn thử!” Thụy Âm nhìn dòng suối trong vắt bên cạnh, “Các người đi không?”

“Đi!” Vân Kịch Tiêu phát phát tay, hoa nhỏ đóa đóa, ánh mắt lờ lờ đánh về phía Thụy Âm. Lệ Lãm Sát lặng lẽ chìa chân trái ra một chút, Vân Kịch Tiêu tâm tình đang quá high nên không thấy động tác mờ ám kia, liền trực tiếp nhào đầu xuống suối.

“Cô lỗ lỗ...” Vân Kịch Tiêu nổi trên mặt nước bất động.

Thạch Dục Lam cười ôn nhu như xuân phong, nắm áo Vân Kịch Tiêu kéo lên, “Hắn bất tỉnh rồi, Âm Âm, người tẩy trước đi, chúng ta sẽ tẩy sau.”

“Được rồi, ta đi trước.” Thụy Âm bắt đầu cởi quần áo, năm người sắc mặt đỏ bừng đứng sau đại thụ, nghe tiếng giọt nước, Vân Kịch Tiêu nhịn không được ló đầu ra dò xét, sau đó, hai huynh đệ cũng đề lên người Vân Kịch Tiêu mà dòm ngó, bên trên là Thạch Dục Lam, trên cùng chính là khuôn mặt ngàn năm đóng băng, “Nhàm chán.”

“Nhàm chán người còn xem?” Thạch Dục Lam nhẹ nhàng cười, “Lại khẩu thị tâm phi.”

“Thiệt.” Mắt tự nhiên quay đầu, nhưng rồi cũng nhịn không được mà quay lại nhìn.

“Úc úc, vị tiểu huynh đệ kia đáng người thật chuẩn a.” Một thanh âm không-phải-của-năm-người đột nhiên từ bên cạnh vang lên. Năm cái đầu nhất tề chuyển hướng nhìn qua. Khi nào thì... Thế nhưng một chút cảm giác đều không có...

“Chúng ta lại gặp nhau, thật sự là duyên phận a.” Nam tử tóc đỏ chào năm người đang trợn mắt há hốc mồm.

“Tại sao người ở đây?!”

“Làm sao vậy?” Nghe thấy tiếng hét, Thụy Âm quay đầu, lại chẳng nhìn thấy gì ngoài Thạch Dục Lam vẫn cười ôn nhu như từ trước đến giờ, “Có chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì hết, Âm Âm, có lẽ nước quá lạnh, cho nên người xuất hiện ảo giác. Tẩy nhanh nhanh rồi đi lên.” Nụ cười ôn nhu kia làm Thụy Âm tin rằng vừa rồi thực sự mình gặp ảo giác.

“Áo giác thật sao?” Gãi đầu, khốn hoặc quay đầu, “Rõ ràng ta nghe thấy tiếng hét mà...” Còn có... Vì sao Dục Lam lại đứng đằng sau nhìn mình tằm a? “Ừm... Dục Lam, người đi nghỉ ngơi đi, không cần canh chừng lúc ta tẩy đầu...”

“Âm Âm, đừng để ý.” Thạch Dục Lam cười thật sự ôn nhu, nhưng không có chút ý định di chuyển nào.

Bị một nam nhân nhìn chằm chằm mình tằm như vậy làm sao có thể không để ý a... Để không phải kéo dài cảm giác xấu hổ này, Thụy Âm đành phải đẩy nhanh tốc độ.

Bên kia...

“Uy, uy, các người làm gì!? Tại sao trói ta?!” Bị lôi tới một nơi vắng vẻ, nam tử bị cột chặt vào cây, đến giây dựa một chút cũng không được.

Lệ Lãm Sát lạnh lùng nhìn nam tử, thân thủ khắp trụ cổ đối phương, “Không được tiếp cận hần, hiểu được không!?”

“Hi hi, Âm Âm là của chúng ta, một cọng tóc cũng không để cho người.” Dùng phi đao nhẹ nhàng ma sát trên mặt đối phương, Lục Li cười rất hồn nhiên.

“Hần là bảo bối của chúng ta, đừng nói chạm, nhìn một chút cũng không được.” Thôi Ngôi để phi tiêu trên mũi đối phương, biểu tình lại vô cùng đơn thuần.

“Mọi người~~ ăn cơm thôi~~” thanh âm Thụy Âm từ xa truyền đến, “Nhớ rõ đại tiện xong phải rửa tay nga!”

“Thiết, Thạch Dục Lam tìm cho chúng ta cái cơ quái quỷ gì vậy.” Tuy không hài lòng với câu nói của Thụy Âm, nhưng vừa nghe đến thanh âm của hần, ba người không hẹn mà cùng buông tay đi ra.

“Hô-” Vừa mới nhẹ nhàng thở ra, nam tử lại phát hiện trước mặt còn đứng một nam nhân suất vô cùng đang cười đến hoa nhỏ đóa đóa khai, “Di? Sao người còn ở đây?”

“Đại thúc, người đói không?” Từ trong tay áo lấy ra một cái bao, bên trong là điểm tâm thơm phức, đưa tới bên miệng nam tử, “Đại thúc, a-”

“Úc úc, người thật sự là người tốt!” Cảm động cắn một miếng lớn, lại xem nhẹ một mặt tinh quang trong mắt người đối diện, “Thật ngon! Từ từ... Tại sao bụng lại đau?!”

“Úc lạp, đại thúc, mẫu thân người không dạy người sao?” Vân Kích Tiêu tà ác cười, quơ quơ điểm tâm trong tay, “Không được ăn đồ của người lạ đưa nga... Còn có...” Vân Kích Tiêu đưa tay niết trụ nơi “yếu ớt” của nam tử.

“Người... muốn làm gì...” Khẩn trương nuốt nuốt nước miếng, không phải muốn phế mình đi... Thần a! Cứu ta!

“Không được đối con mồi của ta ra tay, bằng không...” Lực tay bỗng nhiên tăng thêm, “Ta bóp nát nó.”

“Đau quá a-” Nam tử kêu thảm thiết, cả rừng cây rung động.

“Di? Các người có nghe tiếng gì kỳ quái không?” Đang ăn thịt nướng, Thụy Âm bỗng nhiên giật giật lỗ tai, nâng đầu nhìn mấy người kia.

“Không có không có.” Hai huynh đệ nhanh chóng lắc đầu. (Các người thật giả dối...)

“Hôn quân, người lẳng tai.” Lạnh lùng ăn thịt nướng, mắt cũng chưa chớp lấy một cái.

“Có lẽ là tiếng gió.” Thạch Dục Lam cười, đưa cho Thụy Âm một khối thịt nướng vừa mới thổi nguội, “Nào, Âm Âm, a-”

“Sao trước kia ta không biết tiếng gió là như thế này ...” Vừa nhai thịt nướng vừa lẩm bẩm, “Giống như tiếng ai kêu thảm thiết...” (Đó đúng là tiếng người kêu thảm thiết...)

Buông lỏng tay, Vân Kích Tiêu lại đột nhiên nhớ tới cái gì, hướng nam tử cười gian, “Đại thúc, quên nói cho người, ở đây buổi tối sẽ có lang xuất hiện nga. Thôi ta đi đây, tái kiến!” Nói xong liền phui mông hướng đến chỗ Thụy Âm chạy tới.

“Đồ ma quỷ...” Nam tử thần tình hắc tuyến nhìn theo bóng dáng Vân Kích Tiêu phốc một cái biến mất, “Nhưng mà... Người Trung Nguyên thật sự thú vị.” Dây thừng trói nam tử đột nhiên đứt đoạn rơi xuống, sau khi hoạt động gân cốt một chút, nam tử chậm rãi đứng lên, “Mau ra đây.”

“Đại vương... Thực chặt vật a...” Lethona từ đâu xuất hiện.

“Người cũng không không sớm một chút đi ra cứu ta.” Nam tử trừng người kia, “Muốn ngồi đó xem kịch vui sao?!”

“Đại vương không phải rất vui sao? Kết quả diễm ngộ cũng không tồi đi.”

“...” Không chuyện gì có thể qua mắt được người này... Nam tử nhìn xa xa, “Người Trung Nguyên kỳ thật rất thú vị... Cái gì Âm Âm kia còn rất khả ái, đáng người cũng được nga, không biết về sau có còn gặp lại. Đúng rồi, bộ râu này làm ta nhìn lão lắm sao?”

“Phi thường lão.” Người kia không hề lưu tình phun ra một câu.

“!” Người nào đó mặt mày thất sắc.

“Đại vương, đừng chạy loạn nữa, chúng ta phải đến kinh thành.” Lôi kéo nam tử mặt trắng bệch, Lethona cũng không quay đầu lại trở về nơi binh lính đang chờ. Thật là, Đại vương sắc lang này, thường ngoạn cái gì lãng mạn diễm ngộ, một khi đã ngoạn đến hưng phấn thì quên hết mọi thứ, phong phạm vương giả cũng không còn, quá mất mặt... “Đúng rồi, Đại vương, vừa rồi hắc y nam tử kia cho người ăn thứ gì, có làm sao không?”

“Tả được...” Nam tử hắng giọng, “Cho nên người nhanh lên mang ta trở về, ta đau bụng muốn chết rồi đây... Được tính quá mạnh, không cách nào áp chế được...”

“...”

Thạch Dục Lam nhìn hai con ngựa nâu trước mặt, vừa lòng vỗ vỗ đầu chúng nó, “Tốt lắm, chính là hai con này. Chủ quán, xin hỏi ở đây có bán mã xa không?”

“Đương nhiên có, khách quan, không phải ta khoe khoang, nhưng mã xa ở đây là tốt nhất trong trấn!” Điếm chủ vỗ ngực đắc ý, chỉ chỉ một bên, “Khách quan đi theo ta.”

“Úc...” Thụy Âm vuốt cằm, mắt mở to chớp chớp nhìn chăm chú một đại hắc mã, “Ngô ngô, hảo hảo mã a... Cảm giác rất mạnh mẽ a.”

Hắc mã cũng mở to đôi mắt đen thuần như hai hột nhãn nhìn chăm chăm Thụy Âm.

“Từ từ, khách quan! Con ngựa đó rất hung hăng, ngàn vạn lần đừng sờ đầu nó!” Điếm chủ nhìn thấy Thụy Âm đối hắc mã có hứng thú, khẩn trương cảnh báo, “Nó đã đá thương rất nhiều người.”

“...” Tay Thụy Âm đặt trên đầu hắc mã cứng ngắc, hắc cười méo xệch nhìn *** chủ, “Làm sao bây giờ... Ta lỡ sờ rồi...”

Hắc mã đột nhiên nâng lên hai chân trước, ngẩng đầu hí vang dội, bụi đất bị cuốn bay mù mịt.

“Âm Âm!” Lục Li xông lên trước nhanh chóng bắt lấy tay Thụy Âm, đang định kéo hắc mã lại, nhưng giây tiếp theo, tất cả đều ngây ngẩn cả người. Chỉ thấy hắc mã chậm rãi hạ hai chân trước, vươn đầu lưỡi tại trên mặt Thụy Âm liếm một chút.

Thụy Âm đưa tay xoa xoa nước miếng của hắc mã dính trên mặt, “Hung hăng quá nha... Nước miếng ở đâu mà nhiều như vậy...”

“...” Điếm chủ nhìn thấy hắc mã đang dùng đầu cọ cọ cánh tay Thụy Âm, sững sờ mở to mắt hết cỡ, không dám tin tưởng đây là sự thật, “Chuyện gì thế này...”

Thụy Âm nhích qua bên cạnh một chút, hắc mã lập tức bạo tẩu lên đến, thở phì phì, kêu to cơ hồ muốn thủng màng nhĩ mọi người ở đây. Thụy Âm nhích trở về, sờ sờ đầu nó, hắc mã lúc này mới im lặng dịu ngoan. “Ta hiểu rồi.” Thụy Âm cười lớn như phát hiện ra định luật hấp dẫn, “Nó thích ta.”

“Cái gì?!” Năm người bên cạnh la to, sát khí nồng đậm lan tràn trong không trung.

“Khách quan, nếu nó đã thích người, vậy người mua nó đi.” Điềm chủ mừng như vắt được vàng, hắc mã hoang dại này thật khó bán mà.

“Không cần!” Năm người không hện mà cùng đồng thanh trả lời, tức giận liếc xéo chủ ***, ánh mắt mỗi người như đang nói: Hồn đản, người muốn làm gì?! Châm ngòi li gián a?! Chém người!

Điềm chủ bị năm đạo ánh mắt giết người trừng đến mặt danh kỳ diệp.

“Vì sao không mua? Nó thực đáng yêu a.” Thụy Âm sờ sờ đầu hắc mã, khó hiểu nhìn Thạch Dục Lam, “Mua đi.”

Nhìn thấy hắc mã hai mắt đen tuyền phát sáng, Thạch Dục Lam cười khổ sờ sờ cái trán, thật là, mình đang làm cái gì thế này, ăn cả dấm chua của một con ngựa, “Được rồi, nếu người đã thích như vậy, chúng ta liền mua.”

“Người sẽ hối hận.” Lệ Lầm Sát nhìn Thạch Dục Lam đưa bạc cho *** chủ, nhàn nhạt mở miệng.

“Đúng vậy.” Lục Li, Thôi Ngôi gật đầu.

“Ha ha, nhột! Đừng liếm nữa!” Liều mạng chùi nước miếng trên mặt, Thụy Âm vỗ vỗ đầu hắc mã đang có ý đồ tiếp tục liếm hân.

“... Ta đã hối hận...” Thạch Dục Lam nghĩ, hay là lúc thần không biết quỷ không hay giết luôn con ngựa kia.

“Ha hả, thật ngưỡng mộ nga...” Người háo sắc nào đó ngậm ngón tay hâm mộ nhìn hắc mã đang ra sức liếm Thụy Âm...

“Tạ lạp, Dục Lam.” Thụy Âm quay đầu hướng Thạch Dục Lam cười cười, “Đặt tên gì cho nó nhỉ? Bát thần? Tiên cảnh? Ma thú?”

“Hắc đầu tử.” Vân Kích Tiêu đề nghị, “Ta thấy tên này không tồi nga.”

Mọi người lòng băng giá nhìn Vân Kích Tiêu đang nháy mắt cười tủm tỉm, cái tên tầm thường như vậy, nghĩ ra được cũng không dễ... Nói theo một nghĩa nào đó, đầu óc Vân Kích Tiêu rất cường đại...

“Thôi vậy, gọi là ‘thảo trĩ kinh ()’ đi. Uy, Dục Lam, mã xa chọn xong chưa?” Thấy Thạch Dục Lam đứng bất động đã lâu, Thụy Âm hoang mang ngẩng đầu nhìn.

“A, đợi một chút xong liền.” Thạch Dục Lam bưng tỉnh nhớ tới việc cần làm.

Mã xa đã chọn tốt, bây giờ vấn đề chính là sắp xếp chỗ ngồi, “Âm Âm ngồi ở trong xe, bên ngoài cần hai người, nói cách khác, năm người chúng ta chỉ có ba người được ngồi bên trong...” Thạch Dục Lam nhìn bốn người chung quanh đang như hổ rình mồi, tựa hồ thấy lửa bốc thật cao...

“Ta, ta, ta! Ta cùng Tiểu Âm Âm ngồi ở bên trong~~” Vân Kích Tiêu hoa nhở phiêu phiêu huơ huơ hai tay, tự đề cử, trong lòng nói thầm: Quân các người có muốn hay không, toàn bộ ngồi bên ngoài cho ta!

Cao thấp nhìn nhìn Vân Kích Tiêu, “Ai ngồi bên trong cũng được, ngoại trừ người.” Thạch Dục Lam tự động loại Vân Kích Tiêu trước tiên. Sau đó nhìn Lục Li huynh đệ bên cạnh, cho rằng bọn họ không có vấn đề. Lại quay đầu nhìn Lệ Lầm Sát mặt so với bình thường lạnh thêm vài phần, biểu tình cứng nhắc cực kì quái dị, “Hắn đang thẹn thùng, vô cùng thẹn thùng...” Cười trộm một chút, Thạch Dục Lam tự động tiến vào trong mã xa, ngồi bên cạnh Thụy Âm, “Lục Li, Thôi Ngôi, đi lên.”

“Đi?” Vân Kích Tiêu không hài lòng la lên, “Vì sao? Còn nhân gia?”

“Người ngồi bên ngoài với Lầm Sát.” Ôn nhu cười, không để cho ai kịp phản đối liền đóng lại cửa mã xa, “Đi thôi. Chúng ta phải nhanh trở về, nghe nói vua Tây Vực muốn tới gặp Hoàng Thượng.”

Trên đường, một chiếc mã xa đang phóng rất nhanh. Trên đó, một người bị oán niệm đen tối vây quanh vừa khóc vừa chột kiến, “555...”

“Ồn muốn chết.” Lệ Lầm Sát nhìn Vân Kích Tiêu khóc la nửa ngày không biết mệt, rốt cục không kiên nhẫn rống lên. Tiểu tử này muốn nháo đến khi nào!

“555... Người ta muốn cùng Tiểu Âm Âm hai người ngọt ngào mật mật trong mã xa nho nhỏ, để đầu của hần tựa vào trên vai ta...” Vân Kịch Tiêu bắt đầu ảo tưởng, chung quanh bỗng nhiên xuất hiện vô số bong bóng màu hồng quý dị.

“...” Lệ Lãm Sát lúc này mới thật sự cảm thấy để nam nhân này ngồi ở ngoài quả là quyết định sáng suốt. Còn có... Không khí đầy bong bóng hồng ghê tởm này là sao... Phất phất tay, ý định đuổi đi đám bong bóng hồng quý dị.

“A~~ Tiểu Âm Âm ấm áp của ta a~~” Vốn đã đạt tới cảnh giới tự kỉ nặng đến không còn biết đến xung quanh, Vân Kịch Tiêu đột nhiên nheo mắt, nhìn về phía bên cạnh rừng cây, “Ân hạnh?”

Lệ Lãm Sát lạnh lùng liếc Vân Kịch Tiêu, tiểu tử này cũng chú ý tới sao...

“Lãm Sát...” Trong mã xa truyền ra thanh âm Thạch Dục Lam.

“Bảo hộ hần, bên ngoài đã có ta.” Thúc ngựa chạy nhanh hơn.

“Còn có ta nữa!” Vân Kịch Tiêu đột nhiên vươn hai tay, nghiêng qua bên trái một chút, tiện bất chợt từ trong rừng cây bắn ra, Vân Kịch Tiêu dùng hai tay kẹp lấy. Nhìn thấy đuôi tiên là lông chim đỏ, Vân Kịch Tiêu lạnh lùng cười, “Lần này không thể để ta tùy hứng một chút sao?” Lấy xuống cung trên người, lấp vào ba tiên, kéo căng dây cung.

Nhìn người bên cạnh lấp một lần ba tiên, Lệ Lãm Sát trầm mặc. Trong lòng sáng tỏ, quả nhiên là người đó... Giang hồ đệ nhất sát thủ.

Vân Kịch Tiêu buông tay, ba tiên hướng ba phương hướng bất đồng bắn tới, mỗi một tiên đều xẹt qua mặt cung thủ đang nấp sau cây.

Lệ Lãm Sát cái gì cũng chưa nói, vẫn tiếp tục đánh xe, mà tiên cũng không thấy bắn tới nữa.

“Người đã biết ta là ai, đúng không?” Vân Kịch Tiêu nhìn nhìn Lệ Lãm Sát, “Người cứ yên tâm, ta sẽ không hại Tiểu Âm Âm, có người muốn giết hần, ta là vì bảo hộ hần mới đến.”

“Ta biết.” Không hề quay qua nhìn người bên cạnh, Lệ Lãm Sát hờ hững đánh xe.

“Uy uy uy, hai vị ngoài kia! Có ai nguyện ý nhường chỗ không?! Ta muốn ra ngoài ngồi~~” Thụy Âm đột nhiên lộ đầu ra hỏi.

“Tiểu Âm Âm, hay người ngồi trên đùi ta đi? Nhân gia sẽ không để ý~~”

Lệ Lãm Sát buồn bực khi nhìn thấy đóa đóa hoa nhỏ lại tản mát trong không khí.

“Thôi... Ta ngồi ở bên trong tốt lắm...” Thấy Vân Kịch Tiêu hai mắt lóe sáng, Thụy Âm rút đầu, lui trở về.

Vân Kịch Huyền đứng trên một nhánh cây, lẳng lẳng nhìn mã xa đi xa dần, kéo cung, đang định bắn, thì một tiên vút ra từ trong mã xa, xẹt qua mặt Vân Kịch Huyền, cắm phập vào thân cây. Vân Kịch Huyền không nói gì, buông cung, nhìn mã xa, “Người làm thật sao...” Xoay người, Vân Kịch Huyền nhảy xuống nhánh cây, bóng dáng chậm rãi biến mất trong rừng.

“Đi thôi!” Hữu Hộ Pháp vung tay, mọi người từ chỗ nấp đằng sau cây lập tức đi theo Vân Kịch Huyền.

“Ngày mốt vua Tây Vực sẽ tới...” Tể Tướng mập mạp ngồi trên ghế dài, nhìn phỉ thúy nhằn trên tay, “Đối mọi người tuyên bố Hoàng Thượng bệnh, nhưng sự thật là Hoàng Thượng bên ngoài phong lưu khoái hoạt, chẳng qua hiện tại cũng đã biến thành một cỗ thi thể... Như vậy không phải nên lập hoàng đế mới sao... Ha ha, ngại vàng kia, chỉ có thể để cho Tể Tướng ta ngồi mới là thích hợp nhất. Ha ha ha ha...”

“Lão gia, Thái Phó cầu kiến.” Thanh âm tiểu đồng từ cửa truyền đến.

“Dẫn đến thư phòng, ta lập tức đi ngay.” Khó khăn đứng lên, Tể Tướng mập mạp chậm rãi hướng thư phòng đi đến, “Hần tới làm gì không biết...”

“Ha ha, Tể Tướng đại nhân, biệt lai vô dạng a!” Thái Phó hướng Tể Tướng hành lễ.

“Thái Phó đại nhân, ngọn gió nào đem người thổi tới đây?” Ánh mắt mang ý cảnh giác nhìn Thái Phó.

“Ha ha, Hoàng Thượng hồng phúc, long thể đã khang phục! Cho nên ta đến thông tri người, ngày mai nhớ vào triều a.” Thái Phó vuốt vuốt chòm râu, cười nói, “Trải qua đợt bệnh nặng, Hoàng Thượng trở nên hiểu chuyện hơn, nhìn thấy ta còn hướng ta vấn an. Có tỳ nữ không cần thận làm đồ trà, hẳn cũng không nổi giận lôi đình mà lôi con người ta ra chém! Ha ha, Hoàng Thượng rốt cục trưởng thành rồi!”

“Cái gì...” Mắt Tể Tướng mở to không chớp, “Sao lại có thể...”

“Ân? Tể Tướng đại nhân, người nói cái gì? Nhỏ quá ta nghe không rõ.”

“Không, không có gì. Hoàng Thượng có thể khang phục, thân là thần tử ta cảm thấy cao hứng mà thôi.” Tể Tướng miễn cưỡng cười.

“Ha ha, tất nhiên tất nhiên. Không làm phiền người nữa, ta còn phải thông tri những người khác. Xin phép cáo lui.”

“Xin phép không tiện.” Hành lễ, nhìn theo bóng dáng Thái Phó đi xa, xiết chặt nắm tay, “Chết tiết Phù Vân Cung Cung chủ, giang hồ đệ nhất sát thủ gì chứ, một người cũng giết không được! Về nhà cày ruộng cho rồi!”

“Phù Vân Cung Cung chủ làm sao vậy?” Một thanh âm lạnh lùng từ phía sau vang lên. Tể Tướng trong lòng cả kinh, quay đầu, lại phát hiện một thân tử y Vân Kịch Huyền không biết ngồi sau lưng mình từ lúc nào, đang bình tĩnh nhìn mình.

“Người... Người là người nào...” Sợ hãi lui ra phía sau từng bước, trừng mắt nhìn Vân Kịch Huyền.

“Phù Vân Cung Phó Cung chủ, Vân Kịch Huyền.” Vân Kịch Huyền tự nhiên như đây là nhà của mình, tự rót trà uống, nhìn thấy trước mặt Tể Tướng lấm la lấm lét, niết toái chén trà trong tay, lạnh lùng nhìn Tể Tướng đầu đầy mồ hôi, “Nếu người còn dám nói bậy sau lưng Kịch Tiêu, đừng trách ta không khách khí.”

“Là, là, đương nhiên.” Sợ hãi nhìn chén trà trên tay Vân Kịch Huyền vỡ thành từng mảnh nhỏ, không thể khống chế run rẩy hai chân, “Phù Vân Cung Cung chủ Vân Kịch Tiêu thực lực làm sao có thể nghi ngờ, hẳn chính là giang hồ đệ nhất sát thủ a.”

“Không được dùng cái miệng dơ bẩn của người gọi tên hắn.” Ném đi những mảnh chén trà vỡ, trong đó một mảnh xẹt qua tai Tể Tướng, cắt đứt vài sợi tóc. Nhìn Tể Tướng run rẩy, trào phúng một câu, “Yên tâm, hoàng đế kia, ta nhất định giết hắn.”

“Kia... Vậy... Nhờ Phó Cung chủ...” Cười cứng ngắc nhìn theo Vân Kịch Huyền nhảy lên mái nhà rồi rất nhanh không thấy bóng dáng, Tể Tướng chống đỡ không nổi nữa ngã ngồi dưới đất thật lâu không thể nhích.

“Ân...” Thụy Âm cứng ngắc ngồi trên ghế tựa gỗ lim cao cấp, nhìn hàng dài cung nữ thái giám quỳ trước mặt, hướng Vân Kịch Tiêu ngoắc, “Kịch Tiêu, lại đây.”

“Đến lạc~~” Vân Kịch Tiêu mừng rỡ, lập tức thí diên thí diên chạy đến bên cạnh Thụy Âm, ngồi xổm bên chân hắn, “Tiểu Âm Âm, gọi ta có chuyện gì? Chẳng lẽ muốn nhân gia tối nay thị tẩm? Nga nga, loại chuyện thẹn thùng này nên tại lúc không có ai nói nhỏ cho nhân gia nha~~ Vậy Tiểu Âm Âm sẽ tới chỗ ta~~ hay là Tiểu Âm Âm muốn nhân gia tới chỗ người nha~~ đáng ghét, hảo ngượng ngùng a~~” Che mặt trang thẹn thùng, một đồng người đứng xung quanh bất hạnh muốn ối lại sợ tổn hại hình tượng mà không dám ối.

Thụy Âm đột nhiên đánh một quyền thật mạnh vào bụng Vân Kịch Tiêu. Vân Kịch Tiêu hô đau ngã xuống đất, ôm bụng, sứt sứt mũi, hai mắt ngấn nước, nhỏ giọng tự an ủi nhưng đảm bảo cho tất cả mọi người ở đây đều nghe được, “Không, không cần lo lắng, ta hiểu mà, tân nương trước đêm động phòng hoa chúc thường rất khẩn trương...”

“Đau không?” Thụy Âm cúi đầu, nhìn Vân Kịch Tiêu.

“Rất đau a~” Ôm chân Thụy Âm ra sức làm nũng, hoàn toàn không biết bốn người kia đang muốn dùng ánh mắt đâm chết Vân Kịch Tiêu.

“Nguyên lai là thật ...” Sờ mặt, ngây ngốc cười, cảm thán, “Từ một học sinh trung học bình thường mỗi ngày chỉ biết có điểm số, bạn bè, lão cha bỗng nhiên biến thành hoàng đế... Thực không thể tưởng tượng được...”

“Hoàng Thượng, người đã nghĩ bỏ Vân Kịch Tiêu chức vụ gì chưa?” Tiến hoàng cung, Thạch Dục Lam đối Thụy Âm xưng hô lại khôi phục thành quân thần cung kính.

“Dục Lam, người bảo ta Âm Âm thôi, gọi Hoàng Thượng cảm giác thực xa lạ.” Có chút bất mãn vì người cũng coi như gần gũi mình lại đổi cách xưng hô quá nhanh, Thụy Âm kháng nghị.

“Hoàng Thượng, người là quân, ta là thần, vi thần không dám.” Thạch Dục Lam như trước cung kính cúi người.

“Bảo người gọi người cứ gọi! Vòng vo như vậy làm gì! Vô nghĩa! Nam tử hán phải thẳng thắn! Người dám không gọi, ta liền chém Lệ Lãm Sát!” Thụy Âm cái gì cũng tốt, chỉ có kiên nhẫn là hoàn toàn không có. Nhìn thấy Thạch Dục Lam cứ lễ mễ e ngại, Thụy Âm nhìn không được chỉ vào Thạch Dục Lam quát.

Lệ Lãm Sát buồn bực nhìn Thụy Âm, này giờ im lặng đứng ở một bên, vì sao đột nhiên kéo mình vào? (Tiểu Nhiên: nghi ngờ không có Thụy Âm chắc Thạch Dục Lam với Lệ Lãm Sát là một cặp quá, ôn nhu công với khẩu thị tâm phi thụ =)))

“Kia... Vi thần cung kính không bằng tuân mệnh, Âm Âm.” Thạch Dục Lam ảm đạm cười, vốn có hảo ý tưởng khôi phục thân phận quân thần, là do người tự mình muốn phá vỡ mối quan hệ này. Thạch Dục Lam quay đầu nhìn về phía Lệ Lãm Sát, “Lãm Sát, người thiếu ta một mạng.”

“Đi chết đi.” Lệ Lãm Sát lạnh lùng hừ một tiếng.

“Người vừa mới nói chức vụ của Kịch Tiêu? Vậy còn Lục Li và Thôi Ngôi đã sắp xếp ổn thỏa sao?”

“Chúng ta là thị vệ của người!” Hai huynh đệ vui vẻ xuất ra lệnh bài trong lòng ngực, “Vừa rồi Dục Lam nói như vậy hai người chúng ta có thể bảo hộ người mỗi khắc.”

“Còn ta?” Vân Kịch Tiêu tràn ngập chờ mong nhìn Thạch Dục Lam.

Thạch Dục Lam ôn nhu cười, Lệ Lãm Sát mắt lạnh nhìn Vân Kịch Tiêu, hai huynh đệ huyết sáo, biểu tình bất đồng, trong mắt lại hiện lên tinh quang giống nhau, hai miệng đồng thanh hướng Vân Kịch Tiêu nói, “Thái giám.”

“!” Vân Kịch Tiêu tái xanh, ủy khuất nâng đầu nhìn Thụy Âm.

“Các người đừng đùa hử, Kịch Tiêu, người cũng làm thị vệ của ta.” Thụy Âm thấy Vân Kịch Tiêu dở khóc dở cười, cười an ủi. Tuy nhiên từ nay về sau, hẳn đều vì quyết định này mà hối hận mãi không thôi, “Dục Lam, ‘thảo trị kinh’ của ta đâu? Đã an trí tốt sao?”

“Yên tâm, Âm Âm, nó đang hảo hảo ở trong chuồng ngựa tốt nhất.” Lục Li cười nói, tận lúc áp chế xúc động muốn giết con ngựa chết tiệt kia, thiên tân vạn khổ mới tha được nó và chuồng, thế mà còn bị nó đạp cho một cước. Về sau nhất định phải bỏ đói nó!

“Âm Âm, thời gian không còn sớm, người tẩy rửa thay y phục rồi đi ngủ đi, ngày mai còn phải vào triều sớm.” Thạch Dục Lam đuổi hết mọi người ra ngoài, đưa Thụy Âm đến bên cạnh dục trì bốc khói. Thụy Âm nhú mày, đây là bồn tắm? Rõ ràng là cái bể bơi! “Âm Âm, ta lui trước, có việc cứ phân phó cung nữ.” Thạch Dục Lam cúi đầu, xoay người đi ra ngoài.

Vừa định cởi quần áo, Thụy Âm lập tức cứng ngắc, bởi vì có cung nữ tự động tiến lên giúp hẩn thoát y. “A— các người muốn làm gì?!” Túm chặt áo, Thụy Âm vội vàng nhảy xuống dục trì, ánh mắt khẩn trương nhìn hai cung nữ sợ hãi quỳ xuống dập đầu. Oa oa! Hẩn là nam nha! Bọn họ muốn làm cái gì?! Chẳng lẽ đây là theo như lời người ta nói, cung đình cuộc sống hoang *** vô độ?!

“Nô tì, nô tì chỉ muốn giúp Hoàng Thượng thoát y phục, Hoàng Thượng thứ tội, Hoàng Thượng thứ tội!” Cung nữ khẩn trương toát mồ hôi lạnh, theo tính tình Hoàng Thượng trước giờ, lần này có thể sẽ rơi đầu.

“Không cần không cần! Các người mau đi ra ngoài!” Hụp đầu xuống nước, phát phát tay đuổi người đi. Tuy kinh ngạc Hoàng Thượng không làm gì bọn họ, nhưng thoát chết là may rồi, liền ba chân bốn cẳng xông ra ngoài.

Cẩn thận nhô đầu lên cảnh giác nhìn xung quanh, xác định không có ai liền yên tâm đi lên. Cởi ra quần áo ướt sũng, tùy tay vứt trên đất, cả người trần truồng đứng bên cạnh đục trì, Thụy Âm còn có chút sợ vớ vồ ngực, cung nữ thời cổ đại thực đáng sợ a...

“Âm Âm.” Thanh âm ôn nhu của Thạch Dục Lam bắt chợt từ phía sau vang lên.

“Oa!” Thụy Âm bị kinh hách lao xuống đục trì.

“Âm Âm?” Thạch Dục Lam chạy vội đến bên cạnh đục trì, ôn nhu hỏi, “Làm sao vậy?”

Thụy Âm nhô đầu lên khỏi mặt nước, nén giận nhìn Thạch Dục Lam, “Ai bảo người đột nhiên ào vào dọa ta!”

“A a.” Thạch Dục Lam sờ sờ mái tóc ướt nước của Thụy Âm, “Bởi vì người đuổi hết cung nữ ra ngoài, cho nên ta mới đến nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.” Kết quả lại làm ta thấy được một màn cảnh đẹp...

“Cái kia... Ta không cần người hầu hạ...” Càng không cần người hầu hạ lúc tắm rửa.

“Này không thể nga. Âm Âm người là Hoàng Thượng a.” Búng yêu cái trán Thụy Âm, Thạch Dục Lam cầm lấy trúc lam bên cạnh, rải hoa vào trong đục trì.

“Cái kia...” Thụy Âm thấy Thạch Dục Lam quan tâm đến hoàng đế này như vậy, không khỏi ái ngại nhìn Thạch Dục Lam, do dự có nên nói cho Thạch Dục Lam hay không, rằng hắn kỳ thật không phải hoàng đế, chân chính hoàng đế đã chết.

Nhìn Thụy Âm muốn nói lại thôi, Thạch Dục Lam khẽ cười, “Yên tâm, Âm Âm, mặc kệ người rốt cuộc là ai, người vĩnh viễn là Hoàng Thượng của ta.”

“Đi?” Thụy Âm mở to mắt, nhìn Thạch Dục Lam, “Người... Người đã biết?”

“Ân. Ngày đầu tiên đã biết. Bởi vì chân chính Hoàng Thượng thực tàn nhẫn, nói thật, hắn thực không có tư cách làm vua của một nước. Nhưng là Âm Âm người bất đồng, người thực thiện lương. Ta tin tưởng rằng người nhất định sẽ làm cho quốc gia này phồn vinh.” Múc một ca nước, xối lên vai Thụy Âm, nhẹ nhàng chà xát.

“Vậy Lẫm Sát...” Quý nam không phải cũng biết đi...

“Ân, hắn cũng biết.” Thạch Dục Lam gật đầu, bắt đầu chà xuống đến lưng Thụy Âm.

“Thế mà hắn còn bảo ta hôn quân!” Làm mình thay dong quân kia chịu tiếng xấu a!

“Bởi vì hắn sợ đột nhiên sửa miệng sẽ làm người nghi ngờ a. Hắn lo lắng nếu người biết chúng ta đã biết người không phải Hoàng Thượng, hội sợ hãi chúng ta có thể hay không giết người.” Thạch Dục Lam cười cười, chuyển qua ngực Thụy Âm.

“Không nghĩ tới quý nam cũng biết suy nghĩ cho ta... Cái kia... Dục Lam...” Thụy Âm thân thể đột nhiên cứng đờ.

“Làm sao vậy?” Thạch Dục Lam ôn nhu đến có thể vắt ra nước.

“Ta tự tẩy được rồi!” Bối rối quay đầu đi, lúc này không để ý, thế nhưng để Thạch Dục Lam giúp mình tẩy... Hơn nữa không phải dùng khăn, mà là dùng tay... Thiên na! Nửa người trên thuần khiết không tỳ vết của ta

~~Có chút thất vọng, Thạch Dục Lam cuối cùng thu hồi hai tay, đứng qua một bên, “Ân.” Sau đó nhìn chăm chú Thụy Âm đang ở trong nước.

“... Cái kia... Dục Lam, người đi ra ngoài được không...” Xấu hổ phát phát tay, như thế nào thấy cảnh này quen quen... (Tiểu Nhiên: thỉnh xem lại đầu chương (_ _!!))

“Âm Âm, người không cần để ý.” Vẫn chăm chú nhìn.

“...” Như thế nào có thể không để ý... Thụy Âm trong lòng khóc rống, vì cái gì ở đây vừa tắm rửa vừa bị cái gọi là thị gian a?! Lão cha, làm ta trở về đi~ ta tưởng niệm bồn tắm trắng men trắng trắng nho nhỏ ở nhà a~~×××××××

Đêm khuya, cả hoàng cung lâm vào yên tĩnh, màn đen bao phủ hết thảy, duy có hành lang dài treo đèn ***g tỏa ánh sáng mỏng manh.

Một bóng người quỷ dị từ trên mái tẩm cung hoàng đế bay xuống. Bóng người cảnh giác nhìn bốn phía, xác định không có ai, cẩn thận đẩy cửa ra, mái tóc đen dài phất phơ, nhẹ nhàng lên vào như một con mèo, sau đó lại không tiếng động đóng lại cửa.

“Hắc hắc, Tiểu Âm Âm, nhân gia đến thị tẩm nga~~” Tặc tặc cười, Vân Kịch Tiêu nhón chân chậm rãi đến gần long sàng, vén tấm màn màu vàng qua một bên, nhìn thấy Thụy Âm đang ngủ say, ý cười càng đậm. Vân Kịch Tiêu cẩn thận chui vào trong chăn, nhẹ nhàng không kinh động ôm lấy Thụy Âm, thật sâu hít vào một hơi, hạnh phúc nheo lại mắt, “Oa, mùi của Tiểu Âm Âm~~”

Đang muốn nhắm mắt ngủ, một cổ hương vị quen thuộc truyền đến, Vân Kịch Tiêu ôm chặt Thụy Âm giả vờ ngủ say, đồng tai cẩn thận nghe ngóng động tĩnh.

Cửa lại nhẹ nhàng bị đẩy ra, Vân Kịch Huyền cầm kiếm lặng lẽ đi vào, vẫn là như vậy bình tĩnh trầm lặng, vẫn là không thể nhìn biểu tình mà đoán được nội tâm. Vô thanh vô tức, Vân Kịch Huyền đi đến long sàng, dùng kiếm chậm rãi vén màn. Nhìn thấy trên giường hai thân hình đang ôm nhau ngủ, Vân Kịch Huyền lạnh lùng cười, quả nhiên là sắc phối, vừa trở về đã tìm người đến thị tẩm. Nhưng đến khi vén hết tấm màn, gương mặt người trên giường đập vào trong mắt, Vân Kịch Huyền ngây ngẩn cả người.

Vân Kịch Huyền ngơ ngác nhìn gương mặt vô cùng quen thuộc đang ngủ trên giường kia, sắc mặt trắng bệch, lão đảo lui ra phía sau vài bước, quay đầu tông cửa xông ra ngoài. Cả quá trình đều không kinh động bất luận kẻ nào.

Vân Kịch Tiêu chậm rãi mở mắt, đồng tử màu đen thăm thẳm không nhìn ra bất luận cảm xúc gì, “Đến sớm như vậy...” Chậm rãi chuyển tầm mắt đến người trong lòng ngực, trong mắt nồng đậm tất cả đều là ôn nhu. Ôm thật chặt Thụy Âm, lại chậm rãi nhắm lại mắt.

Đến một nơi không có người, Vân Kịch Huyền gắt gao niết trụ thanh kiếm trong tay, gân xanh trên mặt bạo khởi, trên trán tinh tế chảy vài giọt mồ hôi, “Không thể... Không thể... Kịch Tiêu, người không thể thích thượng nam nhân... Đây không thể... Đừng làm lịch sử tái diễn a...” Vân Kịch Huyền không thể kiềm chế rút kiếm mạnh mẽ chém xuống cái cây trước mặt. Nhìn thân cây đổ ập xuống, Vân Kịch Huyền mới chậm rãi khôi phục lý trí, tra kiếm vào vỏ, nhìn về phía hoàng cung, “Sớm biết chuyện xảy ra, nhiệm vụ này ngay từ đầu nên do ta xử lý mới đúng... Kịch Tiêu, người yên tâm, ta sẽ không cho người bước theo con đường của cha người...”

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

“Ba tức ba tức” Thụy Âm vừa mới mở mắt, nhìn thấy trước mặt một vật thể sống lớn, liền lập tức nhắm mắt lại, trở mình, “Chắc mình đang mơ. . .” Sau đó lại mở ra mắt, đột nhiên phát hiện bên này cũng có một vật thể sống lớn khác, hơn nữa còn là một vật thể sống vô cùng đáng sợ. . .

Hơi cử động, hắt chắn ra, nhìn nhìn cái bộ phận thuộc về thân thể con người, nhưng không phải là của mình, mang tên là chân kia đang gác trên đùi hắn, lại nhìn nhìn cao lên một chút, trên ngực rõ ràng là tay của người nào đó không xuất phát cùng hướng với cái chân kia, sau đó lại nhìn cái tay khác đang đặt trên cổ mình, cuối cùng mới lấy hết dũng khí nhìn sang bên trái, gương mặt dù đang ngủ cũng lạnh như băng gần ngay trước mắt. . . Tiếp theo quay đầu nhìn sang bên phải, gương mặt hoàn mỹ như tượng, cơ hồ chớp mũi kia chạm chớp mũi hắn. . . Rốt cục Thụy Âm nhìn không được kêu lớn lên, “Oa a a a a ——”

Lục Li huynh đệ cùng Thạch Dục Lam này giờ chờ đã lâu ở ngoài cửa, không dám tùy tiện vào trong vì ngại thân phận, nghe tiếng la vội đá văng cánh cửa chạy vọt vào, “Âm Âm, làm sao vậy?”

Thụy Âm kéo chăn quấn quanh người, đem chính mình biến thành một cái bánh chưng thật to, lao xuống giường, khẩn trương nhìn chằm chằm hai người trước mặt bị tiếng thét chói tai thức tỉnh.

“Ân. . .” Lệ Lãm Sát chậm rãi mở mắt ra, sáng sớm huyết áp thấp rất khó chịu, nhu nhu hai mắt. Bỗng nhiên, một đôi tay vòng qua thắt lưng, ôm chặt Lệ Lãm Sát. Sau đó là một gương mặt Lệ Lãm Sát vô cùng không thích từ từ đến gần, hai mắt người nọ vẫn còn nhắm, “Tiểu Âm Âm, buổi sáng tốt lành ~ hôn chào buổi sáng a. . .” Vừa mới nói xong, Vân Kích Tiêu bị đánh một quyền thật mạnh ngay khóe miệng.

Cơn đau nhức truyền đến, Vân Kích Tiêu vẻ mặt ủy khuất mở mắt, “555, Tiểu Âm Âm, người sao lại đánh ta. . .” Đến khi thấy rõ phía trước là gương mặt ngàn năm băng giá không có độ ẩm, Vân Kích Tiêu nhất thời sắc mặt đại biến, ôm chặt lấy gối đầu, rất nhanh lui đến đầu giường, “Người, người, người như thế nào ở đây!? Người đối nhân gia làm cái gì!?”

“Ta phải hỏi các người tại sao ở trên giường Âm Âm mới đúng.” Thạch Dục Lam khoanh tay, ôn nhu cười, trên cao nhìn xuống hai người kia, “Ta nghĩ các người nên hảo hảo giải thích một chút đi, nếu lý do không thuyết phục. . .”

“Cầu đầu đao xử trảm!” Hai huynh đệ chỉ vào hai người trên giường thét lên. Đáng giận a, thế nhưng bị hai người này nhanh chân giành trước! Quả nhiên là chim chóc dậy sớm thì có trùng ăn a! !

“Bởi vì ta là thị vệ thân cận! Cái gọi là thân cận. . .” Vân Kích Tiêu nhanh chóng đi đến cái bánh chưng lớn còn đang ngơ ngác bên cạnh, ôm lấy, “Chính là như thế này a!”

“Vậy còn người?” Thạch Dục Lam chuyển hướng Lệ Lãm Sát.

“Không tin được hẳn.” Lệ Lãm Sát nhìn nhìn gương mặt Vân Kích Tiêu tràn đầy mùa xuân, nâng chân đạp một phát. May mắn đêm qua mình cũng lên vào, bằng không hôn quân ngủ say như chết kia đã bị người ăn, nếu không phải sợ đánh thức tử hôn quân, tối hôm qua đã sớm cùng Vân Kích Tiêu đánh nhau một trận.

Đúng là không tin được cái tên háo sắc kia. . . Thạch Dục Lam gật đầu, nếu không chú ý, Âm Âm tùy thời đều có nguy cơ bị ăn kiên mật tịnh, ngay cả một mẫu xương cũng không còn. . . Bất quá. . .” Về sau người không cần đến ngủ trên giường Âm Âm để bảo vệ hẳn.” Bởi vì người cũng là một trong những phần tử nguy hiểm. Thạch Dục Lam dừng một chút, “Ta sẽ canh ngoài cửa, sẽ không cho bất luận kẻ nào buổi tối tiến vào.”

“Chúng ta sẽ canh cửa sổ!” Hai huynh đệ vỗ vỗ ngực, sai lầm một lần, sao có thể tái sai lầm lần thứ hai!

Một tia tinh quang hiện lên trong mắt Lệ Lãm Sát cùng Vân Kích Tiêu, ngu ngốc, các người quên còn có nóc nhà!

“Chuyện này ta sẽ không truy cứu, lần sau không được viện lý do rồi xằng bậy như thế nữa. Âm Âm, rời giường chuẩn bị vào triều.” Thạch Dục Lam giơ long bào lên, ý bảo Thụy Âm đứng dậy mặc vào.

Ngoan ngoãn để Thạch Dục Lam giúp mình mặc xong quần áo, Thụy Âm bất an nhìn Thạch Dục Lam, “Cái kia. . . Dục Lam, vào triều. . .”

“Yên tâm, Âm Âm, có ta ở đây, còn có Lãm Sát.” Ở Thụy Âm trên trán ấn một nụ hôn tựa như an ủi, “Đừng lo lắng.” Thạch Dục Lam giúp hắn đội vương miện, vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán cho Thụy Âm, “Tốt rồi, Hoàng Thượng, chúng ta đi thôi. Lãm Sát, người cũng nhanh lên.”

Nhìn bóng dáng hai người dần dần đi xa, Lệ Lãm Sát chậm rãi đứng lên, cầm lấy quan phục đặt ở một bên, chuẩn bị thay. Đột nhiên, cảm nhận được ba đạo nóng rực tầm mắt ở sau lưng, nổi gai ốc quay đầu, phát hiện ba người kia đang gắt gao nhìn chằm chằm mình.

“Dáng người của tình địch, dáng người của tình địch. . .” Người xưa thường nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Ba người nắm chặt thời cơ bắt đầu bắt lấy bất cứ tin tức nào có được. Phải nắm được mọi ưu nhược điểm của đối thủ~ “Các người rút hết cho ta!” Lệ Lãm Sát nâng chân, rất hào phóng tặng cho mỗi người một cước, đạp bọn họ ra ngoài.

××××××××”Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Hai hàng dài thần tử sắp xếp chỉnh tề, cung kính quỳ trên mặt đất, hành lễ hô to.

Thụy Âm đại não bất chợt trống rỗng, ngây ngốc nhìn các đại thần phía dưới, thẳng đến Thạch Dục Lam hướng hần nháy mắt mới hồi phục tinh thần. Hồi tưởng một chút cảnh trong mấy phim truyền hình cổ trang, Thụy Âm vươn hai tay, trầm hạ thanh âm, “Các khanh gia bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Vỗ vỗ tay áo, mọi người chậm rãi đứng lên.

Cáp, không nghĩ tới ta có năng khiếu trời cho nha! Thụy Âm thoáng đắc ý một chút, “Các ái khanh có việc gì cần bẩm báo hay không?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng.” Một thanh niên từ giữa hàng ngũ đứng dậy, hướng Thụy Âm cúi người, “Hoàng Thượng, hiện tại có nhiều địa phương dân chúng nghèo khó, cơm không đủ ăn, áo rách quần manh, có bệnh cũng không có tiền để chữa, đành chờ chết! Khẩn cầu Hoàng Thượng ban phát long ân, cứu lấy những người dân đang chịu khổ!”

Thụy Âm vừa nghe, nho nhỏ đồng tình bắt đầu nảy sinh, “Thật là như vậy sao? Hảo đáng thương a. . . Cái gọi là một phương hoạn nạn, tám phương trợ giúp, tất cả mọi người đều là đồng bào, đã là việc nghĩa thì không cần phải do dự, chúng ta cần phải ra tay tương trợ.”

Thanh niên lẳng lẳng nhìn người đang ngồi trên ngôi vị hoàng đế – Thụy Âm, cứ nghĩ Hoàng Thượng hội giận dữ, cho nên đều đã quyết tâm chuẩn bị nhận lấy cái chết. . .

“Hoàng Thượng! Không thể a!” Một người khác từ trong đám người đứng dậy, “Hoàng Thượng, tài chính tu kiến vọng nguyệt lâu quy mô lớn nhất từ trước tới nay khuyết thiếu, làm sao còn có dư lực đi quan tâm đám dân đen xa xôi sắp chết kia chứ.”

Tể Tướng nhìn sắc mặt Thụy Âm, lại nhìn người kia, thở dài, Trương đại nhân chính là nóng lòng nịnh hót mới không được ai ủng hộ, đây là theo như lời người xưa hay nói, cây to đón gió a.

“Vọng nguyệt lâu? Đó là cái gì? Du hí thành?” Thụy Âm ngẩn người, nhìn về phía Thạch Dục Lam.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, đó là nơi ngài dùng để ngắm trăng.” Thạch Dục Lam đứng ra, cung kính hồi đáp.

“Thần kinh, dùng nhiều tiền như vậy xây cái thứ chỉ để nhìn một cái vòng tròn như cái bánh trôi nước, không ăn được cũng chả có tích sự gì, thật đúng là ăn no rảnh rồi không có việc gì làm, tiền nhiều đến mức nào rút gân, ta đứng trên mặt đất cũng có thể nhìn thấy trăng. Tiền đem đi xây thứ kia thật quá phí. Nè, Dục Lam, sai người dỡ bỏ, đem toàn bộ tiền đó phân phát cho dân chúng.” Thụy Âm bất mãn phát phát tay.

“Thần tuân chỉ.” Thạch Dục Lam vui mừng cười cười, quả nhiên mắt nhìn người của mình không có sai, Thụy Âm là một Hoàng Thượng tốt. Chung quanh cũng vang lên tiếng hô của các đại thần, “Hoàng Thượng anh minh!”

“Hoàng Thượng thỉnh suy nghĩ lại!” Trương đại nhân nói lớn, “Vọng nguyệt lâu đã sắp hoàn thành!”

“Không cần nghĩ.” Vẫy vẫy tay ý muốn cái người làm cho hần khó chịu kia mau lui.

“Hoàng Thượng thỉnh suy nghĩ lại!” Không cam lòng lập lại.

“Phác! Phác!” Gân xanh trên trán Thụy Âm nảy mạnh, hần vỗ long ý, chỉ vào Trương đại nhân quát lớn, “NND! Ta đã nói không nghĩ lại là không nghĩ lại! Người lải nhải nhiều như vậy làm gì!? Muốn ta nghĩ lại đến thế?! Hảo, ta suy nghĩ xong rồi! Không phá vọng nguyệt lâu, lấy 1/2 tài sản của ngươi thay thế!

“Cái gì?” Trương đại nhân sững sờ, Hoàng Thượng vừa mới nói gì đó? 1/2 tài sản? Này không phải muốn lấy mạng già của lão!?

“3/4 Nheo mắt nhìn người đứng dưới kia, người có giỏi thì nói nữa đi, nói nữa ta tăng thêm.

“Trương đại nhân. . .” Tể Tướng nhẹ giọng nhắc nhở, “Kẻ thức thời trang tuấn kiệt.”

Cắn chặt răng, Trương đại nhân tâm không cam, lòng không nguyện cúi người hành lễ, “Tạ chủ long ân.” Nói xong, mặt một trận hồng một trận xanh lui trở về.

“Dục Lam, lát nữa người cho người thu 3/4 tài sản của người này cùng tiền xây dựng vọng nguyệt lâu toàn bộ phân phát cho dân chúng.” Nói xong, khản trương nhìn Dục Lam, dùng ánh mắt dò hỏi xem mình làm đúng hay không.

Thạch Dục Lam cười cười, mấp máy môi, không tiếng động nói, “Người làm rất tốt.”

Thụy Âm lại khản trương nhìn về phía Lệ Lãm Sát

Nhìn đến ánh mắt sợ hãi của Thụy Âm, Lệ Lãm Sát không nói gì gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Được hai người tán thành, Thụy Âm yên tâm nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười với quần thần bên dưới, “Còn có việc gì không?”

“Hoàng Thượng, vi thần muốn nhắc nhở một chút.” Thái Phó đứng dậy, “Bởi vì Hoàng Thượng mấy ngày hôm trước long thể không khỏe, cho nên có thể quên, ngày mai vua Tây Vực sẽ đến hoàng cung, hy vọng Hoàng Thượng đến lúc đó chuẩn bị tốt.”

“Đi?” Thụy Âm sững sốt một chút, đây chính là ngoại giao sao? Mà bản thân mình lại là nguyên thủ quốc gia phải tiếp kiến boss nước người ta? Vạn nhất hấn làm không tốt, có thể hay không dẫn đến mâu thuẫn quốc tế? Thụy Âm bị ý nghĩ của chính mình khiến cho vô cùng sợ hãi, “Chuyện đó. . .”

Nhìn Thụy Âm lo lắng đến vã mồ hôi, Thạch Dục Lam đứng dậy, “Hoàng Thượng xin yên tâm, vi thần đã chuẩn bị tốt mọi thứ.”

“Thật không. . .” Thụy Âm vẫn chưa hết sợ hãi nhìn ánh mắt ôn nhu của Thạch Dục Lam, vỗ vỗ ngực, có Dục Lam bên cạnh, hẳn là không thành vấn đề đi. . . (thật ra là vấn đề lớn đó)

××××××××”Đại Vương, thực dọa người.” Lethona nổi hết gai ốc khi nhìn thấy Hỏa Da Tác đang ngồi soi gương bên cạnh mình trong cổ kiệu xa hoa.

“Cái gì chứ?” Hỏa Da Tác trừng mắt, “Ngồi chung với ta đáng sợ quá thì mau cút.”

“Láng đến dọa người.” Nhìn nhìn Hỏa Da Tác đang say sưa mê cái cảm trơn bóng của chính mình, Lethona ra sức lui vào trong góc, tận lực tránh đụng tới người nào đó.

“Người ghen tị ta sau khi cạo râu xong thì trở nên đẹp như thiên tiên.” Cầm lấy một cành hồng bên cạnh đặt lên môi hôn, chậm rãi nhắm lại mắt, “Chỉ có đóa hoa xinh đẹp này, mới xứng với khuôn mặt tuấn mỹ của ta. Thiếu niên Âm Âm hảo đáng người kia nhất định sẽ mê đắm sắc đẹp của ta mà bám theo ta không rời~”

“Oa! Vua Tây Vực thật sự hảo suất a!” Tiếng xôn xao của mọi người truyền đến, “Tóc đỏ, còn đôi mắt kia, quả thật rất đẹp! Môi cũng rất đẹp! Tóm lại thật là hảo suất!”

“Nghe thấy không?” Hỏa Da Tác đắc ý nhìn Lethona, ném một bó hoa ra ngoài cửa sổ cho quần chúng đang bu quanh, “Các cô nương xinh đẹp, các nam hài đáng yêu, hãy nhận lấy!”

Thoáng chốc người người giẫm đạp lên nhau để mà tranh giành.

Lethona càng rúc sâu vào trong góc, cố hết sức đem mình che đi, thật mất mặt, hảo nghĩ muốn đập đầu vào gối chết luôn cho rồi. . . Từ sau khi cạo râu, Đại Vương háo sắc một cách nghiêm trọng. . . Thực hận không thể đem râu dán vào mặt Đại Vương như cũ, để tên háo sắc này lại khôi phục bình thường. . .

“Đại Vương, lát nữa gặp Hoàng Thượng, xin người lấy lại phong phạm vương giả dùm, đừng làm mất mũi Tây Vực chúng ta mất hết.” E sợ Hỏa Da Tác bộc lộ bản mặt háo sắc đối với đương triều thiên tử, Lethona cố tình nhắc nhở.

Tưởng tượng đến mình phải quỳ dưới chân một tiểu quỷ hoàng thượng, Hỏa Da Tác tức giận đem gương ném tới một bên, nhú mày, quay đầu nhìn Lethona, trong con ngươi xanh thẳm tràn ngập bá khí, ngạo khí cùng nộ khí, “Vua Tây Vực cùng vua Trung Nguyên, đồng dạng là vương, vì cái gì ta phải sợ hắn? Muốn ta đối với tên tiểu quỷ còn chưa dứt sữa chưa mọc lông đó quỳ xuống xưng thần mới là đánh mất mặt mũi của Tây Vực.” Hừ lạnh một tiếng, nằm xuống.

Lethona cười khỏ, từ trước đến nay Đại Vương luôn tâm cao khí ngạo, lần này Đại Vương phải đến bái kiến Hoàng Thượng, thề nguyện trung thành với Hoàng Thượng, làm Đại Vương vô cùng khó chịu. Cũng không có biện pháp, Trung Nguyên binh hùng tướng mạnh, lương thảo sung bị, cứng đối cứng là hoàn toàn không có phần thắng, “Đại Vương, ngài nhẫn nại một chút đi.”

“Sớm muộn gì cũng có một ngày, người sẽ nhìn thấy toàn bộ đất đai đều thuộc về Tây Vực.” Đưa lưng về phía Lethona, Hỏa Da Tác thần nhiên lại kiên định nói.

“Ta biết.” Lethona cũng nằm xuống, xuyên thấu qua bức màn lụa mỏng nhìn bầu trời xanh, “Bởi vì người nói những lời này chính là Đại Vương ngài.”

Vào một tương lai không xa, vua Tây Vực thật sự công chiếm Trung Nguyên, độc bá thiên hạ sao? Đáp án không cần nghĩ cũng biết, sẽ không bao giờ có chuyện đó. Bởi vì. . .

Thụy Âm mặc hoa lệ long bào, đằng sau là năm người cùng một đội trọng thần đứng nghiêm chỉnh, hần cổ gằng gằng đầu ưỡn ngực, kéo khóe miệng thành một đường cong có vẻ quyết đoán nhất, nhìn đoàn người đi đến. Hỏa Da Tác ngẩng đầu, vừa nhìn thấy người mặc long bào đang gắt gao nhìn chăm chăm mình, cứ như bị sét đánh trúng, “Âm Âm. . .”

“Đại Vương, Đại Vương.” Nhìn thấy Đại Vương nhà mình nhìn chăm chăm hoàng đế, ngay cả mắt cũng chớp lấy một cái, Lethona không khỏi lo lắng có phải Đại Vương nhìn thấy nam hài xinh đẹp như nữ nhân kia lại nổi lên bản tính háo sắc nữa hay không, bèn vội vàng quỳ xuống, nhỏ giọng nhắc nhở, “Đại Vương, tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu.”

“Đúng. . . Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu, không thể dả thảo kinh xà, dọa đến Âm Âm đáng yêu. . .” Hỏa Da Tác câu thần cười, “Âm Âm a, chúng ta thế này có tính là duyên phận không?!. . .” Vỗ vỗ tay áo, Hỏa Da Tác bước lên phía trước, hành lễ, “Vua Tây Vực, Hỏa Da Tác, khấu kiến Hoàng Thượng, nguyện Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Lethona nhìn bộ dáng thuận theo của Hỏa Da Tác, thoáng nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm Đại Vương rốt cuộc lấy đại cục làm trọng. Nhưng lời nói tiếp theo của Hỏa Da Tác lại làm cho Lethona suýt té ngã.

“Lấy mạng sống của ta mà thề rằng, Tây Vực vĩnh viễn nguyện trung thành với Hoàng Thượng, Hỏa Da Tác vĩnh viễn nguyện trung thành với Hoàng Thượng, trọn đời không thay đổi!”

Lethona lẳng lẳng nhìn Hỏa Da Tác đang quỳ, Đại Vương, người diễn quá giống thật đi. . . Không đúng, khẩu khí Đại Vương không giống như là đang diễn trò. . . Chẳng lẽ. . .

Thụy Âm ngây ngốc nhìn Hỏa Da Tác bên dưới, không biết nên làm cái gì. Chuyện gì xảy ra với nam nhân này a, lúc mới tới vô cùng lãnh đạm, giống như ngay cả Ngọc Hoàng đại đế cũng không để vào mắt, vậy mà nhìn thấy mình xong liền thay đổi 180 độ, chẳng những nhìn mình đắm đuối, còn nói vĩnh viễn nguyện trung thành, biến hóa không khỏi cũng quá lớn đi. . . Hình như hần cảm nhận được năm luồng sát khí bắt đồng từ năm người đằng sau. . .

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng. . .” Thạch Dục Lam nhìn Thụy Âm thật lâu không lên tiếng, vươn tay vỗ nhẹ vào lưng hần, “Hoàng Thượng, cho hần đứng lên.”

Thụy Âm vội gật đầu, lại hồi tưởng cảnh trong mấy phim truyền hình cổ trang, tỏ vẻ uy nghiêm, cao giọng cười nói, “Ha ha ha, xin đứng lên xin đứng lên!”

“Tạ ơn Hoàng Thượng!” Hỏa Da Tác cười đứng lên, giọng Âm Âm vẫn đáng yêu như vậy.

“Di?” Thụy Âm nhìn ánh mắt Hỏa Da Tác, đột nhiên sững sốt, ánh mắt này giống như từng nhìn thấy ở đâu. . . Màu xanh kia tựa như màu viên ngọc phỉ thúy xinh đẹp nhất.

(Tiểu Nhiên: Ngọc phỉ thúy. Quả thật rất đẹp)

Còn mái tóc đỏ rực như lửa kia nữa, thật rất quen thuộc a. . . Một hình ảnh chợt hiện ra trong đầu Thụy Âm, “Không thể nào. . .” Hần vội vàng nắm tóc cái người bên cạnh lúc sáng sớm liều chết liều sống không chịu mặc quan phục đỏ, kéo tới trước mặt Hỏa Da Tác.

“Âm, không, Hoàng Thượng.” Thạch Dục Lam không biết Thụy Âm suy nghĩ cái gì, vội vàng bảo các đại thần phía sau dựa theo lễ nghi đi theo Hoàng Thượng, chính mình đi đầu nhanh chân theo Thụy Âm, phòng ngừa hấn làm ra chuyện gì không hợp lễ nghi.

“Chỉ biết đem tới phiền toái.” Lệ Lãm Sát cần nhẫn, nhưng cước bộ cũng không hề chậm lại.

“Uy, Lục Li, người không thấy nam nhân tóc đỏ kia có điểm quen thuộc?” Thôi Ngôi nói thầm bên tai Lục Li.

“Hình như đã từng gặp qua. . . Cái mặt nhìn thấy là muốn đánh kia. . .” Lục Li gắt gao nhìn chằm chằm Hỏa Da Tác, không hiểu sao cảm thấy rất chán ghét người này.

Nắm lấy mái tóc đen dài của Vân Kích Tiêu, đưa tới trước mặt Hỏa Da Tác, sau đó Thụy Âm nhìn Hỏa Da Tác chằm chú.

Tất cả mọi người như ngừng hô hấp, khó hiểu nhìn hành động quỷ dị của Thụy Âm. Lethona khẩn trương nhìn biểu tình Hỏa Da Tác, hoàng đế này đang làm cái gì a, Đại Vương ghét nhất bị người lạ chạm vào, hoàng đế làm như thế không phải là đang mạo hiểm sờ mông lão hổ sao!?

Nhưng vẻ mặt Hỏa Da Tác lại không có nửa điểm tức giận. . .

“Quả nhiên là người!” Nhìn đến mái tóc đỏ rực như lửa, phối với màu tóc đen tuyệt mỹ của Vân Kích Tiêu bên môi Hỏa Da Tác, Thụy Âm khẳng định suy nghĩ của mình, “Đại thúc kỳ quái sắp chết đói lần đó!”

Mấy người Thạch Dục Lam cũng lập tức nhận ra, cừ thật, lần đó giáo huấn chưa đủ à, hiện tại còn theo tới hoàng cung!

Vân Kích Tiêu khó chịu kéo lại mái tóc dài của mình, đau lòng xoa xoa, ủy khuất nhìn Thụy Âm. “Tiểu Âm Âm, tóc của ta rất quý nha, người như thế nào có thể đem tóc yêu của ta để gần cái miệng dính đầy nước miếng kia a.” Nói xong, liền ôm lấy vai Thụy Âm giả bộ thương tâm thống khổ, nhưng ở góc mà mắt Thụy Âm không nhìn thấy, Vân Kích Tiêu âm lãnh nhìn khiêu khích Hỏa Da Tác, vươn tay, chỉ chỉ hạ thể đối phương, sau đó làm ra động tác niết mạnh.

Hỏa Da Tác không sợ cười cười, không để ý tới Vân Kích Tiêu, ngược lại nhìn về phía Thụy Âm, “Người là tiểu đệ ngày đó cho ta điểm tâm a, còn nữa, nhớ kỹ, ta không phải đại thúc.”

“Trâu già cạo râu liền giả vờ làm nghé.” Vân Kích Tiêu giọng nói tràn ngập địch ý.

“Kích Tiêu.” Tuy rằng đồng ý lời nói của Vân Kích Tiêu, nhưng Thụy Âm vẫn là ngăn cản Vân Kích Tiêu tiếp tục nói, miễn cho dẫn đến mâu thuẫn quốc tế, hấn cũng không muốn bởi vì vậy mà trở thành tội nhân thiên cổ, đã chết còn bị dựng tượng cho đời sau phỉ nhổ.

“Giả vờ làm nghé liền muốn ăn cỏ non.” Lục Li thành linh cũng phun ra một câu, Hỏa Da Tác nhìn Thụy Âm bảo bối với ánh mắt nóng rực khiến cho Lục Li cực độ khó chịu. NND, nam nhân này còn muốn trâu già gặm cỏ non a.

“Cẩn thận tiêu chảy lập tử người.” Sắc mặt Thôi Ngôi cũng vô cùng không tốt.

Không khí xung quanh đầy mùi thuốc súng, tất cả mọi người đều nhìn Hỏa Da Tác với ánh mắt hình viên đạn.

Lethona cảm giác không khí có chút không thích hợp, vội đi ra hoà giải, “Nguyên lai ngài chính là Hoàng Thượng a, ngày đó Đại Vương được ngài chiếu cố, vi thần vô cùng cảm kích.”

Thạch Dục Lam liền cười chào Lethona, “Làm sao làm sao, Trung Nguyên cùng Tây Vực vốn chính là láng giềng hữu hảo, đó là việc đương nhiên.” Thạch Dục Lam dùng ánh mắt đối Lethona nói, thật có lỗi, đem phiền toái tới cho người rồi.

Lethona nhận ra tín hiệu Thạch Dục Lam truyền tới, khẽ lắc đầu, cũng dùng ánh mắt trả lời, nào đâu có, là Đại Vương chúng ta cho các người phiền toái.

“. . .” Thụy Âm hoang mang nhìn Thạch Dục Lam cùng Lethona, “Các người sao cứ liếc mắt đưa tình nhìn nhau vậy a?”

Lục Li, Thôi Ngôi, Vân Kịch Tiêu nhìn Thạch Dục Lam, lại nhìn sang Lethona, sau đó nụ cười trên mặt ba người càng lúc càng lớn, càng ngày càng gian, khoe miệng toác ra đến mang tai. “Ba” ba người cùng vỗ tay, “Đa! Dục Lam thay lòng đổi dạ!”

“Các người nháo đủ chưa?” Thạch Dục Lam trên mặt hoàn toàn nhìn không ra chút tức giận nào, mà chỉ có nhu tình nồng đậm. Lệ Lầm Sát vốn hiểu rõ Thạch Dục Lam, thấy vậy nhanh chóng lui về phía sau. Thạch Dục Lam vươn tay phải làm động tác cây kéo cắt, nụ cười trên mặt càng phát ra ôn nhu, giống như xuân phong khiến người ta thoải mái mà đắm chìm vào nó, thanh âm cũng là ôn nhu vô hạn, nhưng mà câu nói ra khỏi miệng thì. . .”Tin hay không ta cắt của các người?”

Ba người sợ tới mức trốn sau lưng Thụy Âm.

“Hoàng Thượng, thỉnh ngài tiếp tục tiếp đãi vua Tây Vực tôn quý.” Thạch Dục Lam bước qua bên cạnh, để Thụy Âm cùng Hỏa Da Tác mặt đối mặt.

“Cái kia, như thế nào xưng hô?” Thụy Âm ngưỡng ngùng nhìn Hỏa Da Tác, người này là boss nước láng giềng, không thể tiếp tục gọi là đại thúc kỳ quái. . . Nhưng mà tên của vua Tây Vực cũng thiệt kỳ dị, Hỏa Da Tác? Nghe ngộ ngộ. . .

“Hỏa ca.” Hỏa Da Tác hướng Thụy Âm cười, “Từ cái miệng nhỏ phần nộn kia của người gọi ra, nhất định vô cùng êm tai.”

“ . . . Tóc đỏ, mời theo trẫm đi thăm hoàng cung.” Thụy Âm không thèm quay đầu lại hướng thẳng ngự hoa viên đi đến.

“Oa oa! Âm Âm! Là Hỏa ca! Không phải tóc đỏ!” Hỏa Da Tác vội vàng chạy theo. Sau nữa chính là năm người như hổ rình mồi. Cuối cùng là các đại thần từ nãy đến giờ không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Đây là ngự hoa viên, hoa hồng ở đây rất đẹp.” Thụy Âm nhìn từng đóa hồng nở rộ, cười khổ, trước cửa nhà hắc cũng có rất nhiều hoa hồng, hiện giờ hắc là cũng nở hết rồi đi, không biết lão cha đáng ghét kia đang làm cái gì, tại sao còn chưa đem hắc trở về.

Hỏa Da Tác vươn tay hái xuống một đóa hồng lớn nhất, đẹp nhất, đặt bên môi hôn khẽ, mị nhãn như tơ, nhìn thẳng vào Thụy Âm phóng điện, câu thần cười, “Đáng tiếc, cho dù có đẹp hơn đi nữa cũng vô pháp đoạt đi quang huy của giai nhân. Âm Âm, đóa hồng này ở trước mặt người cũng trở nên ảm đạm thất sắc.” Nói xong, Hỏa Da Tác bất chợt vì đau mà nhíu mi một chút, nguyên nhân là vì bị gai hoa hồng đâm vào tay khi Lục Li hung hăng rút nhanh nhánh hồng từ trong tay Hỏa Da Tác ra.

“Oa! Đúng là rất đẹp!” Lục Li nhìn nhánh hồng, lại quay đầu nhìn xuống tay Hỏa Da Tác, “Hi hi, ta không biết người nắm chặt như vậy, thật có lỗi!”

Chỉ cần không phải người mù, đều có thể nhìn ra được, vẻ mặt Lục Li chẳng có chút gì gọi là cảm thấy có lỗi, rõ ràng là một bộ tiểu nhân đắc chí vì gian kế thực hiện được.

“Oa! Chảy máu rồi! Xin lỗi, là trẫm quản giáo không nghiêm!” Nhìn ngón tay Hỏa Da Tác chảy máu, Thụy Âm hoảng sợ, lo lắng đối phương bởi vậy mà khởi mào chiến tranh quốc tế, liền vội nhận lỗi, nhanh nhẹn kéo ngón tay đang chảy máu của đối phương đến bên miệng, vươn đầu lưỡi liếm, “Như vậy rất nhanh máu sẽ ngừng, thực xin lỗi a.”

Năm người nhìn Thụy Âm đem ngón tay Hỏa Da Tác để vào trong miệng, sắc mặt toàn bộ lập tức đen như đáy nồi. Cung nữ thái giám đứng gần đó còn có thể nghe được tiếng bàn tay xiết chặt phát ra thanh âm răng rắc.

Hỏa Da Tác giương mắt, hướng Lục Li sắc mặt xanh mét, cười tà, hai hàm răng trắng bóng lóe âm lãnh quang mang.

“Hỗn đản. . .” Lục Li gân xanh nổi khắp đầu mặt cổ, coi nhánh hồng trong tay tựa như Hỏa Da Tác mà bóp nát, nhìn về phía Vân Kịch Tiêu, “Đến lượt người!”

“Đùa chết hắc.” Vân Kịch Tiêu liếm liếm ngón tay, trong mắt lóe tà quang bức nhân.

Thụy Âm dẫn Hỏa Da Tác đến bên cạnh hồ, chỉ chỉ nước hồ trong vắt, cùng đàn cá đang chơi đùa tung tăng trong đó, “Ồ đây cá rất lớn nha, hơn nữa mấy loài này đều rất ít thấy.”

“Nga?” Hỏa Da Tác nhíu mày, đứng bên cạnh ao, cúi đầu nhìn đàn cá, bỗng nhiên một bàn tay vỗ mạnh vào lưng, quay đầu, phát hiện Vân Kịch Tiêu đang hướng mình cười đến hoa nhỏ bay bay. Nhìn đến nụ cười quen thuộc đó, Hỏa Da Tác lập tức cảnh giác, nhất định phải cẩn thận với tên tiểu tử này, “Làm sao vậy?”

“Đại thúc, ta nghĩ muốn giới thiệu cho người một chút về đàn cá trong hồ! Đây là tiểu hoa tử, kia là tổ bàn bàn, còn có. . .” Vân Kịch Tiêu mỗi lần nói đến một con cá là mỗi lần hung hăng vỗ vào lưng Hỏa Da Tác.

Hỏa Da Tác trong lòng cười trộm, tiểu tử này nghĩ như vậy là có thể làm mình đau sao? Không khỏi cũng quá xem thường mình đi. Quả nhiên, mặc kệ tính cách giống ma quỷ thế nào, cũng bất quá là một tên tiểu quỷ mà thôi. Hơn nữa, ở trước mặt Âm Âm, Hỏa Da Tác chắc chắn đối phương sẽ không làm ra chuyện gì quá phạm. Nghĩ như vậy, Hỏa Da Tác liền buông lỏng cảnh giác.

Sự thật là, Hỏa Da Tác quá coi thường Vân Kịch Tiêu.

Trong nháy mắt cảm giác được lưng đối phương thả lỏng, Vân Kịch Tiêu trên mặt thoáng xuất hiện một mặt cười lạnh, nhanh đến ai cũng không nhận thấy, “Còn con cá màu đỏ này, nó gọi là. . .” Xuất ra năm thành công lực, đem lực lượng toàn thân toàn bộ tập trung vào tay trái, hung hăng một chưởng đánh vào lưng Hỏa Da Tác, “Người ta gọi nó là khỉ lông đỏ háo sắc ngu xuẩn!”

Đột nhiên cảm thấy sau lưng một lực thật lớn, nghĩ muốn ổn định thân thể đã không còn kịp, Hỏa Da Tác cứ như vậy bị Vân Kịch Tiêu đẩy thẳng vào trong nước. Trong nháy mắt khi rớt xuống, Hỏa Da Tác nghĩ tới, tên này, nội lực cao cường như vậy mà có thể che giấu vô cùng tốt, không bị bất luận kẻ nào phát hiện. . . Quả nhiên là ác ma. . .

Nhìn Hỏa Da Tác ngã xuống nước, Vân Kịch Tiêu cũng không đơn giản như vậy buông tha. Chỉ nghe Vân Kịch Tiêu kêu to, “Nga nha! Đại thúc, người tại sao không cẩn thận, để bị ngã như thế! Đừng lo, ta lập tức cứu người! Chờ a ~ đại thúc ~” Nói xong, lao ngay xuống, còn làm bộ như không biết một cước dẫm lên Hỏa Da Tác, “Nga nha? Kỳ quái? Ta dẫm trúng cái gì? Chán ghét, là chân của đại thúc người! Đại thúc, rút chân về mau!” Đưa lưng về phía mọi người, Vân Kịch Tiêu trên mặt không có một chút tươi cười, chỉ có lạnh lùng cùng dữ tợn, “Đại thúc, về sau phải cẩn thận a. . .” Mấp máy môi, không tiếng động nói, “Khả ngàn vạn lần đừng bị ta đùa chết a.” Một phen kéo Hỏa Da Tác, còng lên bờ, Vân Kịch Tiêu thở hổn hển đi đến ngã đầu vào vai Thụy Âm, “Tiểu Âm Âm, ta mệt mỏi quá nga, đại thúc thật là hảo trọng a~”

“Hôm nay rất tốt, vất vả người rồi.” Thụy Âm chẳng hay biết gì, một lòng nghĩ đến Hỏa Da Tác tự mình không cẩn thận ngã xuống, mà Vân Kịch Tiêu là tốt bụng đi cứu, vỗ vỗ đầu Vân Kịch Tiêu, đi lên phía trước, hướng Hỏa Da Tác vươn tay, “Da Tác, đi thay quần áo thôi, quần áo ướt đối thân thể không tốt.”

Hỏa Da Tác cũng vươn tay, vừa định nắm lấy tay Thụy Âm, Vân Kịch Tiêu liền như ác lang chụp môi, bổ nhào vào ôm lấy lưng Thụy Âm, kéo tay Thụy Âm lại, “Tiểu Âm Âm, ta vì cứu đại thúc, toàn thân ướt nhẹp, ta cũng muốn đi thay y phục~”

“Tốt lắm, đã biết.” Thụy Âm bất đắc dĩ đứng thẳng người, chống đỡ trên lưng ác lang to lớn với xung quanh toàn bong bóng hồng sắc, hướng Hỏa Da Tác cười, “Da Tác, theo trầm đi thôi.”

Hỏa Da Tác lạnh lùng nhìn Vân Kịch Tiêu sau lưng Thụy Âm đang khiêu khích mình, vén lọn tóc ướt xòa trên trán ra phía sau, quả nhiên, tiểu tử ác ma này là kẻ đầu tiên cần phải loại bỏ.

Bốn người Lục Li lại một lần nữa trong lòng xác định, theo nghĩa nào đó mà nói, Vân Kịch Tiêu chính là người cường đại nhất.

××××××”Phó Cung chủ, đêm nay ngài thật sự phải hành động một mình sao?” Tả Hộ Pháp lo lắng nhìn Vân Kịch Tiêu đang ngồi trên ghế lau chùi cung tiễn, “Hôm nay vua Tây Vực đến, cho nên thủ vệ ở hoàng cung so với bình thường còn nhiều hơn, ngài vì cái gì nhất định phải đêm nay hành động?”

“Ta chờ không nổi nữa.” Thở dài, đặt cung trên bàn, bưng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, “Ta muốn hỏi rõ ràng. . .” Nhìn nước trà sóng sánh trong chén sứ, yên lặng buông chén trà, đi đến ghế dài chậm rãi nằm xuống, “Tả Hộ Pháp, người đi ra ngoài đi.”

“Chính là, Phó Cung chủ. . .”

“Đừng để ta nói lần thứ hai.” Vân Kịch Huyền từ từ nhắm hai mắt, lạnh giọng ra lệnh.

“ . . Là, Phó Cung chủ.” Tả Hộ Pháp bất đắc dĩ cúi đầu, xoay người ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Qua một đoạn thời gian, Vân Kịch Huyền mở mắt ra, ngẩng nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, Vân Kịch Tiêu ở trên giường ôm hoàng đế ngủ, “Kịch Tiêu, hy vọng người chỉ là nhất thời hồ đồ, đừng để mình lạc lối. . .”

×××××××”Hưu —— phun!” Đêm tối, trái pháo hoa đầu tiên được phóng lên không trung, phát ra bảy sắc cầu vồng, sáng rực cả một vùng, sau một hồi thì biến mất, hóa thành sao băng nơi chân trời.

“Oa ~ thật đẹp!” Thụy Âm hưng phấn nhìn pháo hoa nhiều màu rực rỡ giữa trời đêm, “Da Tác, thấy thế nào, rất đẹp đúng không?”

“Rất được, nhưng là. . .” Nói còn chưa dứt lời, Hỏa Da Tác liền nhanh như chớp né người qua bên cạnh, một cảnh nho be bé bay tới vị trí Hỏa Da Tác vừa mới đứng. Hỏa Da Tác nhìn về phương hướng nơi cảnh nho được ném đến, cứ nghĩ là Vân Kịch Tiêu, nhưng không ngờ lại thấy khuôn mặt ngàn năm băng giá có thể đông chết người. Hỏa Da Tác nhớ rõ từ khi gặp bọn họ, mặt băng kia không mở miệng nói chuyện nhiều lắm. . .

Nhiệt độ trên mặt Lệ Lãm Sát vẫn không tăng lên chút nào, hồ hững nhìn cảnh nho trên đất, “Kỳ quái, cảnh nho như thế nào tự bay tới đó?!”

Một đám người muốn cười mà không dám cười, một đám người khác lại tận lực bịt miệng không cho mình cười ra tiếng, vì cảm thấy Lệ Lãm Sát thật ngậy ngô!

“Âm Âm, người vừa rồi không bị dọa sợ chứ. . .” Hỏa Da Tác nùng tình mật ý muốn sờ mặt Thụy Âm, một chén rượu từ đâu bay tới, bất đắc dĩ lại không thực hiện được ý đồ, Hỏa Da Tác liền ngẩng đầu, hung hăng trừng cái tên đang đứng nhìn mình với vẻ mặt ngây thơ vô tội, cái tên tiểu tử này đúng là dai như đĩa!

“Ô ô.” Lắc lắc tay một chút, Vân Kịch Tiêu nước mắt lưng tròng nhìn về phía Thụy Âm, “Tiểu Âm Âm, tay ta bị rút gân, đau quá nga! Ngay cả cầm chén rượu cũng bị trượt tay, cầm không xong, làm sao bây giờ. . . Nhân gia sẽ không bị tàn phế đi. . . 55. . .”

“Không có việc gì đi.” Vừa nghe Vân Kịch Tiêu kêu la thảm thiết, Thụy Âm lập tức vô cùng lo lắng, sẽ không phải là bị tê liệt chứ!?. . .”Muốn gọi thái y không?”

“Không sao không sao, ta không muốn thái y cầm tay ta, Thụy Âm thổi thổi cho nhân gia đi~” đưa tay đến bên miệng Thụy Âm, tràn ngập chờ mong chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm Thụy Âm, chung quanh hoa nhỏ đóa đóa khai.

Mọi người không hện mà cùng nhìn về phía Lệ Lãm Sát, không nói gì nhưng trên mặt mỗi người đều rõ ràng hiện ra cùng một ý nghĩ: Vân Kịch Tiêu khôn hơn người.

Lệ Lãm Sát khinh thường quay đầu.

Một trận gió thổi qua, mọi người đều ngẩng đầu, nhìn về phía không trung đen thăm thẳm. Bốn tiền lóe ngân quang thẳng tắp bay tới chỗ Thụy Âm.

Hỏa Da Tác vội từ trong ngực lấy ra roi, nhanh nhẹn quật rớt bốn tiền chỉ còn cách Thụy Âm trong gang tấc, “Ai!?”

“Đằng kia!” Thôi Ngôi chỉ chỉ một phương hướng.

“Hưu —— phun!” Lại một trái pháo hoa được bắn lên.

Màn đêm bỗng chốc được thắp sáng như ban ngày, soi rọi phi long trên mái ngói, trên đầu phi long là một bóng đen quỷ dị. Bóng đen đang kéo cung, trên đó rõ ràng là bốn tiền lập lòe lãnh quang.

Vân Kịch Tiêu mặt lập tức lạnh xuống âm độ, cầm lấy cung tiễn đặt bên cạnh, rút ra bốn tiền, lắp vào cung.

Thời gian giống như đình trệ, thế giới dường như chỉ còn lại có tiếng hít thở, cùng với tiếng pháo hoa nhỏ dần.

Cả hai đồng thời buông tay, tám tiễn đồng loạt bắn ra, va chạm trên không trung xẹt ra tia lửa, sau đó cùng nhau rớt xuống.

Bóng đen trên mái ngói nhoáng một cái biến mất. Vân Kịch Tiêu nắm chặt cung tiễn, phi thân lên mái, truy đuổi bóng đen, cũng nhanh chóng biến mất.

Mọi người thật lâu không có phản ứng, thẳng đến có ai đó hô to “Bất thích khách!”, mới đột nhiên bừng tỉnh, khua chiêng gõ trống đuổi theo.

Thạch Dục Lam nhìn Lệ Lãm Sát đã đứng lên, khẽ lắc đầu.

Lệ Lãm Sát xiết chặt kiếm trong tay rồi lại buông ra, chậm rãi ngồi trở lại vị trí, khoanh tay lạnh lùng nhìn xem sự việc diễn biến ra sao.

“Nguyên lai. . . Kịch Tiêu là võ lâm cao thủ. . .” Thụy Âm lảng lảng hồi tưởng bộ dáng Vân Kịch Tiêu biến mất vừa rồi, “Giống như siêu nhân. . . Cực giỏi a. . .”

Mọi người im lặng, hắc tuyến rơi rơi.

×××××××× Vân Kịch Tiêu bám sát Vân Kịch Huyền, “Đứng lại! Người đứng lại đó cho ta!” Nhưng Vân Kịch Huyền ngoảnh mặt làm ngơ, không hề có ý định chậm tốc độ lại. “Vân Kịch Huyền! Người đứng lại đó cho ta!” Vân Kịch Tiêu ném cây cung đang cầm trong tay về phía Vân Kịch Huyền.

Vân Kịch Huyền hơi hơi nghiêng đầu, thân thủ tiếp được, sau đó quay đầu nhìn về phía Vân Kịch Tiêu đang thở hổn hển theo sát phía sau, đem cung ném trở về, “Đừng lấy ‘Vân Tiêu’ (Tiểu Nhiên: tên cây cung của Vân Kịch Tiêu) ném bậy.”

Tiếp được cây cung Vân Kịch Huyền ném trả, Vân Kịch Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt người phía trước đang đứng nhàn nhã dựa vào cổ thụ, “Người vừa mới nghĩ muốn đối Âm làm cái gì?”

“Làm cái gì?” Vân Kịch Huyền khẽ nhún vai, “Như người thấy, giết hắc a.”

“Ta tựa hồ nói qua, ta không tiếp nhận nhiệm vụ của Tể Tướng. Người nếu còn dám làm tổn thương Âm, dù chỉ là một sợi tóc, mặc kệ người có là tiểu thúc của ta, ta cũng sẽ không tha thứ người.”

“Người trước giờ chưa từng tôn kính tiểu thúc ta mà.” Vân Kịch Huyền tỏ vẻ ‘không sao cả’ nhìn Vân Kịch Tiêu, “Bởi vì tiểu thúc ta chỉ lớn hơn người 4 tuổi, cho nên người có bao giờ để ta vào mắt đâu.” Nếu mình không thường xuyên áp bách chèn ép Vân Kịch Tiêu, thì tiểu tử này không chừng đã quên luôn trên thế giới còn có mình tồn tại.

“Thiết” Bị nói trúng tim đen, Vân Kịch Tiêu bĩu môi, nói mình không đem tiểu thúc để vào mắt, vậy trước giờ là ai bị Vân Kịch Huyền khi dễ!? Từ nhỏ đến giờ, mình đều là bị giấy ném vào đầu mà lớn lên nha.

“Kịch Tiêu, tiểu thúc muốn hỏi người một câu.” Vân Kịch Huyền dừng một chút, nhìn thẳng vào mắt Vân Kịch Tiêu, “Người là thật sự thích hoàng đế?”

“Không thích.” Vân Kịch Tiêu không chút do dự trả lời, không nhìn đến Vân Kịch Huyền nhẹ nhàng thở ra như trút được gánh nặng, bởi thêm một câu, nhưng cũng tựa như đang nói với chính mình, “Ta yêu hắc. Ta chưa từng có loại cảm giác này, yêu thương ngọt ngào đến tận xương tủy. . .”

Vân Kịch Huyền đánh rơi cung trên tay, kinh hãi nhìn Vân Kịch Tiêu, “Người. . . yêu hắc? Người yêu một người nam nhân. . .”

“Đối, ta yêu hắc. Tiểu thúc, người đừng công kích Âm nữa.” Vân Kịch Tiêu xoay người, đưa lưng về phía Vân Kịch Huyền, “Tiểu thúc, ta chỉ nói một lần, xin người đừng ép ta, ta không nghĩ cùng thân nhân duy nhất trên đời này trở mặt thành thù.” Nói xong, không hề lưu luyến tiêu sái bỏ đi.

Vân Kịch Huyền dựa vào thân cây ngồi xuống, ngẩng đầu lên, nắn lòng vàng trăng tròn vành vạnh lơ lửng trên bầu trời đêm, “Kịch Dạ, thực xin lỗi. . . Ta vô năng, không dạy được con của người. . . Ta nên làm cái gì bây giờ, Kịch Dạ?! Trước khi lâm chung người đã nói với ta những gì? Vì sao ta không nhớ được. . .”

Tả Hộ Pháp nấp sau cây ở cách đó không xa lẳng lặng nhìn Vân Kịch Huyền, không dám làm ra một chút tiếng động nào nhiều đến người kia. Không ai dám quấy rầy Phó Cung chủ khi không xác định được tâm tình người kia đang tốt hay xấu. . . Ngoại trừ Cung chủ. . .

“Tả Hộ Pháp sao?” Vân Kịch Huyền đứng lên, phỉ phỉ bụi trên y phục, quay đầu, nét mặt vẫn vô cùng bình tĩnh như cũ, nhìn không ra chút nào cảm tình dao động. Phó Cung chủ chính là vậy, cho nên mới càng đáng sợ.

“Là, Phó Cung chủ.” Tả Hộ Pháp vội đi ra, quỳ trên mặt đất, “Thuộc hạ lo lắng Phó Cung chủ, cho nên đi theo xem thử.”

“Không cần người lo lắng. Đi thôi.” Quay đầu lại nhìn hướng Vân Kịch Tiêu biến mất lúc này, Vân Kịch Huyền xoay người đi về hướng ngược lại. Kịch Tiêu, ta sẽ lại đến.

××××× Tại tầng hầm trong một ngôi nhà bình thường giữa một thành phố thực bình thường, một trung niên đại thúc râu ria tua tủa ngồi xổm trước một cái máy kỳ quái. Trung niên đại thúc đã vài ngày không ngủ tốt, cho nên trong mắt chằng chịt tơ máu, cẩn thận điều chỉnh thử mấy nút trên máy, nhìn chăm chú Thụy Âm đang ngồi trên ghế, “Thực xin lỗi, Âm Âm, lão ba lập tức cho người trở về. Đừng sợ, chờ thêm chút nữa là tốt rồi! Âm Âm. . . Mau trở lại đi. . . Lão ba sắp chết đói. . . Lão ba không muốn tiếp tục ăn đồ ăn nhanh. . . Âm Âm a ~” Vừa rơi lệ vừa sửa máy, nhớ đến những món ăn ngon Thụy Âm làm để tiếp thêm tinh thần.

××××× “Da Tác, đêm qua ngủ ngon không? Yển hội ngày hôm qua đã khiến người sợ hãi.” Sáng sớm, Thụy Âm phải đi tiếp kiến Hỏa Da Tác, đương mấy người Thạch Dục Lam cũng đi theo.

“Giường không tồi, chính là không có giai nhân làm bạn, đơn côi gối chiếc, ngủ không ngon giấc.” Hỏa Da Tác có dụng ý khác liếc mắt đưa tình nhìn Thụy Âm.

“Nga, như vậy a. . . Nếu thế thì. . .” Thụy Âm mân mê cằm, vắt óc suy nghĩ, “Vậy. . . Đêm nay trảm ban Lãm Sát cho người.”

“Không không không không không cần! Đa tạ Hoàng Thượng có ý tốt, Hỏa Da Tác thật cảm động.” Vừa nghe Thụy Âm muốn ban cho mình mặt băng, Hỏa Da Tác vội lắc đầu như điên. Có mặt băng ngủ bên cạnh, sẽ không phải là đơn côi gối chiếc, mà là gối băng chết người.

“Người thật sự không suy nghĩ kỹ một chút? Lãm Sát kỳ thật là một nam nhân không tồi nga.” Thụy Âm không cam lòng tiếp tục đề cử.

Lục Li, Thôi Ngôi cùng Thạch Dục Lam ở một bên nghe được thần tình hắc tuyến, cảnh tượng này, tựa hồ ở sâu trong trí nhớ đã từng thấy qua ở đâu. . .

“Thật sự không cần! Ý tốt của Hoàng Thượng, thần nhận không nổi.” Vì phòng ngừa Thụy Âm lại tiếp tục đề cử, Hỏa Da Tác đẩy Thụy Âm ra bên ngoài, “Âm Âm, dẫn ta đi ngự hoa viên đi.”

“Được rồi. . .” Người xưa nói cưỡng ép sẽ không đem lại kết cục tốt, Thụy Âm đành phải thôi, hướng ngự hoa viên đi đến.

“Thu thu” một hoàng đế nhỏ nho nhỏ tròn tròn ở không trung bay vòng quanh mấy vòng, đột nhiên hạ cánh đậu lên vai Thụy Âm, ở trên mặt hắc khê mổ một chút.

Không khí xung quanh lập tức lạnh lẽo vô cùng, nhưng người đang là trung tâm vấn đề — Thụy Âm, không chút nào cảm nhận không khí quỷ dị này, ngược lại hưng phấn nhìn hoàng đế trên vai, “Hảo đáng yêu nga~~”

“Vốn đã có cái gì hắc đậu tử, hiện tại lại thêm một con đế, thực XX.” Thôi Ngôi cực độ khó chịu nhìn hoàng đế, trong đầu YY ngược tử con đế kia.

“Âm Âm, nó tựa hồ thực thích người, vậy dưỡng nó đi.” Thạch Dục Lam cười bắt đế trên vai Thụy Âm, “Tiểu Nhất Tử.”

“Có.” Một thái giám hướng Thạch Dục Lam quỳ xuống.

“Đem đi.” Giao đế cho Tiểu Nhất Tử, Thạch Dục Lam vuốt ve lông nó.

“Là, Tiểu Nhất Tử lập tức đem tới chỗ Tiểu Lí Tử.” Tiểu Lí Tử là đại sư dưỡng điều trong cung, đối điều phi thường quen thuộc, giao cho Tiểu Lí Tử tuyệt đối yên tâm.

“Ai bảo người đem tới đó.”

“Vậy chứ sao?” Tiểu Nhất Tử khó hiểu, chẳng lẽ trong cung còn người dưỡng điều tốt hơn Tiểu Lí Tử?

“Ngự thiện phòng.” Hạ giọng, không để Thụy Âm nghe thấy, thì thầm bên tai Tiểu Nhất Tử, “Hiểu?”

“Hiểu. . . Hiểu. . .” Nhìn khuôn mặt tươi cười ôn nhu của Thạch Dục Lam, Tiểu Nhất Tử ngẩn người, ngự thiện phòng? Không phải nơi nấu ăn sao? Khi nào thì biến thành nơi dưỡng điều?

“Dục Lam, Kích Tiêu cùng Lãm Sát đâu?” Hoang mang nhìn bốn phía, phát hiện mình thiếu hai cái đuôi, khó trách hôm nay thời tiết thật tốt, tâm tình đặc biệt sáng khoái.

“Bọn họ đang bị phạt.” Thạch Dục Lam cười giải thích, “Lần trước đã nói với bọn họ, còn đến giường người lần nữa, sẽ không dễ dàng tha thứ như vậy.”

“ . . . Ân, buổi sáng tỉnh lại nhìn thấy bọn họ đúng là có điểm hoảng sợ. . . Bất quá, người sẽ không đem bọn họ cấp chém đi?” Dự cảm bất hảo.

“Không có, chỉ bắt bọn họ quỳ tha y bản ứng thôi.”

Thạch Dục Lam cười, “Ngay trước cửa tấm cung của người.”

“ . . . Bao lâu . . .” Thụy Âm nhớ rõ quỳ tha y bản ứng rất đau a. . .

“Hai canh giờ.” Nhìn thái dương, Thạch Dục Lam cười trả lời.

“ . . . Bọn họ khẳng định đã muốn phế bỏ . . .” Thụy Âm vội vàng chạy đến tấm cung, hắn cũng không hy vọng hai người kia vì bị quỳ tha y bản ứng mà bán thân bất toại a, như vậy làm boss bọn họ cũng quá mất mặt~ “Phải biết vậy chuẩn đi sớm một chút. . .” Vân Kích Tiêu nằm bên cạnh tha y bản ứng, lấy tay nâng cằm, lắc lắc hai chân, ngẩng đầu nhìn trời, “Bất quá, tại sao người cũng chui vào giường Tiểu Âm Âm, người có biết như vậy rất chật chội?!”

“Bởi vì ta thật sự không tin tưởng người.” Lệ Lãm Sát đoan đoan chính chính quỳ tha y bản ứng, nửa con mắt cũng không thèm nhìn Vân Kích Tiêu.

“Kích Tiêu! Lãm Sát!” Thanh âm Thụy Âm từ xa xa truyền đến, Vân Kích Tiêu vội vã lăn trở về tư thế quỳ tha y bản ứng, “Thật tốt quá, nhìn bộ dáng các người, hắn là không có bị phế, tốt lắm, đứng lên đi.” Vươn tay giữ chặt cánh tay hai người, trước mắt lại đột nhiên tối sầm, thẳng tắp ngã xuống.

“Âm Âm! Lão cha rốt cục sửa được máy rồi! Lập tức đem người trở về!” Từ trên người Lục Li đột nhiên truyền ra một thanh âm quý dị, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn. Lục Li chính mình cũng bị hoảng sợ, vội theo trong lòng ngực lấy ra cái vật bằng kim loại kia, “Đây là thứ kỳ quái lần trước trong rừng cây rơi trúng đầu ta, sao nó nói được?”

“ . . . Âm Âm! Nhanh đến chỗ Âm Âm!” Thạch Dục Lam bỗng giật mình, vội hướng tấm cung Thụy Âm phóng đi. Âm Âm, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may!

Chạy tới nơi, bốn người bị cảnh tượng trước mắt dọa chết đứng, thật lâu không thể nhúc nhích.

Thụy Âm, Lệ Lãm Sát cùng Vân Kích Tiêu đều đang nằm trên đất.

Thạch Dục Lam xông lên trước ôm lấy Thụy Âm, lại kinh hãi phát hiện hắn đã không còn thở, “Vì cái gì. . . Vì cái gì. . .” Trong nháy mắt, tâm Thạch Dục Lam đau như xé nát.

“Dục Lam, Lãm Sát cùng Kích Tiêu không có hô hấp!” Lục Li không biết làm sao nhìn về phía Thạch Dục Lam đang hai mắt trợn trắng, môi tái mét, run run hỏi, “Dục Lam, làm sao bây giờ?!”

“Âm Âm, Âm Âm sao lại lạnh như vậy?” Hỏa Da Tác nắm tay Thụy Âm, hoảng sợ cảm nhận trên đó không còn chút hơi ấm nào.

“Âm. . . Âm Âm. . .” Lục Li cùng Thôi Ngôi nhìn Thụy Âm hai mắt nhắm nghiền, ngã quỳ xuống đất, “Tại sao. . .”

“Âm Âm. . . Âm Âm! A ————” Thạch Dục Lam ôm chặt lấy thân thể Thụy Âm lạnh như băng, ngửa đầu tê tâm liệt phế gào thét.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

“Âm Âm~~ đưa con bảo bối của lão ba, Âm Âm~~” Một thanh âm ngọt nị đến ghê tởm cứ lải nhải bên tai, Thụy Âm không kiên nhẫn mở mắt, “Ồn quá đi!” Sau khi thấy rõ cảnh vật trước mặt, hấn lập tức ngậy ngẩn cả người, vẫn là vô cùng quen thuộc... Là tầng hầm nhà mình... Nhưng là, tại sao mọi thứ chung quanh giống như biến lớn nhiều như vậy... Cái gáy thật lớn phía trước, như thế nào cảm giác như là lão nhân ngu ngốc kia a... Còn cái người khổng lồ ngồi trên ghế nữa...Đó không phải là mình sao?! Vậy còn mình hiện giờ là ai?!

“Thụy Âm” trên ghế chậm rãi mở mắt, vốn đang chớp chớp mắt để quen với ánh sáng, vừa thấy một nam nhân mắt đầy tơ máu đang ôm đùi mình kêu khóc, mặt lập tức lạnh xuống, trong mắt không hề có một tia ôn hòa, chỉ có nồng đậm huyết tinh. “Thụy Âm” nâng lên chân đá mạnh, nam nhân trên mặt đất thống khổ giãy dụa một chút. “Thụy Âm” đứng dậy, đi đến trước mặt nam nhân, lại nâng chân, hung hăng dẫm lên đầu nam nhân, “Người là ai? Ở đây là đâu? Âm ở nơi nào? Nói!”

“Oa oa, đưa con bảo bối ngu ngốc của cha a! Lão cha thực xin lỗi người~ Mới cho người đến cổ đại một thời gian, đã hại người trở nên hung tàn như vậy ~ Làm sao lão cha còn mặt mũi đi gặp lão mẹ người đây~” Nam nhân ôm lấy đầu tỏ vẻ vô cùng hối hận khóc rống.

“Âm Âm? Tiểu Âm Âm?” “Thụy Âm” đứng ngốc một hồi.

“Người cái tử lão nhân!!” Một con muỗi bay đến trước mặt nam nhân, vừa vỗ cánh vừa hét, “Ta mới là Thụy Âm!! Người lại phát minh ra cái thứ kỳ quái gì?!! Mau trả thân thể lại cho ta!”

“Đi? Người là Âm Âm của ta?” Nam nhân sửng sốt, nhìn về phía người đang dẫm lên đầu mình, “Vậy người là ai?”

“Vân Kích Tiêu.” “Thụy Âm” thu lại chân, muốn ổn định một chút ý nghĩ đang loạn thành một đoàn của mình.

“Này rốt cuộc là sao?!” Một con hắc cẩu chậm rãi từ bên cạnh đi ra, nhe răng nhếch miệng trừng mắt hai người cùng một con muỗi trước mặt.

“Người là ai nữa?” Nam nhân nhìn về phía hắc cẩu, kỳ quái, lão không phải chỉ triệu hồi linh hồn Âm Âm thôi sao? Vì cái gì linh hồn mấy người này cũng cùng đi tới?!

Muỗi, không, phải nói là Thụy Âm, khấn trương nhìn hắc cẩu trước mặt, chiếm thân thể mình là Vân Kích Tiêu, như vậy, trước mặt... Sẽ không là...

“Lệ Lầm Sát.” Hắc cẩu lạnh lùng trả lời.

“Ba” Muỗi từ không trung lao đảo rớt xuống, ai đến nói cho hấn biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra a?!

“A! Ta hiểu rồi!” Nam nhân vỗ tay bốp một cái, “Âm Âm a, thời điểm ta triệu hồi người, có phải người đang lôi kéo Lệ Lầm Sát cùng Vân Kích Tiêu?”

“Đúng vậy, thì sao?” Thụy Âm nhìn lão cha, “Ta muốn kéo bọn họ đi.”

“Cho nên a, là người đem bọn họ hai người đến đây.” Về mặt nam nhân như là muốn nói “người nghi oan ta”, “Cũng không phải lão cha ta đem bọn họ mang tới đây nga!”

“Vậy con cẩu này cùng thân thể hiện tại của ta là sao?” Đáng chết, vì cái gì mình lại biến thành con muỗi?!

“Hắc hắc, bởi vì vừa rồi có con muỗi cắn ta, bị ta đập chết. Con muỗi là ta ở bên ngoài phát hiện, chết trước cửa nhà chúng ta, ta nghĩ nó thực đáng thương, liền mang vào, định lát nữa đem chôn. Thời điểm các người đến, Vân Kích Tiêu có lẽ là người ngày đêm lúc nào cũng nghĩ đến người, cho nên nhập vào thân thể của người...” Nam nhân gãi đầu, ngượng ngùng cười cười.

“Cười cười cười, cười cái đại đầu quỷ người!” Thụy Âm nhắc chân muỗi, hung hăng đập lão cha một cước, đáng tiếc không có uy lực gì, “Mau làm ta trở về, người tái triệu hồi lại đi!”

“... Cái kia... Bởi vì vừa mới triệu hồi ba linh hồn, hoạt động quá công sức... Cho nên... Mấy... Hư...” Sở hãi nhìn con muỗi trước mặt, chỉ chỉ cái máy, nam nhân ngây ngô cười.

“Chuyện này rốt cuộc là sao?” Lệ Lãm Sát lạnh lùng nhìn Thụy Âm, lộ ra hàm răng nhọn hoắt.

“Chuyện này, Lãm Sát, người đã biết đó, kỳ thật ta không phải hoàng đế. Ta đến từ tương lai mấy ngàn năm sau, lão cha ta phát minh ra một loại máy, có thể cho ta xuyên qua thì không Tá Thi Hoàn Hồn. Mới nãy hắc triệu hồi ta trở về, kết quả không cẩn thận kéo các người theo luôn, sau đó, máy hư, cần một chút thời gian để sửa.” Thụy Âm đơn giản giải thích.

“Nguyên lai hoàng đế tiểu tử kia quả thật đã chết...” Vân Kích Tiêu mân mê cằm, “Xem ra kỹ năng của ta vẫn không bị giảm sút...”

“Ân?” Thụy Âm ngẩng đầu nhìn Vân Kích Tiêu, đáng giận, thực không thói quen, vì cái gì mình phải đối diện nhìn thân thể của chính mình a, thật khiến cho người ta khó chịu, “Người nói cái gì?”

“Không, Âm Âm, nói cách khác, hiện tại thân thể của ta vốn là thân thể Âm Âm?” Tặc tặc cười.

“... Người... Người muốn làm gì?” Toàn thân lông tơ dựng đứng, dự cảm không tốt.

“Không~ làm~ cái~ gì~ cả.” Hoa nhỏ lại pháp phối.

Thụy Âm có dự cảm, Vân Kích Tiêu khẳng định tuyệt đối trăm phần trăm sẽ làm gì đó đối với thân thể mình... “Lão nhân! Cho người ba ngày, nhất định phải sửa xong!”

“Ba ngày?!” Nam nhân hét to.

“Hai ngày.” Nheo mắt lườm.

“Được được được, ba ngày thì ba ngày.” E sợ đứa con bảo bối lại tiếp tục giảm xuống một ngày, lão cha mau lẹ gật đầu đáp ứng.

“Nè, Tiểu Âm Âm! Cái thùng cứng cứng này là cái gì? Oa! Bên trong lạnh quá! Di? Còn phát sáng nữa?” Vân Kích Tiêu chẳng biết khi nào đã chạy đến chỗ tủ lạnh, ngạc nhiên thấy bên trong toát ra lãnh khí.

“Đó là tủ lạnh.” Thụy Âm đứng trên vai Vân Kích Tiêu, “Dùng để đựng thức ăn.” Lệ Lãm Sát cũng đến gần Vân Kích Tiêu, lăm bằm, “Nhàm chán.”

“Này... Âm Âm, đã tỉnh rồi, người cũng nên... đi học a...” Thụy phụ cẩn thận lấy ba lô, hướng Thụy Âm cười lấy lòng, “Lão cha không nghĩ ra được phải bịa thêm lý do nào để xin phép cho người, vốn định nếu lần này không thành công, đành phải nói với ban giám hiệu người ra nước ngoài hóa trị liệu...”

“Lão cha...” Thụy Âm nhìn ba lô trên tay lão cha, trầm hạ thanh âm, “Người mở to mắt ra, động não một chút, hình dáng như vậy làm sao đi học?!” Thụy Âm chỉ chỉ cái người đang nhìn chăm chăm kim giây chạy như bay trên đồng hồ treo tường, “Tiểu Âm Âm, đây là cái gì? Sao nó tự chạy được a?” Ôi, tại sao hắc lại biến thành con muỗi~ “Nhưng mà trường học...” Thụy phụ ập a ập ứng nhìn Vân Kích Tiêu.

“Tiểu Âm Âm, trường học là cái gì?” Vân Kích Tiêu quay đầu, chớp chớp mắt ra vẻ ngây thơ vô tội nhìn muỗi Thụy Âm.

“Đừng dùng mắt ta làm ra biểu tình ghê tởm như vậy!” Thụy Âm thật sự chịu không nổi cái mặt ngu ngốc kia lại chính là mặt của mình.

“Trường học là nơi dạy học, người muốn đi không?” Thụy phụ đưa ba lô cho Vân Kích Tiêu.

“Di? Chính là nơi Tiểu Âm Âm theo học? Oa! Ta muốn đi!” Cầm lấy ba lô phóng ra ngoài cửa.

“Từ từ! Người đứng lại đó!!” Như thế nào cũng không thể ngăn cản Vân Kịch Tiêu đệ tử tốt đang vô cùng nóng lòng muốn đi học (Người xác định Vân Kịch Tiêu là vì ham học mới tới trường học ? --), Thụy Âm đành phải đáp ứng, “Người thay đồng phục trước đã! Còn nữa, ở trường học không được rời ta nửa bước, không được tùy tiện hỏi cái này là cái gì, không được tùy tiện cùng người khác nói chuyện, không được tùy tiện lộ bản tính háo sắc, không được...” Thao thao bất tuyệt.

Sau khi Thụy Âm cùng Vân Kịch Tiêu đi khỏi, Thụy phụ rút cuộc thở ra nhẹ nhõm, “Cuối cùng cũng được yên tĩnh...” Đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, quay đầu, phát hiện Lệ Lãm Sát đang dùng ánh mắt đồng chết người nhìn mình, “Làm... Làm gì?”

“Còn không nhanh đi sửa.” Lạnh lùng mở miệng, lộ ra răng nanh sắc bén.

“Ta... Ăn điểm tâm trước... Có được không?” Răng nanh thực đáng sợ.

“Còn không nhanh đi sửa!” Nheo mắt, lời nói cơ hồ là từ kẽ răng thoát ra khiến Thụy phụ sợ tới mức ba chân bốn cẳng chạy biến, “Ô ô! Tại sao ta lại nổi lên lòng thương cảm mà mang con cháu này vào nhà a?!”

Lệ Lãm Sát chán ghét nhìn móng vuốt của mình, “Đáng chết.” Nghĩ thầm tự oán tự ai cũng vô dụng, liền tới chỗ TV, tò mò nhìn nhìn, đột nhiên, thân xuất móng vuốt ấn một cái nút, TV sáng ngời, xuất hiện hình ảnh sinh động. Lệ Lãm Sát thoáng ngầy ngẩn, nhìn mấy người nhỏ bé ở bên trong, lui ra phía sau, nhảy lên sô pha, lựa tư thế thoải mái nhất, lãnh nghiêm mặt ngồi xem.

×××××××

“Phó Cung chủ! Không tốt rồi!” Tả Hộ Pháp nghiêng ngả lão đảo chạy vọt vào trường bắn cung, lau lau mồ hôi trên trán, quỳ một gối bên chân Vân Kịch Huyền.

Vân Kịch Huyền không nói gì, vẫn duy trì tư thế kéo cung, buông tay, bốn tiễn xé gió lao đi trúng ngay hồng tâm. Sau đó Vân Kịch Huyền mới chậm rãi buông cung, quay đầu nhìn Tả Hộ Pháp, bước đến chỗ tọa y, “Chuyện gì?”

“Cung chủ đã xảy ra chuyện!”

Vân Kịch Huyền cước bộ tạm dừng một chút, rồi lại chậm rãi bước đi, bất đắc dĩ cười, “Hắn lại làm ra phiền toái gì để ta đi thu thập? Lần nào cũng đều huy động mọi người giải quyết tốt hậu quả, lần này đừng mơ tưởng ta giúp hắn.”

“Không phải, Phó Cung chủ, Cung chủ đã chết!” Tả Hộ Pháp mặt trắng bệch thét lên.

Vân Kịch Huyền lưng cứng đờ, tuy cực lực áp chế, nhưng thanh âm lại không tránh khỏi có chút run rẩy, “Người vừa mới... Nói cái gì? Kịch Tiêu làm sao?”

Tả Hộ Pháp cúi người gần như sát mặt đất, “Căn cứ dùng bò câu đưa tin, Cung chủ sáng nay tắt thở thân vong.”

Vân Kịch Huyền im lặng thật lâu, Tả Hộ Pháp cũng không dám nói gì. Tĩnh mạch khiến cho người ta khó chịu...

Hồi lâu sau, Vân Kịch Huyền mấp máy môi, “Tại sao?”

“Nguyên nhân không rõ, chỉ biết Cung chủ, hoàng đế cùng Lệ Lãm Sát, ba người đồng thời tắt thở.”

Vân Kịch Huyền nhắm lại mắt, đưa lưng về phía Tả Hộ Pháp, vô lực phát tay, “Người đi xuống đi.”

“Phó Cung chủ...” Tả Hộ Pháp lo lắng nhìn bóng lưng Vân Kịch Huyền, Phó Cung chủ vô cùng yêu thương Cung chủ, lần này Cung chủ đột nhiên tạ thế, đối Phó Cung chủ, đả kích nhất định vô cùng lớn...

“Đi xuống.”

“Là.” Không dám nhiều lời, Tả Hộ Pháp bất đắc dĩ xoay người rời đi, ra đến cửa, lại nhìn không được nhìn xem Vân Kịch Huyền, bóng lưng người kia vẫn bình tĩnh và cứng cỏi như vậy, tại sao cứ phải một mình chịu đựng a, bị ai sâu như thế...” Phật Tổ vạn năng, tại sao người cứ một lần lại một lần đả kích Phó Cung chủ như vậy...” Tả Hộ Pháp thở dài, biến mất sau cánh cửa, lưu lại không gian riêng tư cho Vân Kịch Huyền.

Vân Kịch Huyền gắt gao niết trụ nắm tay, ngửa đầu, hai mắt đỏ ngầu nhìn trời xanh, “Lại là như vậy... Hết Kịch Dạ rồi đến Kịch Tiêu... Vì sao các người phải yêu thương nam nhân, rồi lại sau đó biến mất?... Vì sao ta cứ phải đứng nhìn thân nhân từng người một rời đi ta?... Kịch Tiêu, người là thân nhân duy nhất trên đời này của ta... Người cái hồn trưởng tiểu tử! Bỏ lại tiểu thúc một người, người vui lắm sao?!” Một quyền mạnh mẽ đánh vào vách tường bên cạnh, để lại vệt máu đỏ sẫm, chảy dài xuống đất. Nhưng Vân Kịch Huyền lại hoàn toàn không hay biết, gắt gao nhắm lại mắt, trong đầu đều là khuôn mặt tươi cười vô lại của Vân Kịch Tiêu, “Hữu Hộ Pháp!”

“Có thuộc hạ.” Từ không trung nhảy xuống một người, quỳ một gối sau lưng Vân Kịch Huyền.

“Đến hoàng cung với ta.” Quay đầu, Vân Kịch Huyền vẫn như cũ là một Vân Kịch Huyền quân lâm thiên hạ.

“Phó Cung chủ?” Hữu Hộ Pháp khó hiểu nhìn Vân Kịch Huyền, chẳng lẽ Phó Cung chủ còn muốn vào hoàng cung giết hoàng đế? Nhưng hoàng đế đã chết a.

“Mang Cung chủ trở về.” Vân Kịch Huyền hờ hững nói, xoay người một mạch hướng về phía cửa.

×××××

“Đem ra ngoài chém cho ta!” Thạch Dục Lam nhìn thần bà quỳ gối trước mặt không ngừng phát run, mặt không chút thay đổi ra lệnh cho thị vệ hai bên.

“Là!” Thị vệ gập đầu, xách thần bà kéo ra ngoài.

“Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng! Tiểu nhân chỉ muốn kiếm cơm ăn a!” Thần bà sợ tới mức không ngừng khóc thét, sớm biết như vậy, nàng không nên thấy tiền liền sáng mắt, to gan lớn mật tiếp hoàng băng (Tiểu Nhân: tờ giấy thông báo gì đó thời xưa hay dán, sau đó ai nghĩ mình làm được thì xé mang đến, tờ không biết gọi là cái gì), tự xưng là có thể làm Hoàng Thượng tỉnh lại. Nàng vốn tưởng rằng chỉ cần nói yêu ma thật sự rất lợi hại, nàng vô năng vì lực là xong, đâu nghĩ rằng người trước mặt này muốn đem mình đi chém chứ.

“Không thể làm Âm Âm tỉnh thì nên chết. ” Từ lúc Thụy Âm “chết”, Thạch Dục Lam chưa bao giờ nở nụ cười, hiện tại lạnh lùng nhìn thần bà đang gào khóc thảm thiết, vung tay, ý bảo thị vệ nhanh tha nàng ra ngoài, “Chẳng lẽ không có ai có thể làm Âm Âm tỉnh lại?!”

“Dục Lam...” Lục Li lo lắng nhìn Thạch Dục Lam bỗng nhiên tính cách đại biến, “Âm Âm đã... Người nên để hẩn sớm ngày yên giấc...”

Thạch Dục Lam im lặng, không nói lời nào.

Hỏa Da Tác nhìn Thạch Dục Lam, nhàn nhạt mở miệng, “Thần linh của chúng ta từng nói, người chết sau ba ngày không an táng, vĩnh viễn không thể luân hồi đầu thai.”

Thạch Dục Lam vai run rẩy một chút, thật lâu không mở miệng. Lâu đến mọi người nghĩ Thạch Dục Lam không nghe thấy Hỏa Da Tác nói. Bỗng nhiên, Thạch Dục Lam nhìn về thái giám tổng quản bên cạnh, “Trương công công, chuẩn bị ba cỗ quan tài... Ngày mai hạ táng...” Nói xong hướng giường Thụy Âm đi đến, ngồi ở bên giường, vuốt ve tóc Thụy Âm, một lời cũng không nói nhìn hẩn chăm chú.

Không khí khiến người khác hít thở không thông, tất cả mọi người hạ mắt, tận lực không tạo ra bất kì tiếng động nào.

Ngoài cửa sổ tiếng kêu của chim đỗ quyên vang vọng ngân nga, những cơn sóng lẫn tẩn trên mặt hồ nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất.

×××××

“Ha ha ha ha ha ha! Trời cũng giúp ta!” Tế Tướng tại thư phòng ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, “Chó má Phù Vân Cung, giết một người cũng giết không được, hiện tại ngay cả tiểu tử Cung chủ kia cũng chết! Hoàn hảo ông trời có mắt, bắt tiểu quỷ hoàng đế kia xuống hoàng tuyền! Như vậy ta đỡ phải đi cầu kết Hung Nô, ha ha ha ha cấp!” Cười thật lâu không ngừng được, Tế Tướng mừng rỡ đến nỗi hai mắt chỉ còn lại hai đường kẻ. (Cẩn thận cười tử người ách!)

×××××

“Hôm nay người phải gả cho ta~” Vân Kịch Tiêu tùy ý khoác giáo phục, lưng mang ba lô, hai tay đặt sau đầu nghênh ngang đi trên đường, ngâm nga khe khẽ ca khúc mới học được trong TV hôm qua, rất là tiêu sái.

Thụy Âm nheo mắt nhìn Vân Kịch Tiêu tựa hồ đang rất thoải mái, không nghĩ tới năng lực thích ứng của người này thật đáng khâm phục, còn hơn lúc mình bị đưa về cổ đại nữa. Nhưng điều khó chịu nhất chính là, trong trường mọi người đều xôn xao “Uy, nghe gì chưa? Thụy Âm ở ban 3 đã trở lại, hơn nữa dường như đẹp trai hơn trước rất nhiều!”, “Thụy Âm ở ban 3 khí chất hảo mê người~ hình như ta có điểm thích Thụy Âm ở ban 3 rồi”. A a a! Chẳng lẽ lúc trước mình tệ lắm sao?! Tức chết hần~ Vân Kịch Tiêu quả nhiên là một đại tai họa!

“Tiểu Âm Âm, da của người thực mịn màng nga~” Vân Kịch Tiêu say mê sờ soạng mặt “Thụy Âm”.

“Oa oa oa! Không được sờ loạn! Sắc lang! Ngoan ngoãn để tay xuống cho ta!” Thụy Âm bị dọa đến kêu to, quả nhiên đi theo Vân Kịch Tiêu là một quyết định chính xác mà!!! Tối ngày hôm qua lúc đi tắm, may mắn mình có theo vào, bằng không thân thể đã bị người nọ cấp tự X. Người nào đó lúc đang X bị bắt ngay tại trận thế nhưng còn ra vẻ cảnh giác nhìn mình, hỏi mình vào làm chi, giống như chính mình mới là sắc lang rình coi người ta tắm! A a a, tức chết~ “Keo kiệt.” Vân Kịch Tiêu bĩu môi, “Không cần vội, dù sao cơ hội còn nhiều mà.”

“Sẽ không tái cho người có cơ hội.” Thụy Âm nhìn chằm chằm tay Vân Kịch Tiêu, nhắc nhở chính mình một khắc cũng không thể lơ là.

“A, Âm Âm!” Một nam nhân tóc dài bạch kim, tay kẹp điều thuốc hướng Âm Âm ngoắc.

“Ai a?” Vân Kịch Tiêu nhẹ giọng hỏi.

“Quen ở chỗ chơi game, chúng ta gọi hần Siêu ca.” Thụy Âm cũng nhẹ giọng trả lời.

Siêu ca chạy đến, bá cổ Vân Kịch Tiêu kéo đi, “Được lắm tiểu tử, mắt tích lâu như vậy, rốt cục để ta bắt được! Đi! Cùng Siêu ca của người chơi một trận cho đã! Hôm nay Siêu ca mời!”

“Chơi một trận? Chơi cái gì?” Vân Kịch Tiêu hoang mang nhìn căn phòng trước mặt đầy máy chơi game đang bắn hào quang ra bốn phía, “Đây là đâu?”

“Oa úc! Đã lâu không nhìn thấy máy chơi game a!” Thụy Âm hưng phấn nhìn đồng máy móc bên trong, hận không được ôm lấy chúng nó quay một vòng, nhưng nghĩ đến hình dạng mình bây giờ, liền uể oải cúi đầu, hình dạng như vậy làm sao chơi a, “Kịch Tiêu, trở về đi. Kịch Tiêu?” Không nghe Vân Kịch Tiêu đáp trả, Thụy Âm quay đầu nhìn, lại phát hiện Vân Kịch Tiêu hai mắt phát sáng như đèn pha xem hai nam hài bên cạnh chơi 97 (Tiểu Nhiên: chắc là game The King of Fighters '97). Một loại dự cảm không lành nổi lên trong lòng Thụy Âm, Vân Kịch Tiêu không phải đang nghĩ muốn chơi đó chứ?

“Nga... Nguyên lai là như thế này a... Siêu ca, chúng ta cũng chơi trò này đi.” Vân Kịch Tiêu chỉ chỉ màn hình chớp động hiện các nhân vật trong 97.

Không thể a!! Thụy Âm trong lòng thét gào, người chưa từng chơi game qua, hoàn toàn không có khả năng thắng Siêu ca! Thụy Âm gấp đến độ quay vòng vòng, mình chơi game từ xưa đến nay chưa thua ai bao giờ, nếu ở đây bị bại trong trò 97, rất rất là mất mặt~ a a a~ “Winner! Perfect!” Đang lúc Thụy Âm sâu mi khổ kiếm, bỗng nhiên truyền đến thanh âm chúc mừng người thắng cuộc trong game. Hần tuyệt vọng nhắm mắt, quả nhiên, Vân Kịch Tiêu thực không chơi được, nhanh như vậy đã thua. Nhưng lời Siêu ca cất lên lại làm hần vô cùng bất ngờ, thậm chí suýt té ngã.

“Xú tiểu tử! Lâu không thấy, như thế nào càng thêm lợi hại!? Bị người giết chết chỉ trong mấy giây!! Người không phải là bệ quan tu luyện đấy chứ?!” Siêu ca châm điều thuốc, vỗ vỗ lưng Vân Kịch Tiêu.

Thụy Âm lẳng lẳng nhìn màn hình, lại nhìn Vân Kịch Tiêu, lại nhìn màn hình, hần rất muốn hét lớn hỏi một câu, Vân Kịch Tiêu thực là cổ nhân?!

“Rất đơn giản a...” Vân Kịch Tiêu nhìn màn hình, sau đó quay đầu tò mò nhìn điều thuốc trong tay Siêu ca.

Thụy Âm bay tới bên tai Vân Kịch Tiêu, dùng thanh âm người khác không nghe được quát, “Người đừng tự tiện giảm tuổi thọ của ta! Không được hút thuốc!”

×××××××

Thụy Âm ba ba nhìn đồng hồ trên tường, đã sáu giờ hơn, đứa con bảo bối của y còn chưa trở về... Sẽ không giữa đường bị người ta đập chết chứ?! “Uy...” Y thử gọi khối băng cầu đang ngồi trên sô pha, “Người ra ngoài tìm Âm Âm đi...”

Lệ Lầm Sát lạnh lùng liếc y, nhảy xuống sô pha hướng cửa đi đến. Thụy phụ đang lúc kinh ngạc sao Lệ Lầm Sát đột nhiên nghe lời thì, thanh âm băng lãnh từ ngoài cửa truyền đến, “Ai cho phép người nghỉ ngơi, tiếp tục sửa máy cho ta!”

Thụy phụ ghé vào trên bàn khóc rống, y rốt cuộc làm sai cái gì a?! Vì sao tuổi lớn thế này còn bị một con cầu ức hiếp?! Không có đạo lý a

~Nói đến Vân Kịch Tiêu, sau khi tại khu giải trí chơi game đến chán, liền mang theo Thụy Âm nghênh ngang rời đi, không để ý tới Siêu ca đau khổ thỉnh cầu thêm một ván nữa.

“Tiểu Âm Âm, chỗ người sống có nhiều trò vui thật nga.” Vân Kịch Tiêu cảm thấy vô cùng mỹ mãn, hạnh phúc sờ lên mặt, “Oa~~ thực mịn màng~~ Tiểu Âm Âm môi thực mềm mại nga~~”

“Oa oa! Sắc lang!! Bỏ tay xuống cho ta!!” Vừa thấy Vân Kịch Tiêu lại có ý đồ quấy rối thân thể mình, Thụy Âm tự nhủ, quả là một khắc cũng không thể lơ là, một chết đi!

“Đi? Đáng ghét, Tiểu Âm Âm, người then thùng sao? Không cần khẩn trương, tối hôm qua lúc tắm rửa, ta đều đã chạm qua mọi chỗ rồi~ (tắm phải chà xát) hơn nữa toàn bộ trên người người ta cũng đã thấy hết a~ (Đứng trước gương mặc quần áo, thuận tiện ngắm một chút)” Hoa nhỏ đóa đóa, mắt lóe sáng nhìn Thụy Âm.

Không chịu được, không chịu được!! Thụy Âm thật sự không thể chịu được gương mặt mình lại bày ra biểu tình háo sắc kinh tởm như vậy.

“Ba” Vân Kịch Tiêu rục rờ hoa nhỏ bốn phía đụng vào một người to cao.

“Nga nga, đụng vào thân thể Tiểu Âm Âm.” Vân Kịch Tiêu yêu thương thổi thổi chỗ bị đụng, đây chính là thân thể của Âm Âm bảo bối a~ chính mình sờ một chút cũng cảm thấy luyến tiếc.

“Xú tiểu tử, đụng vào người khác cũng không thêm xin lỗi!!” Người to cao kia hung hăng đẩy Vân Kịch Tiêu, sau lại sờ sờ cằm Vân Kịch Tiêu, “Làn da thực mịn màng nga!”

“Là a, đụng phải đại ca chúng ta, người cần phải hảo hảo bồi thường nga!” Mấy người đi theo bên cạnh cũng bắt đầu ồn ào.

Vân Kịch Tiêu nhàn thần lạnh đi, “Dám đối với Âm động thủ động cước... Lá gan thực không nhỏ...” Vân Kịch Tiêu hoạt động cánh tay một chút, “Tuy thân thể Âm không có nội lực, nhưng đối phó các người cũng chẳng có gì khó...”

Ngửi được trong không khí một tia nguy hiểm, Thụy Âm khẩn trương, Vân Kịch Tiêu muốn làm gì?

“Tiểu Âm Âm, người về nhà trước, ta giải quyết xong chuyện này sẽ về sau.” Vân Kịch Tiêu nhẹ giọng dặn dò, “Trên đường cẩn thận một chút.”

“Kịch Tiêu?” Tựa hồ hiểu được Vân Kịch Tiêu muốn làm gì, Thụy Âm vội khuyên can, “Trở về đi, đừng nháo sự.”

“Tiểu Âm Âm, thật xin lỗi, nhưng riêng chuyện này ta không thể nghe người.” Vân Kịch Tiêu trên mặt không có biểu tình vô lại như bình thường.

“Kịch Tiêu...”

“Ta không muốn người sợ ta, cho nên ta cầu người, trở về đi.” Vân Kịch Tiêu lần đầu tiên dùng khẩu khí thật sự nói với Thụy Âm. Thụy Âm nhìn Vân Kịch Tiêu không giống như thường ngày hay nói giỡn, biết là tái khuyên can cũng vô ích, “Vậy người cẩn thận một chút, đừng để bị thương.”

“Người đang quan tâm ta?” Tà tà cười.

“Bởi vì... Đó là thân thể của ta! Dù gì cũng không được để thân thể ta có bất kì một vết thương nào!” Thụy Âm nói xong liền bay.

Vân Kích Tiêu thấy Thụy Âm đã rời đi, liền đi tới ngõ nhỏ tối tăm vắng người bên cạnh, nhặt lên một cây gậy, quay đầu, ánh mắt khiến kẻ khác không rét mà run, “Đến đây!”

Mấy kẻ to con nhìn nhau, gật đầu, cùng nhau đánh về phía Vân Kích Tiêu, Thụy Âm vừa bay vừa ngó ngó đằng sau, Vân Kích Tiêu sẽ không có việc gì chứ... Nếu mình tới giúp, có nguy cơ rất cao sẽ bị đập trúng mà chết... Làm sao bây giờ... Thụy Âm gấp đến độ bay loạn cào cào.

“Hôn quân, người ở đây làm gì?” Lệ Lầm Sát đột nhiên xuất hiện trước mặt Thụy Âm, lạnh lùng nhìn hẩn. Thật là, từ đằng xa liền thấy một con muỗi kỳ quái bay tới bay lui, không bị người ta đập chết quả thực là thần kỳ. Chẳng qua nhờ cái dáng bay kỳ quái kia mà Lệ Lầm Sát mới có thể nhận ra được con muỗi này là Thụy Âm...

“A, Lầm Sát! Người đến vừa đúng lúc! Kích Tiêu đang đánh nhau với người ta, người mau đi can hẩn! Mau...” Nói còn chưa dứt lời, Thụy Âm đã bị Lệ Lầm Sát một ngụm ngậm vào miệng, “Uy! Người làm gì?!”

“Người trở về nhà trước đã.” Lệ Lầm Sát chạy nhanh về nhà, há miệng thả Thụy Âm, rồi xoay người chạy nhanh ra ngoài, “Thiết, đồ ngu ngốc kia, chỉ biết gây rắc rối!”

Vân Kích Tiêu ném cây gậy trong tay xuống, cười lạnh nhìn mấy người cuộn thành một đoàn ở dưới đất, bước đến kẻ to cao cầm đầu, tàn nhẫn đập một phát, “Thế nào? Ân?”

Kẻ cầm đầu thống khổ ôm bụng, đau đến không phát ra tiếng.

“Nói chuyện a, làm sao vậy? Ta đâu có làm người câm.” Lại tàn nhẫn cho thêm một cước.

“Vân Kích Tiêu, đủ rồi.” Lệ Lầm Sát đột nhiên xuất hiện phía sau lớn tiếng ngăn cản, “Đừng gây thêm rắc rối cho hôn quân.”

“Người nghĩ vậy sao?” Vân Kích Tiêu nghiêng đầu, thiêu mi cười lạnh, “Cho dù bọn họ đụng Tiểu Âm Âm, đẩy Tiểu Âm Âm, sờ soạng Tiểu Âm Âm, còn nói với Tiểu Âm Âm bằng giọng điệu đáng khinh, người cũng có thể bỏ qua?”

Giây tiếp theo, Lệ Lầm Sát liền hung hăng cắn bọn người kia mỗi người một ngụm. Sau khi cắn xong, lắc lắc lỗ tai, nói “Về nhà.” (Cái kia... Không biết Lầm Sát công có bị bệnh dại không a...)

“Được rồi...” Vân Kích Tiêu lại khôi phục bộ dáng bình thường, lưu luyến nhìn đám người kia. Thật là, mình còn chưa đánh đã tay... Hơn nữa, nếu không cần thận đánh chết bọn họ cũng không hảo, thứ tốt thì cần phải tế thủy trường lưu (Tiểu Nhiên: thứ tốt thì phải tiết kiệm để xài lâu), hắc hắc...

×××××

Ban đêm, hoàng cung yên tĩnh đến dường như cả thế giới đều biến mất, mỗi người đều tận lực hạ thấp giọng.

Thi thể Vân Kích Tiêu đặt tại cung điện cạnh tấm cung của Hoàng Thượng, tiêu điều thê lương, không có một chút thanh âm, không có một bóng người, chỉ có ***g đèn trắng treo trên mái hiên khe điều động trong gió đêm lạnh lẽo.

Thân thủ đẩy cửa, hơi thở lạnh như băng, Vân Kích Huyền nhìn Vân Kích Tiêu lẳng lặng nằm trên giường cách đó không xa, nội tâm không ngừng run rẩy. Vân Kích Huyền biết rõ, người kia nhìn tựa như đang ngủ bình thường, nhưng sẽ không thể nào tỉnh lại được nữa. Vuốt ve mặt Vân Kích Tiêu, xúc cảm lạnh như băng khiến Vân Kích Huyền không nén nổi tiếng thở dài, “Trước kia lúc nào cũng âm ỉ, sao bây giờ lại im lặng như vậy? Người đó, vì một nam nhân... Từ một Phù Vân Cung Cung chủ phóng túng tiêu sái, kết quả trở thành thế này...” Ôm lấy Vân Kích Tiêu đã lạnh cứng, Vân Kích Huyền nhẹ giọng, “Tốt lắm, Kích Tiêu, người cũng ngaoan đủ rồi, chúng ta hiện tại về nhà thôi.”

Bóng đen thoảng cái biến mất, người đi để lại vườn không nhà trống, cửa không ai khép lại bị gió thổi phát ra tiếng “Chi nha chi nha” vang vọng trong đêm đen yên tĩnh, ***g đèn trắng treo trên mái hiên vẫn khê khàng diều động.

×××××

Thạch Dục Lam ngồi ở đầu giường, không hề động, nhìn Thụy Âm, tay lướt theo từng đường nét trên mặt người kia, chậm rãi nhẹ nhàng vuốt ve, nhưng chỉ có cảm giác lạnh như băng truyền đến đầu ngón tay, lạnh đến cả trong tim. Cảm giác lạnh lẽo này lần nữa khẳng định với Thạch Dục Lam, người trước mặt đã chết, vĩnh viễn sẽ không tỉnh dậy... (Tiểu Nhiên: nhớ tới lúc bé cún của mình chết, cũng có cảm giác y như vậy, nhìn cứ như em đang ngủ một giấc ngủ bình yên, nhưng sờ đến cũng chỉ là cảm giác lạnh lẽo, biết rằng em sẽ không bao giờ mở mắt ra mà nhìn mình thêm một lần nào nữa...)

“Dục Lam, người nghỉ ngơi một chút đi.” Thôi Ngôi lo lắng nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Thạch Dục Lam, sợ Thạch Dục Lam sẽ chịu không nổi mà ngã quỵ.

“Không cần, ta muốn khắc ghi gương mặt của Âm Âm, vĩnh viễn không muốn quên hẳn... Ít nhất trước lúc hạ táng, hãy để ta nhìn hẳn...” Từng chút một nhẹ nhàng vuốt ve hai má Thụy Âm, trên mặt Thạch Dục Lam vẫn là biểu tình ôn nhu như thế, vẫn nở nụ cười khiến người khác thoải mái như thế. Bàn tay phải vuốt ve Thụy Âm ôn nhu vô cùng, nhưng tay trái đang nắm lấy sàng đan thì lại dùng sức nắm chặt đến mức gân xanh bạo khởi, “Các người nghỉ ngơi đi.”

“Không, chúng ta đều suy nghĩ giống nhau.” Hỏa Da Tác cúi đầu, xiết chặt tay Thụy Âm, “Ít nhất phút giây này, để ta khắc ghi hẳn, vĩnh viễn nhớ kỹ, cả đời không quên.”

“Ân.” Hai huynh đệ gật đầu, mắt đỏ hồng nhìn Thụy Âm, “Chúng ta hy vọng trước khi Âm Âm hạ táng, chúng ta có thể bồi bên cạnh hẳn, cho đến thời khắc cuối cùng.”

×××××

Thụy Âm há miệng cắn trái dâu, sau đó mặt mày liền nhăn thành một đoàn, “Chua quá đi! Lão cha người lại mua đồ bậy bạ! Thật là một lão nhân chả làm được gì!”

“Lão cha cũng không có biện pháp a... Đạo này cái gì cũng mắc... Dù sao cũng không chết, người cứ ăn đi.” Thụy phụ cũng mặt nhăn mày nhíu. Y là vì cái gì mới làm đứa con trở về a?! Vậy mà bây giờ đứa con đã trở lại, y vẫn phải mỗi ngày mua đồ ở ngoài ăn. Đứa con đáng giận, thức ăn bên ngoài đáng giận! Hung hăng hút một ngụm mì sợi, Thụy phụ nhân lúc Thụy Âm không chú ý, liếc mắt nhìn hẳn tựa như hung thần ác sát. (Y cũng chỉ dám trừng sau lưng người ta thôi...—)Thụy Âm bất đắc dĩ lại cắn một ngụm dâu, bỗng nhiên cảm thấy thiếu thiếu cái gì, nhìn chung quanh, phát hiện không thấy Vân Kích Tiêu đâu, trong lòng thâm kêu một tiếng bất hảo, “Xú lão nhân, Kích Tiêu đâu?”

“Đi tắm rồi.” Thụy phụ đang gian khổ chiến đấu cùng tô mì trước mặt, không rảnh đi quản Vân Kích Tiêu, dù sao chỉ cần người nọ không tổn thương thân thể bảo bối của đứa con, chuyện khác y đều mặc kệ.

“Cái gì?!” Thụy Âm hét thảm, xong rồi xong rồi, thân thể của mình khẳng định lại bị hung hăng ăn luôn! Hẳn vội vàng bay tới phòng tắm, giữa đường bất chợt quay đầu, nhìn lão cha mặt nhăn như khi ăn ớt, “Xú lão nhân, người còn có tinh thần nhân nhâ ngồi đây ăn mì sao? Ngày mai chính là ngày thứ ba.”

“!” Mới ngậm một họng mì, Thụy phụ lại bị Thụy Âm tàn nhẫn giáng cho một đòn, mì vương luôn ngay cổ, nuốt cũng không xong, mà muốn nhổ ra cũng không được.

“Nếu ngày mai người còn không đem ta trở về, người xem ta đối phó người như thế nào.” Thụy Âm sau khi quăng lời đe dọa, cũng không quay đầu lại thản nhiên bay tới phòng tắm cứu thân thể mình.

Thụy phụ buồn bực nhìn tô mì trước mặt, đột nhiên nổi điên lật bàn, “Tất cả là tại mấy thứ đồ ăn này! A a! Ta hận thức ăn mua bên ngoài!” Ra sức chà đạp mảnh giấy ghi số điện thoại gọi món ăn, Thụy phụ bắt đắc dĩ đi xuống tầng hầm.

Lệ Lãm Sát lạnh lùng ngồi trên sofa nhìn Thụy phụ giận cá chém thớt, ăn một ngụm mì, sau lập tức nhổ ra, thực sự rất khó ăn... Lắc lắc đầu, nhảy xuống sofa, chậm rãi bước đến phòng tắm.

Nhìn thấy cửa phòng tắm trước mặt hé ra một khe hở vừa vặn cho một con muỗi bay qua, Lê Lãm Sát không nói gì... Xem ra Vân Kịch Tiêu đã chờ Thụy Âm.

Nâng lên chân trước đẩy cửa phòng tắm, một khối xà phòng nghênh diện bay tới, Lê Lãm Sát vội né qua trái một chút, nguy hiểm thật.

“Oa nha nha, Tiểu Âm Âm đại sắc lang~~ người ta đang tắm rửa, thế nhưng không thém gõ cửa báo một tiếng liền đi vào~~” Giống như con đà điểu, chôn đầu trong bồn tắm, hai tay che mặt, vênh mông, Vân Kịch Tiêu ủy khuất nói, “Nhân gia bằng thanh ngọc khiết, không thể gả đi được nữa a~ Tiểu Âm Âm người phải đối nhân gia phụ trách nga!”

“Làm ơn đi! Nói cho rõ ràng! Đây là thân thể của ta a! Còn nữa, người để tay xuống dưới làm cái gì?!” May mắn tới sớm, bằng không thân thể bằng thanh ngọc khiết liền thực sự không còn.

“Nga?” Vân Kịch Tiêu nâng đầu, nở nụ cười mỉa hoặc, xoay người, lười biếng nằm trong bồn tắm, ra vẻ phiến tình liếm liếm ngón trỏ cùng ngón giữa tay trái, đôi mắt gian tà nhìn Thụy Âm, sau đó dùng ngón tay đã liếm ướt vuốt ve cái cổ trơn mịn, “Hiện tại đây là thân thể ta nga.” Nghênh ngang đứng lên, hai tay chống hông, cả người trần trụi trước mặt Thụy Âm, “Thân thể của ta, ta muốn làm gì liền làm, cho dù #@%&%%#@...×% (Vì phòng ngừa truyện bị gắn mác 18+, nên chỗ này censored), chỉ cần ta muốn làm, ta liền có thể làm!”

Lê Lãm Sát cao thấp nhìn nhìn, tuy làn da thực trắng thực mềm mịn, nhưng là có một chút rắn chắc, phá hư mỹ cảm... Vẫn là đáng người của hôn quân kia hảo, gầy gầy nhược nhược, khiến cho người ta muốn khi dễ... Xem một hồi, thấy không có hứng thú liền nằm xuống.

“Người... Người...” Thụy Âm giận đến run người, chỉ vào cái người đang đối thân thể của mình giở trò kia, hướng Lê Lãm Sát quát, “Lãm Sát! Cẩn hẩn!”

Lê Lãm Sát kỳ thực đã muốn cắn tiểu tử này từ lâu, nhưng thân thể đó... Lê Lãm Sát nhìn Thụy Âm, “Người xác định muốn ta cắn?”

“Đúng! Cẩn! A! Không đúng không đúng!” Bỗng nhiên nhớ tới đó là thân thể của mình, cho dù tức giận cách mấy, cũng không thể làm thương tổn thân thể mình a! “Không cần cần...” Đáng giận, đợi ngày mai trở về, hẳn nhất định phải đem Vân Kịch Tiêu treo ngược trên cửa thành.

Mọi chuyện đều tại xú lão nhân kia! Nghĩ đến đó, Thụy Âm liền nổi giận dùng dùng bay xuống tầng hầm, “Tử lão nhân! Còn chưa sửa xong sao?! Làm lẹ lẹ một chút!! Người thật bất tài! Nhanh chân nhanh tay lên!!”

“555... Người cái này gọi là giận chó đánh mèo...” Vừa khóc vừa sửa, còn bị Thụy Âm phi đá liên tục (Vâng, chính xác là phi đá, vừa bay vừa đá tới tấp, tuy không có tác dụng gì...==), Thụy phụ nhất thời mãnh liệt cảm thấy cuộc đời thật khó khăn, y tuổi đã lớn, thế mà còn ở tại tầng hầm lạnh lẽo âm u này, không những chịu đựng cái bụng rỗng không, còn bị một con muỗi đá~~ này là đạo lý gì a~~ “Quả nhiên sinh nam không bằng sinh nữ hảo...”

“Bớt dong dài đi! Sửa mau!!”

Vân Kịch Tiêu nghe tiếng Thụy Âm lải nhải vọng tới, cười thối bọt xà phòng trong tay, ngắm Lê Lãm Sát bên cạnh đang làm bộ như không nhìn thân thể Thụy Âm, “Lãm Sát huynh, có muốn cùng tẩy với thân thể Tiểu Âm Âm không a?”

Lê Lãm Sát nằm trên sàn gỗ với tư thế của cầu, không thém để ý tới người trong bồn tắm.

“Hắc hắc.” Vân Kịch Tiêu tựa vào thành bồn tắm, nhìn chăm chú Lê Lãm Sát, “Dùng bàn tay bé nhỏ nhuần nhuần nộn nộn của Tiểu Âm Âm giúp người tẩy nga, từng chút một vuốt ve lông của người, từ đầu đến chân, một cọng cũng không bỏ sót, đầu ngón tay tinh tế chạm vào mỗi một cái huyết đạo, sờ vào mỗi một nơi mẫn cảm của người nga.”

Người nào đó lỗ tai khê phe phẩy.

Động tác nhỏ này không thoát khỏi mắt Vân Kịch Tiêu, Vân Kịch Tiêu tặc cười càng lợi hại. Rửa sạch bọt xà phòng trên người, bước ra khỏi bồn tắm, đi đến trước mặt Lê Lãm Sát, “Người có thể ngồi trên đùi Tiểu

Âm Âm, này đùi không những bạch bạch nộn nộn còn thơm ngát nga~ sờ xuống dưới, vô cùng trơn mịn nga~”

Người nào đó tâm động, đuôi khê phe phẩy.

“Tâm động?” Vân Kích Tiêu chậm rãi phủ thêm áo ngủ, rất là tiêu sái quay lưng lại Lê Lãm Sát, phát phát tay, “Đáng tiếc ta không muốn tẩy cùng một con cầu.” Nói xong, tiện tay đóng lại cửa phòng tắm. Ngoài cửa truyền đến tiếng cười to đắc ý của Vân Kích Tiêu.

Lê Lãm Sát tức giận tới mức lông xù hết cả lên, Lê Lãm Sát quyết định, sau khi trở về nhất định phải đem Vân Kích Tiêu treo ngược trên cửa thành! (Tốt lắm, Lãm Sát công cùng Âm Âm thụ tâm linh tương thông nha!)

×××××××

“Dục Lam, đã đến giờ.” Lục Li nhìn thái dương, hướng Thạch Dục Lam nói, “Nên đặt Âm Âm cùng Lãm Sát, Kích Tiêu vào quan tài.”

“Biết.” Dục Lam cúi người, hôn lên môi Thụy Âm lần cuối, “Âm Âm, tái kiến...” Đứng thẳng thân thể, dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt khi hôn bất tri bất giác chảy ra, rơi trên mặt Thụy Âm, “Mang quan tài đến đại điện.”

“Là.”

“Dục Lam! Không tốt!” Thôi Ngôi từ đâu chạy đến, “Không thấy thi thể Kích Tiêu!”

“Sao chứ?” Hỏa Da Tác neho mắt, “Chẳng lẽ Vân Kích Tiêu hẩn...”

“Không, Kích Tiêu hẩn cũng đã chết, cho nên hết thảy không phải hẩn gây nên.” Từ Lê Lãm Sát biết được thân phận Vân Kích Tiêu, Thạch Dục Lam đoán người của Phù Vân Cung đã đưa Cung chủ bọn họ trở về, “Không cần lo lắng Kích Tiêu, nhanh chóng an táng Âm Âm cùng Lãm Sát đi...” Cẩn thận nắm lấy bàn tay nhỏ bé buông thông của Thụy Âm, đưa đến bên môi, “Âm Âm, lập tức tiến người đi...” Cúi xuống ôm lấy hẩn, chậm rãi bước về phía đại điện.

Lục Li, Thôi Ngôi cùng Hỏa Da Tác cũng đi theo.

Trong điện đã chuẩn bị tốt ba cỗ quan tài hồng mộc (Tiểu Nhiên: gỗ lim), trong quan tài rải đầy hoa tươi. Thật cẩn thận đặt Thụy Âm vào trong, lưu luyến sờ sờ mặt hẩn.

“Dục Lam, Lãm Sát cũng đã an bài tốt.” Lục Li đem Lê Lãm Sát đặt vào quan tài, thở dài, “Tuy không thích người, nhưng người thật sự đã chết, thật là có điểm luyến tiếc.” Xoa xoa tay, Lục Li theo Thôi Ngôi đi đến quan tài đặt Thụy Âm, xuất thần nhìn người bên trong, “Âm Âm... Tuy thời gian ở chung không lâu, nhưng chúng ta thực sự thích người. Kiếp sau, chúng ta vẫn là bằng hữu, tiếp tục cho chúng ta thích người được không?...”

“Lục Li, đừng khóc...” Bởi vì là song bào thai, bi thương của Lục Li, Thôi Ngôi đều cảm nhận được, hai mắt hồng hồng vô vô lưng Lục Li, “Cười lên đưa tiễn Âm Âm đi thôi, đừng làm hẩn không yên lòng, được chứ?”

“Ân.” Lục Li lau nước mắt, hướng Thụy Âm cười nói, “Âm Âm, người yên tâm đi đi, chúng ta vĩnh viễn sẽ không quên người.”

“Âm Âm, người yên tâm... Tây Vực chúng ta vĩnh viễn nguyện trung thành với Trung Nguyên ...” Hỏa Da Tác vuốt ve mặt Thụy Âm cam đoan.

“Hợp quan.” Nhắm lại mắt, Thạch Dục Lam cố kiềm lại nước mắt đang muốn tuôn trào, xiết chặt nắm tay hạ lệnh.

Cỗ quan tài của Lê Lãm Sát chậm rãi đóng nắp...

×××××××

“Oa~ hoàn thành~” Thụy phụ sức cùng lực kiệt ngã nhào ra đất, lắc lắc tay, lắc lắc chân, hạnh phúc lăn qua lăn lại, ha ha ha, mình là thiên tài, chỉ có ba ngày đã sửa xong~ mới vừa lăn đến cạnh cửa, đã bị một hàm

rằng bẹn nhọn sáng bóng dọa sợ tới mức ngồi dậy, cúi chào Lệ Lầm Sát, “Cầu cầu đại nhân, buổi sáng tốt lành.”

“Tử lão nhân, sửa tốt liền cho ta trở về! Ta chịu hết nổi bộ não muối bé xíu cùng thân thể chưa đến 0.1g này rồi!” Thụy Âm đứng trên đầu Lệ Lầm Sát, giơ chân.

“Nga nha? Nhanh như vậy đã sửa xong?” Vân Kích Tiêu lưu luyến không thôi sờ sờ mặt, nga~~ làn da mềm mại mịn màng như tơ a~ không được, nhất định phải sờ cho đủ!

“Âm Âm, tới đây.” Thụy phụ hướng Thụy Âm ngoắc, đưa cho hắn một cái màn hình, “Chạm vào nó đi, như vậy lần sau ta có thể chính xác mang người một mình trở về.” Mang theo linh hồn của người khác tới, loại sự tình quái quỷ này y cũng không cần làm lần thứ hai! Hại mình chịu khổ nhiều như vậy...

“Nga.” Thụy Âm gật gật đầu, vươn một chân chạm vào màn hình, “Được chưa?”

“Tốt lắm. Các người mau đến đây.” Đưa ba người đến trước một cái ***g thủy tinh thật lớn, mở cửa, “Các người vào trong đi.”

“Đi?” Thụy Âm nghi hoặc nhìn nhìn ***g thủy tinh, rồi lại nhìn về phía lão cha, “Kỳ quái, lần trước không phải như vậy a. Không có vấn đề gì chứ?...”

“Người nghĩ làm mũ giáp cho một con muối đơn giản lắm sao?” Thụy phụ hờn giận liếc xéo Thụy Âm, đứa con này chẳng bao giờ biết cha hắn có bao nhiêu vất vả, “Còn nữa, thời điểm trở về các người nhất định phải nghĩ đến thân thể của mình, bằng không có thể lại tiến sai thân thể.”

Vừa nghe lời này, Thụy Âm hướng Vân Kích Tiêu bên cạnh vẽ mặt tặc cười chỉ chân quất, “Không được tưởng ta! Nghe được không?! Cho dù trời sập xuống cũng không được tưởng ta!”

“Nhưng mà ta không có lúc nào là không nhớ tới Tiểu Âm Âm người, Tiểu Âm Âm không cảm thấy sao?” Vân Kích Tiêu khó xử nhìn Thụy Âm, “Phải làm sao bây giờ?...”

“Người dám tưởng ta, về sau liền... Liền... Liền...” Thụy Âm không biết nên đe dọa cái gì.

“Liền thế nào?” Vân Kích Tiêu tràn ngập hứng thú nhìn con muối bay loạn trước mặt.

“Liền vĩnh viễn không được phép hôn ta!”

“Thành giao!” Vân Kích Tiêu cười mỉa nhân, điều kiện thật mê người a! “Thời điểm trở về ta sẽ không tưởng người, nhớ rõ đừng quên lời người vừa nói!”

“Hôn quân, người là không phải quên còn có ta?” Lệ Lầm Sát lạnh lùng nhìn Thụy Âm tựa hồ vừa thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Thụy Âm khẩn trương nhìn Lệ Lầm Sát, không khỏi lạnh sống lưng, quý nam muốn làm gì?! Sẽ không phải cũng muốn thân thể của mình đi?! Không cần a, hắn không muốn tiến cái thân thể một năm bốn mùa mặt bị liệt kia a! “Được được được, chỉ cần người không tưởng ta, giường ta cho người dùng!” Cùng lắm thì mình đổi giường vậy.

Tựa hồ vừa lòng, Lệ Lầm Sát lắc lắc cái đuôi, đi vào ***g thủy tinh, Thụy Âm cùng Vân Kích Tiêu cũng theo đi vào.

Thụy phụ nhìn ba người, ấn nút close, cửa chậm rãi đóng lại. Ngẩng đầu nhìn Thụy Âm, hươ hươ tay, “Bye, đứa con bảo bối.” Lại ấn nút power, dòng điện cường đại chạy tới ***g thủy tinh, cả ***g thủy tinh phát ra hào quang chói mắt, không bao lâu sau, hào quang liền tiêu thất. Nhìn thấy màn hình hiện ra chữ OK, gật đầu cười tươi, quay đầu nhìn thân thể đứa con, “Đứa con a, lão cha lập tức cho người trở về.” Sau khi xác định ba người đã về lại thân thể của mình ở cổ đại, Thụy phụ liền bắt đầu làm đứa con trở về đây.

“Từ từ... Vừa rồi Âm Âm dùng biện pháp gì uy hiếp bọn họ không được tưởng hắn?” Qua thật lâu mới đột nhiên nghĩ thấy tựa hồ có điểm không đúng, Thụy phụ cả kinh, “Không được hôn hắn, không được thượng giường hắn?! A cấp? Nhưng lại là hai người! Nhưng lại là nam! Âm Âm, người đang làm gì?! Tốt xấu cũng nên tìm nữ a! (Uy uy, này không phải là vấn đề) Thế nhưng cùng hai nam nhân ngoạn 3P! Không thể chấp nhận được a!” Thụy phụ tức giận đến hung hăng đập máy (... Nếu biết còn có vài đầu lang, không biết y sẽ bị khí thành cái dạng gì a...)

“Hoa hoa hoa” Dòng điện xẹt tán loạn, khói bốc lên cao, máy móc phụt tắt.

“...” Ba ngày tâm huyết bị hủy hết, hơn nữa còn hủy thật sự sạch sẽ, so với ba ngày trước còn hư nặng hơn...”
A a a! Lại nữa sao~ thiên na~ ta không muốn ăn thức ăn mua ở ngoài!” Tựa hồ ăn uống còn trọng yếu hơn Thụy Âm...

×××××××

Ân... Thơm quá... Sao lại có hương hoa ở đâu đây, còn là rất nhiều loại nữa?... Thụy Âm vô lực giật giật ngón tay, cảm nhận được cánh hoa mềm mại trong tay. Hắn chậm rãi mở to mắt, phát hiện ánh sáng trước mắt từng chút một bị một thứ gì thật lớn che lại. “Đây là cái gì?” Nhìn bốn phía, phát hiện mình đang nằm trong một vật thể hình chữ nhật rải đầy hoa. Hắn giật mình, tựa hồ hiểu được mình đang ở đâu. Sẽ không phải là quan tài chứ?... Hắn ngẩng đầu, phát hiện ánh sáng chỉ còn một khe hở, vội vàng la to, “Từ từ! Ta còn chưa chết! Đừng đem ta chôn sống a!”

Thạch Dục Lam thân thể run lên, Âm Âm? Sau đó lại tự giễu cười cười, có lẽ quá nhớ hắn nên xuất hiện ảo giác... Cứng rắn đóng quan tài.

“Oa~~ không cần a~ ta không muốn bị chôn sống a~~” Thụy Âm che đầu hét lớn, có chôn sống thì tốt xấu gì cũng dùng quan tài thủy tinh a! Tốt nhất là thủy tinh tím, để ánh mặt trời chiếu xuống sẽ lấp lánh... Từ từ... Mình đang suy nghĩ cái gì vậy?! Cứu mạng a~ “Oa! Xác chết sống lại!” Tiếng kêu sợ hãi từ bên ngoài lẫn át tiếng kêu cứu của Thụy Âm. Thụy Âm ngưng thở, động tai nghe, xác chết sống lại? Ai sống lại? Lầm Sát? Kích Tiêu? Oa oa, mặc kệ là ai, mau tới cứu ta a!

Tất cả mọi người đều nhìn về quan tài đặt bên cạnh Thụy Âm, quan tài đã sớm đóng nắp, nhưng mà đột nhiên nghe rắc một tiếng, trên nắp quan tài vỡ ra một lỗ, một bàn tay đột nhiên thò ra. Rõ ràng là người bên trong đánh vỡ.

Thạch Dục Lam mở to mắt nhìn quan tài Lệ Lầm Sát, Lục Li cùng Thôi Ngôi tránh sau lưng Thạch Dục Lam, khẩn trương, “Sẽ không phải là cương thi chứ...”

“Rầm” Quan tài đột nhiên bị Lệ Lầm Sát một cước đá vỡ nát, các đại thần thái giám sợ tới mức ôm nhau thành một đoàn, kinh hãi nhìn cương thi từ bên trong nhảy ra.

“Mặt lạnh như băng vậy, quả nhiên là cương thi sống lại a...” Hỏa Da Tác nhìn gương mặt Lệ Lầm Sát cứ như khối băng, gật đầu. (Uy, Lầm Sát công đã từng có biểu tình ầm ập sao?)

Lệ Lầm Sát nhìn thấy quan tài phía sau Thạch Dục Lam, lập tức hiểu được bên trong chính là Thụy Âm, nắp quan tài đã đóng chặt, bèn bay qua một chưởng đánh vỡ, “Hôn quân, không có việc gì chứ?!”

Còn đang suy nghĩ là Vân Kích Tiêu sống lại hay là Lệ Lầm Sát sống lại, Thụy Âm bỗng nhiên cảm thấy trước mắt một mảnh sáng rực, sau đó xuất hiện một gương mặt tựa hồ (Chú ý, là tựa hồ) có chút lo lắng, không khỏi cảm thán, “Bóng tối qua đi ánh sáng đến, xuất hiện trước mặt ta chính là thiên sứ hay ác ma?”

“Hôn quân! Thanh tỉnh!” Lệ Lầm Sát hung hăng cốc đầu Thụy Âm.

“... Nguyên lai là ác ma...” Thụy Âm lằm bằm, hướng Lệ Lầm Sát cười nói, “A, nguyên lai là người sống lại.”

“Âm Âm?” Vừa nghe thấy giọng của Thụy Âm, Thạch Dục Lam, Lục Li, Thôi Ngôi, Hỏa Da Tác phóng tới chỗ quan tài, nhìn thấy Thụy Âm đang chớp mắt, Thạch Dục Lam chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ mặt Thụy Âm, “Âm ...”

“Thật tốt quá! Âm Âm sống lại! Vạn tuế!” Lục Li hai huynh đệ ôm nhau mà khóc.

Hỏa Da Tác cười nâng Thụy Âm đứng dậy, “Ta biết mà, chân long thiên tử sẽ không chết đơn giản như vậy.”

Thạch Dục Lam cười, dùng ống tay áo xoa xoa lệ trong khóe mắt, thân thủ lấy đóa hoa vương trên tóc Thụy Âm, “Âm Âm... Hoan nghênh người trở về. A, còn có Lầm Sát, cũng hoan nghênh người trở về.”

Đã yên tâm, hai huynh đệ lại không kiêng dè gì, “Quý nam là dư thừa.”

“Là a, dù sao còn một cỗ quan tài nữa, cho hắn vào đó đi.”

Lệ Lầm Sát mặt đen như đáy nồi, tròng mắt hai người, “Cảm tình hai huynh đệ các người thật tốt, dùng chung một quan tài chắc cũng không sao.”

“Oa! Âm Âm, thực đáng sợ a!” Hai huynh đệ một tả một hữu lôi kéo Thụy Âm.

Thạch Dục Lam đứng thẳng, xoay người nhìn quần thần đang hoảng sợ tròn mắt nhìn Thụy Âm cùng Lệ Lầm Sát, trên mặt là ôn nhu tươi cười, “Các vị, Hoàng Thượng chính là chân long thiên tử, cho nên ngọc hoàng đại đế làm hấn khởi tử hồi sinh, chấp chương triều chính, thống nhất giang sơn, phát triển quốc gia chúng ta ngày càng thịnh vượng!”

Mọi người ngây ngẩn, sau đó đồng loạt quỳ xuống hô to vang dội, “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Tể Tướng tay nắm chặt thành quyền, rớt cuộc là sao thế này?! Sao người chết sống lại được?! Tể Tướng không bao giờ tin mấy chuyện dị đoan vớ vẩn, đương nhiên không thể tin hoàng đế kia chính là chân long thiên tử!

“Di? Kịch Tiêu đâu?” Khó trách cảm thấy thiếu thiếu cái gì, Thụy Âm chung quanh nhìn nhìn, phát hiện thiếu đầu lang háo sắc.

“Thi thể của hấn bị người ta đánh cắp.” Lục Li nghĩ nghĩ, “Đại khái cừu gia của hấn rất nhiều, cho nên hấn chết rồi bọn họ còn muốn tra tấn thi thể của hấn.”

“Phải không... Thực đáng tiếc...” Thụy Âm thở dài, vốn đang định đem Vân Kịch Tiêu treo ngược trên cửa thành. (Uy uy! Đình chỉ! Âm Âm thụ, ý tưởng này của người rất nguy hiểm! Cẩn thận bị Tiểu Vân Vân để vương công treo ngược trên giường nga!)

“Bep” Con mắt Vân Kịch Tiêu đột nhiên mở ra, nhìn nhìn cái màn phía trên, hoa văn rất lạ, không phải là long sàng của Tiểu Âm Âm a... Thực thất vọng, vốn mong muốn Tiểu Âm Âm dùng cử chỉ ngọt ngào thân mật hôn hấn một cái khiến hấn tỉnh dậy chứ. Thở dài, quay sang bên giường thì một người đi tới bên giường ngồi xuống, con mắt thoảng cái trợn ngược phù hợp với hình tượng lão đại, lập tức quay ngoắt đi, nhắm nghiền mắt lại giả bộ ngủ. “Cái gì cũng chưa thấy, cái gì cũng chưa thấy... Nhắm mắt làm ngơ...”

Vân Kịch Huyền ngồi bên giường, đầu tiên là khiếp sợ mà thấy Vân Kịch vốn chết bất đắc kì tử bỗng tỉnh lại, đôi mắt linh động kia a, hấn không khỏi kinh hỉ thiếu chút nữa cười đến mất hình tượng, nguyên lai tiểu tử thối này không có việc gì a. Ngay sau đó lại thấy Vân Kịch Tiêu hình như rất thất vọng mà thở dài, quay đầu nhìn nét mặt người đằng sau qua lớp chăn kín mít, lại lập tức nhắm mắt làm bộ không thấy gì giống như chính mình vẫn đang ngủ rất ngon lành, không nhìn được mà tức giận. Hảo tiểu tử, uống công y như vậy lo cho hấn. Tên vô lương tâm. Càng nghĩ càng giận, Vân Kịch Huyền tóm lấy một bên chăn, dùng hai ngón tay cái tên đang giả bộ ngủ, tiếng gáy khò khè rung trời hung hăng ném vào đầu hấn.

“Oa nha. Người mưu sát nhân tài a.” Vân Kịch Tiêu bưng cái đầu bị đập, nước mắt lưng tròng ngồi dậy. “Người làm sao có thể đối nhân gia hấn tâm như vậy, nhân gia tốt xấu gì cũng là chất nhi thân thiết nhất của người a. Tiểu sàng a, người cũng thay nhân gia bất bình a. Tiểu thúc người xem, nó tức giận đến ở đây đều nứt ra rồi.” Ủy khuất chỉ vào một cái khe rất nhỏ oán giận nói.

Thấy hấn hoạt bát như thế, tảng đá đè nặng trong lòng Vân Kịch Huyền rốt cục cũng có thể bỏ xuống, tuy rằng không hiểu rõ việc gì đã xảy ra, nhưng mặc kệ thế nào chỉ ít thì Vân Kịch Tiêu vẫn còn sống. Bất quá... Hình như vết sẹo người này đã không còn đau thương... “Giả bộ khả ái, xấu mù... Bốn ngàn hai trăm.”

“...” Ngay lập tức đem toàn bộ nước mắt thu về, bày ra gương mặt vô cùng nghiêm túc, lấy tư thế ngay ngắn, rất bình tĩnh nhưng giọng điệu cũng rất bi thương hỏi. “Xin hỏi sổ sách trên còn thừa lại bao nhiêu?”

“Hong sắc bốn vạn lượng.” Ngồi ghé trên, vừa uống trà vừa nhìn Vân Kịch Tiêu. “Người làm tài chính thiếu hụt thật nhiều.”

“Oa oa. Người đừng bức ta a ~” Ôm lấy đầu mình ngồi trên giường biến thành hà bao khóc to đứng lên. “Cầu bị đánh cũng phải vượt tường a ~ Chờ một chút... Cầu...” Nói đến cầu đột nhiên nhớ tới Lệ Lầm Sát người này (uy uy, Tiểu Vân Vân, người rất quá phận a). “A, tiểu thúc, Tiểu Âm Âm? Y hấn là cũng tỉnh rồi a.”

Chậm rãi đem chén trà đặt trở lại chỗ cũ, lẳng lặng mà nhìn về phía Vân Kịch Tiêu đang bò đến bên giường. “Yên tâm, hôn quân kia ta không hề chạm vào hần một sợi lông, im lặng mà ở trong cung.”

Vừa nghe Thụy Âm không có việc gì, Vân Kịch Tiêu hướng đại môn vội vàng đi tới, hần không thể chờ được đi gặp bảo bối Tiểu Âm Âm, Tiểu Âm Âm đã nhận lời, chỉ nhớ một mình hần, để hần hôn một cái ~ (hình như có chút không phải a.)

Nấp trà quẹt vào chóp mũi Vân Kịch Tiêu, bám lại trên vách tường. “Còn muốn chạy ?”

Quay đầu, con mắt Vân Kịch Tiêu lạnh nhạt. “Người muốn gì ?”

Vân Kịch Huyền không nhìn nhân thân âm lãnh của hần, chậm rãi buông chén trà, đưa tay sửa sang y phục, đoan đoan chính chính mà ngồi, mặt không đổi sắc mà hướng Vân Kịch Tiêu trước mắt. “Còn không đem chân tướng rõ ràng nói cho ta biết sao ?”

“Thiết, sớm biết người tò mò nha.” Vừa biết y không phải cản trở mình đi gặp Thụy Âm thì Vân Kịch Tiêu quyết tâm xấp đến, vừa dính a dính bên cạnh Vân Kịch Huyền, xung quanh hần lại bắt đầu nổi lên bong bóng hồng sắc đặc biệt.

Lạnh nhạt nhượng một màn phần hồng này ngăn ác tâm mình cứ nổi lên không ngừng, rồi lại lẩm bầm một mình. “Hai nghìn hai a...”

Đoan chính mà đứng thẳng, nghiêm mặt, bắt đầu phun ra từng chữ rõ ràng giải thích sự tình thật chính xác a. “Kỳ thực hoàng đế kia đã chết a, cho nên đã nói nhiệm vụ lần trước ta hoàn thành rất tốt a, vậy phần của ta hần là phải trả cho ta a, bởi vì ta đã hoàn thành nhiệm vụ rất hoàn mỹ a, đem hoàng đế kia giết luôn a...” Lải nhải a lải nhải, lẩm bầm a lẩm bầm.

Vân Kịch Huyền tay chống cằm, ngẩng đầu, nghiêng đầu suy nghĩ xem nên để kẻ trước mặt tiếp tục lải nhải bản thân bị bóc lột không, nhưng thế nào lại không hề nói đến người trọng yếu, thờ ơ nói một câu. “Hai nghìn hai...”

“A! Vậy nên nói, hoàn đế hiện tại không phải hoàng đế trước đây, hoàng đế hiện tại là đến từ thời gian rất rất xa a.” Quay đầu một cái, xoay một cái đem chủ đề sang luôn trọng điểm. “Lần này cha của Tiểu Âm Âm hần muốn nhìn một chút con rể sau này a, cho nên ta đưa hần đi.”

“Con rể ?” Vân Kịch Huyền bật cười. “Mang liền hai người ?”

“... Cái kia Lệ Lãm Sát là ngoài ý muốn...” Không cam lòng mà gãi đầu. “Hiểu rõ chưa, ta có thể đi rồi chứ ? Nếu không để ta đi, ta sẽ lại đào tẩu nga.”

Nhìn con mắt Vân Kịch Tiêu, Vân Kịch Huyền từng chữ mà hỏi thăm. “Yêu, y, sao ?”

“Tiểu thúc, ta nói người thế nào lại hỏi vấn đề này a.” Không nhịn được mà vu vơ gãi gãi đầu. “Thương y thương y, yêu y đến chết.”

“Rất yêu ?”

“Cực kỳ yêu.”

“Yêu y đến chết ?”

“Yêu từ trái tim a.”

“Vậy...” Vân Kịch Huyền đột nhiên lại im lặng, không hoảng hốt mà suy nghĩ một chút. “Nếu như có một ngày, y thực sự chết thì sao ?”

“Ta sẽ khiến toàn bộ thiên hạ chôn cùng hần.” Kiên quyết mà nhìn Vân Kịch Huyền, không chút do dự đi tới đại môn kéo cửa ra. “Tiểu thúc, cho nên người đừng có chủ ý lại đả thương hần.”

“Vấn đề cuối cùng.” Vân Kịch Huyền đứng lên, đi tới phía sau Vân Kịch Tiêu, nhẹ giọng hỏi. “Y yêu người sao ?”

Vân Kịch Tiêu im lặng cúi đầu.

“Yêu sao ?” Tiếp tục nhẹ giọng mà truy vấn.

Sau một hồi, Vân Kịch Tiêu ngẩng đầu, nhìn Vân Kịch Huyền ở phía sau, đồng tử đen như mực tràn đầy tự tin. “Ta sẽ khiến hần yêu thương ta.” Nói xong bước ra cửa, rất nhanh đã biến mất trong phạm vi quan sát của Vân Kịch Huyền.

Vân Kịch Huyền tựa trên khung cửa, nhìn phương hướng vân kích tiêu biến mất. “Xú tiểu tử, thực sự yêu y như vậy sao, nam nhân yêu nam nhân... Ôi chao, Kịch Dạ cũng là chết như vậy... Quên đi, nếu như ta cứ thể giết hoàng đế, thực sự làm cho ta và Kịch Tiêu phải trở mặt thành thù...”

“Phó cung chủ.” Hữu hộ pháp từ trên xà nhà nhảy xuống, quỳ gối bên chân Vân Kịch Huyền. “Phó cung chủ, người vì sao không ngấm lại hoàng đế trước, nếu người thấy hần không vừa ý, đến lúc đó lại dùng kế chia rẽ cung chủ cùng hoàng đế kia cũng không trễ.”

“Dù cho ta vừa ý, thì tính sao ?” Lạnh lùng nhìn người dưới chân. “Khiến ta chấp tay cung kính tặng Kịch Tiêu cho một nam nhân ? Thôi thôi, nghe người, trước đi nhìn hoàng đế kia, dù sao cũng không có biện pháp.” Cầm lấy cung đặt trên bàn, đem kiếm mang trên lưng, hướng đại môn đi tới. “Chúng ta phải đến hoàng cung trước Kịch Tiêu, Hữu hộ pháp, đi xem có đường tắt hay không.”

“Thuộc hạ hiểu.” Người dưới chân thoáng một cái đã nhảy ra cửa sổ.

Vân Kịch Huyền kéo dây cung một chút, nhìn về hướng hoàng cung. “Không phải hoàng đế, người rốt cuộc hấp dẫn Kịch Tiêu chỗ nào.”

× × × × × ×

“Hóa ra là như vậy. “Đem đầu đuôi sự việc giải thích cho Thạch Dục Lam nghe xong, Lệ Lãm Sát đứng lên, đi tới đại môn chuẩn bị ra ngoài.

“Hóa ra Âm Âm đến từ tương lai a...” Thạch Dục Lam cau mày, nhìn ánh nến phiêu diêu trước mắt. “Tá Thi Hoàn Hồn, đúng là kỳ lạ... Được rồi.” Hần bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Lệ Lãm Sát đang đứng ngoài cửa, bất động thanh sắc cầm trong tay sáo ngọc hững hờ. “Muốn đi na.”

Trở tay ném lại sáo ngọc, Lệ Lãm Sát đem ném trở lại. “Không cần người quản.”

“Muốn tới phòng Âm Âm sao ?” Hỏa Da Tác đến bên cạnh Lệ Lãm Sát, cầm bông hoa đỏ rực nhét vào tay đối phương. “Ta không cho phép nga, người cầm đóa hoa mỹ lệ này coi nó như Âm Âm đi.”

Lạnh lùng đem bông hoa nhét vào trong miệng đối phương, Lệ Lãm Sát trừng hần, bỏ ra ngoài.

“Mọi người.” Lục Li cùng Thôi Ngôi thở dốc chạy tới, vọt tới trước mặt Lệ Lãm Sát, thờ a thờ. “Các người... Các người có thấy Âm Âm không ?”

“Không thấy Âm Âm ?” Thạch Dục Lam, Hỏa Da Tác cùng Lệ Lãm Sát đồng thời vây quanh hai huynh đệ, sẽ không xảy ra chuyện đi. Chính là vừa mới ly khai Âm Âm chưa được một canh giờ a.

“Hần bỏ chúng ta, ôm một đồng đồ ăn chạy đi luôn.”

Nghe vậy, Thạch Dục Lam như hiểu rõ liền cười cười. “Các người lại cướp đồ ăn từ miệng hần chứ gì.”

Hai huynh đệ về mặt cam chịu không nói gì.

“Cho nên a, không nên quá nôn nóng, nóng ruột ăn không nổi nhiệt đậu hũ.” Tuy rằng nói với hai huynh đệ, nhưng người bên cạnh rõ ràng cảm giác hần đang nói bóng gió. Lệ Lãm Sát gương mặt cứng ngắc bỗng lộ ra biểu cảm, dọc theo hành lang tiếp tục đi.

“Lãm Sát, trên mặt là gì nga ?” Thạch Dục Lam cười hỏi.

“Buổi tối rất lạnh.” Nói một câu không liên quan, Lệ Lãm sát cũng không quay đầu mà tiêu thất sau chỗ rẽ.

“Ha hã, chính mình không phải mặc cũng rất ít sao.” Cười lắc đầu, hướng ba người bên cạnh an ủi. “Được rồi, chúng ta cũng nhanh một chút đi tìm Âm Âm, đừng để khối băng kia tìm được trước, Âm Âm nhất định sẽ bị đông cho chết.”

“Hiểu.” Ba người gật đầu, lập tức phân ba hướng ngược nhau mà đi.

Nói tới Thụy Âm, thực sự không chịu nổi hai huynh đệ kia mỗi người thừa dịp y quay đầu lại cắn miếng hân ngậm thứ gì đó, muốn ăn thì cứ ăn đồ bên cạnh y a, hơi một tí lại ăn đồ trên miệng y a, không thể nhịn được nữa không thể nhịn được nữa, nhẫn nại tới cực hạn rồi a, Thụy Âm ôm một đồng đồ ăn, chạy bảy tám vòng hoàng cung, cuối cùng cũng cắt được hai cái đuôi. Sửa lại trên người, thân thể kia trước đây theo dân gian mãi đến giờ cảm giác y phục rất khốc a, ôm đồ ăn ngồi xuống dưới tàng cây, đem búi tóc dài sau đầu nói lỏng một chút sau đó đem toàn bộ lực chú ý phóng tới đồ ăn trước mắt. “Vù vù, thủy tinh anh của ta ~ a a còn có bánh hoa quế ~ ân ~ còn có bánh đào yêu quý a ~” Hạnh phúc mà hít vào một hơi thật đầy, tức khắc vùi vào bên trong bánh đào ngon tuyệt a.

Vân Kịch Huyền miễn cưỡng ngồi trên cây nhìn theo người dưới kia hai mắt phát sáng nhìn chằm chằm vào đồng đồ ăn trong người, thấy gương mặt cùng động tác của người kia cảm giác y với con mèo nhỏ giống hệt nhau, hình như còn khả ái hơn. Hân nhìn một chút y phục của Thụy Âm, phát hiện hoàn toàn không phải quan phục. “Lẽ nào chỉ là một tên thân tiểu tặc ? Nhà nữ hài tử này như thế nào lại sinh ra một nữ tử mặc nam trang đến hoàng cung ăn trộm đồ ăn ?” (...Nữ hài tử ... Lẽ nào Tiểu Huyền người không phát hiện ngực nhân gia bằng phần sao ... Tuy rằng hiện tại thân thể Thụy Âm thật sự không thể phân biệt nam nữ a...) ”

Kỳ thực Vân Kịch Huyền chưa chính thức gặp qua Thụy Âm cho nên cũng không nhận ra y a. Lần đầu tiên nhìn thấy Thụy Âm là vào buổi tối lần trước đi đánh lén, lần kia phát hiện Thụy Âm cùng Vân Kịch Tiêu ngủ cùng nhau, khi đó khuôn mặt Thụy Âm bị Vân Kịch Tiêu triệt để ôm trọn vào lòng, cho nên cũng không thấy được, lần thứ hai nhìn thấy Thụy Âm là khi đang dạ tiệc chào đón Hỏa Da Tắc, lúc đó đêm đã khuya, hơn nữa cự ly xa cùng khói lửa ngũ quang thập sắc, cho nên cũng không thấy rõ.

“Oa oa oa ~ Đồ ăn hảo ngon a.” Bởi vì khẩu vị thực sự rất hợp, Thụy Âm vẻ mặt hạnh phúc hai mắt nhắm chặt, ngã người ra sau. Bình thường khi y ăn cái gì cũng có thói quen ngã người ra sau như thưởng thức, lúc ấy phía sau đã có hai huynh đệ giúp y đỡ, nhưng lần này... Y hung hăng đụng đầu vào thân cây... (777, ai đó tự mình bỏ hai tiểu công a ~ tự làm bậy không thể sống nga.) “Đau đau...” Nhe răng trợn mắt che đi cái ót, oán giận mà trợn trắng mắt trừng thân cây. “Muốn đụng người cũng phải cho ta biết chính mình bị đụng a. Rất đau có biết hay không a.”

“Phốc... Ha ha ha ha.” Vân kịch huyền thực sự chịu không nổi người kia vậy mà đối một cái cây oán giận không ngớt, nhịn không được cười lớn. Thật là một người hảo thú vị a. Không nghĩ tới sẽ phục phải một nữ hài thú vị như thế. Chờ ra nhìn hoàng đế kia thì mang nữ tử này ra khỏi cung nha.

“Ai ở trên ?” Đột nhiên nghe được tiếng cười, Thụy Âm khẩn trương ngẩng đầu lại phát hiện một mặt tử sắc từ phía trên phiêu hạ, sợ đến nhắm tịt hai mắt. “Thiên linh linh địa linh linh, ta biết đụng phải gốc cây lão nhân trăm năm là sai, thế nhưng cũng không phải hiện ra a ~ ta nhận sai rồi còn không được sao.”

“Người sao lại sợ ta ?” Vân Kịch Huyền nhìn người trước mặt đột nhiên bịt hai mắt còn lẩm bẩm tự nói một mình, tự nhiên nghĩ muốn đùa đùa hân. Rất thần kỳ a, lần đầu tiên ngoài Vân Kịch Tiêu còn có người khiến hân cảm thấy hứng thú. “Bất quá, ta có điểm đối bụng nha...”

Vừa nghe đối phương đối bụng, trong đầu Thụy Âm lập tức hiện ra một tờ báo, tiêu đề của nó là “Đêm qua, một nam hài dưới tàng cây bị một thụ tinh vì đói mà ăn mất, cho nên, báo cho mọi người, bảo vệ cây cối, người người phải có trách nhiệm.” “Không nên a~~ ta muốn làm giáo tái phản diện a ~~” Quay đầu ôm lấy thân cây khóc rống. “Thụ gia gia, ta sai rồi ~ người nhượng thụ tinh trở về đi ~”

Vân Kịch Huyền nhìn người kia có phản ứng ngoài dự đoán của mình, tâm trạng vốn đang có chút khó chịu triệt để bị cuốn trôi. “Ta có thể ăn sao ?”

“Không thể ! !” Làm sao có thể đồng ý để chính mình bị hân ăn tươi nuốt sống luôn a.

” Thật không... Ta không thể ăn một chút bánh điểm tâm này sao... ” Vân Kịch Huyền bày ra hình dạng thấy vọng nhìn đồ ăn trước mặt Thụy Âm.

“Hả ? bánh điểm tâm ?” Ngẩn người, từ từ đem đầu ngẩng lên, nhìn Vân Kịch Huyền trước mặt.

” Đúng vậy, bánh điểm tâm. Ta ở trên cây thấy mặt người khi ăn rất vui vẻ, cho nên nhịn không được cũng muốn ăn thử.” So với nhìn Thụy Âm từ trên cây, Vân Kịch Huyền tự mình nhìn, tự mình ngồi xuống cạnh Thụy Âm. “Không thể ăn sao ?”

“Sớm nói muốn ăn bánh điểm tâm có phải đỡ hù chết ta không.” Đưa tay cầm lấy một khối hoa quế nhét vào miệng Vân Kịch Huyền. “Ăn rất ngon. Người thử xem. Một ngụm nuốt xuống, toàn bộ đều là hương quế hoa a. Còn có còn có, còn có cái này, ăn cũng rất ngon luôn.”

Vân Kịch Huyền nhìn người kia vừa nãy còn rất sợ hãi, nhưng hiện tại có gì ngon đều nhét vào miệng hắn, bất giác đưa tay xoa xoa đầu Thụy Âm. “Người cũng ăn đi.” Mái tóc mềm, sờ lên thật là thoải mái a.

“Đương nhiên.” Cầm lấy bánh điểm tâm mà cắn một ngụm thật lớn, lần thứ hai lại hạnh phúc mà ngã người ra sau.

Vân Kịch Huyền bắt đầu dĩ mà đỡ lấy hắn, vết sẹo trong người đã thôi không đau nhức rồi đi, cùng Kịch Tiêu còn có điểm giống nhau. Vừa nghĩ tới Vân Kịch Tiêu kia thích nam nhân, nhiệt độ trong mắt Vân Kịch Huyền dần dần lãnh xuống, nếu như tiểu tư có thể vui vẻ giống như nữ hài khả ái bên cạnh mình thì hắn rất hài lòng, nhưng hết lần này tới lần khác... Lắc đầu, buông Thụy Âm ra, thời gian hiện tại không phải làm việc này, trước là đi tìm gặp hoàng đế kia.

“A ? Thụy tinh huynh, người không ăn sao ?” Nghi hoặc mà ngẩng đầu, nhìn Vân Kịch Huyền bên người, cảm giác đối phương thực sự rất tốt a. Một thân tử y hoa lệ, mái tóc hắc sắc rối tung, nhưng dùng một chiếc nút hình điệp thật lớn cột lại một nửa bộ tóc.

“Thụy tinh ?” Vân Kịch Huyền ngăn người nhìn Thụy Âm, nhin không được lại bật cười, vì sao y cho rằng mình tính là Thụy tinh a ? Bởi vì hắn từ trên cây nhảy xuống ? Đơn thuần nhưng rất khả ái a. “Ta phải đi, ngày mai người trở lại đây được chứ ?”

“Không thành vấn đề, ta sẽ mang nhiều đồ ăn ngon cho huynh.” Thụy Âm gật đầu, thu hồi bánh điểm tâm trong tay, hướng Vân Kịch Huyền phát phát tay phát phát tay. “Ta cũng nên đi, nếu không lát nữa bị bắt lại sẽ rất nguy hiểm (bị đám người kia lừa nhai nói đến chết). Kia Thụy tinh ca ca, ta về trước. Ngày mai gặp lại.”

“Ngày mai gặp lại.” Nhìn bóng lưng Thụy Âm đi xa, bỗng nhiên phát hiện chưa biết tên y, “Quên đi, dù sao tới ngày mai cũng gặp lại. Hiện tại... hoàng đế... khiến người đợi lâu rồi...” Xiết chặt kiếm trong tay, nhảy lên nhánh cây, mắt biến lạnh nhìn phía dưới đèn đuốc sang trưng. “Để ta nhìn xem người rốt cục có bao nhiêu năng lực...”

× × × × × ×

” A! Thiên a ! Đau chết ta.” Lục Li ôm bụng nằm dưới đất kêu thảm, bụi cuộn cuộn.

“A ! Địa a ! Đau đến méo bụng rồi a .” Thôi Ngôi ôm bụng kêu thảm ngã xuống đất lăn lóc, cuộn cuộn bụi. (Lục X nổi giận: “Ta thấy là bụi lẫn a.”)

“Thần a! Đau đến tê liệt luôn a.” Hỏa Da Tác che bao tử hướng hai huynh hệ kêu thảm át cả tiếng hai người kia, Lục Li cùng Thôi Ngôi cho nhau ánh mắt, chia nhau trái phải hai phương hướng, Hỏa Da Tác bị hung hăng đánh ngã trên mặt đất, phát sinh một tiếng.

Lethona ngồi cách đó không xa, cắn quả táo trong tay lấy lấy người ngoài làm trò đùa giỡn, lưỡi biếng tiến lên hỗ trợ vương đang thống khổ lăn trên mặt đất, dù sao nam nhân này cũng vui vẻ ở trong đó, bản thân mình coi như chưa từng thấy cái gì a.

Thụy Âm đứng ở cửa, lắc lắc chân trái giơ lên, từ trên cao nhìn xuống mà nhìn ba người phía dưới. “Ta nói ta muốn đi ngủ, các người nghe không hiểu sao ?” Chết tiệt, một chút lực đá ba người kia đối với cái chân của mình thực là ủy khuất rất lớn, hơn nữa ba người kia cái bụng phải cứng hơn cái gì đấy, chân trái hảo đau a...

” Được rồi được rồi, cái người nháo đủ rồi, Âm Âm cũng đã mệt, để hắn hảo hảo nghỉ ngơi a.” Thạch Dục Lam cười cười kéo ba người trên mặt đất còn chơi xấu không chịu đứng lên, đi tới trước mặt Thụy Âm tiếp theo trên mặt hắn ấn một nụ hôn. “Vừa rồi để cắt đuôi với hai huynh đệ kia, mệt muốn chết rồi đi. Âm Âm, ngủ ngon.”

“Hảo trá! Ta cũng muốn hôn.” Ba người kia lộ vẻ thèm muốn mà có ý đồ muốn tiến lên tại bị Thạch Dục Lam ôm trụ. Ôn nhu mà cười, dùng thanh âm nhẹ nhàng nhu đặc như xuân phong nói rằng. “Đã trễ thế

này các người còn không ngủ ? Không muốn thấy ánh sáng mặt trời ngày mai sao ?” Ba người sợ đến mồ hôi lạnh luôn như suối, ngoan ngoãn thủ chịu trôi.

Thạch Dục Lam đứng lại quay đầu nhìn nam nhân đứng một chỗ một điểm di chuyển cũng không có, bất đắc dĩ mà héo hắt tai đối phương. “Người cũng theo ta trở về.”

Lệ Lãm Sát lạnh lùng nhìn Thụy Âm, cắn răng phát ra thanh âm. “Hôn quân, quân tử nuốt ngôn tứ mã nan truy, cũng dám không tuân thủ lời hứa.”

“... Ta đã đem giường của ta đến phòng của người rồi a...” Hảo oan uổng, quý nam kia muốn lên giường của mình, vì vậy, đầu tiên đã đem giường của mình đưa tới phủ tướng quân rồi a.

“Không ai muốn giường của người.” Thanh âm nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói tựa hồ càng thêm vang, một hơi ngân nga dưới ánh trăng lóe lên quang mang u ám, Thụy Âm không khỏi rụt cổ.

“Nếu đã không muốn giường của Âm Âm, trở về cái giường cứng như đá của người đi.” Không lưu tình chút nào mà ném bốn người đi. Đến khi không nhìn thấy bốn người kia, bên tai Thụy Âm đều là thanh âm ngang ngạnh đầy lý sự của Lệ Lãm Sát. “Nam mô a di đà phật, ác linh thối tán ~” Rung đùi đắc ý một chút, mưu tính xưa đuổi thanh âm nhiều lời kia đi.

Trải qua chuyện này, Thụy Âm triệt để phát hiện còn Dục Lam ôn nhu sẵn sàng a ~ nghĩ đến đem mấy người kia một lần đều tha đi chỉ có Thạch Dục Lam, Thụy Âm cảm động đến rơi nước mắt, cũng tự động quên câu hỏi vì sao kiểu văn nhược thư sinh của Thạch Dục Lam vì sao kéo được bốn ngọn núi lớn kia (nhất là bên trong còn có một tòa băng sơn). Vừa nghĩ đến bên người cũng không còn con lang kia bên người tâm tình thoáng cái tốt đến không gì sánh được, hanh hanh, nắm chặt long bào thạch dục lam vừa giúp mình mặc lên, buông tóc. ‘Ba ba’ dùng chân đá cánh cửa, chuẩn bị quay người bỗng có thứ gì đó băng lãnh đặt trên cổ. Dùng con mắt dư quang nhìn một chút thứ gì đó trên cổ, lập tức giật mình, trong lòng lạnh lẽo, một thanh kiếm mẹ ời. Hơn nữa có vẻ rất sắc a. Cửa sổ phía sau thổi tới từng trận từng trận gió đêm lạnh lẽo khiến thân thể Thụy Âm càng thêm lạnh.

“Người chính là cầu hoàng đế kia a...” Âm thanh lạnh lùng từ phía sau truyền đến, thứ lạnh lẽo kia càng thêm gần mới động mạch chủ, chỉ cần Thụy Âm hơi động một chút sẽ đâm thật sâu vào bên trong.

Thụy Âm nghe thanh âm kia, nghĩ a nghĩ hình như đã nghe qua nơi nào, rất quen thuộc. Y cẩn thận nhìn thứ trên cổ lóe sáng, đại não rất nhanh hoạt động. “Ta là hoàng đế, nhưng không phải là cầu, người là ai ?”

“Muốn biết ?” Vân Kích Huyền nhìn bóng lưng Thụy Âm, nghĩ bóng lưng người này có điểm tương tự nữ tử kia, hơn nữa thanh âm cũng có chút giống. “Dù sao người cũng sắp chết, ta để người chết được nhắm mắt.” Dừng một chút lại nói. “Tại hạ Vân Kích Huyền.”

” Vân Kích Huyền ? Người cùng Kích Tiêu có quan hệ gì ?” Ngu ngốc đều nghe thấy người phía sau đối với y có địch ý rất nặng, nhưng mà y không nhớ đã gây oán với hắn lúc nào a. Hơn nữa tên của hắn hẳn là phải có quan hệ rất sâu sắc với Vân Kích Tiêu. Chẳng lẽ là cha ? Nhưng Vân Kích Tiêu có nói qua hắn cũng không biết mẫu thân cùng phụ thân là ai a... Chẳng lẽ là ca ca? Nghe giọng nói còn rất trẻ, hơn nữa thực sự rất quen a... Thụy Âm nhíu mày vắt óc suy nghĩ.

“Ta là tiểu thúc của hắn.” Vân Kích Huyền nhẹ giọng bên tai Thụy Âm nhưng tràn ngập uy hiếp mà nói. “Thân là trưởng bối của hắn, ta không cho phép hắn yêu một nam nhân, ta không thể hắn lại đi vào vết xe đổ cũ.”

Khóe mắt liếc thấy một nhát tử sắc hoa lệ, một thân ảnh rất quen mãnh liệt xuất hiện trong đầu Thụy Âm, giống như bị sấm đánh bên tai, y vô thức gọi tên người kia. “Thụ tinh huynh.”

Vân Kích Huyền ngẩn ra, vì sao hoàng đế này biết tên nữ tử kia gọi hắn.

Thừa lúc đối phương còn đang sững sờ, Thụy Âm chợt tiếp cận ngay bên cạnh, xoay người, đồng dạng sững sờ nhìn Vân Kích Huyền. “Thật là thụ tinh huynh a.” Oa oa, như vậy thật là khủng khiếp a. Chờ một chút... Vì sao thụ tinh ca ca muốn giết mình ? Lê nào hắn đối ý, muốn ăn y ? (Uy uy, người là thất lễ vì không nói tên với hắn a.)

Vân Kịch Huyền trợn trừng mắt nhìn khuôn mặt Thụy Âm, sao lại là nữ tử kia ? Chờ một chút... Đối phương cho tới bây giờ cũng chưa hề nói là nữ đi, có thể là mình tự nhận sai thôi.. Tuy rằng thấy cổ trung đối phương rất nhỏ, nhưng thực sự có hầu kết, vân kích huyền phải thừa nhận, trước mặt mình thực sự là một nam hài. Hắn nhìn trên dưới Thụy Âm một chút, càng nhìn nhiều thì sắc mặt lại càng lạnh xuống. “Người là hoàng đế ?”

“Ân, xem như là thế.” Chỉ có thân thể là của hoàng đế thôi.

Giận tái mặt, đem toàn bộ cảm giác thật tốt y đối với mình không lâu kia lôi ra khỏi óc, vừa nghĩ đến cứ như vậy mà phải đối với một người mình có thiện cảm tâm tình lại xấu đi. Giờ kiểm lên một lần nữa hướng Thụy Âm. “Như vậy rất đáng tiếc, nếu như người hài nữ nhi, có thể người đã không chết.” Ngay cả chính mình lúc trước cũng có cảm tình rất tốt với y, thảo nào cầu hoàng đế kia lại có khả năng mê hoặc một Vân Kịch Tiêu đơn thuần. (Đơn thuần ? Người khẳng định ? !)

“Người muốn giết ta ?” Tuy rằng khiếp sợ, nhưng trên mặt lại không mấy may sợ hãi, cứ như nhìn nhìn thẳng vào Vân Kịch Huyền, một lòng cho rằng đối phương đang nói đùa.

Vân Kịch Huyền tinh tế quan sát song nhãn Thụy Âm, muốn phát hiện trong đôi mắt kia một tia khiếp đảm sợ hãi, thế nhưng lại khiến hắn thất vọng, cặp mắt tròn vo cùng đồng tử đơn thuần, chỉ có kinh ngạc, cùng với nét mặt không tin được. “Người không tin ?” Chết tiệt, vì sao thấy cặp mắt không có một tia tạp chất kia, hắn hạ thủ không được. Nếu như trong ánh mắt kia có một điểm chùn bước, vậy hắn có thể không do dự giết chết tên tham sống sợ chết này, nhưng vì sao, vì sao cặp mắt kia vô cùng thuần khiết.

“Ân... Cũng không phải không tin đâu... Chỉ là thụ tinh huynh, vừa rồi chúng ta không phải còn trò chuyện rất tốt đó sao ?” Thực sự một chút cũng không nghĩ ra, người kia tốt với mình như vậy lại có sát ý với mình.

“Bởi vì người khiến Kịch Tiêu yêu người, bởi vì người là nam nhân, cho nên người đáng chết.”

“!” Cứ như vậy. cho nên muốn giết ta ?! Như vậy có phần rất ngang ngược đi. “Cũng không phải ta buộc tên kia yêu ta. Người có thấy ta dùng dao để đánh hắn, uy hiếp hắn ‘yêu gia, nếu không gia thịt người không ? Tâm ý từ trong người hắn sinh ra, hắn yêu, ta có biện pháp gì a. Không thể để ta đem tâm ý của hắn mổ xẻ ra, dùng chân giẫm lên, vừa giẫm vừa chửi ‘người còn yêu ta, còn thương ta ?’ chờ trái tim kia nói không thương ta, sẽ đem tâm trả lại cho hắn ?! Còn có, ta không muốn là nam nhân. Hiện tại không phải ta rất khó khăn để nói một tiếng ‘NND, gia không nên làm nam nhân. Gia muốn làm một nữ nhân có thân hình uyển chuyển như rắn nước.’, vậy ta thực sự sẽ biến thành nữ nhân, đúng không. Thụ tinh huynh. Người muốn giết ta hẳn là có lý do hết sức thích hợp a...”

Vân Kịch Huyền nghe Thụy Âm thao thao bất tuyệt, sững sốt vô cùng. Mấy thứ này làm sao hoàng đế có thể nhanh mồm nhanh miệng như thế a ? Sai... Người trước mắt này không phải cầu hoàng đế, mà từ đến từ tương lai... Thật sự rất có mồm miệng. “Người nói rất có đạo lý.”

“Đúng chứ.” Xoa xoa cái trán, xem ra đối phương không để những gì mình nói vào tai.

“Đáng tiếc ta không muốn nghe.” Sắc mặt bình tĩnh tới gần Thụy Âm, ngay cả sát khí trong mắt Thụy Âm thì người không biết võ công cũng nhìn ra được. Sợ a, mau sợ ta a. Không phải ta không cách nào giết người. Vân Kịch Huyền chăm chú nhìn đồng tử Thụy Âm, mong thấy được một chút sợ hãi, nhưng rốt cuộc vẫn khiến hắn thất vọng.

“Đáng ghét, lãng phí nhiều nước bọt cho người như vậy, vậy mà không nghe vào chút nào. Người muốn chọc giận chết ta a.” Quen thói đánh một cước vào đầu Vân Kịch Huyền, mở ra song chưởng, không còn vẻ mặt anh hùng rơm rứa mà trở lại bộ dạng tiêu sái bình thường. “Ta không chơi. Giết đi. Muốn giết thì giết đi a.” Cho dù thân thể này không phải của mình. Bị chém loạn thất bát tao cũng không phải chuyện của mình, cùng lắm thì đến lúc đó linh hồn sẽ tìm một thân thể khác. Chờ một chút... Sai. “Chờ một chút. Người muốn chém thì nghìn vạn lần không được nói trước với ta. Thỉnh lúc ta bất tri bất giác mà chém một đao, nếu không sẽ rất đau đó.” Chết là chuyện nhỏ, đau mới là chuyện lớn.

“Người...” Nhìn đối phương mang hình dạng mặc người xâm phạm, Vân Kịch Huyền giờ kiểm lên nhưng không thể chém xuống. Vì sao, người trước mắt, cùng người lúc trước vứt bỏ Kịch Dạ trốn đi nhất gan vô cùng không giống nhau ? Vì sao, quyết tâm của mình lại dao động.

Thụy Âm đột nhiên giật mình một cái, cả người run lên. “Tối rồi.” Y đột nhiên vội vã kéo tay Vân Kịch Huyền hướng phòng mình chui xuống, nhìn bình phong, cái này như thể trong suốt a, lắc đầu, lại chân nọ đá tay kia dạo qua một vòng, cuối cùng tâm mắt dừng lại trên tủ quần áo. “Người mau tới đây.” Mở cửa tủ, ôm y phục bên trong ném xuống long sàng, không chờ đối phương đồng ý, trực tiếp đem Vân Kịch Huyền ném vào bên trong rồi đóng lại.

“Người ?” Có chút không hiểu rõ hành động của y, Vân Kịch Huyền cứ thế này bị Thụy Âm nhét vào ngoài y bên trong tủ quần áo.

“Xuyt. Kịch Tiêu tới. Người không muốn để Kịch Tiêu thấy hình dạng tiểu thúc hẩn giết người đi.” Để ngón trở đặt trên môi, làm tư thế xuyt, liền đem cửa tủ đóng lại. Đương nhiên, y rất cẩn thận lưu lại một khe thở tránh trường hợp đối phương tắc thở mà đứt.

Vân Kịch Huyền thân thể to lớn nằm trong tủ quần áo, có chút bất mãn với không gian chật hẹp, nhưng hiện nay hẩn không rảnh quan tâm điều này. “Kịch Tiêu tới ?” Bản thân hẩn làm sao lại hoàn toàn không cảm giác được khí tức của Kịch Tiêu ?

Thụy Âm khẩn trương nhìn bốn phía xem có hay không còn lại dấu vết, sau khi xác định không có sơ hở liền ngồi lên ghế. Ghế ngồi đã không còn hơi ấm, cửa bị đập ra thô bạo. “Tiểu Âm Âm ~” Vân Kịch Tiêu xuất hiện cùng vô số hoa lớn hoa nhỏ nhẹ nhàng đến bên cạnh, hướng Thụy Âm đánh tới. “Tiểu Âm Âm a ~ Nhân gia rất nhớ người đó nha ~ Mỗi lần nhân gia đều ăn không ngon ~ lại đây nhân gia hảo hảo ôm một cái đi ~”

Vân Kịch Huyền nhẩn nhẹn muốn dùng giấy hung hăng đập vào đầu tên tiểu tử láo toét kia (không có biện pháp, mỗi khi tên kia trả vờ khả ái, tiểu huyền lại nhẩn không được muốn tẩn hẩn), lẳng lặng từ khe nhỏ thừa ra nhìn tình hình bên ngoài, trong lòng không khỏi cảm thấy bội phục Thụy Âm, không nghĩ tới hoàng đế kia vậy mà lại thực sự thuần phục được Kịch Tiêu.

“Ân ?” Khi cách Thụy Âm chưa đến một cánh tay, Vân Kịch Tiêu đột nhiên cau mày ngừng lại, mũi người ngửi một chút, nhìn một lượt gian phòng.

“Sao, làm sao vậy ?” Thụy Âm khẩn trương ngăn trở tầm mắt của Vân Kịch Tiêu, phòng ngừa đối phương tiến thêm một bước lại làm ra chuyện gì mà ai cũng biết.

“Ta ngửi thấy một mùi rất thối...” Xung quanh lông mày Vân Kịch Tiêu càng ngày nhíu càng chặt, không sai, đó là mùi vị của tiểu thúc.

“Người ảo giác a. Ha ha ha.” Xấu hổ cười cười, mùi khó ngửi ? Y thế nào vẫn chưa ngửi thấy ? Chỉ ngửi thấy một chỗ hương của hoa. Để dời lực chú ý của đối phương, Thụy Âm cầm bánh điểm tâm trên bàn đưa đến bên mép Vân Kịch Tiêu. “Kịch tiêu, người đói bụng chưa, a – “

Vân Kịch Tiêu nhíu chặt lông mày chậm rãi cúi đầu, nhìn bánh điểm tâm bên miệng, lại chậm rãi quay lại nhìn Thụy Âm, đồng tử đem kịt nhìn không ra một tia cảm tình, Thụy Âm bị nhìn chòng chọc như kim chọc vào thịt lại một trận run run. “Làm sao vậy ? Nhìn ta làm gì ? Mau ăn a.”

Vân Kịch Tiêu vẫn như cũ chăm chú nhìn chằm chằm Thụy Âm, không nói gì, dần dần, khóe miệng bắt đầu lơ đãng gợn lên, càng ngày càng quá mức, thẳng bên tai, trong phòng thoáng cái bị màu sắc phấn hồng bông bông tràn ngập. “Tiểu Âm Âm lần đầu tiên uy ta ăn a ~” Hạnh phúc mà một ngụm đã nuốt trọn đồ ăn trên tay Thụy Âm, còn mưu đồ giống như cún con liếm liếm ngón tay đối phương.

“Uy, tay ta không thể ăn...” Nói còn chưa dứt lời đã bị Vân Kịch Tiêu gắt gao ôm vào trong ngực. Dùng một tay ôm vai Thụy Âm, tay kia nâng cằm Thụy Âm, khiến hai người nhìn thẳng vào nhau. “Tiểu Âm Âm, người hẩn là chưa quên lời hứa của người a.”

Không đợi Thụy Âm mở miệng thì vân kịch tiêu đã hôn lên môi Thụy Âm thật sâu. Thụy Âm thoáng cái cứng đờ người, uy uy uy, ta van người đại ca, tiểu thúc của người còn ở phía sau nhìn a. A a. Đừng đem lưỡi người vào miệng ta a. Phi phi phi, nước bọt đều chảy vào hết rồi. A, đừng có cố sức hấp đầu lưỡi ta a, đau quá đi a.

Dùng tay ôn nhu phủ lên gương mặt Thụy Âm, coi như không thấy đối phương giãy dụa, tự cố tự địa liếm môi.

Vân Kịch Huyền trềnh lớn mắt, ngây ngẩn nhìn cảnh tượng trước mắt, cái này là hôn môi sao... Đúng chứ... Vì sao hân lại khó như thế vậy... Là bởi vì Kịch Tiêu hôn nam nhân ? Không... Sai... Cảm giác trước đây không iống nhau... Vì sao ? Loại cảm giác ngực vô cùng đau này là chuyện quái gì ?

Buông ra khuôn mặt đỏ ửng, Thụy Âm khí tức không thuận, cắn cắn dục dục ôm lấy, giống như ôm lấy một thứ trân bảo, vân kích tiêu tựa đầu gối lên vai Thụy Âm hạnh phúc nở nụ cười. “Tiểu âm âm, làm sao bây giờ... Ta thực sự rất yêu người a...”

Thấy dáng tươi cười của Vân Kịch Tiêu, kiểm trong tay Vân Kịch Huyền rơi xuống, trong trí nhớ, Kịch Tiêu hân chưa bao giờ cười đến hạnh phúc như thế... Dù cho là khi sinh thần được cái gì đó, hân cũng không cười hạnh phúc đến vậy. Hân cùng hoàng đế kia xa nhau, thực sự đúng không ? Khi xa nhau, Kịch Tiêu thực sự sẽ vui sướng sao ? Kịch Dạ, ta nên làm cái gì bây giờ ? Cuối cùng người đối với ra dạn dỏ là cái gì. Trong đầu hiện ra khuôn mặt của Vân Kịch Dạ, môi hân giật giật.

Nghe thấy bên trong tử quần áo phát ra âm thanh, vân kích tiêu lập tức ngừng đầu, con mắt mị lên. “Ai.”

“Không có ai không có ai.” Thụy Âm vội vàng xua tay. “Đại khái là một con chuột ấy mà. “

“Chuột ?” Vân Kịch Tiêu nhìn Thụy Âm, lặp lại một lần, âm lượng cũng hơi cao lên. “Chuột ?! Phòng của người có chuột ?”

Thụy Âm lo lắng Vân Kịch Tiêu sẽ giải bộ anh hùng rơm bắt chuột, liền mạng xua tay, “Ta không sợ chuột. Người không cần giúp ta bắt.”

Lông mày Vân Kịch Tiêu xoắn lại với nhau. “Tiểu Âm Âm người không sợ chuột ?”

“Ân ân.”

Sau một khắc, Vân Kịch Tiêu chạy ra ngoài cửa, đem cửa cận thận đóng lại, lại mở, lộ ra một cái đầu. “Kia thật tốt quá, Tiểu Âm Âm, người mau bắt con chuột kia ném ra ngoài. Không nên lười biếng a.” Nói xong lại chăm chú đóng cửa lại, giống như một con cún trung thành ngồi chồm hổm ngoài nữa.

Ừ ừ cạc cạc nhìn Vân Kịch Tiêu đột nhiên lao ra, gãi gãi đầu, luôn luôn không thể hiểu được hành động của người kia. Thụy Âm đi tới bên cạnh tử quần áo, quay đầu lại nhìn đại môn một chút, nhẹ nhàng mở ra tử quần áo. “Ra đi, bắt quá đi nhẹ thôi, Kịch Tiêu còn đang ngoài cửa.”

Vân Kịch Huyền ngồi trong tử quần áo, không động đậy, tay ôm lấy đầu, cắn chặt môi. Hân nghĩ, vừa thấy dáng tươi cười của kích tiêu, hân nghĩ tới điều gì đó nhưng nghĩ không ra, dù cho di ngôn của Kịch Dạ. Không đúng “Hảo hảo dạy dỗ Kịch Tiêu“, cũng không phải “Phải sống, thay ta báo thù“, mà là “Không cần lo gì cả, chỉ cần các người hạnh phúc“. “Đúng vậy... Kịch Dạ, Không cần lo gì cả, chỉ cần hạnh phúc là tốt rồi... Đúng không ?” Buông tay, nhìn về phía gương mặt lo lắng của Thụy Âm, vươn tay sờ sờ khuôn mặt Thụy Âm, nở nụ cười. “Khiến người lo lắng ?” Đúng vậy, thế tục là cái gì, trước đây đã trải qua cái gì, vì sao phải trầm mê trong vết thương quá khứ. Người trước mặt không phải người kia, nên như là Âm, sẽ không khiến lịch sử tái diễn...

Người kia đột nhiên nhìn mình ôn nhu như thế, bắt quá lại khiến Thụy Âm như gặp được thần, phản ứng thật nhanh. “Tử quần áo hảo thần kỳ a... Cư nhiên có thể biến đổi tính cách...”

“Ta tóm người.” Vân Kịch Tiêu ngồi xổm bên ngoài càng nghĩ càng không thích hợp, vì sao trong phòng hoàng thượng lại có chuột a. Rốt cuộc hân một cước đá văng đại môn lại thấy tiểu thúc của hân ngồi trong tử quần áo sắc mặt mị mị (?) đưa tay động thủ động cước với bảo bối của hân, tiểu nhân vô sỉ a ~ “A a ~ Người nữa đem trốn trong tử quần áo của Tiểu Âm Âm làm gì. Đóng tư tưởng củ chuối của người đều hướng ta mà tới. Ngay cả không khí xung quanh đều biến thành sắc khí hèn mọn a ~ a.” Vân Kịch Tiêu ăn vạ giữa chừng thì đột nhiên bị kiểm của Vân Kịch Huyền ném ra đập vỡ đầu, lúc này mới an tĩnh lại.

Vân Kịch Huyền không nhanh không chậm ra khỏi tử quần áo, ưu nhã sửa sang lại y phục, nhìn về phía người kia ủy ủy khuất khuất trốn trau Thụy Âm. “Kịch Tiêu, cùng Âm một chỗ, rất thích sao ?”

“Thích vô cùng.” Ôm chặt lấy Thụy Âm, phòng ngừa sắc lang trước mặt câu dẫn bảo bối.

“Kịch Tiêu... Tiểu thúc không phản đối người cùng Âm một chỗ.” Nhặt kiểm bên chân Vân Kịch Tiêu, mang vào trong thắt lưng.

“Ồ ?” Vân Kịch Tiêu ngây ngẩn nhìn Vân Kịch Huyền, không biết người kia đã bị cái gì kích động, tính tình đại biến. Lẽ nào hôm nay có mưa hồng sắc ?

“Bất quá, Kịch Tiêu, nam nhân thực sự tốt như vậy sao ?” Buồn cười nhìn miệng người kia mở lớn, lại nhìn không được muốn đùa hân.

“Nam nhân bất hảo, chỉ có Tiểu Âm Âm hảo.”

“Ta cũng cho rằng như thế nha.” Trước phản ứng của vân kích tiêu, nắm cằm Thụy Âm hôn một cái. “Ân ân, quả nhiên là mùi vị của Âm.”

“A !!” Thụy Âm còn chưa kịp phản ứng, Vân Kịch Tiêu đã đứng bật dậy kêu lên như bị chọc tiết, cả người trở nên tái xanh, run run vươn tay chỉ vào Vân Kịch Huyền còn đang xoa xoa môi, là chã – chực khóc.

“Âm, đừng quên ngày mai chúng ta phải hẹn hò a. Trước mặt người ta không phải Vân Kịch Huyền, mà thụ tinh huynh.” Hường Thụy Âm phát phát tay, không để ý tới người kia khóc lóc nước mắt nước mũi bắn tèm lem liều dạng dính chặt lấy Thụy Âm sống chết giúp y trừ bỏ mùi của cái thứ kia, Vân Kịch Huyền thoải mái đi ra đại môn, tiêu thất trong bóng đêm.

“555, Tiểu Âm Âm. Cái gì là thụ tinh huynh. Vì sao các người buổi tối còn hẹn hò. 555, Tiểu Âm Âm, rốt cuộc lúc ta không ở đây đã xảy ra chuyện gì ~ 555 Ôm lấy Thụy Âm mà khóc như nữ tử bị phụ bạc. “Người không thể có lỗi với nhân gia a ~ Tiểu Âm Âm người không nên ba tường a ~ nếu không cả nhà nhân gia dù mạnh mẽ cũng sẽ thương tâm đến chết a ~ người xem, Tiểu Âm Âm, ngay cả ánh trăng cũng thay nhân gia ủy khuất, hôm nay không có xuất hiện a.”

“Đáng giận, Vân Kịch Huyền, người có đi thì tốt xấu gì cũng phải mang cái tiểu đồng tây này đi cùng a ~” Vân Kịch Tiêu trong lòng hò hét không ngừng.

Lúc này, trong phủ tướng quân của Lệ Lãm Sát, trong phủ thượng thư Thạch Dục Lam, Lục Li cùng Thôi Ngôi trong cung, khách nhân Hỏa Da Tác đều giật mình, ác hàn. Mùi vị đạo ác hàn lớn không thể tưởng tượng nổi. Điềm xấu. Năm người, không hẹn mà cùng bật dậy từ trên giường. “Có địch nhân... Sát.” Sát khí tràn ngập khắp hoàng thành.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

“Ba tấc” Vân Kịch Tiêu đột nhiên mở mắt, nhìn trần giường, hoa văn thực xa lạ, không phải giường của Tiểu Âm Âm a... Thực thất vọng, vốn đang hy vọng Tiểu Âm Âm ngọt ngào hôn đánh thức mình... Thở dài, nghiêng đầu, vừa thoáng nhìn người ngồi bên cạnh, mắt lập tức mở to thật to, sau đó nhanh như chớp quay đầu, nhắm chặt mắt giả vờ ngủ, “Cái gì cũng chưa thấy, cái gì cũng chưa thấy... Nhắm mắt làm ngơ...”

Vân Kịch Huyền ngồi bên cạnh, đầu tiên là khiếp sợ nhìn Vân Kịch Tiêu vốn đã ngừng thở đột nhiên mở mắt, sau nhìn đôi mắt linh động kia, kinh hỉ đến mức suýt nữa cười lớn, nguyên lai tiểu tử này không có việc gì a! Nhưng lại thấy Vân Kịch Tiêu tựa hồ thực thất vọng thở dài, sau khi quay đầu nhìn về phía mình thì vẻ mặt cứ như bị sét đánh trúng, lập tức nhắm mắt lại làm bộ như không thấy mình, giả vờ ngủ, Vân Kịch Huyền bốc hỏa. Được lắm tiểu tử, uống công ta lo lắng cho người! Gia hỏa không lương tâm! Càng nghĩ càng tức, Vân Kịch Huyền lấy giày hung hăng đập vào đầu cái người đang giả bộ ngủ kia.

“Oa oa! Người giết người a!” Vân Kịch Tiêu ôm đầu bị đánh đau, nước mắt lưng tròng ngồi dậy, “Người sao có thể đối xử với nhân gia nhẫn tâm như vậy, nhân gia tốt xấu gì cũng là chất tử của người. Tiểu sàng (giường nhỏ) a, ủy khuất cho người rồi! Hân tức giận liên lụy đến người!” Ủy khuất chỉ vào trên một khe nứt nhỏ trên giường.

Thấy Vân Kịch Tiêu vẫn như ngày xưa, tảng đá đè nặng trong lòng Vân Kịch Huyền cũng có thể bỏ xuống, tuy nhiên không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mặc kệ ra sao, ít nhất Vân Kịch Tiêu còn sống là

được rồi, chẳng qua... Tiểu tử này tựa hồ vết sẹo đã lành liền quên mất đau đớn... “Trang khả ái, làm nũng... Bốn nghìn lượng...”

“...” Lập tức Vân Kịch Tiêu nước mắt toàn bộ khô ráo, bày ra tối nghiêm túc biểu tình, chỉnh lại tư thế đoạn chính nhất, hỏi bằng giọng vô cùng bình tĩnh, “Xin hỏi trong ngân sách của ta còn bao nhiêu tiền?”

“Âm bốn vạn lượng.” Vân Kịch Huyền đến ghé ngồi, vừa uống trà vừa nhìn Vân Kịch Tiêu, “Ngân sách của người đã thiếu hụt từ lâu.”

“Oa oa! Người đừng bức ta a~~” Vân Kịch Tiêu ôm đầu, thương tâm vì hầu bao trống rỗng của mình mà khóc rống, “Chớ cùng dứt giậu a~~ từ từ... Cậu...” Nói đến cậu tự nhiên lại nhớ tới Lệ Lẫm Sát (Uy uy, Tiểu Vân Vân, người thực quá phận nga), “A, tiểu thúc, Tiểu Âm Âm đâu? Hẳn chắc cũng đã tỉnh.”

Chậm rãi đặt chén trà lên bàn, lẳng lặng nhìn Vân Kịch Tiêu đang bước xuống giường, “Yên tâm, ta không hề chạm đến một cọng tóc của hôn quân, hẳn đang ở trong cung.”

Vừa nghe Thụy Âm không có việc gì, Vân Kịch Tiêu nhanh bước đến cửa, muốn nhanh chóng gấp bảo bối Tiểu Âm Âm, Tiểu Âm Âm đã nói, chỉ cần không tưởng hấn, mình có thể hôn hấn~(Hình như không phải nha...)

Chén trà bay sượt qua chóp mũi Vân Kịch Tiêu, ghim chặt trên vách tường (thần kì a, chén trà va vào tường mà không vỡ (_ _!!)), “Còn muốn chạy?”

Vân Kịch Tiêu quay đầu, ánh mắt nghiêm túc, “Người muốn gì nữa?”

Vân Kịch Huyền không nhìn đôi mắt âm lãnh kia, chậm rãi buông chén trà, chỉnh lại y phục, đoạn đoạn chính chính ngồi, diện vô biểu tình nhìn Vân Kịch Tiêu đang tỏ vẻ cảnh giác trước mặt, “Còn không nói hết chân tướng cho ta?”

“Thiết, sớm nói người muốn biết chân tướng là được!” Vừa nghe Vân Kịch Huyền không phải muốn cản trở mình đi gặp Thụy Âm, Vân Kịch Tiêu bay tới, dán chặt vào Vân Kịch Huyền, chung quanh lại bắt đầu xuất hiện bong bóng hồng sắc lượn lờ.

Vân Kịch Huyền mắt lạnh nhìn không khí toàn là màu hồng khiến mình ghê tởm không chỉ một lần, nhàn nhạt nói, “Hai nghìn lượng...”

Vân Kịch Tiêu vội vàng ngồi lại đoạn chính, mắt nhìn thẳng, từng chữ từng chữ rõ ràng giải thích mọi chuyện, “Kỳ thực Hoàng Đế kia đã chết, cho nên nhiệm vụ lần trước không thể nói ta không hoàn thành, người phải chia thật nhiều tiền cho ta, bởi vì ta đã hoàn thành nhiệm vụ một cách vô cùng xuất sắc, đem Hoàng Đế kia một lần là giết chết...” Lao lao thao thao, lao lao thao thao.

Vân Kịch Huyền tay chống cằm, nâng đầu, neho mắt nhìn tiểu tử trước mắt thao thao bất tuyệt này giờ mà vẫn chưa thấy trọng điểm đâu, thờ ơ nói một câu, “Bốn nghìn lượng...”

“A! Cho nên nói, Hoàng Đế hiện tại không phải là Hoàng Đế trước kia, Hoàng Đế hiện tại đến từ tương lai rất xa.” Vân Kịch Tiêu lập tức nói ngay vào trọng điểm, “Lần này lão cha Tiểu Âm Âm muốn xem mặt nhân phụ (chồng) của Tiểu Âm Âm, cho nên liền đem ta mang đến tương lai.”

“Nhân phụ?” Vân Kịch Huyền bật cười, “Cả hai người?”

“...Lệ Lẫm Sát là ngoài ý muốn...” Vân Kịch Tiêu khó chịu, “Nói xong rồi, ta có thể đi chưa? Không cho ta đi, ta cũng sẽ đi.”

Nhìn ánh mắt Vân Kịch Tiêu, Vân Kịch Huyền nhấn mạnh từng chữ hỏi, “Yêu, hấn, sao?”

“Tiểu thúc, không phải ta đã nói rồi, người hỏi lại làm gì?!” Vân Kịch Tiêu không kiên nhẫn trả lời, “Yêu hấn yêu hấn yêu tử hấn!”

“Thực yêu?”

“Phi thường yêu!”

“Yêu tử hấn?”

“Yêu đến tận xương tủy!”

“Vậy...” Vân Kịch Huyền đột nhiên im lặng một hồi, rồi trầm giọng, “Vạn nhất có một ngày, hắn thực sự chết?”

“Ta sẽ khiến cho toàn bộ thế giới này chôn cùng hắn.” Vân Kịch Tiêu kiên định nhìn Vân Kịch Huyền, không chút do dự đẩy cửa đi ra ngoài, “Tiểu thúc, cho nên người đừng có ý nghĩ làm tổn thương hắn nữa.”

“Còn vấn đề cuối cùng.” Vân Kịch Huyền đứng lên, đi đến sau lưng Vân Kịch Tiêu, nhẹ giọng hỏi, “Hắn yêu người không?”

Vân Kịch Tiêu không nói gì, cúi đầu.

“Yêu chứ?” Vân Kịch Huyền tiếp tục nhẹ giọng truy vấn.

Hồi lâu sau, Vân Kịch Tiêu ngẩng đầu, nhìn xa xăm, trong đôi mắt đen là tự tin tràn đầy, “Ta sẽ làm hắn yêu ta!” Nói xong, rất nhanh biến mất khỏi tầm nhìn của Vân Kịch Huyền.

Vân Kịch Huyền tựa vào khung cửa, nhìn về hướng Vân Kịch Tiêu biến mất, “Ngốc tiểu tử, thực như vậy yêu hắn sao, nam nhân yêu thượng nam nhân... Kịch Dạ cũng là như vậy mới chết... Nhưng nếu giết Hoàng Đế kia, như vậy sẽ cùng Kịch Tiêu trở mặt thành thù...”

“Phó Cung Chủ.” Hữu Hộ Pháp từ trên xà nhà nhảy xuống, quỳ một gối bên chân Vân Kịch Huyền, “Phó Cung Chủ, người vì sao không thử đi nhìn xem Hoàng Đế kia, nếu người thấy hắn không hợp ý người, đến lúc đó chúng ta dùng kế chia rẽ Cung Chủ với Hoàng Đế cũng không muộn.”

“Cho dù hợp ý ta thì sao?” Lạnh lùng nhìn người dưới chân, “Ta phải đem Kịch Tiêu tặng cho một nam nhân? Thôi được rồi, tạm nghe người, đi nhìn xem Hoàng Đế kia thử, trước mắt cũng không có biện pháp nào khác.” Vân Kịch Huyền cầm lấy cung trên bàn, mang kiếm vào dây lưng, bước đến cửa, “Chúng ta phải đến hoàng cung trước Kịch Tiêu, Hữu Hộ Pháp, đi tìm xem có đường tắt không.”

“Thuộc hạ rõ.” Hữu Hộ Pháp gật đầu, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Vân Kịch Huyền nhẹ nhàng kéo dây cung, nhìn về hướng hoàng cung, “Hoàng Đế không phải Hoàng Đế, người rốt cuộc làm sao hấp dẫn Kịch Tiêu?...” (là Kịch Tiêu tự mình bị hấp dẫn nha)

×××××

“Sự tình chính là như vậy.” Sau khi giải thích mọi chuyện cho Thạch Dục Lam, Lệ Lãm Sát đứng lên, đi đến cạnh cửa, chuẩn bị ra ngoài.

“Nguyên lai Âm Âm đến từ tương lai a...” Thạch Dục Lam nhú mày, nhìn ngọn nến lay động trước mặt, “Tá Thi Hoàn Hồn, thật đúng là không thể tin được... Đúng rồi.” Thạch Dục Lam bỗng ngẩng đầu, nhìn Lệ Lãm Sát đang mở cửa, bất động thanh sắc, ném sáo ngọc trong tay hướng về phía lưng Lệ Lãm Sát, “Muốn đi đâu?!”

Chộp lấy sáo ngọc bay tới dễ như trở bàn tay, Lệ Lãm Sát ném trở về, “Không cần người quản.”

“Muốn đến phòng Âm Âm sao?” Hỏa Da Tác đến bên cạnh Lệ Lãm Sát, nhét vào trong tay Lệ Lãm Sát một đoá hoa hồng, “Ta không cho phép nga, người cứ nghĩ đoá hoa xinh đẹp này là Âm Âm đi.”

Lạnh lùng đem đoá hoa hồng nhét trở lại vào miệng Hỏa Da Tác, Lệ Lãm Sát trừng mắt, tiếp tục đi.

“Các vị!!” Lục Li cùng Thôi Ngôi thở hồng hộc từ đầu chạy tới, vọt đến trước mặt Lệ Lãm Sát, không ngừng thở lấy hơi, “Các người... Các người có thấy Âm Âm không?”

“Âm Âm làm sao vậy?” Thạch Dục Lam, Hỏa Da Tác cùng Lệ Lãm Sát đồng loạt khấn trương vây quanh hai huynh đệ, sẽ không lại xảy ra chuyện chứ! Chúng ta mới rời khỏi Âm Âm không đến một canh giờ a!

“Hắn vừa mới bỏ hai chúng ta, ôm một đồng đồ ăn chạy đâu mất tiêu.”

Nghe nói như thế, Thạch Dục Lam hiểu được cười cười, “Các người lại liếm thức ăn trên miệng hắn chứ gì!”

Hai huynh đệ không nói gì, coi như thừa nhận.

“Cho nên a, không cần gấp, đậu hủ nóng không thể nóng vội mà ăn được.” Tuy là đối với hai huynh đệ nói, nhưng người bên ngoài rõ ràng cảm giác được, Thạch Dục Lam là đang chỉ cây đậu mà mắng cây hờ. Lệ Lãm Sát nghiêm mặt, không thèm để ý, đi tiếp.

“Lãm Sát, đi đâu vậy?” Thạch Dục Lam cười hỏi.

“Buổi tối thực lạnh.” Hỏi một đằng trả lời một nẻo, Lệ Lãm Sát cũng không quay đầu lại, biến mất ở góc hành lang.

“Ha ha, chính mình cũng mặc không ít y phục mà.” Thạch Dục Lam cười lắc lắc đầu, hướng bên cạnh ba người vỗ vỗ tay, “Tốt lắm, chúng ta nhanh đi tìm Âm Âm thôi, đừng để mặt bằng kia tìm được trước nga, bằng không Âm Âm thực sẽ bị đông chết.”

“Đã biết!” Ba người gật đầu, lập tức chạy đi theo ba hướng khác nhau.

Nói tới Thụy Âm, thật sự chịu không nổi hai huynh đệ một người một ngụm liếm thức ăn trên miệng hần, muốn ăn thì ăn trong đĩa đầy đủ hơn a, để làm chi cứ ăn trên miệng mình, không thể nhịn nữa, không cần nhịn nữa, Thụy Âm đã nhẫn tới cực hạn liền ôm một đồng điểm tâm, chạy vòng vèo quanh hoàng cung, cuối cùng đã thoát được hai cái đuôi kia. Chỉnh lại bộ quần áo mặc khá thoải mái trước kia mua ở ngoài cung, ôm điểm tâm ngồi xuống gốc cây, sơ sài buộc lại tóc, liền đem toàn bộ lực chú ý phóng tới cao điểm trước mặt, “Hô hô~ thủy tinh bao~ a a, còn có bánh hoa quế~ ăn~ còn có thân yêu hoa đào tô~” Thụy Âm hạnh phúc thật sâu hít vào một hơi, chôn đầu vào trong đồng điểm tâm.

Vân Kích Huyền ngồi trên nhánh cây nhìn cái người phía dưới từ nãy đến giờ cứ nhìn chăm chăm mấy thứ điểm tâm trong lòng ngực, hai mắt lờ lờ tỏa sáng, thực khả ái, cảm giác giống như con mèo nhỏ. . . Vân Kích Huyền nhìn nhìn quần áo Thụy Âm, phát hiện không phải quan phục, “Chẳng lẽ là một tiểu tặc? Một nữ hài tử mà lại nữ phần nam trang đến hoàng cung ăn vụng sao?” (. . . Nữ hài tử. . . Tiểu Huyền à, bộ người không thấy phía trước của người ta bằng phẳng hả. . . Mà đích xác thân thể của Thụy Âm hiện tại phân không rõ nam nữ. . .)

Kỳ thực Vân Kích Huyền chưa từng chân chính gặp Thụy Âm, nên cũng không nhận ra hần. Lần đầu tiên nhìn thấy Thụy Âm là lần lên vào cung đêm trước, chính là lần phát hiện Thụy Âm và Vân Kích Tiêu ngủ cùng nhau, nhưng khi đó Thụy Âm lại bị Vân Kích Tiêu ôm chặt trong lòng ngực, không thấy được mặt hần, lần thứ hai chính là ở dạ yến chào đón Hỏa Da Tác, lúc ấy đêm đã khuya, hơn nữa khoảng cách xa cùng yên hỏa ngũ quang thấp sắc (khói lửa nhiều màu), cũng không thấy rõ.

“Oa oa oa ~ ăn ngon!” Thức ăn rất hợp khẩu vị, Thụy Âm vẻ mặt hạnh phúc nhắm hai mắt lại, chậm rãi ngửa đầu ra sau. Bình thường những lúc thế này đều có hai huynh đệ đỡ lấy hần, nhưng lần này. . . Đầu Thụy Âm đụng vào thân cây đau điếng. . . (777, ai cho người dám bỏ rơi hai tiểu công a ~ tự làm bậy không thể sống nga.) “Đau. . .” Nhe răng trợn mắt xoa xoa cái ót, Thụy Âm nén giận trừng mắt nhìn cái cây, “Cho dù ta có đụng người, người cũng đừng để ta biết là ta đã đụng a! Rất đau có biết hay không?!”

“Phác cáp cáp cáp cáp!” Vân Kích Huyền thật sự không thể tin có người lại đối với một cái cây mà oán giận a, nhịn không được cười lớn. Thật là hảo thú vị a! Không nghĩ tới lại gặp được một nữ hài thú vị như vậy! Chờ sau khi gặp Hoàng Đế, liền đem hài tử này mang về cung đi.

“Ai ở trên đó?!” Đột nhiên nghe được tiếng cười, Thụy Âm khần trương ngẩng đầu, lại phát hiện một mặt màu tím ở phía trên phiêu hạ, sợ tới mức nhắm hai mắt lại, “Thiên linh linh địa linh linh, ta biết đụng một cái cây cổ thụ trăm năm là không đúng rồi, đừng cho Thụ Tinh đi ra a ~ ta nhận sai không được sao?!”

“Người sợ ta?” Vân Kích Huyền nhìn người đột nhiên nhắm chặt hai mắt còn không ngừng thì thào tự nói cái gì kia, nghĩ muốn đùa đùa hần một chút. Thực thần kỳ nga, lần đầu tiên cảm thấy hứng thú với một người mà không phải là Vân Kích Tiêu. . . “Bất quá. . . Ta có điểm đối bụng. . .”

Vừa nghe người ta nói đối bụng, Thụy Âm lập tức liền tưởng tới trang bìa một tờ báo in đậm dòng chữ “Đêm qua, một nam hài dưới tàng cây bị một Thụ Tinh đói khát ăn mất, cho nên, cảnh báo cho mọi người, cần phải có trách nhiệm bảo vệ cây cối”, “Không cần a ~ ta không muốn làm bằng chứng sống để tuyên truyền cho người khác a ~” quay đầu ôm thân cây khóc rống, “Thụ gia gia, ta sai lầm rồi ~ ngài làm cho Thụ Tinh của ngài trở về đi ~”

Vân Kịch Huyền nhìn phản ứng đối phương vượt ra ngoài dự đoán của mình, vốn tâm tình đang có chút khó chịu hoàn toàn biến mất, “Ta có thể ăn sao?”

“Không thể! !” Ai mà đồng ý để người ta ăn mình chứ a!

“Thật không. . . Ta không thể ăn mấy thứ điểm tâm đó sao. . .” Vân Kịch Huyền ra vẻ thất vọng nhìn điểm tâm trước mặt Thụy Âm.

“Điểm tâm?” Thụy Âm ngăn người nhìn Vân Kịch Huyền.

“Đúng vậy, điểm tâm. Ta ở trên kia thấy người ăn thực cao hứng, cho nên nhịn không được cũng muốn thử xem.” Vân Kịch Huyền nhảy xuống, ngồi bên cạnh Thụy Âm, “Không thể ăn sao?”

“Nói sớm một chút không được a! Có thể chứ!” Thụy Âm cầm lấy một khối bánh hoa quế nhét vào miệng Vân Kịch Huyền, “Ngon lắm! Người ăn thử đi! Cắn một ngụm, trong miệng đều là hương hoa quế nga! Còn cái này nữa, cũng ngon không kém!”

Vân Kịch Huyền nhìn người trước mặt vừa lúc này còn rất sợ mình, hiện tại lại đem điểm tâm nhét vào miệng mình, không tự giác vươn tay xoa đầu Thụy Âm, “Người cũng ăn đi.” Tóc thực mềm, sờ thực thoải mái.

“Đương nhiên!” Thụy Âm cắn một khối điểm tâm lớn, lại hạnh phúc ngửa đầu ra sau.

Vân Kịch Huyền bắt đầu đưa tay đỡ lấy, thật là, vết sẹo đã lành liền quên đau, cùng Kịch Tiêu có điểm giống. Nhắc đến Vân Kịch Tiêu, độ ẩm vừa mới xuất hiện trong mắt Vân Kịch Huyền lại biến mất, nếu tiểu tử kia có thể thích một nữ hài đáng yêu giống như người này, mình hội thực vui vẻ, cố tình. . . Lắc lắc đầu, Vân Kịch Huyền đứng lên, hiện tại không phải thời điểm suy nghĩ việc này, trước tiên phải đi tìm Hoàng Đế kia.

“Di? Thụ Tinh ca ca, người không ăn sao?” Thụy Âm hoang mang ngẩng đầu nhìn Vân Kịch Huyền, cảm giác người kia hảo khóc nga. Một thân tử y hoa lệ, mái tóc dài đen tuyền bồng bềnh như mây, chỉ dùng một sợi dây lụa màu tím buộc lại.

“Thụ Tinh?” Vân Kịch Huyền ngăn người nhìn Thụy Âm, không nhịn được lại bật cười, vì cái gì hần hội cho rằng mình là Thụ Tinh a? Tại vì mình từ trên cây xuống sao? Đơn thuần đến đáng yêu. “Ta phải đi, ngày mai người lại đến nơi này được chứ?”

“Hảo, ta sẽ mang thật nhiều điểm tâm cho người!” Thụy Âm gật gật đầu, gom lại đồng điểm tâm, hướng Vân Kịch Huyền phát phát tay, “Ta cũng nên đi, bằng không đợi lát nữa bị tóm được sẽ rất nguy hiểm (bị đám người kia giảng đạo dong dài một hồi sẽ chết đó). Thụ Tinh ca ca, ta đi về trước! Ngày mai gặp!”

“Ngày mai gặp.” Nhìn bóng dáng Thụy Âm dần xa, đột nhiên nhớ tới đã không hỏi tên hần, “Quên đi, dù sao buổi tối ngày mai có thể gặp lại. Hiện tại. . . Hoàng Đế. . . Cho người đợi lâu. . .” Xiết chặt kiếm trong tay, Vân Kịch Huyền nhảy lên cây, mắt lạnh nhìn đấng hỏa sáng rực bên dưới, “Để ta nhìn xem người rốt cuộc có bao nhiêu năng lực a. . .”

×××××× “A! Thiên a! Đau đã chết!” Lục Li che bụng kêu thảm té xuống đất.

“A! Địa a! Đau xiêng vẹo!” Thôi Ngôi che bụng kêu thảm té lên người Lục Li.

“A! Thần a! Đau tê liệt!” Hỏa Da Tác che bụng kêu thảm hướng hai huynh đệ muốn té đè lên, Lục Li cùng Thôi Ngôi nháy mắt, lăn về hai hướng đối lập, thế là Hỏa Da Tác quang vinh nện người xuống đất, phát ra âm thanh vang dội.

Lethona ngồi cách đó không xa, cắn trái táo trong tay, nhìn tình cảnh trước mặt cứ như đang xem kịch, lười tiến lên trợ giúp cái người là Vương của mình đang thống khổ lăn lộn trên mặt đất kia, dù sao nam nhân kia cũng đang vui vẻ, mình cứ coi như cái gì cũng chưa thấy đi.

Thụy Âm đứng ở cửa, lắc lắc chân trái, trên cao nhìn xuống ba người, “Ta nói ta muốn đi ngủ, các người nghe không hiểu sao?” Đáng chết, một hơi đá ba người áp lực đối với chân quả nhiên rất lớn, hơn nữa bụng ba người kia sao lại cứng như vậy, chân trái hảo đau a. . .

“Tốt lắm tốt lắm, các người nháo đủ rồi, Âm Âm cũng mệt mỏi, để hân hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Thạch Dục Lam cười kéo ba người còn nằm ăn vạ trên mặt đất không chịu đứng dậy, đến trước Thụy Âm, nhẹ nhàng hôn một cái trên mặt hân, “Vừa mới chạy trốn khỏi song bào thai này, mệt muốn chết rồi đi. Âm Âm, ngủ ngon, làm mộng đẹp.”

“Hảo trá! Ta cũng muốn thân!” Ba người hâm mộ, ý đồ muốn tiến lên, lại bị Thạch Dục Lam giữ lại, ôn nhu cười, dùng thanh âm nhu hòa như xuân phong nhẹ nhàng nói, “Đã trễ thế này các người còn không ngủ? Không nghĩ nhìn thấy mặt trời mọc ngày mai sao?” Ba người sợ tới mức mồ hôi lạnh đầm đìa, ngoan ngoãn thủ chịu trời. Thạch Dục Lam quay đầu nhìn Lệ Lẫm Sát đứng bên cạnh, một chút động ý tứ cũng không có, bất đắc dĩ nhéo lỗ tai nam nhân, “Người cũng đi về cho ta!”

Lệ Lẫm Sát lạnh lùng nhìn Thụy Âm, thanh âm như rít qua kẽ răng, “Hôn quân, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, người dám không tuân thủ lời hứa.”

“... Ta đã kêu người đem giường của ta đưa đến phòng người a. . .” Oan uổng a, quỷ nam muốn giường mình, cho nên vừa về đã vội vàng kêu người đem giường đưa đến Tướng Quân quý phủ rồi a!

“Không ai muốn giường của người!” Thanh âm tựa hồ càng thêm sắc bén, hai hàm răng trắng dưới ánh trăng lóe âm trầm quang mang, Thụy Âm nhìn thấy không khỏi rụt cổ.

“Nếu không muốn giường của Âm Âm, trở về ngủ trên cái giường cứng của người đi.” Thạch Dục Lam không lưu tình chút nào khiêng bốn người đi mất. Thẳng đến nhìn không thấy bóng dáng bọn họ, Thụy Âm bên tai tựa hồ đều quanh quẩn thanh âm của Lệ Lẫm Sát. . . “Nam mô a di đà phạt, ác linh lui tán ~” Thụy Âm lắc lắc đầu, cố gắng đuổi đi thanh âm kia.

Trải qua chuyện này, Thụy Âm phát hiện, vẫn là Dục Lam ôn nhu săn sóc a ~ nghĩ đến nam nhân đã đem bốn người kia tha đi, Thụy Âm cảm động đến rơi nước mắt, mà không chú ý tới chuyện một văn nhược thư sinh như Thạch Dục Lam làm sao có thể một hơi mang được bốn tòa núi lớn kia (hơn nữa trong đó còn có một tòa băng sơn). Lại nghĩ đến chuyện sắc lang hiện tại không ở cạnh, tâm tình lập tức vô cùng tốt, Thụy Âm lẩm nhẩm hát, kéo lại long bào Thạch Dục Lam vừa mới giúp mình phủ thêm, xõa tóc ra, “Ba ba” dùng chân đá cửa, đang chuẩn bị xoay người, bỗng dưng một cái gì lạnh như băng để trên cổ. Thụy Âm liếc nhìn, trong lòng mạnh mẽ cả kinh, là một thanh kiếm a! Hơn nữa trông có vẻ rất bén. . . Cửa sổ mở rộng phía sau, từng đợt gió đêm lạnh lẽo thổi tới, khiến Thụy Âm càng thêm lạnh run.

“Người chính là cậu Hoàng Đế kia a. . .” Thanh âm lạnh lùng từ phía sau truyền đến, thứ lạnh như băng trên cổ càng thêm gần sát động mạch cảnh, chỉ cần Thụy Âm hơi động một chút sẽ thật sâu đâm vào.

Thụy Âm cảm thấy tựa hồ thanh âm đó đã nghe qua ở đâu, rất quen thuộc. . . Hân cẩn thận ngẩng ngẩng thứ lóe sáng trên cổ, đại não bắt đầu rất nhanh chuyển động, “Ta là Hoàng Đế, nhưng không phải cậu, người là ai?”

“Muốn biết?” Vân Kịch Huyền nhìn Thụy Âm, tổng cảm thấy được người này có điểm giống nữ hài lúc này, hơn nữa thanh âm cũng giống. . . “Dù sao người cũng sắp chết, ta cho người chết mình bạch một chút.” Dừng một hồi, “Tại hạ Vân Kịch Huyền.”

“Vân Kịch Huyền? Người cùng Kịch Tiêu có quan hệ gì?” Ngụ ngôn đều nghe được người sau lưng với mình có thật sâu địch ý, là cái loại hận thấu xương, mình không nhớ rõ kết oán với người kia khi nào a?! Hơn nữa tên của người kia, chắc chắn là có quan hệ rất mật thiết với Vân Kịch Tiêu. . . Chẳng lẽ là lão cha? Nhưng mà Vân Kịch Tiêu có nói qua không biết phụ thân mẫu thân là ai a. . . . Chẳng lẽ là ca ca? Nghe thanh âm còn thực tuổi trẻ, hơn nữa thực sự rất quen tai a. . . Thụy Âm nhú mày dùng sức nghĩ.

“Ta là tiểu thúc của hân.” Vân Kịch Huyền tiến đến Thụy Âm bên tai, nhẹ giọng nhưng lại tràn ngập uy hiếp nói, “Thân là trưởng bối của hân, ta không cho phép hân yêu một người nam nhân, ta không cho phép hân bước theo con đường của cha hân.”

Bất chợt nhìn thấy một mặt tử sắc hoa lệ, một thân ảnh khốc khốc hiện lên trong đầu Thụy Âm, hân buột miệng gọi, “Thụ Tinh ca ca!”

Vân Kịch Huyền ngăn ra, làm sao Hoàng Đế này biết tên gọi vừa rồi nữ hài kia gọi mình?!

Thừa lúc người kia sững sờ mà buông kiếm, Thụy Âm vội vàng xoay người, nhìn thấy Vân Kịch Huyền đang lảng lảng nhìn hẩn, “Thật là Thụ Tinh ca ca a!” Oa oa, vẫn là như vậy khốc a! Từ từ. . . Tại sao Thụ Tinh ca ca muốn giết mình?! Chẳng lẽ Thụ Tinh ca ca đổi ý, phải ăn mình mới được? ! (uy uy, người quên mất Thụ Tinh ca ca mới nói gì rồi sao a. . .)

Vân Kịch Huyền không thể tin nhìn Thụy Âm, vì sao lại là nữ hài kia?! Từ từ. . . Người kia cho tới bây giờ chưa từng nói chính mình là nữ, có lẽ do mình nhận sai mà thôi. . . Nhìn cổ người kia, tuy rằng nhỏ, nhưng rõ ràng là có hầu kết, Vân Kịch Huyền không thể không thừa nhận, người trước mặt đích thật là nam hài. Vân Kịch Huyền cao thấp nhìn nhìn Thụy Âm, càng xem mặt càng lạnh, “Người là Hoàng Đế?”

“Ân, cứ xem như vậy đi.” Chỉ có thân thể là Hoàng Đế. . .

Vân Kịch Huyền giận tái mặt, nghĩ đến mình hội đối một người nam nhân có hảo cảm, tâm tình liền ác liệt. Một lần nữa đặt kiếm trên cổ Thụy Âm, “Thật đáng tiếc, nếu người là nữ, có lẽ người sẽ không chết.” Ngay cả mình vừa nãy cũng đối hẩn có hảo cảm, khó trách cầu Hoàng Đế lại có thể mê hoặc Vân Kịch Tiêu đơn thuần kia (đơn thuần? Người xác định?!).

“Người muốn giết ta?” Thụy Âm không có một điểm sợ hãi, cứ như vậy nhìn thẳng Vân Kịch Huyền, một lòng cho rằng người kia đang đùa.

Vân Kịch Huyền tinh tế quan sát đôi mắt Thụy Âm, muốn từ bên trong phát hiện một tia khiếp đảm hoặc là sợ hãi, nhưng vô cùng thất vọng, đôi mắt tròn xoe tinh khiết đơn thuần kia chỉ có kinh ngạc, cùng với không tin. “Người không tin?” Đáng chết, vì sao nhìn đến đôi mắt trong veo không có một tia tạp chất kia lại không hạ thủ được! Nếu ánh mắt kia có dù chỉ một chút điểm sợ hãi, mình có thể không chút do dự giết chết hẩn, khả vì cái gì, vì cái gì đôi mắt kia lại thuần khiết như vậy!

“Ân. . . Cũng không phải không tin. . . Chính là Thụ Tinh ca ca, lúc nãy chúng ta không phải còn tán gẫu rất hảo hảo sao?” Thật sự không nghĩ ra vì lý do gì mà chỉ sau một lát, người vừa đối với mình rất tốt kia lại muốn giết mình.

“Bởi vì người làm cho Kịch Tiêu yêu người, bởi vì người là nam nhân, cho nên người đáng chết.”

“!” Vì như vậy cho nên muốn giết ta?! Không phải là cổ tình gây sự đi! “Cũng không phải ta buộc tên kia yêu ta! Người có thấy ta dùng kiếm để trên cổ hẩn, uy hiếp hẩn ‘yêu thượng gia, bằng không gia làm người!’ sao? Tâm là của hẩn, hẩn yêu, ta có biện pháp gì a! Không lẽ moi tâm hẩn ra, dùng chân đạp, vừa đạp vừa la ‘người còn yêu còn thương ta không?!’ chờ tâm kia nói không yêu không thương ta, mới đem tâm trả lại cho hẩn?! Còn có, cũng không phải ta muốn mình là nam nhân! Không thể nào ta hiện tại nói một tiếng ‘NND, gia không cần làm nam nhân! Gia phải làm một nữ nhân có thân hình như rắn nước!’, ta liền thật sự hội biến thành một nữ nhân, đúng không!? Thụ Tinh ca ca! Người muốn giết ta thì cũng phải tìm lý do nào hợp lý một chút a. . .”

Vân Kịch Huyền nghe Thụy Âm thao thao bất tuyệt, vô cùng sững sờ. Trong tư liệu như thế nào không ghi Hoàng Đế này rất biết ăn nói a? Không đúng. . . Người trước mặt này không phải cầu Hoàng Đế kia, mà là người đến từ tương lai. . . Đích xác rất có tài ăn nói, “Người nói thật sự có đạo lý.”

“Tất nhiên!”

“Đáng tiếc ta không muốn nghe.” Chậm rãi tới gần Thụy Âm, sát khí trong mắt ngay cả Thụy Âm không hiểu vô công cũng nhìn ra được. Sợ hãi a, mau sợ ta a! Bằng không ta không thể xuống tay giết người! Vân Kịch Huyền gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt Thụy Âm, hy vọng nhìn thấy một tia sợ hãi, lại vẫn là vô tận thất vọng.

“Đáng giận, lãng phí nhiều nước bọt của ta như vậy, người cũng không nghe lọt lỗ tai! Người muốn chọc ta tức chết a!” Thụy Âm vẻ mặt cứ như tráng sĩ thấy chết không sờn, “Ta mặc kệ! Giết a! Muốn giết người giết mau a!” Dù sao thân thể này cũng không phải của mình! Bị chém cả trăm nhát cũng không phải chuyện của mình, cùng lắm thì linh hồn lại đi tìm một cái thân thể khác. Từ từ. . . Không đúng! “Khoan đã!! Thời điểm người chém ngàn vạn lần không cần nói cho ta biết! Cứ tự nhiên chém ta một kiếm, bằng không hội rất đau!” Chết là chuyện nhỏ, đau mới là chuyện lớn!

“Người. . .” Nhìn thấy người kia như anh hùng yêu nước đối mặt quân xâm lược, Vân Kịch Huyền giờ kiếm

lên thế nào cũng không xuống tay được. Vì sao người trước mặt hoàn toàn không giống với cái kẻ hèn nhất lúc trước vứt bỏ Kích Dạ mà bỏ chạy? Vì sao lại làm quyết tâm của mình dao động!?

Thụy Âm đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, “Đến đây!” Hắn đột nhiên nắm lấy tay Vân Kích Huyền kéo vào trong, nhìn nhìn bình phong, trong suốt, lắc lắc đầu, lại luống cuống tay chân kéo Vân Kích Huyền chạy tới chạy lui, cuối cùng dừng trước tủ y phục, “Người vào trong!” Mở cửa tủ, ôm một đồng y phục ra ném xuống sàn, cũng không chờ người kia đồng ý, đã đem Vân Kích Huyền đẩy vào.

“Người?” Ngơ ngẩn không hiểu Thụy Âm rốt cuộc muốn làm gì, Vân Kích Huyền cứ như vậy bị Thụy Âm bài bố.

“Hừ! Kích Tiêu đến đây! Người không nghĩ để Kích Tiêu nhìn thấy tiểu thức của hắn giết người đi!” Thụy Âm đặt ngón trỏ trên môi ra hiệu im lặng, liền đóng lại cửa tủ. Đương nhiên, hắn rất cẩn thận lưu lại một khe hở cho đối phương hô hấp.

Vân Kích Huyền cao lớn ở bên trong tủ y phục khá chật chội, nhưng Vân Kích Huyền trước mắt không rảnh quan tâm chuyện này, mà là “Kích Tiêu đến đây?” Tại sao mình không cảm giác được?

Thụy Âm khẩn trương nhìn bốn phía, xác định không lưu lại dấu vết, mới yên tâm ngồi xuống ghế. Ghế ngồi còn chưa nóng, cửa đã bị mạnh mẽ đẩy ra, “Tiểu Âm Âm ~” Vân Kích Tiêu hoa nhở đóa đóa nhẹ nhàng tiến vào, hướng Thụy Âm nhào tới, “Tiểu Âm Âm a ~ nhân gia hảo nhớ hảo nhớ người nga ~ nhớ đến nhân gia ăn cũng không ngon ~ làm cho nhân gia hảo hảo ôm một cái ~”

Vân Kích Huyền nhẩn nại xúc động muốn dùng giấy tap đầu tiểu tử kia (không có biện pháp, mỗi khi tên kia trang đáng yêu, Tiểu Huyền liền nhịn không được muốn đánh), lẳng lặng theo khe hở trông ra bên ngoài, trong lòng không khỏi bội phục Thụy Âm, không nghĩ tới Hoàng Đế kia có thể cảm giác được Kích Tiêu.

“Ân?” Bước đến cách Thụy Âm chỉ còn khoảng cách một cánh tay, Vân Kích Tiêu đột nhiên cau mày ngừng lại, cái mũi giật giật, nhìn khắp phòng.

“Sao, làm sao vậy?” Thụy Âm khẩn trương chạy tới chắn trước mặt Vân Kích Tiêu, phòng ngừa Vân Kích Tiêu tiến thêm một bước tìm tòi.

“Ta ngửi được một vị đạo khó ngửi. . .” Vân Kích Tiêu mày nhăn càng chặt, đúng vậy, đó là vị đạo của tiểu thức.

“Chắc là ảo giác đi! Ha ha ha” Thụy Âm xấu hổ cười cười, vị đạo khó ngửi? Sao mình không thấy? Chỉ ngửi thấy một mùi hoa thơm thơm. Để dời đi chú ý của Vân Kích Tiêu, Thụy Âm lấy điểm tâm trên bàn đưa đến bên miệng Vân Kích Tiêu, “Kích Tiêu, người đói bụng đi, a ——”

Vân Kích Tiêu đang nhú chặt mày chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy điểm tâm bên miệng, lại chậm rãi dời tầm mắt đến Thụy Âm, đồng tử đen nhánh nhìn không ra được một tia cảm tình. Thụy Âm bị nhìn đến sau lưng một trận rét run, “Làm sao vậy? Sao lại nhìn ta? Mau ăn a.”

Vân Kích Tiêu vẫn như cũ gắt gao nhìn chằm chằm Thụy Âm, không nói gì, dần dần, khóe miệng bắt đầu hướng lên trên, muốn tới cả mang tai, trong phòng lập tức tràn ngập bong bóng hồng sắc, “Tiểu Âm Âm lần đầu tiên uy ta thức ăn nga ~” hạnh phúc một ngụm nuốt vào điểm tâm trên tay Thụy Âm, còn liếm liếm ngón tay của người kia.

“Uy! Tay ta không ăn được. . .” Nói còn chưa dứt lời, đã bị Vân Kích Tiêu gắt gao ôm vào trong ngực. Dùng một bàn tay ôm thắt lưng Thụy Âm, tay kia thì nâng cằm Thụy Âm lên, hai người mặt đối mặt, gần sát nhau, “Tiểu Âm Âm, người chưa quên lời hứa của người đi.”

Không đợi Thụy Âm mở miệng, Vân Kích Tiêu liền thật sâu hôn lên môi Thụy Âm. Thụy Âm lập tức cứng người, uy uy uy, làm ơn đi, đại ca, tiểu thức của người đang ở phía sau nhìn nga! A a! Đừng đưa đầu lưỡi vào a! Phi phi phi, nước bọt đều chảy qua rồi! A, đừng dùng sức hấp đầu lưỡi của ta như vậy a ~ đau a ~ Vân Kích Tiêu ôn nhu phủng trụ mặt Thụy Âm, không để ý đến người trong lòng đang giãy dụa, tự cố tự địa liếm hôn.

Vân Kích Huyền trừng lớn mắt, lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mặt, này là hôn môi đi. . . Đúng a. . . Vì sao mình lại thấy khó chịu. . . Là bởi vì Kích Tiêu hôn một nam nhân? Không. . . Không đúng. . . Cùng

cảm giác trước kia có điểm bất đồng. . . Chuyện gì xảy ra a? Cảm giác đau nhói trong ngực này là sao?

Buông ra Thụy Âm mặt đỏ bừng, hơi thở không thuận, Vân Kịch Tiêu thật cẩn thận ôm lấy Thụy Âm, giống như đang ôm trân bảo. Vân Kịch Tiêu tựa đầu lên vai Thụy Âm, hạnh phúc nở nụ cười, “Tiểu Âm Âm, làm sao bây giờ. . . Ta thật sự hảo yêu ngươi nga. . .”

Nhìn thấy Vân Kịch Tiêu cười, kiếm trong tay Vân Kịch Huyền rơi xuống, trong trí nhớ, Kịch Tiêu chưa từng cười hạnh phúc đến như vậy. . . Cho dù lúc sinh nhật nhận được thứ mình thích, Kịch Tiêu cũng không cười giống thế. . . Tách Kịch Tiêu cùng Hoàng Đế kia ra, thật sự đúng không? Sau đó, Kịch Tiêu hội khoái hoạt sao? Kịch Dạ, ta nên làm cái gì bây giờ? Lời cuối cùng người nói với ta rốt cuộc là cái gì a?! Trong đầu hiện ra gương mặt Vân Kịch Dạ, Vân Kịch Huyền giật giật thần. . .

Nghe thấy thanh âm từ trong tử y phục phát ra, Vân Kịch Tiêu mạnh ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo, “Ai!?”

“Không ai không ai!” Thụy Âm vội xua tay, “Đại khái là con chuột đi!”

“Con chuột?” Vân Kịch Tiêu nhìn Thụy Âm, lặp lại một lần, âm lượng cũng đề cao, “Con chuột?! Phòng ngươi có chuột?!”

Thụy Âm lo lắng Vân Kịch Tiêu hội trang anh hùng đi bắt chuột, vội liều mạng xua tay, “Ta không sợ chuột! Ngươi không cần giúp ta đi bắt!”

Vân Kịch Tiêu mày nhú thành một đường, “Tiểu Âm Âm ngươi không sợ chuột?”

“Ân ân!”

Ngay sau đó, Vân Kịch Tiêu liền vọt ra ngoài, đóng cửa lại, rồi đột nhiên mở ra, lộ đầu vào, “Kia thật tốt quá, Tiểu Âm Âm, ngươi mau bắt con chuột kia đi! Xong rồi thì bảo ta!” Nói xong lại đóng cửa lại, giống như trung khuyến ngồi xổm ngoài cửa.

Mặc danh kỳ diệu nhìn Vân Kịch Tiêu đột nhiên lao ra ngoài, Thụy Âm gãi gãi đầu, vĩnh viễn không hiểu nổi hành vi của người kia. Thụy Âm đi đến tử y phục, quay đầu lại nhìn nhìn đại môn, nhẹ nhàng mở cửa tử, “Ra đây đi, bắt quá điểm nhẹ, Kịch Tiêu còn tại ngoài cửa.”

Vân Kịch Huyền ngồi bên trong, cũng không có động, tay ôm đầu, cắn chặt môi. Vừa nãy nhìn thấy Kịch Tiêu cười, Vân Kịch Huyền cuối cùng đã nhớ tới di ngôn của Kịch Dạ. Không phải “Hảo hảo giáo dục Kịch Tiêu”, cũng không phải “Sống sót, thay ta báo thù”, mà là “Không cần lo lắng cái gì, chỉ cần các người sống hạnh phúc”. “Đúng vậy. . . Kịch Dạ, không cần lo lắng bất cứ thứ gì, hạnh phúc là tốt rồi. . . Đúng không?” Vân Kịch Huyền buông tay, nhìn về phía Thụy Âm vẻ mặt lo lắng đang ở bên cạnh, vươn tay sờ sờ mặt người kia, nở nụ cười, “Để ngươi lo lắng sao?” Đúng vậy, thế tục tính cái gì, quá khứ tính cái gì, vì sao cứ phải chấp nhất những chuyện không cần thiết. Người trước mặt không giống như những người khác, nếu là Âm, nhất định lịch sử sẽ không tái diễn. . .

Nhìn thấy người kia lại đột nhiên ôn nhu, Thụy Âm lập tức ngăn người, phản ứng duy nhất chính là, “Tử y phục hảo thần kỳ a. . . Có thể làm cho tính cách người ta biến đổi. . .”

“Ta biết là ngươi mà!!” Vân Kịch Tiêu vốn đang ngồi bên ngoài càng nghĩ càng không thích hợp, làm sao trong tầm cung Hoàng Thượng lại có chuột được! Rốt cục một cước đá văng cửa, liền nhìn thấy tiểu thúc mình đang ngồi trong tử y phục, vẻ mặt háo sắc (?) động thủ động cước giở trò với thân thân bảo bối của mình, tiểu nhân vô sỉ a~~ “A a! Ngươi, nửa đêm trốn trong tử y phục của Tiểu Âm Âm làm cái gì? Ta thấy hết tư tưởng *** ô trong đầu ngươi rồi! Ngay cả không khí chung quanh đều biến thành hoàng sắc đáng khinh a ~~ a!” Vân Kịch Tiêu đang la hét đột nhiên bị kiếm Vân Kịch Huyền ném ra tạt trúng đầu, lúc này mới an tĩnh lại.

Vân Kịch Huyền không nhanh không chậm ra khỏi tử, tao nhã sửa sang lại y phục, nhìn về phía cái người đang ủy khuất kéo Thụy Âm ra sau lưng mình kia, “Kịch Tiêu, cùng Âm cùng một chỗ, khoái hoạt sao?”

“Khoái hoạt vô cùng!” Vân Kịch Tiêu ôm chặt Thụy Âm, phòng ngừa sắc lang trước mặt câu dẫn bảo bối của mình.

“Kịch Tiêu. . . Tiểu thúc không phản đối ngươi cùng Âm cùng một chỗ.” Vân Kịch Huyền nhặt lại kiếm bên chân Vân Kịch Tiêu, mang vào dây lưng.

“Đi?” Vân Kịch Tiêu lẳng lẳng nhìn Vân Kịch Huyền, không rõ người kia bị cái gì kích thích, tính tình đại biến. Chẳng lẽ trời đổ mưa hồng?

“Bất quá, Kịch Tiêu, nam nhân thật sự tốt như vậy sao?” Buồn cười nhìn Vân Kịch Tiêu há hốc miệng, lại nhin không được nghĩ muốn đùa một chút.

“Nam nhân không tốt, chỉ có Tiểu Âm Âm hảo!”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Trước khi Vân Kịch Tiêu kịp ngăn chặn, Vân Kịch Huyền nâng cầm Thụy Âm hôn một cái lên môi, “Ân ân, Âm quả nhiên hương vị không tồi.”

“A!” Thụy Âm còn không có phản ứng, Vân Kịch Tiêu liền hét thảm thiết, giống như vừa mới bị sét đánh, cả người tái mét, vươn tay run run chỉ vào Vân Kịch Huyền, lệ tuôn lã chã.

“Âm, đừng quên ước hội đêm mai nga. Ở trước mặt người ta không phải Vân Kịch Huyền, mà là Thụ Tinh ca ca.” Hướng Thụy Âm phát phát tay, không để ý tới cái người khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, đang liều chết chà xát miệng Thụy Âm giúp hẩn tiêu độc, Vân Kịch Huyền thoải mái đi ra đại môn, biến mất giữa màn đêm.

“555, Tiểu Âm Âm! Cái gì mà Thụ Tinh ca ca! Như thế nào các người ngày mai buổi tối còn có hẹn! 555, Tiểu Âm Âm, trong lúc ta không ở rồi cuộc phát sinh sự tình gì ~555 Vân Kịch Tiêu ôm lấy Thụy Âm khóc thành cái lệ nhân, “Người không thể làm chuyện có lỗi với nhân gia a ~ Tiểu Âm Âm người không cần trèo tường a ~ bằng không nhân gia sẽ không chịu nổi mà thương tâm đến chết a ~~ người xem, Tiểu Âm Âm, ngay cả ánh trăng cũng ủy khuất thay cho nhân gia, không lộ mặt ra luôn!”

“Đáng giận, Vân Kịch Huyền, người đã đi thì tốt xấu gì cũng đem thứ này đi luôn a ~~” Thụy Âm trong lòng ngực Vân Kịch Tiêu không ngừng giãy dụa. . .

Lúc này, Lệ Lãm Sát ở Tướng Quân phủ, Thạch Dục Lam ở Thượng Thư phủ, Lục Li cùng Thôi Ngôi ở hoàng cung, Hỏa Da Tác ở ngoại giao quán đều bỗng dưng cảm thấy ác hàn! Vô cùng thật lớn ác hàn! Điềm xấu! Năm người không hẹn mà cùng từ trên giường ngồi dậy, “Có địch nhân. . . Sát!” Sát khí tràn ngập cả hoàng thành. . .

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

“Ách di ~” Thụy Âm cau mày nhìn thái dương mới mọc, thống khổ lắc lắc đầu, “Tại sao trước kia không phát hiện ánh mặt trời chói mắt như vậy. . .” Mặt hẩn cứ như cái bánh bao chiều, đào đào lỗ tai, thực hận không thể lấy cái gì nhét vào bít lại, hoặc là bắt nó tê liệt luôn đi, mặc kệ thế nào, chỉ cần không nghe được thanh âm gì là tốt rồi.

“Tiểu Âm Âm, nhân gia nói cho người, người ngàn vạn lần đừng để bề ngoài của tiểu thú ta lừa gạt a, thoát nhìn hẩn tựa hồ thực ôn hòa, nhưng kỳ thật hẩn là tên đại phơi dãn, hẩn a, là một kẻ hèn hạ, đê tiện, vô sỉ, hạ lưu, lạm tình, rỗng tuếch, thói nát, phong lưu, háo sắc, trong ngoài không đồng nhất, âm hiểm, giả dối, ác độc, vô tình, lãnh huyết, hung tàn, giết người không chớp mắt, nói dối không đổ mặt, hãm hại người không biết áy náy, là một hỗn đản siêu cấp biến thái, là người mà nam hài cũng đùa giỡn còn nữ hài thì càng không tha, cho nên Tiểu Âm Âm người phải cảnh giác cao độ a ~ Tiểu Âm Âm? Tiểu Âm Âm? Người có nghe nhân gia nói không?” Vân Kịch Tiêu quơ quơ tay trước mặt Thụy Âm, phát hiện người kia thất thần, vội kéo mặt Thụy Âm lại đối diện mặt mình, “Tiểu Âm Âm, nói nhân gia nghe, người có đang nghe nhân gia nói không?”

“Có. . . Ta có nghe người nói. . .” Nếu có thể, thật sự rất không muốn nghe a. . . Thụy Âm vẻ mặt khổ sở nhìn Vân Kịch Tiêu, cho tới bây giờ mới biết rằng một người có thể nói nhiều như vậy, nói từ lúc Vân Kịch

Huyền đi đến tận bây giờ, ngẫm nghĩ lại làm sao mình có thể sống sót qua một buổi tối bị đầu độc như thế a. . . Nguyên lai nhẫn nại lực của mình thực cường đại. . . Quả nhiên tiềm lực của con người là vô hạn. . .

“Vậy Tiểu Âm Âm người nhớ kỹ nhân gia nói gì sao?” Vì bảo đảm vạn vô nhất thất (đảm bảo không thể có sơ hở), Vân Kịch Tiêu hỏi, “Có cần nhân gia nói lại một lần nữa?”

“Không cần không cần! Thật sự không cần! Những gì người nói ta đã toàn bộ nhớ rõ!” Thụy Âm vội lắc đầu giống như trống bỏi, đùa hả, tiếp tục như vậy, thà chết còn sướng hơn!

“Tiểu Âm Âm người thật sự nhớ kỹ?” Vân Kịch Tiêu Hoài nghi nhìn Thụy Âm, “Ta nên nói lại lần nữa đi.”

“Thật sự thật sự! Người không cần tái lặp lại!” Thụy Âm khấn trương, không ngừng gật đầu.

“Như vậy là tốt rồi.” Vân Kịch Tiêu nhẹ nhàng thở ra, dấm dấm vai, nhu nhu đùi, đứng dậy vươn người, “Nói một buổi tối, cả đêm cũng chưa ngủ, Tiểu Âm Âm người mệt không?”

Nga nga, người này rốt cục lương tâm quay về rồi sao?! Thụy Âm vừa định nói mệt chết, kết quả Vân Kịch Tiêu lại ôm lấy Thụy Âm nằm xuống giường, “Nhân gia mệt mỏi quá nga, Tiểu Âm Âm, ngủ ngon.” Tựa hồ cảm thấy tư thế này không được thoải mái, Vân Kịch Tiêu điều chỉnh một chút, tựa đầu lên vai Thụy Âm, thoải mái mà lẩm bẩm một tiếng, chuẩn bị tiến nhập mộng đẹp.

“Ngủ. . . ngon. . .” Nhẫn nại xúc động muốn đánh người trước mặt, Thụy Âm vẻ mặt vô cùng khó coi, run run trả lời, hần rút cục cảm nhận được tâm tình lúc Vân Kịch Huyền lấy kiếm đập đầu Vân Kịch Tiêu! Còn có. . . Hảo trọng a ~ Thụy Âm thống khổ vận vẹo thân thể.

“Tiểu Âm Âm. . .” Vân Kịch Tiêu vẫn nhắm mắt, nói bên tai Thụy Âm, “Không muốn ngoạn hóa thì đừng động.”

“Ngọa hóa?” Thụy Âm ngẩn người, đến khi cảm giác được một cổ khí ái muội quỷ dị, hần mới đột nhiên kinh giác, sợ tới mức thân thể cứng ngắc, động cũng không dám động, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Ai tới cứu cứu ta a ~ Thụy Âm khóc rống.

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Thạch Dục Lam một thân bạch y xuất hiện, Thụy Âm cho tới bây giờ chưa từng nhận ra, nguyên lai màu trắng lại đẹp đến như vậy. Hần giống như nhìn thấy Thạch Dục Lam toàn thân phát ra hào quang chói mắt, trên đầu có một cái vòng, sau lưng còn có một đôi cánh thật lớn, “Nga nga, Dục Lam, người thật sự là thiên sứ của ta a ~ ngay cả quỷ nam lão huynh ở phía sau cũng cảm giác hảo ẩm áp a!”

“Aha, Kịch Tiêu, người đã trở lại a.” Như trong dự đoán, Thạch Dục Lam phát hiện cái người mình vô cùng gai mắt kia, cười khê đi đến bên giường, lấy ra tha y bản, “Ta chỉ biết, bằng bản lĩnh của người, đêm qua tuyệt đối sẽ vào cung. Đến, đây là thưởng cho người.”

Lưỡi nhát nhìn thứ trong tay Thạch Dục Lam, Vân Kịch Tiêu đem đầu chôn trong cổ Thụy Âm, cọ cọ, “Ta không cần. . .”

“Người cho nơi này là chỗ nào?” Thạch Dục Lam cười xán lạn, ném tha y bản xuống đất, “Lầm Sát, Lục Li, Thôi Ngôi, động thủ đi.”

Vừa nghe đến sự chấp thuận, ba người liền bỏ nhào đến, sống chết đem kẻ kia kéo ra khỏi người Thụy Âm, hung hăng lôi tới tha y bản.

Đang ôm ấp mỹ nhân đột nhiên tiếp xúc đến tha y bản lạnh như băng, khác biệt thật lớn làm cho Vân Kịch Tiêu thống khổ đến nước mắt lưng tròng, “55, sao có thể đối xử với nhân gia như thế a ~” Phù Vân Cung Chủ bắt đầu xuất ra mười thành công lực tiêu diệt kẻ xấu trước mắt! “Nhân gia không muốn ~ tha y bản cứng cứng, còn lạnh lạnh, các người nghĩ rằng quỳ trên đây thực thoải mái sao. . . 555, tha y bản, người xem bọn hần a, người là dùng để cho nhân gia quỳ sao? Người vốn được tạo ra để làm chi? Là dùng để giặt quần áo a! Bọn họ sao có thể tàn nhẫn như vậy, tước đoạt đi giá trị sinh tồn của người? 555, nhân gia hận các người, tha y bản hận các người ~” Vân Kịch Tiêu giãy a giãy, cắn tay áo hai mắt dầm lệ, vừa lòng nhìn đến một đám người mặt mày xanh mét.

Lệ Lầm Sát xiết chặt kiếm trong tay, giống như ý bảo người nói thêm câu nữa, ta liền làm thịt người.

Thạch Dục Lam vẫn cười ôn nhu, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Vân Kịch Tiêu, “Không muốn quỳ tha y bản?”

“Ân ân!” Có hi vọng! Vân Kịch Tiêu hai mắt sáng long lanh nhìn Thạch Dục Lam.

“Na hảo, không quỳ tha y bản, chúng ta. . .” Thạch Dục Lam ôn nhu nhìn cây cối bên ngoài, quay đầu hướng Vân Kịch Tiêu cười, Lục Li Thôi Ngôi ngằm hiểu xoa xoa tay, nở nụ cười tà ác.

. . . Một lát sau. . .

“Phóng ta xuống dưới ~” bị dây thừng chặt chẽ trói chặt, treo ngược trên cây, Vân Kịch Tiêu vẻ mặt cầu xin lắc lư qua lại, “Oa oa, không cần như vậy đối ta, phóng ta xuống dưới ~”

Vừa lòng gật đầu, Thạch Dục Lam đến bên Thụy Âm đã thay y phục hảo “Âm Âm, tối hôm qua hân không đối với người làm cái gì đi.”

“Đều là bởi vì hân, hại ta hiện tại một chết.” Thụy Âm cau mày, thống khổ bóp vai, “Hảo toan a. . . Một buổi tối không ngủ được, thực không hiểu tình lực hân sao hội tốt như vậy. . . Mông hiện tại đau quá nga. . .” Nam nhân kia thể nhưng có thể nói cả một buổi tối, ngay cả một ngụm nước đều có thể không uống, còn tinh thần phấn chấn. . . Còn mình thì, ngồi trên ghế lạnh cứng một đêm, mông thật là đau muốn chết. . .

Nghe nói như thế, tầm mắt mọi người toàn bộ lằng lằng tập trung đến hạ nửa người của Thụy Âm, sau đó lại chuyển qua thất lưng hân, “Một chết? Hảo toan? Một buổi tối không ngủ? Tình lực hảo?! Mông đau?!” Một tiếng hét kinh thiên động địa vang lên. Xoát xoát xoát, bốn người trong mắt đầy sát ý, nhìn Vân Kịch Tiêu bị treo ngược trên cây đang tả hữu lắc lư giống đồng hồ quả lắc.

Vân Kịch Tiêu bỗng cảm giác như bị kim đâm, trừng lớn hai mắt ra vẻ ngây thơ vô tội, “Làm sao vậy?”

“Người đi tử!” Xoát xoát xoát, phi đao thẳng tắp bắn về phía khuôn mặt xinh đẹp kia, Vân Kịch Tiêu vội lắc qua bên trái, “Đám đối Âm Âm như vậy!”

“Người đồ cặn bã!” Xoát xoát xoát, phi tiêu lại thẳng tắp bay đến mặt của Vân Kịch Tiêu, Vân Kịch Tiêu lại vội lắc qua bên phải, “Đám nhìn trộm mặt sau của Âm Âm! Còn dám động thủ!”

“Lầm Sất.” Thạch Dục Lam nhìn Lệ Lầm Sất đang đứng bên cạnh, Lệ Lầm Sất gật gật đầu. Bỗng nhiên hai người hướng Vân Kịch Tiêu phóng tới, cùng nhau dậm chân phải lấy đà, nâng lên chân trái hướng mặt Vân Kịch Tiêu đá tới, “Chết đi!”

“Oa oa! Các người làm gì a!” Vân Kịch Tiêu kêu thảm xoay người, lắc về phía sau một góc 90 độ, mới tránh thoát hai người công kích, nhìn bốn kẻ kia tràn ngập sát khí, sợ tới mức không dám thả lỏng thân thể, “Ta cái gì cũng chưa làm a! Ta có huyền nhai lạc mã a (khi đến bên bờ vực thì biết dừng ngựa)! ”

Thụy Âm nhìn đám người đột nhiên đánh nhau, cũng không hiểu ra sao, vốn đang hảo hảo, sao đột nhiên sát khí liền như vậy dày đặc a? (đều là bởi vì người còn gì. . .) đang lúc hân muốn tiến lên ngăn cản, một bó hoa đỏ rực bất chợt xuất hiện ở trước mặt hân, “Nữ thần của ta, sáng sớm nhìn đến người, ta có dự cảm, hôm nay ta sẽ gặp vận may liên tục. Cho ta một nụ cười, cả ngày của ta liền rực rỡ.” (Sến quá!!!)

Thụy Âm lạnh sống lưng, hoa hồng, lời kịch buồn nôn, và cả thân ảnh hão sắc này nữa, đây rõ ràng là. . .”Da Tác. . .” Tại sao tên tóc đỏ này còn ở đây? Không trở về Tây Vực a?

“Nga, nữ thần của ta~ người thật là mỹ lệ~” Hỏa Da Tác giang hai tay, “Đến đây đi, nữ thần, cho ta một cái ôm~”

“Đợi lát nữa tái đề ý người, trước tiên cứu Kịch Tiêu đã.” Đá văng Hỏa Da Tác, Thụy Âm vén tay áo chạy đến cái cây đang treo ngược Vân Kịch Tiêu. Tiếp tục nữa, người kia sẽ sung huyết não mất.

“Nga?” Hỏa Da Tác lúc này mới phát hiện Vân Kịch Tiêu đang bị treo ngược trên cây, vô cùng vui vẻ, ha ha, không nghĩ tới tiểu tử này cũng sẽ có hôm nay a! Phong thủy luân chuyển a~ “Sáng sớm đã náo nhiệt như vậy?”

“Không phải chúng ta muốn náo nhiệt, là do tên cặn bã này!” Lục Li hung hăng chỉ chỉ Vân Kịch Tiêu vẻ mặt khổ sở, quát, “Hân tình lực quá hảo, hại Âm Âm cả đêm không ngủ, một mồi chết đi, hiện tại thất lưng mỗi nhừ (uy uy, Âm Âm thụ có nói tới thất lưng sao?) mông cũng đau!”

Ngay sau đó, Thụy Âm chạy được nửa đường bỗng nhiên thấy có một bóng đen bay qua đầu, ngửa đầu nhìn, Hỏa Da Tác phi thân tới, một roi hung hăng huy hướng về phía Vân Kịch Tiêu đang hai mắt nhắm lệ ủy khuất, Vân Kịch Tiêu vội vã không ngừng lắc lư, tránh né từng đợt roi công kích ác liệt, “Đại thúc! Chuyện gì cũng từ từ! Thu hồi ngư tiên của người đi! Ngư tiên của người rất dài! Ta thật sự cái gì cũng chưa làm! Chính là cùng Tiểu Âm Âm nói một buổi tối mà thôi!”

Tất cả công kích ngừng lại, mọi người nhìn chăm chú Vân Kịch Tiêu, “Thật sự?”

“Thật.” Thụy Âm thở hồng hộc chạy đến bên cạnh Thạch Dục Lam, “Hắn thật sự chính là cùng ta nói một buổi tối, hại ta ngủ không được. Phóng hãn xuống đi.”

Thạch Dục Lam hồ nghi nhìn Vân Kịch Tiêu vẻ mặt ủy khuất, hướng Lệ Lãm Sát nói, “Lãm Sát, phóng hãn xuống đi.”

Lệ Lãm Sát rút kiếm, hướng dây thừng trói Vân Kịch Tiêu vung lên, dây thừng lập tức bị chém đứt, Vân Kịch Tiêu hung hăng té xuống đất, đau đến nói lầm bầm, “Ta hình như thấy Hắc Bạch Vô Thường . . .”

“Oa! Chiêu vừa nãy là gì? Không đụng tới dây thừng, làm sao chém đứt được?” Thụy Âm tò mò kéo vạt áo Lệ Lãm Sát, đem mặt người kia đến đối diện mình, “Người làm như thế nào?”

“Kiếm khí.” Lệ Lãm Sát nhìn gương mặt Thụy Âm gần trong gang tấc, biểu tình mất tự nhiên trả lời.

“Đi? Là kiếm khí a! Nguyên lai sử dụng kiếm sẽ có kiếm khí a? Vậy dùng đao sẽ có đao khí? Đao khí. . . Nghe thật kì cục a, giống như có điểm không đúng. . . Còn Phật Sơn Vô Ảnh Cước? Sẽ có cái gì?” Thụy Âm hưng phấn, chớp chớp mắt nhìn Thạch Dục Lam.

“ . . . Phù chân. . . ” (==))

“ . . . Từ cũng không muốn luyện Phật Sơn Vô Ảnh Cước. . . ” Đảo cặp mắt trắng dã, Thụy Âm quyết định từ nay về sau dẹp bỏ ý định luyện cước thượng công phu.

××××× Thụy Âm mở ra hoàng chỉ đầy tự, ngẩng đầu, hướng Hỏa Da Tác cười, “Da Tác, đã in dấu tay lên hiệp ước liên minh, Tây Vực chính là phải vĩnh viễn trung thành với Vương triều của chúng ta nga. Vĩnh viễn không thể phản bội trẫm.”

“Âm Âm, người có thể yên tâm, nếu Tây Vực có người dám đối với Trung Nguyên bất lợi, ắt gặp thiên lôi đánh xuống.” Hỏa Da Tác đứng lên, vén tay áo, nhúng ngón tay cái vào mực đỏ, in dấu vân tay rành mạch lên giấy. Vừa lòng nhìn dấu vân tay của mình, Hỏa Da Tác quỳ một gối xuống, dựa vào người Thụy Âm, “Nguyện Ngộ Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Thu hồi hiệp ước, Thụy Âm đưa cho Thạch Dục Lam, sau đó thân thủ kéo Hỏa Da Tác, “Da Tác, vì chuyện kết minh mà người vất vả rồi, còn bắt người sớm như vậy phải vào cung, trẫm ban thưởng người hoàng kim vạn lượng, bảo mã mười con, long trọng tiễn người về nước.”

Hỏa Da Tác nhìn Thụy Âm, niết hai má người kia, ha hả, hảo hoạt a, “Hoàng Thượng thân ái, ai nói ta phải đi về?”

“Kết minh đều đã xong a.” Những chuyện nên làm đều làm, đối phương còn ở đây làm gì, “Người còn có chuyện gì chưa làm sao?”

“Đương nhiên, còn có chuyện trọng yếu nhất vẫn chưa làm.” Hỏa Da Tác ý vị bất minh cười, ở trong lòng lặng lẽ nói, còn chưa có làm người, sao có thể trở về a, “Âm Âm a, người biết không? Mấy ngày nay, buổi tối ta đều nghĩ tới người, nghĩ đến ngủ không được, mất ngủ đã lâu đã lâu.”

“Mất ngủ?” Thụy Âm cả kinh, xong rồi, để boss nước láng giềng tối mất ngủ, nghe nói mất ngủ sẽ làm tính tình trở nên nóng nảy, hỉ nộ vô thường, vạn nhất đối phương đột nhiên tâm tình phiền táo, bội ước thì làm sao bây giờ. . . “Vậy. . . Trẫm tìm cho người chút thuốc ngủ?”

“Thuốc ngủ?” Hỏa Da Tác ngẩn người, thuốc ngủ là cái gì? “Không cần, có một tiểu đồng tây có thể giúp ta ngủ thực ngon nga.”

“Không cần phiền toái như vậy. . .” Rất rõ ràng Hỏa Da Tác nói tiểu đông tây đó là Thụy Âm, Lục Li, Thôi Ngôi, cùng Vân Kích Tiêu đã khôi phục một cách thần kỳ sau khi bị treo lúc nãy, mỗi người trong tay cầm một cái ghế dựa, lặng lẽ đứng sau Hỏa Da Tác, âm hiểm cười, cùng nhau đánh sắc lang trước mặt.

Hỏa Da Tác đậm đậm cười, thực nghĩ mình đơn giản vậy a? Tiểu kỹ xảo ấy mình còn không phá được thì đã sớm chết trong hoàng cung Tây Vực. Hỏa Da Tác thân thủ nhanh nhẹn, dễ dàng tránh thoát công kích, Vân Kích Tiêu đột nhiên đem ghế dựa đảo ngang quét qua đùi Hỏa Da Tác, Hỏa Da Tác vội nhảy lên, lui về sau.

“Uy uy, không thể đánh nhau a.” Vẻ mặt ôn nhu tươi cười, tuy rằng miệng khuyên can, nhưng hai tay hai chân một chút động tĩnh đều không có, đã vậy Thạch Dục Lam còn lặng lẽ nhắc chân, đá ghế dựa bên cạnh mình tới chỗ Lục Li Thôi Ngôi, gia tăng số lượng vũ khí.

Hỏa Da Tác kinh hiểm tránh thoát, chuẩn bị từ không trung đánh xuống. Hỏa Da Tác đã sơ suất, bởi vì có người vẫn không hề nói gì, cũng vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn cùng bối cảnh hoàn mỹ dung hợp với nhau, cho nên Hỏa Da Tác cho rằng không có lực sát thương, tự động xem nhẹ. Khả thường thường, cao thủ cực mạnh đều là không có tiếng tăm gì, tổng ở thời khắc tối mấu chốt mới ra tay, hơn nữa vừa ra tay chính là định thắng bại. Nhìn đến Hỏa Da Tác phi thân xuống trước mặt, Lệ Lãm Sát im lặng cầm kiếm, xoay chuôi kiếm hướng về phía Hỏa Da Tác, nhẹ nhàng đâm tới.

Giống như một con chim nhỏ có thể làm rơi một chiếc phi cơ, một tảng đá có thể làm xe lửa trật đường ray, một nhát nhẹ như vậy, Hỏa Da Tác lập tức mất trọng tâm. “Phun” một tiếng, đầu hung hăng nện vào bàn, cái bàn văng xa. (mọi người xung quanh trái tim băng giá, chiêu này hình như đã từng thấy a. . . Lúc ấy đối tượng bị ám toán hình như là Vân Kích Tiêu. . .) (không nhớ!!!)

“Đau quá. . .” Hỏa Da Tác cau mày, sờ sờ đầu, không chú ý đến nghiên mực cũng theo lực quán tính của cái bàn bị văng xa mà bay lên, rớt trúng đầu Hỏa Da Tác.

Nhìn Hỏa Da Tác hôn mê, Lệ Lãm Sát đem kiếm thả lại bên hông, nhìn về Thụy Âm đứng ở một bên chân tay luống cuống, “Hôn quân, như vậy không phải đang ngủ sao?”

Thụy Âm vốn đang vô cùng lo lắng, vừa nghe lời này, nhất thời cảm thấy có đạo lý, tuy rằng phương pháp hơi có vấn đề, nhưng kết quả rất tốt, người mất ngủ lâu ngày rốt cục cũng ngủ được, “Vất vả các người, tốt lắm, đem hắc mang về nơi hắc trụ đi.” Phất phất tay, chuẩn bị kêu Lethona đem chủ tử của mình mang về. Thạch Dục Lam cười, “Âm Âm, để Lãm Sát đưa hắc về đi. Là Lãm Sát giúp hắc ngủ, người tốt phải làm đến cùng, không phải sao?”

“Dục Lam, người là thiên tài!” Thụy Âm dựng thẳng ngón cái, hướng Lệ Lãm Sát sắc mặt xanh mét xưa nay chưa từng có nói, “Lãm Sát, giao cho người !”

“Thạch Dục Lam. . .” Phần hện trừng mắt nhìn Thạch Dục Lam tạo nhả vén tóc bên tai, Lệ Lãm Sát bắt đắc dĩ cúi xuống, cau mày, chán ghét nắm chân Hỏa Da Tác kéo ra ngoài, còn cố ý để đầu Hỏa Da Tác đụng vào cánh cửa.

“Uy uy! Lãm Sát! Ôn nhu một tí!!” Lo lắng Lệ Lãm Sát hội đem Hỏa Da Tác tha tính, Thụy Âm vội ngăn cản.

“Quá trình không trọng yếu, đạt tới kết quả là tốt rồi.” Lệ Lãm Sát không thèm quay đầu lại, kéo Hỏa Da Tác đi mất.

“Đúng a, chỉ cần đem Da Tác đưa đến hành cung thì tốt rồi.” Thực dễ dàng bị tẩy não. . . Mấy tiểu công lo lắng nhìn Thụy Âm, “Dễ bị lừa như vậy, quả nhiên nên giám sát chặt chẽ thêm chút nữa. . .”

××××× Phiền lòng phẩy phẩy quạt trong tay, tâm tình vẫn không thể bình tĩnh trở lại, đôi mắt nhỏ dài mị thành một đường. Ném cây quạt qua một bên, Tế Tượng nhìn hoa quả trên bàn, một tay quét xuống đất, “Phế vật! Tất cả đều là phế vật! Chết tiệt Phù Vân Cung! Đến bây giờ còn chưa giết được Hoàng Đế! Quả nhiên không thể tín nhiệm! Xem ra phải dựa vào Hô Lợi Hải Tư điện hạ. . .” Ngồi vào trước bàn, cầm bút.

Cửa đang đóng đột nhiên bị gió thổi mở, phát ra tiếng lạch cạch.

“Ai!” Tể Tướng chợt dạ ngẩng đầu, nhìn cửa, khinh thủ khinh cước đến gần, tả khán hữu khán cũng không thấy ai, nhẹ nhàng thở ra, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, cẩn thận đóng cửa lại, “Nguyên lai là gió a, làm ta sợ nhảy dựng.” Dem cửa khóa kĩ, xác định không thể bị gió thổi mở, Tể Tướng xoay người, lại bị người đang ngồi ở phía sau dọa hoảng sợ, “Điện, điện hạ, ngài đến đây lúc nào?”

Nam tử ngồi trên ghế kim sắc trường phát (tóc vàng dài), dùng một sợi dây lụa ngân bạch buộc lại, một thân bạch sắc kim tuyến Vương phục. Đôi mắt hồng sắc nhìn Tể Tướng ở bên cạnh cúi đầu khom lưng, lại đem tầm mắt trở về bàn, ngã chén trà, uống một ngụm, “Người thấp hèn quả nhiên uống trà cũng thấp hèn. Phi.” Phun ra hết nước trà, chán ghét xoa xoa miệng, “Rác rưởi.” (Tây Vực theo Wiki thì là Trung Á, tức cũng là châu Á nhỉ?! Sao màu tóc và màu mắt lạ lùng thế?!)

“Đúng vậy, đúng vậy, trà của tiểu nhân đích xác thấp hèn, điện hạ ngài nói quá đúng.” Tuy rằng trong lòng ngàn vạn lần không tình nguyện, ở mặt ngoài Tể Tướng chỉ có thể cười gật đầu.

“Sự tình thế nào?” Hô Lợi Hải Tư đứng lên, tựa hồ ngại ghế dựa bẩn, phui phui, đi đến ghế thái sư nằm xuống, ánh mắt hồng sắc lại một khắc cũng không rời đi Tể Tướng.

“Tiểu nhân đã sắp xếp chu toàn, bất quá Phù Vân Cung toàn là thứ bất tài vô dụng, tiểu nhân vẫn là chỉ có thể dựa vào điện hạ mới có thể đoạt được ngôi vị Hoàng Đế a.” Bước lên phía trước nhặt lên cây quạt thay Hô Lợi Hải Tư phẩy phẩy, Tể Tướng cười đến ti tiện vô cùng.

“Hừ, ngu xuẩn chính là ngu xuẩn, chỉ biết dựa vào cường giả.” Hô Lợi Hải Tư lạnh lùng cười, trong mắt là nồng đậm khinh bỉ.

“Phải . .” Hơi gật đầu, Tể Tướng thử thăm dò, “Điện hạ, nếu ngài đả bại Trung Nguyên, ngài có phải hay không cho ta làm Vua Trung Nguyên?”

“Tự nhiên.” Hô Lợi Hải Tư vô cảm tình giương lên khóe miệng, trào phúng nhìn Tể Tướng, trong lòng không ngừng cười lạnh, đến lúc đó còn có thể cho người sống sao!

“Tạ ơn điện hạ! Điện hạ chính là điện hạ, hơn Phù Vân Cung cầu đông tây nhiều lắm a!” Vừa nghe đối phương đồng ý lập mình vì Vương, Tể Tướng vui đến hai mắt hoàn toàn biến thành đường thẳng.

“Xoát xoát xoát” ba mũi tên xuyên qua song cửa sổ, thẳng tắp bắn về phía Tể Tướng. Tể Tướng ngó người nhìn mấy mũi tên phát ra lãnh quang bất thành linh lao tới, chân nhuyển đến không thể đứng vững. Hô Lợi Hải Tư rút roi, hung hăng vung lên, đánh bay ba mũi tên kia, nhìn Tể Tướng ngồi sụp trên đất sợ tới mức một đầu đầy mồ hôi lạnh, loại này phơi chung, nếu không phải còn có giá trị lợi dụng, thật chẳng muốn cứu.

Cửa bị một cước đá văng, một thân ảnh tử sắc hoa lệ xuất hiện ở cửa, cung trong tay đỏ như máu dưới ánh mặt trời lóa âm lãnh quang mang.

“Nga?” Hô Lợi Hải Tư nheo lại đôi mắt hồng sắc, xiết chặt roi, một cước đá văng Tể Tướng vương bện bên chân, tiến lên hai bước, nhìn Vân Kịch Huyền trước mặt hoàn toàn không thể nhìn ra nội tâm cảm thụ, “Cung tên a. . .”

Không thèm để ý đến Hô Lợi Hải Tư, Vân Kịch Huyền chậm rãi rút bốn mũi tên sau lưng, lấp vào cung, đôi mắt tất tặc (rất đen, đen kịt) nhìn Tể Tướng, “Người vừa mới nói gì, ta không nghe rõ, lặp lại lần nữa.”

“Điện, điện hạ, cứu ta.” Tể Tướng hoang mang rối loạn lê đến phía sau Hô Lợi Hải Tư, thanh âm run rẩy cầu cứu.

“Dám ở trước mặt ta động thủ, người cũng không khỏi quá kiêu ngạo đi, ngu xuẩn.” Chán ghét nhìn Tể Tướng hèn nhát, Hô Lợi Hải Tư đi đến chỗ Vân Kịch Huyền.

Rốt cục chú ý tới Hô Lợi Hải Tư, Vân Kịch Huyền nhìn đối phương, lạnh lùng cười, “Động thủ? Người nói nghiêm trọng quá đấy! Giết hấn chỉ khiến tay ta ô ւế.” Vân Kịch Huyền kéo cung, bắn tên, bốn mũi tên cắm ngay sát hai chân Tể Tướng, Tể Tướng vừa thấy liền ngất xỉu. “Có thủ hạ loại này, rốt cuộc ai mới là ngu xuẩn?” Vân Kịch Huyền đối với phản ứng của Tể Tướng mà nhạo báng, “Cầu quan, cảnh cáo người, đừng tiếp tục có suy nghĩ động đến Âm, bằng không Phù Vân Cung ta cho người biến mất mãi mãi. Còn có, ta hôm nay đến chính là muốn nói cho người biết, của người sinh ý, Phù Vân Cung không tiếp.” Vân Kịch

Huyền thu hồi cung, không thềm nhìn đến ánh mắt khiêu khích của Hồ Lợi Hải Tư phía sau, xoay người bước đi.

Hồ Lợi Hải Tư thấy đối phương không đếm xỉa tới mình, lửa giận bùng phát, liền huy khởi roi hướng Vân Kịch Huyền phía sau lưng đánh tới, “Người cho nơi này là chỗ nào!? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!”

Vân Kịch Huyền đá hòn đá nhỏ bên chân, tiếp tục hướng phía trước đi.

Roi đánh vào hòn đá nhỏ, lệch hướng.

Vân Kịch Huyền ngừng lại, quay đầu, câu thần cười lạnh, “Người kém hơn Hỏa Da Tác.” Nhìn đến mặt đối phương lập tức trắng bệch, Vân Kịch Huyền tựa hồ tâm tình rất tốt, phi thân lên mái nhà, rất nhanh biến mất.

“Ai cũng đều khen ngợi hần, đơn giản chỉ vì hần là Đại Hoàng Tử, ta rút cuộc kém hơn hần chỗ nào?! Thứ rác rưởi kia!! Bởi vì là Đại Hoàng Tử, cho nên phụ Vương giao quốc gia cho hần! Bởi vì hần là Đại Hoàng Tử, cho nên ta vĩnh viễn đứng dưới hần!!” Hồ Lợi Hải Tư hung hăng quất roi vào cây cột bên cạnh, “Phụ Vương, nếu người không đem Vương vị giao thứ rác rưởi kia, có lẽ người sẽ không chết, ngu xuẩn, ai cũng ngu xuẩn! Hoàng huynh a, ta nhất định phải cho người quỳ gối bên chân ta cầu xin tha thứ, nhất định phải một đao một đao chậm rãi lột thịt người!! Ta nhất định phải thấu tóm Trung Nguyên, xem thử rút cuộc là người cường hay là ta cường!”

××××× Tặc tặc nhìn nhìn bốn phía, tặc tặc xuất ra một cái bao, tặc tặc đem toàn bộ điểm tâm bỏ vào, lại xuất ra một cái bao khác, trù lên đầu. Vừa lòng nhìn nhìn bản thân trong gương giống như mấy tên trộm ở Nhật Bản (muốn tìm hình minh họa mà không thấy =((trong truyện tranh hình như có nhiều lắm), Thụy Âm cầm lên bao điểm tâm, lặng lẽ mở cửa, khinh thủ khinh cước ra ngoài.

“May quá, không có ai. Hắc hắc, đi tìm Thụy Tĩnh ca ca thôi ~” khắp nơi nhìn nhìn, xác định không ai canh gác, Thụy Âm vỗ vỗ ngực, dũng cảm ưỡn ngực hiên ngang bước đi.

“Nga nha, Tiểu Âm Âm, người chạy đi đâu?” Một cái đầu đột nhiên xuất hiện trước mặt Thụy Âm. Vân Kịch Tiêu vốn đang du trên xà ngang chờ cơ hội lén vào trong phòng Tiểu Âm Âm, kết quả phát hiện Thụy Âm lại trốn ra ngoài, liền hai chân ôm lấy xà ngang, treo ngược mình xuống dưới, giống như tư thế hầu tử dùng đuôi quần lấy thân cây treo người.

Đột nhiên xuất hiện mái tóc đen dài che khuất tầm mắt, Thụy Âm hoảng sợ vô cùng, cứ tưởng hồn ma trình nữ xuất hiện. Lặng lặng nhìn “thứ” cản đường hần, tầm mắt cao thấp di động, cuối cùng dừng lại trên mặt Vân Kịch Tiêu, “Nguyên lai là Kịch Tiêu a, làm ta sợ muốn chết. . . Không đúng!” Đột nhiên nghĩ đến hần đang cải trang, vội xiết chặt bao trùm đầu, bóp mũi, “Người nhận sai, ta không phải Âm Âm.”

Vân Kịch Tiêu buồn cười nhìn long quan trên đầu Thụy Âm, lại nhìn một thân long bào kia, cười ra tiếng nhảy xuống khỏi xà ngang, vững vàng đứng trước mặt Thụy Âm, kéo bao trùm đầu của Thụy Âm ra, “Người thật sự không phải Âm Âm, mà là bảo bối của ta Tiểu Âm Âm ~”

“Thiết, sao lại tinh mắt như vậy. . .” Thấy bị đối phương vạch trần, Thụy Âm căm giận hừ một tiếng, nắm thật chặt bao điểm tâm trong lòng ngực, lui về sau từng bước, “Người hơn nữa đem ở đây làm gì? Trảo muối ăn a?”

“Đáng ghét, nhân gia đâu phải muốn ăn muối! Nhân gia muốn ăn chính là. . .” Vân Kịch Tiêu trang thẹn thùng che mặt trộm ngắm Thụy Âm, ngắm đến Thụy Âm tuy rằng không rõ ý tứ người kia, nhưng vẫn ra một thân mồ hôi lạnh.

Mất đảo một vòng, biết người trước mặt không phải dễ dàng thoát khỏi, cần động não một chút, Thụy Âm chạy trở về phòng lấy ra một cái khăn, quơ quơ cho Vân Kịch Tiêu xem, “Đây là khăn ta dùng rửa mặt mỗi buổi sáng, dùng thật lâu, ta cũng chưa đổi cái khác.” Nói xong liền ném cái khăn đi xa thiệt xa, “Người nhặt được liền cho người.” (khăn làm sao ném xa được a, này phải gói đá trong đó ấy chứ (_ _ !!))

Vân Kịch Tiêu liền hoa nhỏ đóa đóa đuổi theo, “Oa ha ha ha, khăn của Tiểu Âm Âm~”

. . . Giống như câu a. . . Thụy Âm lau lau mồ hôi lạnh, nhân lúc này liền nhanh chân chạy đi. Nhưng mới chạy được một đoạn, một thanh âm từ đâu cất lên, lại hại hần phải ngừng lại.

“Hi hi, Âm Âm, đã trễ thế này người như thế nào còn tại bên ngoài?” Thôi Ngôi ngồi trên nóc nhà nhìn Thụy Âm hiện tại giống như kẻ trộm, quơ quơ chân gà trong tay, “Âm Âm, lên đây ăn khuya không?”

“Không cần không cần!” Thụy Âm vội khoát tay, đáng chết, hai huynh đệ này nửa đêm ở nóc nhà ăn khuya sao?! Từ đồ nhắm đến rượu ngon đều chuẩn bị tốt . . . Hại hần bị bắt quả tang trốn đi ngay tại trận. . . Cổ nhân ai cũng biến thái như vậy sao? Hay là chỉ có hai huynh đệ này biến thái a? Cũng không sợ té.

“Lập lập, thủy tinh bao ngon vậy mà người không ăn?” Lục Li cắn một ngụm thủy tinh bao, ôn nhu mê hoặc nói, “Đi lên ăn đi!”

“Không cần không cần! Các người từ từ ăn, ta đi trước!” Luồng cuồng phát phát tay, Thụy Âm chuẩn bị chạy.

“Âm Âm, làm gì gấp như vậy? Đến, cùng chúng ta ăn đi.” Lục Li từ nóc nhà nhảy xuống, dừng trước mặt Thụy Âm, vươn hai tay chuẩn bị ôm hần.

. . . Đáng chết, đuổi đi một người, lại đến đây hai người, thiệt mệt . . . Rơi vào đường cùng, vì không muốn bị muộn, Thụy Âm chỉ có thể nói dối, “Kích Tiêu đuổi theo ta!”

“Bình bình bằng bằng” thủy tinh bao, gà nướng, cộng thêm một đồng thức ăn khác đồng loạt bay xuống, cuối cùng Thôi Ngôi cũng nhảy xuống theo. Hai huynh đệ nắm chặt tay cười lạnh, “Dám đuổi Âm Âm, muốn bị đánh đây mà.” Vừa dứt lời, liền chạy ngược lại với hướng Thụy Âm đi tới.

“Kích Tiêu, thực xin lỗi, ngày mai mời người ăn.” Hướng phía hai huynh đệ biến mất niệm a di đà, trong lòng vì Vân Kích Tiêu hơi chút bị ai, nhưng vẫn kiên định quay đầu chạy đi. (Âm Âm thụ, người quá nham hiểm . . .)

Thụy Âm lòng tràn đầy hi vọng có thể thuận lợi chạy đến chỗ hẹn, khả chính cái gọi là thiên hữu bất trắc phong vân (người tính không bằng trời tính), kế hoạch của hần lại bị phá hủy. Tại đây một khắc, hần rốt cục hiểu được, cái gì gọi là người xui xẻo uống nước cũng bị nghẹn, người bất hạnh đi đường cũng đụng phải háo sắc.

Một rừng cánh hoa trong trời đêm phiêu hạ, một rừng hắc tuyến của Thụy Âm cũng theo đó mà rơi.

“Nga, thần a, vì cái gì ta may mắn như vậy, tại đây, trong đêm tối lãng mạn này gặp được nữ thần xinh đẹp, đây là duyên phận sao? Có lẽ là ta đời trước đốt dâng hương đủ lượng, cho nên mới có thể khiến thần để ý sủng hạnh ta?” (thiệt buồn nôn!!!) Miệng ngậm một bông hoa hồng đỏ rực, Hỏa Da Tác phong tình vạn chủng từ góc khuất hành lang đi ra. Thân ảnh thướt tha kia (cơ bắp rất rắn chắc), mị nhãn như hoa (nhìn vào có cảm giác áp bách mãnh liệt), bông hoa hồng bên khóe môi (đỏ rực khiến người sợ hãi), đều làm Thụy Âm toàn thân nổi da gà, giống như thấy quỷ.

“Ô, thần a, vì cái gì ta bất hạnh như vậy, tại đây, trong đêm tối như mực này gặp được hồng mao háo sắc, đây là nghiệt duyên sao? Có lẽ là ta đời trước không dâng hương bái phạt, cho nên mới có thể khiến thần vô tình vứt bỏ ta?” Cắn tay áo, Thụy Âm khổ sở nhìn Hỏa Da Tác từ từ tới gần, “Đại ca, người không phải là hồi cung ngủ rồi sao, mắc gì nửa đêm chạy ra ngoài trang quỷ dọa người a?”

“Nữ thần xinh đẹp, ta vì người mà hàng đêm vô miên, nhắm mắt lại, tất cả đều là nụ cười quyến rũ của người (uy uy, quyến rũ chỗ nào?), lúc nào cũng khao khát được nhìn thấy nụ cười mê đảo chúng sinh kia, ta làm sao có thể ngủ được? Nữ thần xinh đẹp, người hiểu được tâm ý ta sao?” Hỏa Da Tác chớp chớp đôi mắt hoa đào, phóng điện lực sát thương mười phần nhìn Thụy Âm, đến mức Thụy Âm lại một thân nổi gai ốc.

“. . . Người cứ việc nói thẳng người mất ngủ a. . . Nột, ta có một biện pháp tốt.” Xoa xoa cằm, nghĩ rằng người kia cứ mất ngủ hoài thật không hay, hần chậm rãi mở miệng, “Người trở về, tắm rửa sau đó lên giường. . .” Nói còn chưa dứt lời, Hỏa Da Tác hai mắt liền lóe sáng, “Ta hiểu được! Ta sẽ tắm rửa sạch sẽ ở trên giường chờ người! Âm Âm, người rất cục thông suốt!”

“Cái kia. . .” Tổng cảm thấy được người kia hình như hiểu lầm, Thụy Âm vội nghĩ muốn giải thích, khả Hỏa Da Tác lại tiếp tục càng hiểu càng sai, đem lời Thụy Âm chuẩn bị giải thích bóp chết từ trong trứng nước, “Người nói cái kia a? Yên tâm! Ta đã chuẩn bị tốt! Hơn nữa nó còn có thành phần thôi tình rất mạnh, bảo

đắm lẫn đầu tiên của người sẽ vô cùng thoải mái, một chút cũng sẽ không đau nga!” (. . . Lão huynh người đã có chủ ý này từ lâu rồi sao?)

“A, không, Hỏa Da Tác. . .” Thụy Âm lại muốn giải thích, nhưng Hỏa Da Tác đã chạy mất, chỉ vọng lại một câu, “Âm Âm, ta đây chờ người!! Người nhanh lên!! Ta sẽ ngoan ngoãn ở trên giường chờ người ~” (bựa quá =)))

Nhìn bóng dáng Hỏa Da Tác chỉ còn lại một chấm đen, Thụy Âm ngậy người trong chốc lát, mới chậm rãi nói tiếp câu dang dở lúc nãy, “Cái kia. . . Ta muốn nói chính là, người trở về tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường uống một chén sữa nóng, sẽ giúp ngủ ngon, đâu bảo người chờ ta a, hơn nữa cho dù người chờ ta, ta cũng sẽ không đi, ta cũng có giường, mắc gì phải chạy tới giường của người. . .” (cho nên, tiểu hồng mao công của chúng ta sau khi tẩy đến thơm phức trơn mịn sáng long lanh, nhất ti bất quả (không mảnh vải che thân) ở trên giường ôm gối ai oán đợi Âm Âm thụ của chúng ta cả một buổi tối.)

Gãi gãi đầu, đang chuẩn bị tiếp tục chạy đi, Thụy Âm bỗng cảm thấy một cổ ác hàn mạnh mẽ đánh tới làm hấn rùng mình, lập tức rút kinh nghiệm từ giáo huấn nãy giờ, hấn tả khán hữu khán, cuối cùng cắn răng đi xuống khỏi hành lang dài, mặt xám mày tro vòng ra phía sau cây cột núp vào. Hấn vểnh tai nín thở cẩn thận nghe động tĩnh.

“Thạch Dục Lam, người phải theo tới ta khi nào?!” Thanh âm lạnh lẽo của Lệ Lãm Sát truyền tới. Thụy Âm vừa nghe đến liền run rẩy, nếu không biết chủ nhân của thanh âm này là nhân loại, hẳn tuyệt đối hội hoài nghi hôm nay có phải quỷ môn quan mở hay không, để chạy đến đây một lệ quỷ bị đông chết.

“Theo tới người không hề tới phòng Âm Âm mới thôi.” Dưới ánh trăng nhu hòa, thanh âm Thạch Dục Lam càng thêm nhu nhuyển thư tâm, trước sau hai thanh âm độ ẩm bất đồng, càng thêm tôn lên ôn nhu của Thạch Dục Lam, khiến Thụy Âm không khỏi trong lòng rung động, thật giống thiên sứ a ~ “Ta có cảm giác, hôn quân không có ngoan ngoãn ở trong phòng.” Thụy Âm đằng sau cây cột run run, chột dạ không thôi, XX, vì sao quỷ nam kia lại hiểu mình như vậy. . .

“Người nói ngốc cái gì, đã trẻ thế này Âm Âm như thế nào có thể đi ra ngoài. Người đừng đem Âm Âm đánh đồng với mấy hài tử ham chơi.” Người nào đó chột dạ lợi hại hơn.

“Muốn cá hay không?” Lệ Lãm Sát dựa vào một cây cột, lãnh nghiêm mặt hỏi Thạch Dục Lam. Nhìn đến lệ Lãm Sát một thân hắc y, Thụy Âm cố sức co người lại, ngay cả thở cũng không dám.

“Hảo, ta cá. Âm Âm hẳn nhất định ở trong phòng.” Thạch Dục Lam trong thanh âm tràn đầy tín nhiệm, thật sâu làm nội tâm Thụy Âm đau đớn, Dục Lam ca ca, ta thực xin lỗi người. . .

“Ta cá là hẳn không ở. Nếu ta thắng, người vĩnh viễn không được can thiệp ta bính hôn quân.”

“Ngược lại, nếu ta thắng, người vĩnh viễn không được đối Âm Âm động thủ động cước, động não cũng không được.”

“Thành giao.” Tựa hồ đối với đánh cuộc này song phương đều thực vừa lòng, sau khi đồng ý, liền không chút do dự nhanh chóng hướng đến phòng Thụy Âm.

“Thạch Dục Lam, người chậm một chút cho ta!! Đi nhanh như vậy làm gì!?”

“Ha hử, Lãm Sát, nhìn xem rốt cuộc là ai đi nhanh a? Rõ ràng ta là đi đằng sau người a.”

Thụy Âm phía sau cây cột không tiếng động khóc rống, Dục Lam ca, ta thực xin lỗi người a ——(Âm Âm thụ, người tiêu rồi, một buổi tối người đắc tội sáu tiểu công, còn dẫn một đầu lang nhập thất)

××××× Vân Kịch Huyền ngồi trên nhánh cây, kéo kéo dây cung, nhìn nhìn chung quanh, hoàn toàn nhìn không thấy một bóng người, mặt Vân Kịch Huyền dần dần trầm xuống, “Quả nhiên là như thế này sao. . . Hấn cũng chạy trốn sao. . .” Sát khí hiện lên trong mắt.

“Thụ Tinh huynh!! Ta đến đây! !” Giữa lúc mặt Vân Kịch Huyền u ám như đêm ba mươi, Thụy Âm ôm một bao điểm tâm thật to lảo đảo chạy tới, dựa vào thân cây thở hổn hển, bên tai quanh quẩn vẫn là một loạt thanh âm vừa rồi nghe được, hoặc hổn hển hoặc cao hứng hoặc gâm rú, tỷ như “Hôn quân trốn, mau mau đi tìm! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác! Thạch Dục Lam, ta thắng, người khà ngàn vạn lần đừng hối hận.” (đây là thanh âm cao hứng duy nhất nghe được), lại như “Âm Âm, thực xin lỗi!! Ta không

nên đánh cược!!”, tái như “555, Tiểu Âm Âm, người như thế nào có thể gạt nhân gia, khăn này rõ ràng là hoàn toàn mới, hoàn toàn chưa từng sử dụng!!”, cuối cùng như “Hì hì / lạp lạp, Âm Âm, dám gạt chúng ta, người tốt nhất cầu nguyện đừng bị chúng ta tóm được, bằng không, hừ hừ.”

Nhìn người kia một bên thở một bên sợ hãi vỗ ngực, cào cào tóc, Vân Kịch Huyền biểu tình không tự chủ được nhuễn xuống. Quả nhiên, nam hài trước mặt này là bất đồng, Vân Kịch Huyền vươn tay, hướng Thụy Âm mỉm cười, “Âm, đi lên.”

“Đi?” Thụy Âm lúc này mới phát hiện một mặt tử sắc, ngẩng đầu, phát hiện Vân Kịch Huyền đang ngồi trên nhánh cây, dùng ôn nhu ánh mắt nhìn hắn, áo khoác khinh sa (lụa mỏng) tử sắc dưới ánh trăng tựa hồ phát ra nhu hòa quang mang, khiến lòng người thư phục, “Thụ Tinh ca, người đã đến rồi a.”

“Chờ người nì, đi lên.” Vươn tay đến Thụy Âm, ý bảo người kia đưa tay cho mình, nhưng nhận được lại là một bao to.

“Ân!” Thụy Âm nhét bao điểm tâm vào tay Vân Kịch Huyền, không để ý tới biểu tình kinh ngạc của người kia, vén tay áo, giống như một chú khỉ con “thặng thặng thặng” leo lên cây, đặt mông ngồi bên cạnh Vân Kịch Huyền, phỉ phỉ vỗ cây dính trên tay, lấy lại bao điểm tâm, mở ra.

“Nột nốt, hôm nay ta mang theo nhiều điểm tâm lắm! Vì muốn cho người ăn những cực phẩm này, ta vất vả cỡ nào a, người phải nhớ kỹ tấm lòng của ta nga! Ân, ta nhớ rõ có một thứ ăn ngon lắm, gọi là gì long nhãn . . . A! Có!” Từ trong bao lôi ra một thứ trái như quả cầu vàng óng(trái nhãn đỏ), tựa dáng bảo vật nhét vào miệng Vân Kịch Huyền, “Ăn thử xem! Tuyệt đối là hương vị khiến người dục tiên dục tử! (Âm Âm thụ, người không phải dùng sai từ a. . . Đây chính là từ để vương công chuyên dùng a. . .)”

Phỏng chừng là bị cụm từ “dục tiên dục tử” của Thụy Âm làm cho chấn động, Vân Kịch Huyền trong vô thức dùng răng nhẹ nhàng cắn long nhãn, lẳng lẳng nhìn Thụy Âm đang vô cùng hưng phấn.

“Phát gốc cái gì a! Mau ăn a! Giống như vậy, nhai rồi nuốt!” Dùng miệng làm ra tư thế nhai nhai nhai, Thụy Âm vươn ngón trở đẩy long nhãn vào trong miệng người kia.

“Phác” chịu không nổi Thụy Âm bộ dáng đáng yêu vươn ngón trở, chớp chớp mắt nhìn chăm chăm mình, Vân Kịch Huyền tay trái che miệng, bật cười.

“Người cười P a, cẩn thận nghẹn.” Lại cầm lên một khối bánh hoa quế hạch nhân nhét vào tay Vân Kịch Huyền, “Tự mình động thủ cơm no áo ấm, tận lực ăn, đừng khách khí! Mấy thứ này là ta chôm ở trù phòng, không ăn uống phí!” Nói xong tự cổ tự đào ra một khối điểm tâm cắn một ngụm, thoáng chốc hạnh phúc nheo mắt. Vừa thấy bộ dáng say mê kia của Thụy Âm, Vân Kịch Huyền liền vươn tay ra sau lưng hắn. Quả nhiên, ngay sau đó, Thụy Âm lại nhắm mắt thẳng tắp ngã về phía sau, bắt quả lần này ngã vào trong lòng ngực Vân Kịch Huyền.

“Thói quen xấu này người nên sửa.” Vân Kịch Huyền búng cái trán Thụy Âm, ôm lấy hắn, để hắn ngồi trên đùi mình, đầu tựa vào vai mình, một tay vòng qua thắt lưng Thụy Âm, tay kia thì cầm lấy một khối cao đưa đến bên miệng Thụy Âm, “Hiện tại người yên tâm ăn đi.”

“Thụ Tinh huynh, người thật là bạn tốt!” Đập đập bờ ngực rắn chắc của Vân Kịch Huyền, Thụy Âm ở trong lòng tận hưởng tình cảm bạn thân. (. . . Bạn thân. . . Chờ người bị đè, ta xem người còn có thể gọi hắn bạn thân không. . .)

“. . . Đối xứng hô. . .” Nghe Thụ Tinh huynh như thế nào không được tự nhiên, cảm giác có điểm giống ngàn năm lão yêu. . .

“Thụ Thụ, Thụ Tử, A Thụ, Đại Thụ, Tiểu Thụ (=)).” Liệt kê một đồng tên, để người chọn lựa.

“. . .” Đầu đầu nhu nhu huyết Thái Dương, xem ra chính mình cùng thụ không thoát khỏi quan hệ a (=)). . . Tuy rằng lúc trước có từng nói với Thụy Âm mình không phải Vân Kịch Huyền, mà là Thụ Tinh ca ca. . .

“Từ từ!” Tựa hồ linh quang chợt lóe, Thụy Âm đập tay, “Có! Thụ Tinh huynh mặc y phục tử sắc, vậy gọi người là Tử Đằng! Được chứ, Thụ Tinh huynh?”

“ . . . ” Tuy rằng đôi Tử Đằng tên này cũng có chút cảm mạo, nhưng tóm lại so với Thụy Tinh huynh dễ nghe hơn, quên đi quên đi, chấp nhận đi. . . “Được rồi. . .”

“Đúng rồi, Tử Đằng, Kịch Tiêu nói các người động bất động liền đánh hấn, vì sao a, hại hấn bỏ nhà đi bụi.” Đột nhiên nhớ tới lúc mới gặp, Vân Kịch Tiêu đã kể về cuộc sống bi thảm của mình, Thụy Âm không khỏi thay Vân Kịch Tiêu bất bình.

“Nhìn bộ dáng hấn ăn vạ trang đáng yêu, người không nghĩ đánh hấn?”

“ . . . Nghĩ muốn. . . ” Ở trong đầu ảo tưởng không dưới 100 lần đánh đau tên kia, nhưng đều không có gan, không dám hành động, bởi vì như thế chỉ khiến không khí gia tăng bong bóng hồng sắc mà thôi, “Vậy người vì sao bắt hấn ăn mấy thứ khó nuốt, tốt xấu cũng nên cho ăn mấy món bình thường a!”

“Bởi vì hấn tự mình ra ngoài tùy tiện đem về một trù nường mà trù nghệ kém đến mức khiến kẻ khác phẫn nộ.”

“ . . . Người vì sao cứ trừ tiền hấn.”

“Chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt số lần hấn trang đáng yêu.”

. . . Có lẽ đó là một chủ ý không tồi a. . . Thụy Âm điểm điểm đầu, đem chiêu này ghi tạc trong lòng, “Vậy người vì sao không cho hấn mặc ấm.”

“Mùa đông, hấn muốn trùm ba cái chăn đi ra ngoài, nhìn đến bộ dáng đó người có thể chịu được không đánh hấn? Hơn nữa đường đường Phù Vân Cung Cung Chủ sao có thể ăn mặc giống như quả cầu.”

. . . Đây đều là tự làm bậy không thể sống a, dùng hai chữ khái quát, chính là xứng đáng, uống công đồng tình Vân Kịch Tiêu . . . Từ từ, “Phù Vân Cung Cung Chủ? Phù Vân Cung là cái gì?”

“Là nơi các sát thủ trên giang hồ tụ tập, Kịch Tiêu là Cung Chủ, đồng thời cũng là giang hồ đệ nhất sát thủ.” Nhìn đến Thụy Âm hoang mang biểu tình, Vân Kịch Huyền liền hiểu được, Vân Kịch Tiêu chưa từng nói cho Thụy Âm. Vân Kịch Huyền không nghĩ nhìn đến Thụy Âm vẫn chẳng hay biết gì, cũng không muốn nhìn có một ngày Thụy Âm biết chân tướng sẽ có một loại cảm giác bị lừa gạt, liền quyết định đem sự tình nhất ngữ nhất thập nói cho hấn, “Lúc trước có người tìm Phù Vân Cung, hy vọng cùng chúng ta hợp tác, mà đối tượng ám sát chính là Dương Kim Thánh Thượng. Bởi vì mục tiêu ám sát quá quan trọng, cho nên nhiệm vụ đó để Cung Chủ tiếp. Vốn hấn đã bắn một tiễn xuyên tim, giết được Hoàng Đế, nhưng người lại đến đây. Đùng kinh ngạc, Kịch Tiêu toàn bộ nói cho ta biết, người cũng không phải Hoàng Đế. Vốn tưởng nhiệm vụ thất bại, cho nên Kịch Tiêu đành phải trở ra lần nữa, nhưng lại bị người hấp dẫn, yêu thượng người, vì thế hấn quyết định không tiếp nhiệm vụ này, mà là chuyên tâm bảo hộ người.” Sau khi nói xong, Vân Kịch Huyền lẳng lẳng nhìn Thụy Âm trên mặt xuất hiện kinh ngạc, nhưng phản ứng của Thụy Âm lại một lần nữa vượt ra ngoài dự kiến.

Điểm điểm đầu, sau khi tiêu hóa những lời Vân Kịch Huyền vừa nói, Thụy Âm mới bừng tỉnh đại ngộ, “Nguyên lai các người là Mafia a! Kịch Tiêu quả nhiên là võ lâm cao thủ, khó trách lần trước thời điểm phi thân nóc nhà bắt người lại suýt như vậy!”

“Người, không tức giận? Hai chúng ta đều lừa người. . . ” Không rõ vì sao trên mặt Thụy Âm lúc này không có một tia lửa giận.

“Ta vì cái gì phải sinh khí a? Người các người muốn giết là Hoàng Đế kia, không phải Thụy Âm ta. Hơn nữa ta cho tới bây giờ cũng không hỏi qua các người đang làm gì, các người không nói cho ta biết cũng là bình thường a, như thế nào gọi là lừa ta.” Cảm thấy người kia hỏi một vấn đề thực ngu ngốc, Thụy Âm tặng Vân Kịch Huyền một ánh mắt xem thường.

“ . . . Âm, người thật sự không giống người thường. . . ”

“Nói tiếp, người vì cái gì muốn giết ta? Đừng đem lý do ngu xuẩn lần trước ra nói nữa.”

“Người muốn biết?”

“Đương nhiên! Tổng không thể bị người đuổi giết lại vẫn không hiểu ra sao đi.” Tốt xấu cũng phải chết mình bạch a.

Thở dài một hơi, Vân Kịch Huyền nhắm mắt lại, ôm chặt Thụy Âm, hồi tưởng đến chuyện Vân Kịch Huyền vẫn không thể nào quên, “Ta cùng Kịch Tiêu sinh ra ở Giang Nam Vân gia. Vân gia là Giang Nam danh môn vọng tộc, nhưng cũng rất bảo thủ, thực u ám, hết thấy mọi người đều âm hiểm giả dối, thậm chí không có chút gì là cốt nhục thân tình. Nhưng buồn cười chính là, Vân gia trong mắt thế nhân là biết văn biết võ, là công tử tao nhã, là giai nhân ôn nhu, nhất là cùng thế hệ với ta Vân Kịch Dạ, văn võ song toàn, diện mạo cũng là có thể nói cực phẩm, nhưng hần là người duy nhất không kế thừa huyết mạch tối tăm của Vân gia, hần làm việc quang minh lỗi lạc, vừa nặng tình trọng nghĩa. Hần cùng một phú gia thiên kim thành hôn, sau sinh hạ một tiểu tử mũm mĩm, chính là Kịch Tiêu. Lúc hần mới sinh ra thực đáng yêu, gặp người liền cười, hơn nữa thực yêu hướng ta làm nũng. Vốn bọn họ là một gia đình thực hạnh phúc, chính là, sau Kịch Dạ lại yêu thương một người nam nhân. Vì nam nhân kia, hần thậm chí cùng cha đại đả động thủ, trong nhà gà bay chó sủa. Dù thế nào cũng không thuyết phục được cha, Kịch Dạ đã nghỉ cùng kia nam nhân bỏ trốn, nhưng cha liền đối Kịch Dạ nói, nếu Kịch Dạ cùng kia nam nhân đi, đừng trách y không niệm cốt nhục thân tình. Kịch Dạ không hề do dự, dứt khoát mang theo nam nhân kia ly khai. Hần không có mang theo Kịch Tiêu, vì hần không hy vọng Kịch Tiêu đi theo hần chịu khổ, thứ hai hần tin tưởng mặc kệ cha sinh khí thế nào, cũng không hội làm khó tôn tử của mình. Nhưng hần nghĩ tốt đẹp cho Vân gia quá rồi. Vì phòng ngừa Kịch Dạ hủy thanh danh Vân gia, cha quyết định xóa tên Kịch Dạ khỏi gia phả, cùng ngày liền phái sát thủ đuổi giết hai người, mà khi đêm đã khuya, y cùng nương ở trong phòng thảo luận có nên đối Kịch Tiêu xuống tay hay không. Ta ở cửa đều nghe được, lúc ấy Kịch Tiêu bất quá mới chỉ là một tiểu hài tử tròn một tuổi a, cũng là tiểu chất tử ta tối âu yếm, hần là vô tội. Tuy rằng lúc đó ta chỉ có 5 tuổi, nhưng vì Kịch Tiêu, ta liền mang theo chút ngân lượng, màn đêm buông xuống liền ôm lấy hần trốn khỏi Vân gia. Nhưng trên đường lẩn trốn, ta lại nhìn thấy cảnh tượng đời này ta vĩnh viễn không quên được.” Tựa hồ nghĩ tới chuyện không vui, Vân Kịch Huyền mày gắt gao nhướn chặt, trên trán cũng xuất hiện mồ hôi. (5 tuổi? Anh là thần đồng sao? Thần đồng cũng chưa chắc được vậy. Xạo quá đi ==)

“Tử Đằng. . .” Lo lắng nhìn biểu tình dị thường của Vân Kịch Huyền, Thụy Âm vươn tay lau mồ hôi cho người kia, “Không muốn nói thì đừng nói.”

Hướng Thụy Âm mỉm cười, tỏ vẻ mình không có việc gì, ôm thật chặt người trong lòng, tựa hồ như vậy là có thể tiếp thêm cho mình dũng khí, thật sâu hít vào một hơi, Vân Kịch Huyền tiếp tục kể, “Ngày đó ở trong rừng, ta ôm Kịch Tiêu tìm chút trái cây có thể lót dạ, lại thấy được sát thủ cùng Kịch Dạ đang đánh nhau. Đối thủ nhiều lắm, Kịch Dạ cũng bị thương, dần dần bị rơi vào thế hạ phong, nhưng hần lại toàn tâm toàn ý bảo hộ nam nhân bên người, không cho hần chịu một chút thương tổn. Mà nam nhân kia, nam nhân đề tiện kia, nhìn đến Kịch Dạ không thắng nổi, đã nhặt lấy bao hành lý chạy trốn, vừa chạy còn vừa hô ‘đừng giết ta, đừng giết ta! Ta cùng hần không quan hệ!’. Kịch Dạ cũng nhìn thấy, nhưng hần lại không nói gì, sau khi thấy ta ở đằng sau cây, cũng thấy Kịch Tiêu trong lòng ngực ta, dùng ánh mắt ý bảo ta không nên cử động, cũng đứng lên tiếng, sau đó vẫn như cũ toàn tâm chiến đấu. Giằng co suốt 3 canh giờ, cho dù huyết nhục mơ hồ, hần cũng liều mạng chiến đấu, giống như là đang tranh thủ thời gian, cuối cùng Kịch Dạ ngã xuống giữa vũng máu, không nhúc nhích. Đám sát thủ cũng chỉ còn lại một người, hơn nữa cũng đã thoi thóp. Ta sưng sốt thật lâu mới hồi phục tinh thần lại. Ta bỏ nhào đến, nhưng phát hiện Kịch Dạ đang cười, nhìn hướng nam nhân kia chạy trốn, vừa cười vừa thì thào tự nói ‘Kéo dài 3 canh giờ, hần là đã chạy được rất xa, sẽ không lại bị bắt được đi. . . Ta ở trong bao hành lý bỏ rất nhiều ngân lượng cùng thức ăn. . . Hần sẽ không đói đi. . .’ (tình yêu vĩ đại quá, cảm động quá! *chấm chấm nước mắt*) Ta không rõ, đối với loại nam nhân phản bội hần, loại nam nhân gặp nạn thì bỏ chạy một mình, vì cái gì Kịch Dạ còn muốn bảo hộ, thậm chí trả giá bằng sinh mệnh của chính mình! Từ đó về sau, ta liền cực độ chán ghét nam nhân thích thượng nam nhân, bởi vì Kịch Dạ thích thượng nam nhân, hần mới chết, bởi vì Kịch Dạ thích thượng nam nhân, Kịch Tiêu mới từ nhỏ đã mất đi song thân, để một tiểu thúc chỉ hơn hần 4 tuổi nuôi lớn. Nhìn cha mẹ người khác, hần cũng từng hỏi qua ta ‘tiểu thúc, cha mẹ của ta đâu?’ ta thật sự không biết nên như thế nào trả lời. . . Sau khi có sự phụ, hần thật cao hứng, nhận sự phụ làm cha nuôi, vui vẻ giữ chặt ta hô ‘ta có cha! Ta có cha!’ . . . Hết thấy hết thấy, đều là bởi vì Kịch Dạ yêu thương một người nam nhân, một nam nhân bỏ hần một mình chạy trốn! Nếu không phải như vậy, Kịch Tiêu cũng sẽ không từ nhỏ ăn đủ mọi loại khổ, trở thành sát thủ, hần vẫn như cũ là Vân gia thiếu gia, vẫn như cũ là minh châu trên tay người Vân gia, nhận hết sủng ái. . . Khi nghe đến Kịch Tiêu cũng yêu thương nam nhân, ta sợ lịch sử hội tái diễn. Cho nên, ta mới quyết định giết người, cho dù từ nay về sau sẽ làm Kịch Tiêu hận ta cả đời. . . Nhưng ta phát hiện người là bất đồng, người đáng giá để chúng ta đến yêu người.” Vân Kịch Huyền nở nụ cười cười, bỗng nhiên cảm thấy đầu vai ầm ụt, vội cúi đầu, lại nhìn thấy gương mặt khóc đến thảm hề hề,

“Làm sao vậy, Âm?”

“555, thực xin lỗi, khiến người nhớ tới việc này, 555, Tử Đằng, người không cần chịu đựng, muốn khóc liền khóc đi. Ta cho người dựa vào!” Mũi đỏ đỏ, dùng y phục Vân Kịch Huyền lau nước mắt, Thụy Âm vỗ vỗ ngực cùng vai hấn, thân thủ sờ sờ gương mặt kiên cường của Vân Kịch Huyền, “Nhịn nhiều năm như vậy, nhất định rất khổ sở đi, đừng chịu đựng nữa, khóc ra sẽ thoải mái hơn.”

“Âm, người là người thứ nhất dám bảo ta khóc, lá gan cũng quá lớn đi.” Vân Kịch Huyền chôn đầu vào trong cổ Thụy Âm, thanh âm có chút run rẩy, “Âm, người để cho ta dựa vào một lát, chỉ một lát thôi. . . Còn nữa, chuyện vừa rồi đừng nói cho Kịch Tiêu biết, ta vẫn không nói cho hấn, ta sợ hấn khổ sở. . . Ta hy vọng hấn có thể vĩnh viễn giống một tên vô lại cười vô tư. . .”

“Ta biết. . .” Vô vô lưng Vân Kịch Huyền, Thụy Âm khịt khịt, “Người là một hảo tiểu thúc.”

Hai người gắt gao ôm nhau, ai cũng không nói gì, ánh trăng lẳng lẳng vuốt ve hai người, bên tai chỉ còn tiếng côn trùng kêu vang.

Đằng sau một cái cây cách đó không xa, Vân Kịch Tiêu dựa lưng vào thân cây, hai tay khoanh lại, đứng lẳng lẳng. Vừa rồi Vân Kịch Tiêu căn cứ vị đạo thuộc loại Vân Kịch Huyền làm cho hấn chán ghét, tìm được tới nơi này, lại nghe tới chuyện ngoài ý muốn. Vân Kịch Tiêu vẫn muốn biết thân thể của mình nhưng Vân Kịch Huyền lại như thế nào cũng không chịu nói. Vân Kịch Tiêu gắt gao vò nát chiếc khăn trong tay, ổn định tình tự, nhưng sát khí trong đôi mắt đen kìa như thế nào cũng không áp chế được, “Giang Nam Vân gia sao, nguyên lai là các người giết cha ta a. . . Tiểu thúc đối với các người nương tay không có nghĩa là ta cũng sẽ nương tay. (không lâu về sau, Giang Nam Vân gia không rõ nguyên nhân bị người huyết tẩy sơn trang, nhưng ở truyện này sẽ không đề cập tới) Bỏn tiểu thúc, ta đã không phải tiểu hài tử. . .” Thật sâu hít vào một hơi, điều chỉnh một chút tâm tình, cố gắng làm cho thanh âm của mình nghe cùng bình thường giống nhau, “Tiểu Âm Âm ~ người chạy đi đâu ~ nhân gia tìm người thật khổ sở nga ~ nột nột, Tiểu Âm Âm, nhân gia nhìn thấy người rồi, mau ra đây đi ~ nếu không ra nhân gia liền đối với khăn của người không khách khí!!”

Ngồi trên nhánh cây, hai người nghe thấy thanh âm của Vân Kịch Tiêu. Thụy Âm khẩn trương nhìn xung quanh, “Xong rồi xong rồi, lần này chết chắc rồi, cái khăn mới tinh kia sẽ hại chết ta, ta thế nhưng lừa hấn nói cái khăn kia ta đã dùng thật lâu. . .”

“A! Tiểu Âm Âm! Di? Người đồ tiểu nhân vô sỉ!! Vì cái gì vẽ mặt háo sắc ôm Tiểu Âm Âm của ta điềm điềm mặt mặt ngồi trên nhánh cây!!!” Trợn mắt há hốc mồm mà chỉ vào hai người đang ôm chặt nhau, Vân Kịch Tiêu tức giận đến tay run rẩy, “Người cái này gọi là kẻ thứ ba! Phá hoại hôn nhân của nhân gia! (uy uy uy, hôn nhân?) Ta phải bắt người! Lần trước TV ở nhà Tiểu Âm Âm có nói ‘Người có quyền giữ im lặng. Bất cứ điều gì người nói có thể và sẽ được sử dụng để chống lại người trước tòa án!’ ” (, Tiểu Vân vân, người đã coi cái gì a? Hết kẻ thứ ba rồi hôn nhân lại đến tòa án. . .)

“Âm Âm?” Nghe được tiếng hô rung trời của Vân Kịch Tiêu, mấy người kia cũng lục tục chạy tới, vừa nhắc đầu nhìn đến hai người trên nhánh cây, liền như bị sét đánh, thật lâu phát không ra thanh âm, chỉ có thể trừng lớn mắt nhìn hai người kia.

Im lặng. . .

Im lặng. . .

Thụy Âm cứng ngắc nâng tay chào mấy người phía dưới vừa mới bị hấn đùa giỡn xoay quanh, cứng ngắc cười cười, tuy rằng cười so với khóc còn khó coi hơn, “A, các vị, sao đêm nay rất sáng nga.”

“Hôn quân, người tìm thử một ngôi sao cho ta xem.” Chỉ chỉ bầu trời đêm không có một ngôi sao nào, Lệ Lãm Sát không chút khách khí vạch trần.

Thạch Dục Lam thật vất vả mới phản ứng lại được, đi đến dưới tàng cây, hướng Thụy Âm vươn hai tay, ôn nhu cười, “Âm Âm, xuống đây đi, ta tìm người thật lâu. Khuya như vậy cần thận cảm lạnh.”

Bởi vì đối Thạch Dục Lam tràn đầy áy náy, Thụy Âm vội ngoan ngoãn nhảy xuống, rơi vào cái ôm áp áp của Thạch Dục Lam.

Nhất thời, tất cả tầm mắt dời về Thụy Âm trong lòng ngực Thạch Dục Lam.

“Âm Âm, ta hy vọng người cho chúng ta một lời giải thích hảo hảo nga.” Lục Li lắc lắc phi đao trong tay, thẳng tắp nhìn chăm chăm Thụy Âm, trừng đến Thụy Âm một thân mồ hôi lạnh.

“Đem chúng ta đùa giỡn xoay quanh, chỉ vì tới gặp một người nam nhân? Người như vậy thực quá phận a. . . Người hy vọng bị chúng ta xử phạt như thế nào đâu?” Thôi Ngôi cười lạnh nhìn Thụy Âm.

Một đám người nộ hỏa tăng vọt, ánh mắt như kim châm toàn bộ tập trung tới một điểm. . . Mà điểm đó chính là Thụy Âm. . .

“Ân. . . Kia gì. . . Ân. . . Ân. . .” Thụy Âm lấp bắp. . .

Bị Thụy Âm lấp bắp đến mức nộ hỏa mau biến thành dục hỏa (???). . .”Hôn quân, có chuyện nói mau!” Lệ Lãm Sát biểu tình cực độ khó chịu.

“Cái kia. . . Các vị, cảm ơn các người một mực bên cạnh bảo hộ ta.” Hướng mọi người cúi đầu thật sâu, Thụy Âm nở nụ cười, “Mặc kệ như thế nào, đều cảm ơn các người, ở thời điểm nguy hiểm cũng không bỏ rơi ta, toàn tâm toàn ý bảo hộ ta.” Nghe xong cố sự của Vân Kịch Huyền, Thụy Âm từ tận đáy lòng vô hạn cảm kích mọi người một mực bên cạnh bảo hộ hắn, “Ta yêu các người.”

Vốn là một câu nói cảm kích thực bình thường giữa bạn thân với nhau, nhưng lọt vào lỗ tai đám lang kia lại thành nghĩa khác. Cái gì nộ hỏa, tất cả đều không còn, dục hỏa nhưng lại bốc cao, cao đến tận trời a, một đồng móng vuốt sói tặc hề hề vươn ra.

“Các người vĩnh viễn là huynh đệ tốt nhất của ta!” Một câu, làm cho dục hỏa vừa mới bốc lên thoáng chốc lại tàn sạch sẽ, tất cả móng vuốt sói vô lực buông xuống, chúng lang đại thán con đường phía trước còn rất dài nha.

“Phác” Vân Kịch Huyền nhìn cảnh tượng bên dưới, nhin không được cười lớn.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Nghe được phía trên truyền đến tiếng cười, mọi người mới nhớ tới còn có cái người là nguyên nhân của mọi tội ác kia, Âm Âm bảo bối vì kẻ kia mà dám lừa gạt bọn họ, lá gan cũng quá lớn đi! Tức giận vì cả đêm bị đùa giỡn toàn bộ chuyển dời đến Vân Kịch Huyền, lửa giận hừng hực đang có xu thế càng cháy càng lớn.

Vẫn là Thạch Dục Lam biết kiềm chế nhất, nhìn nhìn Vân Kịch Huyền, làm một cái lễ, mỉm cười, “Quý tính huynh đài?”

Vân Kịch Huyền từ trên nhánh cây nhảy xuống, phúi phúi vụn bánh trên tay áo, làm cái đáp lễ, “Tại hạ Vân Kịch Huyền, là tiểu thúc của Kịch Tiêu.” Vô cùng đơn giản một câu, liền đem tất cả mũi tên chuyển hướng về phía Vân Kịch Tiêu đang ở một bên chớp mắt vô tội nhìn mọi người.

“Thập yêu? Nguyên lai là tiểu thúc Kịch Tiêu a, hạnh ngộ hạnh ngộ.” Cười đến rất ôn nhu nga ~ chính là. . . Thạch Dục Lam, gân xanh trên tay người là sao. . .

“Thật hèn hạ, một người còn chưa đủ sao, ngay cả thân thích đều gọi tới.” Mọi người hung tợn trừng Vân Kịch Tiêu, rất có xúc động muốn bầm thây vạn đoạn người kia.

“Di? Từ từ, ta cái gì cũng không biết a!!” Đột nhiên phát hiện chính mình biến thành kẻ chịu tội thay, Vân Kịch Tiêu gấp rút giải thích, “Ta căn bản không gọi hắn đến, không đúng, ta là kiên quyết phản đối hắn tới!!”

“Lần này là tiểu thúc, lần sau có thể hay không gọi tới cha người, gia gia người a!” Mọi người bị khí điền rồi, vốn đã có nhiều đối thủ như vậy, như thế nào còn từ trên trời rớt xuống một người a!

Vừa nghe đến “gia gia” hai chữ, nhớ tới thân thể vừa mới biết được, nộ hỏa thật vất vả áp chế lại xông ra, cực độ phẫn nộ khiến Vân Kích Tiêu không thể tái tiếp tục ngụy trang, hai mắt lạnh khí, ánh mắt ác liệt đảo qua mấy người vây quanh mình, cắn răng gầm nhẹ, “Đừng ở trước mặt ta nhắc tới “gia gia” hai chữ.”

Vân Kích Huyền nghe tiếng gầm áp bức người khác tới cực điểm kia, không khỏi cả kinh, đây là thanh âm đặc biệt lúc Vân Kích Tiêu sinh khí, chẳng lẽ những lời vừa nói đều bị Vân Kích Tiêu nghe được? Lo lắng nhìn nhìn Vân Kích Tiêu vẻ mặt cứ như Atula, Vân Kích Huyền bắt đầu thở dài, giấy không gói được lửa a, Kích Tiêu sớm muộn gì cũng sẽ biết, hơn nữa, Kích Tiêu đã trưởng thành, có quyền biết sự thật.

Mọi người bởi vì biểu tình Vân Kích Tiêu thay đổi mà lập tức khẩn trương, đề cao cảnh giác, e sợ bị đối phương ám toán.

Tựa hồ cũng cảm thấy bầu không khí áp lực này, Thụy Âm bước lên phía trước hoà giải, hắn cũng không muốn ở đây nhìn một đám cao thủ đánh nhau, thế nào chính mình cũng sẽ bị liên lụy a, “Nộ nộ, các vị, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về tắm rửa nghỉ ngơi đi.”

“Nam nhân nói chuyện, nữ nhân đừng chen vào.” Tất cả trăm miệng một lời, cũng không quay đầu lại nhìn. Thị a, đang lúc thời khắc khẩn trương, ai rảnh để ý người phía sau nói chuyện rồi cuộc là ai a.

Nguồn gốc gây ra mọi chuyện, Vân Kích Huyền, đứng ở một bên xem kịch vui, nhìn Thụy Âm sắc mặt đại biến, vất vả cố gắng nhịn cười, bằng không hội phá hư kế hoạch, mọi chuyện tiến hành thực thuận lợi a, thậm chí vượt qua cả dự đoán của bản thân. Bất quá, hảo thú vị a, gương mặt lúc này còn thực đáng yêu trong nháy mắt xanh còn hơn cả tàu lá.

Thụy Âm trên đầu nổi đầy gân xanh, hắn cố gắng nở nụ cười, nhưng càng cười càng cứng ngắt, càng cười càng khủng bố, cuối cùng liền biến thành mặt quỷ. Hắn nhảy dựng lên, đánh vào gáy mỗi người một cái.

“Người!” Đột nhiên bị đánh, mọi người lửa giận ngút trời quay đầu, nhìn xem là ai ăn gan hùm mật gấu, dám động thủ trên đầu thái tử, nhưng không nghĩ tới nhìn đến chính là bảo bối Thụy Âm biểu tình còn hung ác hơn cả bọn họ, nhất thời đều như rùa rụt cổ.

“Người người người, người cái gì người! Lão hồ không phát uy các người nghĩ ta là Hello Kitty?! Nói ta là nữ nhân?! Ân? Con mắt nào của các người nhìn đến ta là nữ nhân? Các người có ta có, các người không có ta cũng không có? Như thế nào đem ta đương nữ nhân? Tin hay không ngày mai ta cho các người toàn bộ biến thành nhân yêu! Ta hảo tâm khuyên can, thế mà thái độ của các người là sao?! Các người ý mình nhân cao mã đại, khi dễ ta a?!” Thụy Âm thở hổn hển, vỗ vỗ ngực giúp chính mình thuận khí một chút, “Toàn bộ quỳ xuống cho ta, hảo hảo ngắm lại! Dám vũ nhục nam tính tự tôn kiêu ngạo của ta!”

Mọi người bắt đầu hướng Thụy Âm lần lượt quỳ xuống, rồi sau đó đồng thời ngẩng đầu ủy khuất nhìn người kia tức giận đến hai má đỏ bừng, đương nhiên, Lệ Lẫm Sát chính là khinh thường quay đầu.

“Ai cho các người hướng ta quỳ xuống?! Toàn bộ xoay người sang chỗ khác! Không được dùng loại ánh mắt này xem ta! Ta oan uổng các người?!” (cho nên nói, nữ vương thụ cùng đế vương công thường thường đi đôi với nhau)

Mọi người vô hạn ủy khuất trông mong nhìn ác quỷ Thụy Âm, vô hạn ủy khuất xoay người đưa lưng về phía Thụy Âm, thật sự là vô hạn thâm hận vô hạn bị thương a.

Vân Kích Huyền lặng lẽ đến bên cạnh Thụy Âm, hướng Thụy Âm nhất thời kinh ngạc ra hiệu im lặng, sau đó không đợi Thụy Âm phản ứng, liền ôm lấy hắn, nhân lúc không ai phát hiện liền thi triển khinh công biến mất trong trời đêm.

Vân Kích Tiêu quỳ một hồi liền tê dại, lúc lắc người, phát hiện Thụy Âm không lên tiếng mắng, liền thử trộm nhìn đằng sau, kết quả chạm tới hai mắt lạnh như băng của Lệ Lẫm Sát, vội vàng quay đầu, lặng lẽ hướng bên cạnh xê dịch, tái nhìn, một bãi phi đao, một cái phi tiêu xẹt ngang qua chớp mũi, bèn nhanh như chớp quay đầu lại. Tái xê dịch thêm chút nữa, quay đầu nhìn, lần này lại bị biểu tình ôn nhu đối trá của Thạch Dục Lam kia dọa, lại quay đầu, lại tái xê dịch, lại tái nhìn, rốt cục nhìn không tới người, đằng sau hảo trống trải nga, làm cho người ta vui vẻ thoải mái, từ từ. . . Hảo trống trải?! “Tiểu Âm Âm đâu?”

còn trùng kêu vang. Gió đêm mát lạnh mơn man trên mặt, sóng nước dưới ánh trăng phát ra lân lân quang mang, “Thật đẹp a. . .”

Lau tay, Vân Kịch Huyền đi đến, nhỏ giọng nói bên tai Thụy Âm, “Đẹp sao? Nơi này chỉ có mình ta biết, đình này kêu ‘Nguyệt Huyền đình’, bất quá, về sau, ta quyết định cải danh vi ‘Âm Huyền đình!’”

“Âm Huyền đình? Đình của Thụy Âm cùng Vân Kịch Huyền? Tử Đằng. . . Người thật sự là người tốt!” Thụy Âm ngẩng đầu hướng Vân Kịch Huyền cười xán lạn, “Thế nhưng đem đình của người cho ta một nửa!”

Nụ cười này khiến hỏa Vân Kịch Huyền nãy giờ vất vả áp chế lại bùng lên. Vân Kịch Huyền cảm giác hạ phúc thực nóng, vươn hai tay, muốn ôm Thụy Âm. Nhưng Thụy Âm lại sớm chạy tới ghế nằm, thoải mái mà ôm gối nhắm mắt lại, “Quyết định, ta sẽ ở đây ẩn cư dưỡng lão! Quân quỷ nam gì chứ, núi cao Hoàng Đế xa! (Làm ơn đi, sơn cao tới đâu người đều là Hoàng Đế. . .) dù sao nơi này người biết ta biết người khác không biết, bọn họ tìm không ra ta!”

Vân Kịch Huyền thở dài, thu hồi hai tay hệt hăng, ngồi vào bên cạnh Thụy Âm, sau đó lại vươn tay, đem Thụy Âm bế lên, ôm vào trong lòng, “Âm, thích nơi này sao? Vậy ở lại đây đi, cùng ta cùng nhau, vĩnh viễn ở nơi này.” Nhẹ nhàng sờ sờ hai má Thụy Âm, nói những lời cứ như đang cầu hôn, cúi đầu, nghĩ muốn hôn đôi môi phần nộn kia.

Nhưng chưa kịp hôn, Thụy Âm lại không lưu tình chút nào búng vào trán Vân Kịch Huyền, “Thôi đi, đại ca, đừng ảo tưởng a! Chúng ta hai người không công tác không có kinh tế thì lấy tiền đâu mua đồ ăn? Người muốn cùng ta cùng nhau đói chết ở trong này a!”

“Vậy người quyết định làm sao bây giờ?” Nếu hôn môi không được, vậy cắn cái mũi nhỏ kia làm bồi thường đi. Nhẹ nhàng cắn cắn mũi Thụy Âm, tổng cảm thấy được còn không đã ghiền, lại cắn cắn chiếc cằm mượt mà.

Thụy Âm bất mãn đẩy Vân Kịch Huyền, xoa xoa mũi cùng cằm, “Người cắn ta làm gì a! Ta nói sai sao? Có tiền mới sống được a! Sao người còn cắn, người tái cắn xem ta thế nào xử người! Uy! Người tái cắn thiệt a! Đừng cắn, tái cắn ta liều mạng với người!” Cùng Vân Kịch Huyền bảo trì khoảng cách an toàn, cảnh giới nhìn chăm chăm hàm răng trắng bóng kia, cố gắng xoa xoa lỗ tai vừa mới bị cắn, đáng chết, Thụy Âm biến thành cầu tinh. . .

Bất đắc dĩ nhìn Thụy Âm đề cao cảnh giác, giơ hai tay đầu hàng, “Hảo hảo hảo, ta không cắn, người đừng lùi ra sau nữa, cẩn thận ngã. Tốt lắm, nói đi, người hiện tại quyết định làm sao? Ở đây hay là trở về?”

Tưởng tượng đến năm người bị mình bắt quỳ, vốn sợ hãi đã quên đi lại hiện lên, Thụy Âm thống khổ nhíu mày kêu thảm thiết, hẳn có thể tưởng tượng đám người kia sẽ đối phó mình như thế nào. . . Sẽ không treo mình lên rồi đánh đi. . . (này thật sẽ không lặp, bất quá không biết có thể bị treo lên 00XX hay không ~~) “Làm sao bây giờ. . . A a a! Phiền toái đã chết! Quên đi quên đi, quỳ đã quỳ, cũng không phải ta hối hận là có thể thay đổi sự thật! NND, cùng lắm thì sau khi bị tể sẽ hoán đổi thân thể! Dù sao đây đều là chuyện của ngày mai, hôm nay lo làm gì! Nhân sinh đắc ý nhu tấn hoan, mặc sử kim tôn đối không nguyệt!” (Đời người khi đắc ý cứ việc tận tình vui vẻ, quẳng u sầu đi mà ngắm trăng sáng) Cầm lấy bầu rượu trên bàn, rót đầy hai chén, một chén đưa Vân Kịch Huyền, “Tử Đằng! Chúng ta cụng ly! Hôm nay không say không về! Phải chết cũng phải hảo hảo hưởng thụ trước a!” Không đợi Vân Kịch Huyền, Thụy Âm liền đem rượu uống một hơi cạn sạch, nhất thời hai mặt mày đỏ hiện lên hai má, ném cái chén xuống, dùng cằm hô một câu “Lại đến!”

Vân Kịch Huyền nhìn Thụy Âm uống hết chén này đến chén khác, nhin không được bật cười, tiểu ngốc qua, biết hẳn đang uống cái gì sao. Rượu mạnh như vậy cũng dám uống, tuy rằng vị không nghe ra, nhưng tác dụng chậm là tuyệt đối cường đại. Ngay cả những người ngàn chén không say cũng chỉ dám chậm rãi uống từng chén nhỏ, mà người trước mặt thể nhưng gan lớn đến ngại chén rượu quá nhỏ, cầm cả bầu rượu mà uống, vừa uống vừa bất mãn oán giận, “Sao lại nhạt như nước sôi vậy a! Tử Đằng người cuộc sống thật sự tưng quăn như vậy sao? Lại mua loại rượu pha đến chín phần nước này!” Vân Kịch Huyền cũng không ngăn cản Thụy Âm uống, ngược lại còn nhẹ nhàng chậm rãi uống mấy ngụm, chờ Thụy Âm rượu say loạn tính. Sau khi gạo nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền, liền nói mình bị bắt buộc, người đơn thuần trước mặt này chắc chắn sẽ không phát hiện ra, “Ha hã”.

Không quá lâu sau, mặt Thụy Âm liền đỏ lừng, hân hân ngốc ngốc hướng Vân Kịch Huyền nở nụ cười, “Hắc hắc, hắc hắc, ta nhìn thấy đến hai Tử Đằng, ách! Hắc hắc, Tử Đằng giống như nhiễm sắc thể đang phân bào, ách! Một cái biến thành hai cái, hai cái biến thành bốn, hắc hắc hắc hắc, nhiều Tử Đằng như vậy chắc chắn bán được rất nhiều tiền a ~ hắc hắc. . .” Thụy Âm dùng sức vuốt ve mặt Vân Kịch Huyền.

Vân Kịch Huyền vươn ngón trỏ, tiến đến trước mặt Thụy Âm, “Âm, đây là mấy?”

“Ân?” Thụy Âm nheo mắt nhìn chằm chằm ngón trỏ trước mặt, tròn mắt đảo đảo, đột nhiên mở lớn miệng ý đồ cắn xuống, may mắn Vân Kịch Huyền thu tay lại rất nhanh, bằng không ngón trỏ kia liền biến thành đồ nhắm rượu cho Thụy Âm, “Người nghĩ rằng ta và ngươi là ai a! Ta chính là Thụy Âm! Chơi game chưa từng thua siêu cấp vô địch Thụy Âm đại ca a! Thế nhưng hỏi ta vấn đề đơn giản này, ngươi là đang vũ nhục chỉ số thông minh của ta!!”

“Người say.” Vân Kịch Huyền nhẹ nhàng sờ sờ tóc Thụy Âm, vừa lòng nở nụ cười, hơn nữa. . . Cười không có hảo ý. . .

“Nói hươu nói vượn! Ai say!? Người cái này gọi là vừa ăn cướp vừa la làng! Rõ ràng là người chính mình say! Ta rất thanh tỉnh, còn có thể nói thơ cổ, đọc bằng cửu chương, sàng tiền minh nguyệt quang, một nhân một là một, hai nhân hai là bốn, ba nhân ba là sáu! Ta còn hát được! Nghe! Cầm thanh hà lai, sinh tử nan sai, dụng nhất sinh khứ đẳng đài, văn lệ thanh nhập lâm, tầm lê hoa bạch, chích đắc nhất hành thanh đài, thiên tại sơn chi ngoại, vũ lạc hoa thai, ngã lưỡng tấn ban bạch, ngã đẳng nhĩ lai (Tiếng đàn ở nơi đâu, ai đoán trước được sinh tử, trọn đời này ta vẫn đợi người, nghe tiếng khóc bước vào rừng, ta đi tìm hoa lê trắng, nhưng lại chỉ thấy một hàng rêu xanh, bầu trời ở trên núi, mưa rơi trên đài hoa, tóc ta đã bạc trắng, ta vẫn chờ người đến... (Tổng hợp từ QT và 1 số bản dịch trên mạng sharing.net/forum/showthread.php?t=353209, hasuchan.wordpress.com/2010/12/10/1184/ – Thiên Lý Chi Ngoại – Châu Kiệt Luân). Ách, đẳng nhĩ lai (chờ người đến). . . Hô lô. . . Đẳng nhĩ lai kiên thập yêu a (Chờ người đến làm gì a). . . Hô lô. . .” Sau khi nháo một mẻ Thụy Âm nhuẩn ngã vào lòng ngực ấm áp của Vân Kịch Huyền, lẩm bẩm một tiếng, điều chỉnh tư thế, vỗ vỗ ***g ngực rộng lớn của Vân Kịch Huyền, vừa lòng gật đầu, đem mặt tựa vào thân thể rắn chắc kia, hạnh phúc bắt đầu ngủ.

“Ngã lưỡng tấn ban bạch, ngã đẳng nhĩ lai. (Tóc ta đã bạc trắng, ta vẫn chờ người đến.) Đẳng nhĩ lai kiên thập yêu? (Chờ người đến làm gì?) Tiểu bổn dẫn, đương nhiên thị đẳng trứ nhĩ hồi lai nhượng ngã ái a (Đồ ngốc, đương nhiên chờ người đến để ta yêu người a) (2 câu sau không có trong bài hát đâu nha =)))” Lấy ngón tay sờ sờ đôi môi đỏ mọng mềm mại của Thụy Âm, cảm nhận được độ ẩm khiến mình thất thần, tách ra hai cánh môi kia, điểm điểm hàm răng bên trong, Vân Kịch Huyền nhẹ nhàng nở nụ cười. Đây tiểu ngốc qua có biết hay không, bộ dáng hân hân uống rượu có bao nhiêu liêu nhân a. Không muốn đợi lâu thêm nữa, Vân Kịch Huyền cúi đầu, hôn Thụy Âm.

Trong mơ mơ màng màng, Thụy Âm tổng cảm thấy được trong miệng có cái gì, còn nhích tới nhích lui, khiến hân thực dương, thực chán ghét! Miệng mình vốn không lớn, còn có thêm tiểu đồng tây, thực chiếm diện tích ách! Hân khó chịu dùng đầu lưỡi ý đồ đem vật thể không rõ kia đẩy ra ngoài. Thành công đẩy được, chính là vì cái gì đầu lưỡi của mình không về được a! Ai đang hấp đầu lưỡi hân a!! Cũng không phải kẹo que! Đầu lưỡi a ~ mau trở lại a ~ Thụy Âm khó chịu vịn vịn, đã vậy còn rúc vào trong lòng ngực Vân Kịch Huyền, có hậu quả gì không cần nói cũng biết.

Hít một ngụm lương khí, cảm thấy chính mình đã rất gắng gượng, Vân Kịch Huyền ôm lấy Thụy Âm, đưa hân nhẹ nhàng phóng tới trên giường, cũng lập tức nằm lên người hân, cho Thụy Âm một cái hôn vô cùng khinh nhu, sau đó đem mục tiêu chuyển qua cổ Thụy Âm. Vân Kịch Huyền thân lưỡi liếm liếm cái cổ trắng nõn, nhẹ nhàng cắn mút.

“Ha ha ha ha ha ha! ~ hảo dương! Hảo dương hảo dương a! Ha ha ha ha ha ha ha ha ~” tuy rằng mơ mơ màng màng, nhưng Thụy Âm vốn sợ dương vẫn là nhìn không được “lạc lạc lạc” cười, càng dùng sức vịn vịn thân thể, hoàn toàn không biết chính mình hiện tại đang ngoạn hỏa.

“Tiểu bổn dẫn, tốt nhất đừng nhúc nhích!” Vân Kịch Huyền găm nhẹ khế cắn cái cổ non mịn kia thêm một ngụm, cố gắng khắc chế dục vọng, muốn cho lần đầu tiên của Thụy Âm thư thư phục phục. Cởi ra vạt áo của Thụy Âm, nhìn thấy thân thể người kia như hoa như ngọc, không chút do dự cúi xuống ngọc thể làm Vân Kịch Huyền say mê kia hết hôn lại cắn, lưu lại nhiều dấu hôn ngân. Thụy Âm thật cũng không cười

nữa, thoải mái mà ngâm nga, khiến Vân Kịch Huyền cơ hồ không chế không được.

Hôn dần dần đi xuống, chính là tiếng rên rỉ của người kia lại càng ngày càng nhẹ. Đường Vân Kịch Huyền hàm trụ đầu nha đã muốn cương của Thụy Âm, bên tai đã không còn nghe tiếng rên rỉ, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng theo quy luật. Hoang mang ngẩn đầu, Vân Kịch Huyền cả đời đều chưa từng sốc như vậy, bởi vì kinh ngạc phát hiện, người kia thể nhưng đã nhập mộng đẹp! Đã tiến hành đến một nửa mà Thụy Âm lại ngủ! Vân Kịch Huyền dở khóc dở cười, không biết là tác dụng của rượu quá mạnh, hay là kỹ thuật của mình không tốt a? Bất đắc dĩ tiếp tục giúp Thụy Âm liêm lộng, thẳng đến hần bắn ra mới thôi.

Cười khổ nhìn thứ thô đại của mình đang vận sức chờ phát động, lại nhìn Thụy Âm ngủ đến độ chảy nước miếng, lắc lắc đầu, đứng dậy giúp Thụy Âm đắp hảo chăn, xoay người ra khỏi tiểu đình tử, không có biện pháp, Vân Kịch Huyền đối gian thi không có hứng thú a. . . “Vân Kịch Huyền a Vân Kịch Huyền, người cũng sẽ có ngày này a.” Lắc lắc đầu, một hơi nhảy xuống hồ nước lạnh như băng, muốn dập tắt dục hỏa. (làm chính nhân quân tử thực vật và a ~ Tiểu Huyền a, đừng để bị cảm nga)

×××××××××× Đem một gói thuốc ném tới trên bàn, Hồ Lợi Hải Tư vén mấy sợi tóc vàng bên tai, lạnh giọng ra lệnh cho Tể Tướng, “Cấp Hoàng Đế ăn.”

“Điện hạ, đây là?” Thật cẩn thận cầm lấy gói thuốc nho nhỏ, Tể Tướng nghi hoặc hỏi.

“Ngu xuẩn, đương nhiên là độc dược, không lẽ là thuốc bổ a.” Tức giận nhìn Tể Tướng béo mập, Hồ Lợi Hải Tư dùng ngón tay vờ về sợi tóc, đôi mắt hồng sắc hơi hơi mị lên. Nghe nói Hỏa Da Tác mê thượng Hoàng Đế kia, hừ, hết thấy Hỏa Da Tác yêu hoặc là yêu Hỏa Da Tác, Hồ Lợi Hải Tư đều phải hủy diệt. Hồ Lợi Hải Tư muốn người kia ở trước mặt hần mà lộ ra biểu tình thống khổ! (ách, nghe dễ hiểu lắm quá) “Đừng làm hỏng việc!”

“Đó là đương nhiên, điện hạ. Tiểu nhân tuyệt đối sẽ làm vô cùng sạch sẽ!” Tể Tướng cười hèn mọn, đem gói thuốc cất vào trong tay áo.

“Năm ngày sau, Tây Vực chính thức khai chiến Trung Nguyên, người sắp xếp đến đâu rồi?”

“Điện hạ yên tâm, tiểu nhân đã mua chuộc được một nửa quan viên trong triều.”

Hồ Lợi Hải Tư khinh thường liếc Tể Tướng, đi đến cạnh cửa, “Vậy là tốt rồi.” Mở cửa ra ngoài, cũng không thèm quay đầu lại.

“Điện hạ, ngài đi đâu?” Vợ vờ nịnh bợ Hồ Lợi Hải Tư, Tể Tướng vội theo đi ra ngoài.

“Như thế nào, ta làm gì đi đâu còn phải báo người?” Hồ Lợi Hải Tư hung hăng trừng mắt nhìn Tể Tướng, “Rác rưởi phải cho giống rác rưởi! Quần hảo miệng của mình đi!”

Khúm núm gật đầu, đến khi Hồ Lợi Hải Tư đi khuất, Tể Tướng mới bộc lộ bộ mặt hung ác. “Ra oai với ta! Chỉ là đứa con do tiểu thiếp sinh! Rõ ràng là Nhị Hoàng Tử mà còn hách dịch hơn cả Đại Hoàng Tử! Chờ ta nắm trong tay thiên hạ, xem ta như thế nào đối phó người! Gương mặt lớn lên tựa nữ nhân, còn dám bảo ta rác rưởi! Chờ ta đem người bán, nhìn người như thế nào hưởng mấy kẻ người bảo là rác rưởi đó cầu xin tha thứ!”

Mà xa xa Hồ Lợi Hải Tư cũng đang sát khí nồng đậm, “Đồ ngu xuẩn, một khi đoạt được Trung Nguyên liền không có giá trị lợi dụng, người nghĩ ta thật sự sẽ giúp người hô phong hoán vũ? Rác rưởi vĩnh viễn là rác rưởi. Hỏa Da Tác, ta đã nắm trong tay một nửa binh quyền của Tây Vực cùng một nửa binh quyền của Trung Nguyên, những ngày người tiêu dao sắp kết thúc rồi, hảo hảo hưởng thụ đi. Thật muốn nhìn xem bộ dáng Vua Tây Vực biến thành rác rưởi a.”

Dưới ánh trăng sáng vàng vạc, lòng mỗi người đều âm mưu nham hiểm. Đến tận cùng ai thắng ai, vẫn là không biết được.

***** “Tìm được chưa!” Cả đêm chung quanh tìm Thụy Âm, không có hảo hảo nghỉ ngơi một chút, Thạch Dục Lam tóc có chút rối bời, quần áo cũng có chút không chỉnh, một đôi hài tử bạch sắc bị sương mai toàn bộ dính ướt. Sau khi hồi cung, không kịp uống một ngụm nước liền vọt tới phòng Thụy Âm. “Không có. Bất quá, người thực chặt vật a.” Lệ Lầm Sát ôm kiếm dựa vào cây cột đứng, một đêm không có nhắm mắt, khiến cho trên mắt Lệ Lầm Sát có hai quầng thâm thật to, so với trước kia càng đáng sợ.

Một tiếng ửng khiêu minh phá thiên không, mọi người ngẩng đầu, phát hiện hai hừng ửng trên bầu trời xoay hai vòng, sau đó thẳng tắp lao xuống, dừng trên vai Lục Li cùng Thôi Ngôi, “Trường Kiếm / Thiết Vân, tìm được không?” Hai huynh đệ đồng loạt hỏi.

Hai hừng ửng lắc lắc đầu, dùng đầu chim ửng nho nhỏ cọ cọ Lục Li cùng Thôi Ngôi. Lê Lãm Sát không chớp mắt nhìn chằm chằm hai hừng ửng trên vai hai huynh đệ, “Trường Kiếm cùng Thiết Vân. . . Nguyên lai là Xích Nguyệt a. . .”

“Kia gì. . .” Vân Kích Tiêu lộ đầu ra ngoài cửa dò xét, nhìn đến ánh mắt hung ác của mọi người, không khỏi sợ hãi, “Cái kia. . .”

“Câm miệng!” Hung hăng trừng mắt nhìn Vân Kích Tiêu, đem tức giận cả đêm đều trút lên người đối phương. Nếu không phải tại Vân Kích Tiêu, làm sao hội đưa tới đại thúc kia, làm sao hội hại Âm Âm bị bắt cóc a!

“Nữ thần xinh đẹp, đêm qua như thế nào để ta một mình ở trong phòng a?” Hỏa Da Tác bĩu môi, uốn éo thất lưng, một thân ảnh phong tư yếu điệu đứng dựa cửa, phóng diện với lực sát thương mười phần. Đối với người tự xưng từ đâu xuất hiện này, đương nhiên sẽ bị trở thành nơi trút giận. Nhất thời, phi đao phi tiêu bay đầy trời.

Nhanh nhẹn tránh thoát hết thấy, sau phát hiện mục tiêu căn bản không ở nơi này, Hỏa Da Tác không hài lòng lấy hoa hồng trong miệng ra (ảnh không sợ gai đâm à?), “Thiết, nguyên lai Âm Âm không có a, lãng phí ta cảm tình, ngược lại dưỡng mắt các ngươi. Uy, Âm Âm đâu?”

Không nói tới thì thôi, nhắc tới chẳng khác nào động tới nỗi đau của đàn lang này, “Âm Âm không thấy! Bị một trung niên đại thúc trói lại! !” (Tiểu Huyền làm sao là trung niên đại thúc a!)

“Không thấy??” Hỏa Da Tác bị hoảng sợ tới mức đánh rơi bông hoa hồng, “Mới một buổi tối a!”

“Cái kia. . . Ta đại khái biết bọn họ ở nơi nào. . .” Nuốt nuốt nước miếng, Vân Kích Tiêu sợ hãi nói.

“Ở đâu! Nói mau!!” Vừa nghe đến Vân Kích Tiêu biết Thụy Âm ở nơi nào, mọi người liền vọt tới nắm lấy cổ áo Vân Kích Tiêu.

Bị khí thế hung mãnh của mọi người làm cho cả kinh, Vân Kích Tiêu nước mắt lưng tròng, ủy khuất hút hấp cái mũi, tròn mắt nhìn đám người trước mặt đã hoá thân thành ác quỷ, “Ta đoán. . . Hắc ở Nguyệt Huyền đình. . .”

“Kia còn không mau đi!” Đám người liền kéo Vân Kích Tiêu đi ra ngoài.

“Biết ở nơi nào cũng không có ích gì a! Bởi vì Phù Vân Cung Cung Chủ cùng Phó Cung Chủ đều có một nơi riêng tư, sẽ không có người thứ hai biết. . . Nói cách khác, trừ bỏ Vân Kích Tiêu, không ai biết Nguyệt Huyền đình ở nơi nào. . .” Thanh âm càng ngày càng nhẹ, quả nhiên gừng càng già càng cay a, chính mình như thế nào không nghĩ tới đem Tiểu Âm tới Vân Tiêu đường đi a! ! A a a, thiếu sót quá ~ “Ngươi!” Mọi người có cảm giác bị lừa dối, giơ lên nắm tay, nắm chặt tới mức kêu răng rắc, mấy hàm răng trắng bóng nghiêng ken kết lóc âm lãnh quang mang.

Giữa lúc mọi người lửa giận tận trời, một mặt tử sắc bay qua, mang theo không khí lay động rất nhẹ. Mọi người giật mình, lập tức quay đầu nhìn qua.

Vân Kích Tiêu ôm Thụy Âm nhẹ nhàng dừng trên mặt đất, ôn nhu ôm công chúa đang ngủ say trong lòng ngực, nghiêng đầu nhìn đám người bởi vì một đêm không ngủ, chung quanh bốn ba mà chật vật không thôi, thần nhiên mở miệng, “Yêu, sớm.”

“Sớm cái gì sớm!” Vân Kích Tiêu nhìn đến cái tên hại mình bị nhiều ủy khuất như vậy xuất hiện, không khỏi lửa giận công tâm a, vội bỏ nhào tới nắm lấy y phục Vân Kích Tiêu, vừa định chửi ầm lên, lại phát hiện đối phương ướt từ đầu đến chân, “Ngươi làm sao vậy? Như thế nào ướt thành như vậy a?”

“Đêm qua rất. . . , cho nên cứ như vậy.” Cố ý lưu lại một câu làm cho người ta hiểu lầm, Vân Kích Tiêu cười khê đem Thụy Âm cẩn thận đặt lên giường, thay hắc đắp hắc chăn, “Đêm qua mệt chết hắc (nháo mệt), ngủ thẳng đến hiện tại, tối hôm qua nháo thành như vậy, không biết hắc tỉnh lại có đau hay không a (say rượu đau đầu), quả nhiên, đôi Âm mà nói lần đầu tiên thực khó khăn (lần đầu tiên uống rượu mạnh).”

(trong ngoặc là tiếng lòng của Tiểu Huyền. Từ những lời này có thể thấy được, Đại Vân cùng Tiểu Vân quả nhiên có huyết thống quan hệ a. . . ác liệt giống nhau. . .)

Vân Kích Huyền cố ý tỉnh lược những gì trọng yếu, vừa lòng nhìn mấy người kia do tưởng tượng quá độ mà sắc mặt càng ngày càng khó coi, sờ sờ tóc Thụy Âm, “Âm, ta ngày mai lại đến nhìn người.” Nói xong, liền quang minh chính đại lướt qua đám người đang ngốc lằng, chỉ để lại một mặt cười bí hiểm.

. . . Yên tĩnh. . .

Trên hành lang, thái giám cung nữ nhịn không được liếc qua cửa sổ, nhìn thấy sáu người bên trong cứng ngắc.

Đột nhiên, sau khi cứng ngắc một hồi lâu, sáu người rống lên một tiếng kinh thiên động địa, “Cái tên hỗn đản đáng bị chém ngàn đao!!”

***** “Hô a! Rốt cục hoàn thành!” Ném xuống cờ lê trong tay, Thụy phụ hưng phấn mà nhảy cẫng lên, kích động sờ sờ cái máy mới hoàn thành, hầy còn cảm động đến rơi nước mắt, “Nga nga, bảo bối của ta a ~ rốt cục cũng đã xong rồi! Đến đến đến, hôn một cái ~” Sau khi hôn cái máy một cái thật kêu, Thụy phụ đi lấy quần áo vào phòng tắm, “Vài ngày không tắm rửa, trước tắm rửa sau đó ngủ, sau đó làm cho đứa con ngoan trở về giúp lão tử nấu cơm! Aha ha ha ha!” . . .

***** “Ân ~ đau quá a ~” Thụy Âm cau mày nhu nhu huyết Thái Dương, đáng giận, vì cái gì đầu hội đau như vậy a, giống như bị một chiếc xe tăng cán qua. . .

“Làm sao đau! Làm sao đau!” Vân Kích Tiêu vừa nghe đến Thụy Âm hô đau vội nhào tới, cao thấp sờ thân thể Thụy Âm, thẳng đến bị Lệ Lãm Sát một cước đá văng, “Phía sau rất đau sao? Muốn ta nhu nhu cho người không?”

“Đau đầu a. . .” Thụy Âm cau mày, chậm rãi mở to mắt, ngạc nhiên khi nhìn thấy sáu người vẻ mặt lo lắng.

“Đau đầu?” Thạch Dục Lam ngăn người, “Vì cái gì hội đau đầu a?”

“Ta dường như không cần thận uống rượu . . .” Nhờ Thạch Dục Lam giúp đỡ ngồi dậy, Thụy Âm vẫn là có chút không thoải mái lắc lắc đầu, nhìn mọi người vây quanh hẩn, khó hiểu hỏi, “Các người vì cái gì đều ở trong này a?”

“Hôn quân, người ngủ ba ngày.” Lệ Lãm Sát tức giận trừng mắt nhìn Thụy Âm, hại mình ở trong này thủ suốt ba ngày, lãng phí thời gian!

“Âm Âm, người phía sau còn đau không?” Lục Li lo lắng nhìn Thụy Âm, rượu say loạn tính có thể hay không đối thân thể ảnh hưởng rất lớn a?

“Ta phía sau vì cái gì phải đau a? Ta chỉ là cùng Tử Đằng, a, chính là Vân Kích Huyền cùng nhau uống rượu thôi.” Thụy Âm nghi hoặc nhu nhu lưng mình, phía sau là chỉ lưng đi, vì cái gì lưng phải đau a?

Vừa nghe lời này, mọi người trừng mắt nhìn Vân Kích Huyền đang ngồi một bên nhàn nhã uống trà.

“Trùng ta làm gì, ta đã nói với các người rồi, này đối Âm mà nói là rất khó khăn a. Nhấp hôn rượu ngay cả trắng hán cũng không dám uống nhiều, Âm lại uống hết cả một bình.” Vân Kích Huyền buông chén trà, lấy tay chống cằm, thưởng thức mấy gương mặt trước mắt biến xanh.

Thật sâu hít vào một hơi, Thạch Dục Lam cố gắng nở nụ cười ôn nhu, sờ sờ đầu Thụy Âm, “Âm Âm, ngủ ba ngày, đói bụng đi. Ta gọi người làm cháo tổ yến cho người.”

Chỉ chốc lát sau, trong tay Thạch Dục Lam đã cầm chén cháo tổ yến bốc khói nghi ngút. (năng suất thật tốt =)))

Thối thối nhiệt khí, Thạch Dục Lam múc một muỗng đưa đến bên miệng Thụy Âm. Thụy Âm có chút không quen bị người chiều cổ như bệnh nhân, cũng không quản Thạch Dục Lam phản đối, đoạt lấy chén, “Dục Lam, ta chỉ bất quá là say rượu, đừng đem ta đương người bệnh a!” Một ngụm uống nửa chén cháo tổ yến, xoa xoa chút nước cháo còn dính bên miệng, “Hảo uống!” Mới vừa khen xong, ngực liền một trận quặn đau, trong miệng một trận tỉnh điên, “Oa” thổ huyết.

Vốn mọi người đang vui vẻ, thấy Thụy Âm thổ huyết đều hoảng sợ vô cùng, cuống quít xông lên, “Âm Âm, làm sao vậy!!”

Thụy Âm thống khổ ôm ngực, máu chảy dọc theo khóe miệng.

“Âm Âm! Đừng dọa ta! Thái y!! Thái y!! Các người toàn bộ thất thần làm gì!!! Còn không mau đi truyền thái y!!” Hung tợn quát thái giám cung nữ đang sững sốt, Thạch Dục Lam nóng lòng nhìn gương mặt Thụy Âm dần trở nên trắng bệch, “Âm Âm, không có việc gì, thái y lập tức tới đây.”

Trước mắt bắt đầu biến thành màu đen, Thụy Âm rất rõ ràng loại cảm giác này, xem ra lão cha ngu ngốc kia đã sửa máy rồi, đang làm cho hắn trở về, khả tại sao lần này trở về thân thể lại đau như vậy a? Hắn dùng sức mở to mắt nhìn bảy người vây quanh hắn đang lòng nóng như lửa đốt, miễn cưỡng cười, “Đừng lo lắng. . . Ta chỉ là về nhà. . . Đừng đam. . .” Nói còn chưa dứt lời, thân thể đã nhuyển xuống, Lệ Lẫm Sát vội vàng tiếp được.

“Âm Âm!” Thôi Ngôi dùng sức lắc lắc hai vai Thụy Âm, nhưng không hề được đáp trả.

Lệ Lẫm Sát vươn ngón tay dò xét hơi thở Thụy Âm, lại hồi tưởng những lời Thụy Âm nói lúc nãy, “Hôn quân về nhà, hắn không có việc gì.”

Nghe được Thụy Âm không có việc gì, mọi người lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Hỏa Da Tác lấy ngón châm trong ngực, nhúng vào trong nửa chén cháo còn lại, ngón châm lập tức biến thành màu đen.

“Ai liên quan?!! Mang tất cả đến đây cho ta!!” Nhìn đến ngón châm biến đen, Thạch Dục Lam tức giận quát, hoàn toàn không còn khí chất ôn nhu.

Trong chốc lát, tất cả cung nữ, đầu bếp trong ngự thiện phòng cùng với những người phụ trách đưa cháo đều được mang tới. Bọn họ hoảng sợ nhìn Thạch Dục Lam cùng bình thường bất đồng, không rõ mình làm sao chọc tới đại nhân từ trước đến nay vẫn ôn nhu này, hiện giờ trên mặt lại không có một chút ý cười.

Lệ Lẫm Sát tựa vào cây cột, mắt lạnh nhìn Thạch Dục Lam, cũng lười nhắc nhở đối phương đang lộ ra bản tính. Lệ Lẫm Sát hừ một tiếng, lại nhìn về phía đám người đang quỳ, thanh âm lạnh lẽo tới mức lòng người muốn đóng băng chậm rãi vang lên, “Ai phụ trách nấu cháo, ai phụ trách đưa cháo!”

“Hồi, hồi bẩm đại nhân, là nô tỳ. . .” Hai cung nữ trong lòng run sợ gơ tay, thân thể run rẩy cứ như lá cây trước gió.

“Các người ở bên trong bỏ cái gì!” Lục Li cùng Thôi Ngôi dùng phi đao hoặc phi tiêu để trên cổ hai người, hung tợn nắm áo bọn họ quát, sợ tới mức hai cung nữ nhịn không được khóc lên.

Thạch Dục Lam đi đến trước mặt hai cung nữ, trên cao nhìn xuống bọn họ, “Nói thật.” Chậm rãi đem nửa chén cháo tới gần, hai mắt không hề có độ ấm gắt gao nhìn chằm chằm hai gương mặt đang vô cùng hoảng sợ, “Không nói thì uống hết cho ta!”

“Nô tỳ, nô tỳ cái gì cũng không biết a! Nô tỳ là vẫn như bình thường nấu cháo, cái gì cũng chưa làm a!” “Nô tỳ, nô tỳ cũng vậy a, nô tỳ nhận được cháo sau liền lập tức đưa lại đây, nô tỳ căn bản không có làm gì! Đại nhân, nô tỳ thật sự cái gì cũng không biết a! Đại nhân thỉnh minh tra!” Hai người sợ tới mức không ngừng dập đầu.

Vân Kích Huyền tựa vào đầu giường, có chút đăm chiêu nhìn hai cung nữ, “Còn có ai chạm qua cháo?”

“Lí hộ vệ! Lí hộ vệ có vào ngự thiện phòng! Hắn mở nắp nồi gửi gửi, hắn nói ăn không được gửi được cũng là diêm phúc!”

“Mang họ Lí kia đến đây cho ta!!” Hướng thủ vệ ở cửa hô một tiếng, Vân Kích Tiêu lấy chén cháo trong tay Thạch Dục Lam, lạnh lùng nhìn nam nhân bị lôi tới trước mặt quỳ xuống, “Lí hộ vệ?”

“Tiểu nhân đúng là.” Thanh âm hơi hơi có chút run rẩy, Lí hộ vệ ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Vất vả người. Này cháo là thưởng cho người, Hoàng Thượng chúng ta đã uống một nửa nga. Đến, uống đi.” Đem chén cháo đến gần Lí hộ vệ mở hơi lạnh đầy đầu, vẻ mặt quý mị chỉ còn lại có âm lãnh, “Như thế nào không uống?”

“Đại nhân. . .” Mồ hôi tuôn như mưa, cũng không dám lau một chút. Lí hộ vệ không biết bị đại nhân vẫn hay trang đáng yêu này hung hăng nhìn chăm chăm là sự kiện đáng sợ thế nào.

“Là bởi vì người ở trong cháo động tay động chân?” Chậm rãi đem nửa chén cháo đổ xuống đầu Lí hộ vệ, nhìn thấy nước cháo chảy dọc theo mặt Lí hộ vệ, Vân Kích Tiêu cầm chén đập lên đầu đối phương, nhất thời máu chảy ra đỏ tươi, mà chén kia cũng vỡ tan, “Nói! Ai sai người làm?!”

“Đại nhân. . .” Cố lấy dũng khí, thông thả ngẩng đầu, nhìn mọi người vây quanh vẻ mặt lo âu, phần nộ cùng tiểu tụy, Lí hộ vệ xoay người, hướng tới chỗ Thụy Âm nằm, con người đổ ngầu đập mạnh đầu ba cái, “Hoàng Thượng, tiểu nhân thực xin lỗi ngài. Trước kia ngài không phải một hảo Hoàng Thượng, nhưng hiện tại, tiểu nhân lại cho rằng ngài là một hảo Hoàng Thượng chân chính, ngài vì dân chúng, đỡ xuống đại lâu ngài tối âu yếm, nơi chốn vì dân chúng suy nghĩ. Tiểu nhân thực thích Hoàng Thượng ngài, chính là, tiểu nhân là một người bình thường, một người lấy gia đình làm trọng. . . Tiểu nhân không phải cái gì anh hùng hào kiệt, tiểu nhân chỉ hy vọng thế nhi có thể sống hảo. . . Hoàng Thượng, tiểu nhân nợ ngài, kiếp sau tái báo!”

Nghe ra ngữ khí đối phương không tầm thường, Hỏa Da Tác vội xông lên, khả đã muộn, Lí hộ vệ đã cắn lưỡi tự sát, mắt mở trừng trừng tràn đầy bất đắc dĩ. (cắn lưỡi đâu có dễ chết dữ vậy a =)))

“Cuối cùng vẫn là không biết ai chỉ thị hần a!” Uể oải ngồi sụp xuống, Thôi Ngôi vẻ mặt đau khổ cào tóc.

Vân Kích Huyền ngồi ở đầu giường, nhìn kịch vui trước mắt, thản nhiên mở miệng, “Chú ý Tể Tướng một chút.”

Thạch Dục Lam khó hiểu quay đầu nhìn Vân Kích Huyền, không rõ vì sao phải chú ý Tể Tướng.

(Tiểu Nhiên: mấy người này thiệt lạnh lùng quá đi! Vẫn biết mấy anh công bá đạo chỉ biết mỗi em thụ, nhưng mà vẫn thấy tội nghiệp mấy nhân vật phụ a. Cuối cùng chỉ có nhân vật chính là hạnh phúc, có ai để ý đến mấy người làm nền cho họ không a TT__TT)

“Ủy thác Phù Vân Cung ám sát Hoàng Đế chính là Tể Tướng.” Vân Kích Huyền nhìn nhìn Vân Kích Tiêu, bất đắc dĩ nhún vai, “Vốn đây là tuyệt đối không thể nói ra, Phù Vân Cung có quy củ, chính là vĩnh viễn không thể để ngoại nhân biết thân phận người ủy thác. Nhưng lần này hần không nghe khuyên bảo của ta, hần bắt nhân, cũng đừng trách ta bất nghĩa.”

“Đầu xuân phì trư!” Mạnh mẽ rút kiếm, Lệ Lãm Sát liền hướng ra bên ngoài.

“Từ từ, Lãm Sát.” Thạch Dục Lam gọi lại Lệ Lãm Sát, “Đừng dẫm thảo kinh xà. Triều đình đích xác cần hảo hảo chỉnh đốn. Trước khi Âm Âm trở về, ta phải diệt trừ toàn bộ mấy cái gai, cho hần một Vương triều yên ổn. Trước mắt chuyện ta có thể làm, cũng chỉ có như vậy. Ta không hy vọng loại sự tình này tái phát sinh.”

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

“Trước truyền thái y.” Sờ sờ tóc Thụy Âm, Vân Kích Huyền lại mở miệng, “Đầu tiên giải độc trong cơ thể hần đã, bằng không chờ Âm trở về, vẫn như cũ là thân trung cự độc.”

Giống như từ trong mộng bừng tỉnh, đám người lập tức loạn thành một đoàn, nấu nước thì nấu nước, truyền thái y thì truyền thái y, thừa cơ sở sàng thì sở sàng (đương nhiên là lập tức bị đá văng).

**** “Ân. . .” Ngực đau quá a. . . Đau quá. . . Hảo. . . Kỳ quái, không đau? Thụy Âm vươn tay sờ sờ ngực mình, phát hiện một chút cũng không đau, ngạc nhiên lại sờ sờ.

“Âm Âm, có rảnh tự sờ, còn không bằng giúp lão cha nấu cơm!” Thụy phụ vẻ mặt cầu xin nằm bên cạnh Thụy Âm, “Mau mở to mắt a, lão cha sắp chết đói!”

Mở to mắt, chớp chớp, thật vất vả nhắm ngay tiêu cự. Thụy Âm khắp nơi nhìn nhìn, phát hiện mình đang ở tầng hầm, mà vật thể đáng thương hề hề bên cạnh đúng là lão cha hần, “Ta đã trở về?”

“Âm Âm, nếu tỉnh mau nấu cơm! Đói chết ta !” Thụy phụ dậm chân.

“Đã biết đã biết.” Thụy Âm bất đắc dĩ đứng dậy, đi hướng phòng bếp, “Muốn ăn cái gì?” Thật là, vừa trở về đã bị áp bức.

“Mãn Hán toàn tịch ~” (chắc là toàn bộ thức ăn của nhà Hán)

“ . . . Mì nước, không ăn thì thôi. . . ” Thụy Âm bắt đầu nấu nước, tự động xem nhẹ mộng tưởng hảo huyền của lão cha.

“ . . . ” Được rồi, mì nước thì mì nước, có tóm lại so với không có tốt hơn. . . Xét theo một khía cạnh khác mà nói, kỳ thật mì nước rất là không tồi a, không có chất hóa học ô nhiễm, là vô cùng thuần khiết. . . Nam nhân nào đó cố gắng tự an ủi. . .

Nấu mì đến một nửa, Thụy Âm đột nhiên nhớ tới cảm giác đau nhức lúc trở về, quay đầu lại hướng lão cha vẫn còn tự an ủi hô, “Lão ba! Lần này máy của người có vấn đề! Lúc trở về ngực ta đau muốn chết! Người thất bại rồi!”

“Đau ngực?” Thụy phụ ngăn người, điều đó không có khả năng a, mấy lần này so với cái trước còn tốt hơn nhiều lần a, căn bản không có khả năng hội đau. . . Duy nhất có thể giải thích chính là lúc ấy Thụy Âm bị người công kích . . . Tưởng tượng đến đây, Thụy phụ nhẹ nhàng thở ra, may mắn lần này đúng lúc làm cho Thụy Âm trở về, tuy rằng Thụy Âm trong thân thể kia không thể chết, nhưng cảm giác đau đớn vẫn là cảm thụ được. Bất quá, một khi thoát ly thân thể kia, trở lại thân thể của chính mình, tất cả đau đớn sẽ giống như chưa từng phát sinh. Bởi vì bị thương chính là thân thể kia, không phải linh hồn Thụy Âm.

Đặt tô mì nước lên bàn, Thụy Âm xoa xoa tay, đến phòng tắm, xả nước đầy bồn tắm lớn. Cởi quần áo, ngâm mình trong nước. Đây là thứ mà hắn đã hoài niệm thật lâu, nơi này không ai hội theo dõi hắn tắm rửa, chính là. . . Vì sao lại cảm thấy mát mát, ngực vì cái gì lại rầu rĩ. . . Vì sao hiện tại mình lại hy vọng Dục Lam ở bên cạnh? Chẳng lẽ mình có khuynh hướng tự ngược?? Ân ân ân, khẳng định không phải! Nhất định là bởi vì thói quen thôi, đối, đúng vậy, nhất định là bởi vì thói quen Dục Lam ở bên cạnh, cho nên lập tức mới có thể như vậy không quen. . .”Dục Lam. . .” Nghiêng đầu dựa vào thành bồn, Thụy Âm thì thảo gọi tên người ôn nhu giống như thiên sứ kia.

“Đứa con a!!! Hơn 2 tiếng rồi!! Tiếp tục ngâm nữa người sẽ nát!!” Đợi đã lâu, Thụy Âm cũng không đi ra, Thụy phụ tay trái cầm tô mì trống trơn, tay phải cầm chiếc đĩa, mạnh mẽ một cước đá văng cửa phòng tắm, “Lão cha ăn chưa no! Còn muốn!!”

“Ai cho người vào!!” Thụy Âm lấy xà phòng hung hăng ném tới, “Đi ra ngoài! Thời điểm ta tắm rửa không được tiến vào!” Quả nhiên, mình vẫn chán ghét lúc tắm rửa có người thứ hai nhìn a.

**** Hô Lợi Hải Tư ngồi trên con ngựa màu đen, đôi mắt hồng sắc vô cảm nhìn Tể Tướng, “Làm tốt?”

“Đúng vậy, điện hạ.” Tể Tướng lấy lòng cười, “Tiểu nhân trối lại thê tử cùng nữ nhi của Lí hộ vệ, uy hiếp hắn, cũng cảnh cáo hắn, nếu khai ra ta, ta sẽ khiến cho cả dòng họ hắn chôn cùng, cho nên hắn thà rằng tự sát, cũng không dám nói một chữ.”

“Vậy thê nhi hắn đâu?” Hô Lợi Hải Tư thờ ơ quần quần sợi tóc vàng bên tai. (em này có tật =))

“Đương nhiên là đã trầm thảo trừ căn (nhỏ cỏ tận gốc).” Tể Tướng làm tư thế khảm đầu, tặc tặc cười.

Trầm mặc trong chốc lát, Hô Lợi Hải Tư buông sợi tóc trong tay ra, lẹ nhanh dây cương, “Chôn bọn họ cùng nhau.”

“Điện hạ?” Tể Tướng ngăn người, không rõ vì sao Nhị Hoàng Tử hung ác này hội đột nhiên quá thiện tâm.

“Hắn không phải rác rưởi, hắn vì gia đình. . . ” Một mặt áy náy hiện lên trên mặt Hô Lợi Hải Tư, nhưng tốc độ rất nhanh, không ai phát hiện, lập tức khôi phục vẻ ngạo mạn khinh thường, “Rác rưởi làm sao có thể hiểu! Ngu xuẩn, làm nhiều bót nói lại, đừng đem sự tình làm rối tung!”

“Thị . . . ” Tể Tướng nắm chặt hai tay, cố gắng ngăn chặn nội tâm lửa giận ngập trời. Loại này vũ nhục Tể Tướng cho tới bây giờ cũng chưa từng chịu qua a!

“Ngày mốt ta liền tấn công Trung Nguyên, người cần phải làm tốt nội ứng ngoại hợp, đừng làm ra chuyện ngu xuẩn!”

“Đây là tự nhiên, đây là tự nhiên.” Bỏ qua chuyện bị vũ nhục, khi nghe được mình cách ngại vàng Hoàng Đế không còn xa, Tể Tướng mừng rỡ đến bất diệc nhạc hồ. Nhưng điều này càng khiến Hô Lợi Hải Tư chán

ghét, kiên định sau khi xong việc phải trừ khử Tể Tướng.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

“Đáng giận a! Đã hai ngày rồi!” Vân Kịch Tiêu ôm đầu Thụy Âm gào khóc thảm thiết, “Tiểu Âm Âm, người ở nhà ngoạ vui đến quên cả trời đất a!! Vì cái gì phải về với lão nhân kia của nhà người a! Mau trở lại a a! Nếu không trở về ta liền đem người #%%—*%—. ##• !”

“Im lặng chút đi.” Thạch Dục Lam vỗ vỗ đầu Vân Kịch Tiêu, ôn nhu cười, “Bằng không đừng trách ta không khách khí.” Trải qua hai ngày bình phục tâm tình, vì không để địch quân khả nghi, Thạch Dục Lam lại mang mặt nạ tươi cười dối trá.

Ủy khuất nhìn Thạch Dục Lam, vươn móng vuốt sói nghĩ muốn trạc trạc hai má nộn nộn của Thụy Âm, lại bị một móng vuốt sói khác không chút khách khí đánh bay, Lục Li hung tợn trừng mắt nhìn Vân Kịch Tiêu, “Không được tùy tiện sờ hân!”

Vân Kịch Tiêu vô hạn ủy khuất thối thối tiểu móng vuốt sói của mình, thút tha thút thít cắn khấn lựa phần sắc trang tiểu tức phụ. Đáng tiếc còn chưa mở miệng, một chiếc giày liền chuẩn xác tạt lên đầu Vân Kịch Tiêu, làm toàn bộ bong bóng hồng sắc thu trở về. Khóe mắt run rẩy một chút, Vân Kịch Tiêu nhặt lên giày, nhìn Vân Kịch Huyền đang ngồi một bên nhàn nhã tự đắc, cứng ngắc cười, “Đại thúc, người muốn gì?”

“Là tiểu thúc, không phải đại thúc.” Chậm rì rì nói, “Trang đáng yêu, hai nghìn hai.” Vân Kịch Huyền nâng chung trà, không thèm nhìn Vân Kịch Tiêu đến nửa con mắt, thong thả thưởng thức.

“Ô!” Bị uy hiếp, Vân Kịch Tiêu giống như người cầm ăn phải hoàng liên, có khổ nói không nên lời a. Đáng giận, chẳng lẽ đời mình phải chết trong đồng bạc trắng sao~~ không đúng, không phải đồng bạc trắng, mà là trong cuốn sổ nợ đầy những con số đỏ đỏ mới đúng.

Hỏa Da Tác nhìn nhìn, phát hiện thiếu một người, “Dục Lam, Lãm Sát đâu?”

“Ta bảo hân đi tra xét binh quyền hiện tại trong triều, thuận tiện đi nhìn Tể Tướng một chút.” Thạch Dục Lam cố dự cảm, nếu lần này hạ độc thực chính là Tể Tướng, như vậy Tể Tướng khẳng định là nắm giữ một bộ phận binh quyền nhất định mới có lá gan lớn như vậy.

“Binh phù không phải ở trong tay Lãm Sát sao?” Thôi Ngôi ngồi trên ghế khó hiểu nhìn Thạch Dục Lam, nhớ rõ từng nhìn thấy binh phù trên người Lệ Lãm Sát, là vàng ròng thứ thiệt, hại tay Thôi Ngôi ngứa ngáy đã lâu.

“Không, kỳ thật binh phù tổng cộng có hai khối. Một khối giao Đông Tướng Quân bảo quản, một khối giao Tây Tướng Quân, mà Tây Tướng Quân chính là Chấn Quốc Đại Tướng Quân Lệ Lãm Sát. Sau khi Đông Tướng Quân chết trận sa trường, binh phù được lấy lại, giấu trong mật thất hoàng cung, thực quyền thì giao toàn bộ cho Lãm Sát. Nhưng không ai biết, không có binh phù trong tay, ai cũng không thể cam đoan binh lính dưới quyền sẽ không tạo phản, huống hồ bọn họ vốn không phải thuộc hạ của Tây Tướng Quân, nếu có một ngày binh phù rơi vào tay người khác, mọi người dưới trướng Đông Tướng Quân trước kia hội lập tức phản bội Lãm Sát. Cho nên ta bảo Lãm Sát đi xem binh phù còn trong mật thất hay không.” Thạch Dục Lam ngắn gọn giải thích.

“Nói cách khác, nếu binh phù rơi vào trong tay Tể Tướng, chắc chắn sẽ có một hồi tình phong huyết vũ?” Hỏa Da Tác thanh âm bình tĩnh hỏi lại.

“Đúng vậy.” Thạch Dục Lam gật đầu, nếu có thể, Thạch Dục Lam hy vọng binh phù vẫn còn trong mật thất, sẽ không có nội chiến xảy ra.

“Báo! Biên cảnh tới cấp báo!” Một sĩ binh phóng như bay vào, trên tay cầm một phong thư, quỳ gối trước mặt Thạch Dục Lam, “Thạch đại nhân, Lệ Tướng Quân đâu?! Thập vạn hỏa cấp!” (vô cùng khẩn cấp; gấp như lửa đốt sau lưng)

“Lâm Sát không ở đây, có chuyện gì?” Nhìn bộ dáng binh lính gấp gáp, Thạch Dục Lam cũng ý thức được tình thế khẩn cấp, bước lên lấy thư trong tay binh lính đọc.

“Làm sao vậy?” Mọi người hoang mang nhìn Thạch Dục Lam mày càng nhăn càng chặt.

Xem xong thư, Thạch Dục Lam liền đem đốt, nhìn Hỏa Da Tác, có chút dăm chiêu.

“Làm sao vậy?” Bị nhìn như vậy, Hỏa Da Tác cảm thấy từng đợt bất an, sẽ không phải là Nhị đệ đang làm trò quỷ đi. . .

“Tây Vực tạo phản, tấn công biên cảnh nước ta.” Thạch Dục Lam vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn về Hỏa Da Tác, “Hơn nữa, nghe nói, thủ lĩnh quân địch có binh phù của nước ta. . .”

Hỏa Da Tác ngẩn người, đập bàn, chỉ vào ngực mình hô, “Ta đã lập lời thề, vĩnh viễn nguyện trung thành Âm Âm, ta sẽ không bao giờ vi phạm! Lần này chuyện tình thuần túy là vấn đề nội bộ của gia tộc chúng ta, ta sẽ tự đi giải quyết!”

“Báo! Thạch đại nhân! Văn võ bá quan cầu kiến!” Lại một thủ vệ vội vã tiến vào.

“Thiết, so với ta tưởng tượng còn sớm.” Thạch Dục Lam không kiên nhẫn nhu nhu mày, “Hỏa Da Tác, chuyện này không chỉ là vấn đề nội bộ của gia tộc người, còn là vấn đề nội bộ của quốc gia chúng ta.” Nói xong, liền mang mọi người ra ngoài điện, nhìn một đám quan viên khí thế hùng hổ, “Ồ ngoài điện huyên náo, còn thể thống gì!? Hoàng Thượng long thể không tốt, cần an tâm tu dưỡng, các người còn dám hồ nháo!”

“Thượng Thư đại nhân, chúng ta nói thẳng.” Tể Tướng không chút khách khí đi lên trước, nhìn thẳng Thạch Dục Lam, “Chúng ta đều biết Hoàng Thượng hiện tại long thể suy nhược, chính là hiện tại là thời điểm biên cảnh dậy lên chiến hỏa, thời khắc nguy cấp như vậy, chúng ta như thế nào có thể ủng hộ một Hoàng Đế không thể chỉ huy tác chiến, chỉ có thể nằm trên giường không dậy nổi đâu! Vì quốc gia, vì lê dân bách tính, chúng ta khẩn cầu lập tân quân!”

Nheo mắt đánh giá Tể Tướng mập béo, trong lòng Thạch Dục Lam cười lạnh. Tên ngu xuẩn này quả nhiên muốn ngôi vị Hoàng Đế. Chỉ cần mình còn sống một ngày, sẽ không bao giờ để ngôi vị Hoàng Đế rơi vào tay người khác, “Tể Tướng đại nhân, tin tức đến tai ngài thật là nhanh a, chúng ta cũng chỉ vừa mới biết biên cảnh có chuyện.”

Tể Tướng mặt lập tức trắng bệch.

Thạch Dục Lam cũng không tiếp tục làm khó dễ, mà rất là thuận thủy thôi chu (biết thời biết thế), “Vậy Tể Tướng đại nhân, ngài có cao kiến gì?”

“Bốn nhân bất tài, nhưng được các đại nhân khác tiến cử, cho nên thỉnh tạm thời tiếp nhận chức vụ này, cho đến khi biên cảnh thái bình mới thôi, Thượng Thư đại nhân nghĩ chủ ý này như thế nào?” Đi một vòng, cuối cùng cũng vào thẳng mục đích.

Trào phúng cười, Thạch Dục Lam thật sự không thể che dấu biểu tình khinh bỉ. Thạch Dục Lam bình thường kiểm chế tốt như vậy còn khó nén khinh bỉ, hỏi sao Hồ Lợi Hải Tư nóng nảy kia mỗi lần nhìn thấy Tể Tướng đều không có thần sắc hoà nhã. “Xin hỏi Tể Tướng đại nhân, người có tài đức gì có thể đảm nhiệm chức vụ Hoàng Thượng? Tài trí? Người khả năng quá ta? Quân sự? Người cho rằng người có năng lực hơn Lâm Sát? Có đồng minh cường đại? Người cho rằng người có thể tìm được một đồng minh cường đại hơn Vua Tây Vực? Vũ lực? Người cho là người còn tìm được trên giang hồ một tổ chức sát thủ cực mạnh hơn Phù Vân Cung? Có chúng ta bên cạnh Hoàng Thượng, xin hỏi Tể Tướng đại nhân, người còn có tư cách gì ngồi vào vị trí này?”

Tể Tướng nắm chặt tay, sắc mặt càng lúc càng khó coi, “Thượng Thư đại nhân, quốc khổ không nhiều lắm a! Ít nhất ta còn có thể cung cấp lương thảo cùng quân dụng.”

“Tiền?” Lạnh lùng cười, Thôi Ngôi nhìn Lục Li, Lục Li không tiếng động gật đầu, đến bên cạnh Thạch Dục Lam, lớn tiếng nói, “Luận tài lực, người cho là người có thể vượt qua ‘Xích Nguyệt’?”

“Xích Nguyệt?!” Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, ngay cả Thạch Dục Lam cũng giật mình.

“Trường Kiếm / Thiết Vân!” Hướng lên trời huyết sáo một tiếng, hai hùng ưng lập tức xuất hiện xoay vài vòng trong không trung, sau đó lao xuống trên vai hai huynh đệ.

Sờ sờ đầu Thiết Vân, Thôi Ngôi nói, “Ta là Nguyệt Hàn Công Tử.”

“Ta là Xích Viêm Công Tử.” Lục Li cũng theo Thôi Ngôi nói.

“Xích Nguyệt” là một nhóm quái đạo hai người từng ở trên giang hồ oai phong một cõi, gồm Thần Xích Viêm, tức “Xích Viêm Công Tử” cùng Thần Nguyệt Hàn, tức “Nguyệt Hàn Công Tử”, mà hai hùng ưng hiếm có “Trường Kiếm” cùng “Thiết Vân” kia là đại biểu của bọn họ. Chỉ cần là thứ “Nguyệt Hàn Công Tử” coi trọng, thứ đó nhất định là tuyệt thế bảo bối vô giá, mà chỉ cần là thứ “Xích Viêm Công Tử” muốn, liền tuyệt đối không có khả năng không lấy được. Ngắn ngủi hai năm, tài sản của “Xích Nguyệt” đã không thể đếm được. Nhưng không hiểu sao hai người bỗng dưng biến mất trên giang hồ, không còn ai tìm được “Xích Nguyệt”. (mấy anh công toàn thứ dữ =)))

“Hai kẻ trộm làm sao có thể đứng bên người Hoàng Thượng!” Tể Tướng cũng biết “Xích Nguyệt” tài lực không thể xem thường, thậm chí có thể gấp tài sản của gã mấy ngàn lần (tớ quảng bom thêm đây =))). Tể Tướng không thể ngay cả thứ duy nhất có được này đều thua người khác!

Rất nhanh phản ứng, Thạch Dục Lam lập tức phản bác, “Quá khứ đã là quá khứ, Hoàng Thượng coi trọng nhân tài, cho rằng bọn họ có đủ tài năng để phụ tá mình, cho nên cho bọn hắn cơ hội trở về con đường lương thiện!”

Một bóng đen bỗng nhiên từ đầu phi thân xuống, vững vàng đứng bên phải Thạch Dục Lam, bóng đen này đúng là Lệ Lãm Sát. Lệ Lãm Sát bên tai Thạch Dục Lam nhẹ nhàng nói, “Tể Tướng cầu kết Nhị Hoàng Tử Tây Vực, ý đồ đoạt ngôi vị Hoàng Đế, hơn nữa còn trộm binh phù.” (sao cứ thấy 2 người này là một cặp xứng hơn nhỉ, Tiểu Lãm Sát rõ ràng là thụ a =)))

“Trước khi chưa có chứng cứ xác thực không thể manh động, bằng không sẽ làm cục diện rối tung.” Thạch Dục Lam trầm ngâm một chút, lần nữa đem ánh mắt nhìn các đại thần trước mặt, “Chỉ cần Hoàng Thượng còn trên đời một ngày, ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào nhúng chàm ngôi vị Hoàng Đế!”

“Muốn ngôi vị Hoàng Đế?” Vân Kích Tiêu lạnh lùng hừ một tiếng.

“Cũng phải có năng lực để làm.” Vân Kích Huyền khí thế bức người như quân lâm thiên hạ.

“Đây chính là ngôi vị Hoàng Đế a!” Lục Li cười lạnh.

“Không phải ai đều có thể tọa!” Thôi Ngôi cũng cười lạnh.

“Tây Vực thừa nhận Âm Âm là Hoàng Thượng.” Hỏa Da Tác không khách khí nhìn bách quan, “Lần này bởi vì vấn đề nội bộ của Tây Vực mới làm liên lụy đến quốc gia của các ngươi! Vua Tây Vực vĩnh viễn nguyện trung thành với Hoàng Đế!”

“Ngôi vị Hoàng Đế là của hôn quân kia.” Lệ Lãm Sát lãnh khí, biểu tình trên mặt đáng sợ đến cực điểm.

Bảy người nhìn bách quan bên dưới khí thế rõ ràng giảm đi rất nhiều, trăm miệng một lời, “Chỉ cần ta ở, Âm / Âm Âm / Tiểu Âm Âm vĩnh viễn là Hoàng Thượng!”

***** “Âm Âm nốt. . .” Nam nhân nuốt hết bánh quẩy trong miệng, cắn đũa, nhìn Thụy Âm ở đối diện, “Người làm gì để miếng bánh quẩy lớn như vậy ở ngoài miệng hoài a? Chờ người đến cắn sao?”

Thụy Âm lúc này mới phát hiện, sau thời gian dài bị hai huynh đệ kia độc hại, hắn đã quen đem đồ ăn lưu lại một chút ở bên ngoài. Bình thường chỉ cần hắn ăn cái gì, hai người kia mắt sẽ lóe sáng nhào tới tả một ngụm hữu một ngụm liếm miệng hắn, cửu nhi cửu chi (lâu ngày, dần dà), hắn đã quen với hành vi của bọn họ. Thói quen thực đáng sợ. . . Bất quá không biết hai người cho tới bây giờ hắn vẫn không phân biệt được ai là ai kia vẫn sống tốt chứ. . .

“Âm Âm?” Hươu hươu tay trước mặt đứa con bảo bối lại thất thần, cho dù thần kinh có vấn đề, Thụy phụ cũng nhìn thấy được, đứa con lần này trở về có rất nhiều tâm sự, cứ hờ một chút là ngẩn người, ngay cả điểm tâm đều thiếu chút nữa cháy khét lẹt. Ngẩn người là tiểu sự, ảnh hưởng đến bữa cơm của mình mới là đại sự, “Phát sinh sự tình gì?”

“Không có gì, chỉ là có chút không thói quen mấy người kia không ở bên cạnh mà thôi.” Lắc lắc đầu, buông chén, Thụy Âm cầm lấy cặp sách, “Cơm trưa ta để trong tủ lạnh, tự người bỏ nó vào lò vi ba mà hâm, cơm chiều chờ ta về nấu cho người.”

“Ân. . .” Nhìn theo bóng dáng Thụy Âm, nam nhân lại căn cứ chiếc đũa, mặt mày nhăn nhú, “Quả nhiên rất kỳ quái, Âm Âm chưa bao giờ làm cơm trưa cho ta, đều để ta tự sinh tự diệt. . . Hơn nữa hán còn cả ngày ngồi ngốc ngốc, có khi còn ngây ngô cười, thấy thế nào đều là —— đang yêu! Chẳng lẽ hán ở cổ đại có người trong lòng?! A a! Ta đây không phải sắp trở thành cha chồng?! (cha vợ chứ!) A nha! Ta còn không có chuẩn bị hảo để gặp con dâu đâu! (ách, là con rể nha!) Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?! Bộ dáng lồi thoi lếch thếch này có thể hay không làm cho con dâu chán ghét! Có lẽ ta nên đi cắt tóc!” Nuốt hết điểm tâm trong miệng, nam nhân cầm lấy bóp tiền liền xông ra ngoài. (ta nói người khẩn trương cái gì a, hai người trong số đó người đã gặp qua a)

Thụy Âm mang theo cặp sách lơ thơ lẩn thẩn đi trên đường, bên cạnh không có không khí phấn hồng ghê tởm, không có hoa hồng đột nhiên từ trên trời giáng xuống, khả vì sao hán cảm thấy được không khí tươi mát thực khó chịu a. . . Thói quen thật là đáng sợ. . . Đang nghĩ ngợi, bỗng dừng đụng vào một người, “A, thật có lỗi.”

“Đại ca!” Người bị đụng kinh hỉ bất lấy bả vai Thụy Âm, nhưng lại lập tức buông ra, “Thực xin lỗi, đại ca, ta không phải cố ý bính người, ta là bởi vì tìm được người mà cao hứng!”

Thụy Âm cau mày nhìn đại hán trước mặt từ trên xuống dưới, kỳ quái, hán gặp qua người này hồi nào? Tự dừng gọi hán đại ca, làm như hán là dân xã hội đen không bằng.

“Đại ca, người quên ta rồi sao? Lần trước ta ở trên đường không cẩn thận đụng vào người, kết quả bị người đánh cho vài ngày không thể động đây a!” Đại hán chỉ vào cái mũi của mình hô, tuyệt không vì những lời của mình cảm thấy thẹn thùng, ngược lại dường như thực kiêu ngạo, “Từ đó về sau, ta liền đổi hảo thân thủ của đại ca sùng bái không thôi!”

“A!” Thụy Âm lúc này mới nhớ tới, lần trước khi hán biến thành con muỗi, người trước mặt này có đụng phải Vân Kích Tiêu. Nguyên lai Kích Tiêu đem người này đánh cho vài ngày không động đây a. . . May mắn Kích Tiêu đang ở cổ đại, bằng không ở hiện đại sẽ trở thành một thiếu niên bất lương, nhưng lại là một bộ dạng thực hại nước hại dân bất lương thiếu niên, tục xưng hồng nhan hoạ thủy. Tuy rằng Kích Tiêu ở cổ đại dường như cũng là một xã hội đen, không phải là sát thủ sao. . . Bất quá nói thật, cái loại người cứ hờ một tí liền hoa nhỏ phiêu phiêu, ánh mắt ngập nước, không khí xung quanh cứ biến thành màu hồng thể kia cũng có thể đương xã hội đen, lại còn là trùm xã hội đen, thật là. . . thần kỳ a. . .

Nhìn Thụy Âm lại bất tri bất giác lâm vào trầm tư, đại hán ghé vào lỗ tai hán hô to một tiếng, “Đại ca!”

Thụy Âm bị dọa đến sửng sốt, lúc này mới phát hiện hán không biết như thế nào lại như đi vào cõi thần tiên.

“Đại ca! Ta đánh nhau từ trước tới giờ chưa từng thua quá, khả lần trước lại bị người đánh tới tở! Đại ca, xin người nhận ta làm tiểu đệ đi!” Một trung niên đại hán nhanh nhẹn dùng mãnh nắm chặt bả vai một học sinh trung học khẩn cầu, tình cảnh này nói có bao nhiêu kỳ quái liền có bấy nhiêu kỳ quái.

Đây là cái gì cùng cái gì a?! Thụy Âm đau đầu nhu nhu huyết Thái Dương, có người nào bị đánh cho vài ngày không động đây còn cao hứng thế a! Không phải bị ngược cuồng đó chứ. . . Huống chi, đánh người cần bản không phải hán, mà là Vân Kích Tiêu, tại sao lại bắt hán tới thu thập cục diện rồi rầm này a! “Người nhận sai người, đánh người không phải ta, là Kích Tiêu.” Nói xong tự cổ tự địa mang theo cặp sách nhanh chân bỏ chạy, chỉ e chậm một chút liền thi cốt cũng không còn.

Khả đại hán chính là không dễ dàng bỏ qua, cố chấp đuổi theo, vừa đuổi vừa la “Đại ca!!”

“Ta nói người nhận sai người a a a! Đừng đuổi theo ta a! Ta mệt chết đi a!! NND, đừng tưởng rằng chân

người dài hơn ta là ta sợ người! Người đừng đuổi theo! Tái đuổi ta gọi cảnh sát!! Cứu mạng a —— bắt lương đại thúc khi dễ thiện lương học sinh trung học a!!” Thụy Âm thở phì phò nhưng không dám thả chậm bước chân chút nào. . .

Đại hán cùng đám huynh đệ bị Vân Kích Tiêu đánh thảm vẫn không từ bỏ, một mực đuổi theo, vừa đuổi vừa cùng nhau hô to “Đại ca!! Chờ chúng ta!!”

“Rốt cuộc chuyện này là sao a!!” Thụy Âm chạy như điên khóc không ra nước mắt, “Vân Kích Tiêu, ta hận người a! Đánh xong người cũng phải thu thập sạch sẽ cho ta a!!”

Thẳng đến khi chạy vào trường học, cái đuôi dài thiết dài kia mới bị bảo vệ chặn lại. Còn có chút sợ hãi chạy thêm một đoạn nữa mới dám quay đầu lại, Thụy Âm thấy đám đại hán hung thần ác sát kia nắm chặt cửa sắt trường học, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, liều mạng hô to “Đại ca! Đừng bỏ lại chúng ta a!” Thụy Âm lại sợ tới mức lui từng bước, kết quả lại đụng trúng đầu vào bảng thông báo, mạnh đến mức hắn thấy trời quay quay, đất quay quay, “Đau quá a. . .” Ôm lấy đầu, gất gao nhắm mắt lại, “Tử quỷ nam, tại sao lần này không hảo hảo đỡ lấy đầu cho ta a. . . A. . . Không đúng, ta ở hiện đại. . .” Chậm rãi buông tay, mở mắt ra nhìn quanh bốn phía, đột nhiên phát hiện nơi mình sống suốt 18 năm qua xa lạ đến như vậy, không có nụ cười của Thạch Dục Lam, không có mặt bằng của Lệ Lầm Sát, không có hai huynh đệ bám đuôi, không có Vân Kích Tiêu hoa nhũ phi phi, không có Tử Đằng ôm ấp ấm áp, không có Hỏa Da Tác cao to thướt tha (???), nơi không có bảy người kia, hóa ra lại xa lạ như thế, cô đơn như thế. . . “Mọi người. . . Ta nhớ các người. . . Ta muốn về nhà. . .” Thụy Âm mạnh mẽ cả kinh, thế nhưng bất tri bất giác đem nơi đó trở thành nhà của mình. . .

“Âm Âm!” Một bàn tay hung hăng vỗ vai Thụy Âm, “Viêm ruột thừa hết chưa?”

Thụy Âm lảng lảng quay đầu, nhìn nam hài phía sau cười đến lộ ra hai khỏa răng nanh, lập tức tỉnh lại hồn vía, “Viêm ruột thừa? Ai bị?”

“Còn có thể là ai?! Không phải người chẳng lẽ là ta a!” Nam hài lại hung hăng vỗ vai Thụy Âm, đến mức Thụy Âm nghĩ hắn sắp bị nội thương, “Lần trước lão nhân nhà người đến trường học xin phép, nói người bị viêm ruột thừa phải vào bệnh viện mổ. Không có việc gì đi?”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Biết lại là lão nhân kia nghĩ ra lí do nguy hiểm, Thụy Âm đành phải gật đầu, “Yên tâm đi.”

“Bất quá Âm Âm người gần đây sao vào bệnh viện hoài a? Lúc bị xe đụng, lúc không cẩn thận từ trên lầu té xuống toàn thân gãy xương, còn bị sốc ở bệnh viện nằm nửa tháng.” Nam hài càng nói, Thụy Âm càng xấu hổ, tử lão nhân, nói hắn cảm mạo không được sao, nghĩ ra mấy lí do kinh khủng như vậy, ai sẽ tin a?!

“Âm Âm, năm nay không phải là năm hạn của người đi!” Mấy lí do vớ vẩn như vậy mà người trước mắt lại hoàn toàn tin tưởng không một chút nghi ngờ, “Nhớ rõ phải mặc quần lót màu đỏ để tránh tai a! Thế nào? Người hôm nay có mặc không?” Vừa nói vừa chủ động muốn kiểm tra Thụy Âm.

Thụy Âm sợ tới mức vội nắm chặt quần, sợ người siêu cấp mê tín trước mặt này sẽ phát rồ mà trước mặt toàn bộ giáo sư học sinh lột quần hắn, “Tốt lắm tốt lắm, đừng náo loạn! Trần Vũ!!”

Nghe Thụy Âm kêu cả họ tên mình, Trần Vũ đành phải buông tay, nhưng vẫn không cam lòng nhìn chằm chằm Thụy Âm, “Nhớ rõ nhất định phải mặc quần lót đỏ a! Nếu người thật sự không có quần lót đỏ, ta có thể cho người mượn. Người gặp nguy hiểm suốt như thế, quần lót đỏ là không thể thiếu. Đừng vì quần lót đỏ khó coi mà chết sống cũng không chịu mặc a! Ta rất hiểu người, người rất ghét màu đỏ, nhưng quần lót đỏ này, mặc kệ người có bao nhiêu ghét nó, người đều nhất định phải mặc a.”

“Đỏ cái đầu của người!” Chịu không nổi người trước mặt mở miệng ngậm miệng là quần lót đỏ, còn nói lớn tiếng như vậy, đây là nơi công cộng a! Tên này không chừng chút khẩu đức sao! Không cần khẩu đức thì tốt xấu gì cũng chừng cho hắn chút mặt mũi a!

“Oa! Là Thụy Âm!” Một nữ sinh chỉ vào Thụy Âm hưng phấn kêu lên, ” Thụy Âm ban ba đi học kìa!”

Ngay lúc Thụy Âm đang tự hỏi hắn có biết cô bé đó hay không, một đám nữ sinh cộng thêm một đồng thư tình lập tức vây quanh hắn, “Thụy Âm! Xin người nhận lấy!”

Thụy Âm nhìn đồng thư tình trước mặt, ngạc nhiên vô cùng, vì cái gì hắn được hoan nghênh thế a? Chẳng lẽ ở lâu cùng mấy người sáng chói kia, mị lực của hắn cũng tăng theo?

“Thụy Âm, lần trước ngươi đi học, không biết vì sao ta cảm thấy ngươi hảo khí chất hảo suất a! Nhất là ánh mắt của ngươi, làm cho người ta vừa thấy liền mặt đỏ! Suất không chịu được!” Một nữ sinh hưng phấn nói, nhưng lập tức dường như lại có điểm khó hiểu nhìn ánh mắt Thụy Âm, “Kỳ quái. . . Hôm nay vì sao nhìn đến ánh mắt của ngươi tim không đập gia tốc a. . .”

Gân xanh nổi đầy trên trán Thụy Âm, người nha, nói thẳng Vân Kích Tiêu hảo suất thì tốt rồi, vòng vo rồi cuối cùng vẫn là nói hắn không có mị lực a! Cẩn thận ta cho ngươi câm luôn! (nữ vương tức giận thực đáng sợ~~)

“Tránh ra tránh ra!” Mấy nam sinh mặc đồ thể dục đuổi đám nữ sinh đi, vây quanh Thụy Âm ồn ào, “Thụy Âm! Gia nhập đội bóng đá đi! Lần trước ngươi sút gôn rất hoàn mỹ!”

Thụy Âm khoe miệng co rút, lần đó không phải hắn đá, là tiểu tử Vân Kích Tiêu kia đá. . .

“Không đúng! Thụy Âm, ngươi gia nhập đội bóng rổ đi! Lần trước một mình ngươi ném trúng tới mấy chục trái, ngươi là thiên tài a! Là thiên tài ẩn giấu!”

Thụy Âm khoe mắt run rẩy, lần đó cũng không phải hắn ném, là hỗn đản Vân Kích Tiêu kia. . .

“Không phải! Thụy Âm, ngươi hẳn là gia nhập đội karate! Ngay cả đội trưởng chúng ta cũng bị ngươi đánh te tua! Ngươi là nhân tài hiếm có!”

Thụy Âm cả khuôn mặt đều vặn vẹo, đội trưởng kia không phải hắn đánh, là biến thái Vân Kích Tiêu kia. . .

“Không đúng! Thụy Âm, gia nhập. . .”

Nghe tiếng cãi nhau, Thụy Âm chỉ cảm thấy giống như có một vạn con muỗi vây quanh hắn vo ve vo ve, khiến hắn muốn ngất đi, hơn nữa nói đi nói lại, đám người kia chính là đang khen ngợi Vân Kích Tiêu cỡ nào lợi hại, thật sự là. . . Thật sự là. . . Thật sự là tức chết hắn! Thụy Âm niết quyền, ngứa đầu, rống lớn một tiếng, “Vân Kích Tiêu! Ngươi đồ hỗn đản!” Hắn thật sự là chập mạch rồi mới có thể nhớ tới bọn họ!!

**** “Cấp thu!” Vân Kích Tiêu đột nhiên hắt xì liên tục, nhu nhu cái mũi đo đỏ, buồn bực ngẩng đầu nhìn trời, “Đáng ghét, ai đang nhắc ta a. . .”

“Có người đang chửi ngươi thì có. Mặc thêm áo khoác, đừng để cảm lạnh.” Vỗ vỗ đầu Vân Kích Tiêu, Vân Kích Huyền nhảy lên ngựa.

Thạch Dục Lam đến chỗ Lục Li huynh đệ cùng Vân Kích Huyền, hướng bọn họ gật đầu, “Lắm Sất cùng Hỏa Da Tác đã đến biên cảnh bình ổn chiến loạn, các người hảo hảo trông coi Tế Tướng cùng tiếp cận người của hắn. Ngần vạn lần không cần sơ sẩy.”

“Lạp lap, Dục Lam, đừng coi thường chúng ta a!” Lục Li huy huy nắm tay, chứng tỏ mình cường đại.

“Xem thường ngươi thật đúng là có lỗi, Xích Viêm Công Tử.” Thạch Dục Lam hướng Lục Li ôn nhu cười, trên mặt không có một tia hối lỗi.

Lục Li có chút mất tự nhiên nhu nhu mũi, “Đừng như vậy bảo ta, ta cùng Thôi Ngôi chính là bởi vì đối thân phận ‘Xích Nguyệt’ cảm thấy phiền chán, mới lên núi làm sơn tặc, hiện tại ta không phải Thần Xích Viêm, mà là Lục Li.”

“Đúng vậy.” Thôi Ngôi gật đầu, “Chúng ta đã không làm đạo tặc nhiều năm. ‘Xích Nguyệt’ đã sớm chết.”

“Nga? Thật không?” Thạch Dục Lam chọn mi cười, lấy ra một khối ngọc bài trong lòng ngực, “Ngọc bài này thế nào?”

“Nga! Mĩ ngọc thượng đẳng a! Không có một tia tạp chất! Hoa văn này, màu sắc này, cực phẩm a!” Thôi Ngôi kinh hỉ nhìn chăm chăm ngọc bài.

Nhoáng một cái, ngọc bài trong tay Thạch Dục Lam đã không thấy, không biết khi nào đã chuyển dời đến tay Lục Li, Thạch Dục Lam trong lòng thầm than, quả nhiên không hổ là Xích Viêm Công Tử, chính mình

cũng không biết đối phương trộm đi ngọc bài lúc nào, “Xin hỏi Lục Li công tử, ngọc bài trong tay người là chuyện gì xảy ra?”

Lục Li xấu hổ nhìn tay phải của mình bất tri bất giác trộm ngọc bài, “Thân thể tự nó động, không phải ta cố ý a. . .” Bản năng khiến cho Lục Li sau khi nghe Thôi Ngôi nói liền nhin không được vươn tay. Thói quen thật là đáng sợ. . .

“Tốt lắm, ngọc bài này vốn chính là cho các người. Đây là miễn tử bài Hoàng Thượng ngự ban, thấy ngọc bài như thấy người, trừ bỏ Hoàng Thượng, không ai có thể động đến một sợi tóc của các người.” Thạch Dục Lam hướng bọn họ làm một cái lễ, “Ta cùng Kịch Tiêu hội bảo vệ tốt Âm Âm, các người yên tâm. Còn có, các người phải hết cẩn thận, đừng để bị thương, bằng không Âm Âm hội khổ sở.”

“Đã biết.” Làm một cái đáp lễ, ba người quát roi, “Giá!” Sau khi bụi đất cuộn cuộn tản đi, đã không còn thấy thân ảnh ba người.

“Âm Âm, chúng ta đang cố gắng trải cho người con đường bằng phẳng, người cũng nhanh lên trở về đi. . .” Nhìn lên bầu trời, nhớ đến nụ cười của Thụy Âm, Thạch Dục Lam cũng khẽ cười.

“Cáp thu cáp thu!” Vân Kịch Tiêu vẫn liên tục hắt xì, “Ai đang nhớ ta a!! Đừng nhớ, ta là hoa đã có chủ! Cáp thu, ta vĩnh viễn thích nhất Tiểu Âm Âm! Cáp thu!”

**** “Lệ Tướng Quân!” Đại Tướng trong quân doanh nhìn Lệ Lãm Sát đã dẫn quân tới, kích động chạy ra đón, “Lệ Tướng Quân, ngài rốt cục đến đây! Thật tốt quá, chúng ta nắm chắc thắng lợi rồi!”

“Báo! Tướng Quân, Vua Tây Vực đang dẫn binh hướng đến đây!” Một thủ vệ vội vã chạy đến quỳ xuống trước mặt Lệ Lãm Sát.

Binh lính chung quanh vừa nghe, đều vô cùng khẩn trương, xiết chặt vũ khí trong tay, chỉ cần Lệ Lãm Sát mở miệng, bọn họ liền chiến đấu.

Đại Tướng nghe tiếng vó ngựa dồn dập, ngẩng đầu nhìn Lệ Lãm Sát, không rõ Tướng Quân tại sao lại xuống ngựa, “Lệ Tướng Quân, chúng ta không phải nghênh chiến sao?”

“Để làm gì, hồng mao đến cứ cho hấn vào.” Không để ý tới binh lính chung quanh chờ mệnh lệnh, Lệ Lãm Sát nhanh chóng bước vào doanh trướng.

Binh lính đều lăng lăng nhìn Tướng Quân mình hy vọng thật lâu chẳng quan tâm đến thứ gì đi vào doanh trướng, lưu lại một bóng dáng tiêu sái, tập thể quay đầu nhìn về phía Hỏa Da Tác hùng hổ như muốn giết người xuống ngựa vọt vào doanh trướng, truyền đến một tiếng gầm rú kinh thiên động địa, “Người tử quỷ! Không biết chờ ta! Vì đuổi theo người mà ta mệt muốn chết!! Không đánh chết người ta thật sự khó tiêu lửa giận a!!” Sau đó là một trận binh binh bång bång tiếng đánh nhau. Mọi người người xem ta, ta xem người, nhìn nhau thật lâu, mới mở miệng hỏi, “Lần này chúng ta thật là cùng Tây Vực đánh nhau? Tên Vua bên trong kia là sao?”

Lau lau mồ hôi trên mặt, Hỏa Da Tác đi đến ngồi xuống trước mặt Lệ Lãm Sát, đem bản đồ trải ra, “Ta đã xem qua tình hình Tây Vực, cũng đã điều động toàn bộ binh lực. Tây Vực vốn binh lực là hai mươi vạn đại quân, hiện tại bởi vì làm phản, mười vạn đầu phục Hô Lợi Hải Tư, cho nên chẳng khác nào là bán nửa phần.”

“Binh phù của Đông Tướng Quân ở trong tay đối phương, mà binh lực của Đông Tướng Quân là mười lăm vạn đại quân, còn của chúng ta là hai mươi vạn. Nói cách khác, chúng ta chỉ nhiều hơn đối phương năm vạn binh lực, cứng đối cứng là không được. . .” Lệ Lãm Sát bình tĩnh nhìn bản đồ trước mặt, “Đây là.” Lệ Lãm Sát vươn tay chỉ một điểm ở sơn cốc, nhìn về phía Hỏa Da Tác, “Người là hy vọng thu hồi mười vạn phần quân kia hay là giết hết?”

“Ta là Vương, bọn họ là con dân của ta, người nói đi? Có người nào làm Vương mà hy vọng nhìn con dân mình chết trước mặt mình?” Hỏa Da Tác hỏi lại Lệ Lãm Sát.

“Như vậy ngay tại nơi này, binh chia làm hai đường, tiền hậu giáp kích.” Gõ vào điểm sơn cốc trên bản đồ, Lệ Lãm Sát lăng lạng chờ Hỏa Da Tác mở miệng.

Hỏa Da Tác chống cằm nghĩ nghĩ, “Từ từ, có lẽ có thể như vậy. . . Trên dưới mai phục. . .” vươn ngón trỏ chỉ chỉ phía trên, lại điểm điểm phía dưới.

Lệ Lãm Sát neho mắt, gắt gao nhìn chăm chăm bản đồ, “Khả vạn nhất nắm bắt thời cơ không chính xác, hội khó có thể đoán trước kết quả.”

“Không thử sao biết được?” Hỏa Da Tác nhún vai cười, vươn vai, “Hôm nay hảo hảo nghỉ ngơi đã, ngày mai chúng ta phải một ván định thắng bại!”

**** Vân Kịch Huyền ngồi trên một nhánh cây, mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm hai người bên cạnh đang bắt đầu chia cửa trước mặt, bắt đầu dĩ thử dài, còn nói cái gì “Xích Nguyệt” đã chết, cái gì không làm đạo tặc rất nhiều năm, vừa vào Tể Tướng phủ thì hưng phấn quên hết, đến khi ôm trở về bao lớn bao nhỏ mới thanh tỉnh lại, còn nói sau đợt này sẽ gác kiếm.

“Oa, chuỗi vòng cổ này thật sự là cực phẩm! Chờ Âm Âm trở về cho hắn đeo đi!” Dem một chuỗi vòng cổ lấy ra, Lục Li tiếp tục vui đùa lục soạn bảo vật.

“Âm Âm cái cây trâm này nhất định rất được!” Hưng phấn mà đặt qua một bên.

Đau đầu nhìn hai thảo lý trùng (sinh vật đơn bào) trước mặt này đã hoàn toàn quên mục đích đến đây, Vân Kịch Huyền đại chương đuổi ra, đem bao lớn bao nhỏ toàn bộ lăm nhập vào trong lòng ngực, “Sung công.”

“Khooooooooooooooooooooo!” Trơ mắt nhìn thành quả lao động vất vả nửa ngày trời đều rơi vào tay người khác, hai huynh đệ thảm thiết kêu lên.

“Hư” trừng mắt nhìn hai người, Vân Kịch Huyền ý bảo bọn họ hướng trong phòng xem, “Có người đi ra.”

Hai huynh đệ lực chú ý lập tức bị chuyển dời đến hai người xuất hiện ở cửa, hoàn toàn quên bao bảo vật kia. Vân Kịch Huyền ở bên cạnh một thân mồ hôi lạnh, hai huynh đệ này thật là rất hảo lừa.

Nhìn hai người phía dưới sau khi hành lễ, một người liền hướng đại môn đi đến, người còn lưu lại đứng là Tể Tướng. “Lục Li, đuổi theo đi.” Vân Kịch Huyền nhìn ngắm bảo vật trong bao, ra lệnh.

“Thị” Lục Li thực thuận theo chạy đi. . . Tuy rằng một hồi sau thì đột nhiên bừng tỉnh, vì sao mình lại có thói quen nghe theo mệnh lệnh của người kia như vậy a ~ “Thôi Ngôi, ghi nhớ vừa rồi chức vị cùng tên người nọ.” Cầm lấy chuỗi vòng cổ, Vân Kịch Huyền tiếp tục ra lệnh. Nga nga, quả nhiên là chuỗi vòng cổ đáng giá vô cùng a, Nguyệt Hàn Công Tử quả nhiên là hảo ánh mắt.

“Thị” không hiểu vì sao, Thôi Ngôi cũng là thực thuận tay mà bắt đầu viết.

Một cái Kim Tự Tháp lóe sáng xuất hiện, tầng dưới chót là Lục Li cùng Thôi Ngôi, đỉnh tầng là Vân Kịch Huyền ngạo thị quần hùng.

**** Thạch Dục Lam ngồi bên người Thụy Âm lẳng lặng thổi sáo, vừa thổi vừa nhìn gương mặt Thụy Âm, những nốt nhạc du dương, luyến láy, giai điệu hấp dẫn lòng người.

Kết thúc bản nhạc, nhẹ nhàng buông sáo ngọc, sờ sờ mặt Thụy Âm, Thạch Dục Lam vài ngày không chớp mắt mà nặng nề ngã xuống ngủ, “Kịch Tiêu. . . Âm Âm giao người chiếu cố. . .” Vừa mới dứt lời liền tiến nhập mộng đẹp.

Vân Kịch Tiêu vốn đang ngồi ghé, nhìn đến Thạch Dục Lam đã ngủ, âm hiểm câu thần, “Rốt cục cũng ngủ a người. . . Mấy ngày nay nơi chốn giám sát ta, cũng không cho ta bình Tiểu Âm Âm một chút, khẩu khí này ta nhìn thật lâu, hừ hừ.” Ác độc cười một tiếng, lấy ra bút lông giấu sau lưng, bước nhanh đến chỗ Thạch Dục Lam trước mặt, hung hăng vẽ lên mặt đối phương.

Xoát xoát xoát.

Mực nước màu đen trên mặt Thạch Dục Lam tả một vòng, hữu một vòng, biến thành một bức tranh quái gở làm cho người ta không nhìn được cười.

Vân Kịch Tiêu vừa lòng gật đầu, tùy ý quăng bút lông qua một bên, đi nhanh đến bên giường lớn, nhào tới ôm Thụy Âm, thật sâu hít vào một hơi, thỏa mãn . . . (. . . Hiện tại thỏa mãn, chút nữa người liền thảm. . .)

**** “Ân. . .” Thụy Âm ghé vào trên bàn, thất thần nhìn chăm chăm những chữ tiếng Anh dày đặc trên bảng đen, không hề nhúc nhích, giống như một pho tượng cổ.

“Uy, Âm Âm! Người xem nơi này! Rất đẹp đi!” Trần Vũ đem một quyển tạp chí du lịch đưa đến trước mặt Thụy Âm, chỉ vào một bức hình trong đó, hưng phấn nói, “Này này, thật sự rất được đi! Hôm nào chúng ta đi đi!”

Nhìn đến tiểu đình tử quen thuộc kia, Thụy Âm ngẩn người, thì thào nói, “Âm Huyền đình. . .”

“Đúng vậy! Là Âm Huyền đình! Từ từ. . . Âm Âm người biết nơi này?” Đột nhiên phát hiện tên đình đã bị tay mình che, thế mà người trước mặt này lại chính xác nói ra tên đình. . .

“Từ Đàng. . .” Nghĩ đến Vân Kích Huyền một thân hoa lệ tử y, nghĩ đến trái vải ngọt ngào, nghĩ đến ôm ấp khiến người an tâm kia, không khỏi lại thất thần, nhớ lại khoảng thời gian cùng người kia cùng một chỗ, khóe miệng không tự chủ được quai khởi một mặt tiếu dung.

“Âm Âm!” Trần Vũ ghé người vỗ vỗ gáy Thụy Âm, “Người rớt cuộc làm sao vậy! Ngây ngô cười cười đến như vậy đáng sợ! Mùa xuân đã sớm qua, đừng phát xuân a!”

“A Vũ, nếu người lúc nào cũng nhớ tới một người, một khi người kia không ở bên cạnh liền cảm thấy giống như thiếu cái gì đó, trong lòng rầu rĩ, là vì sao a?”

“Bởi vì người yêu hán a.” Trần Vũ không chút để ý trả lời, lại làm cho trong lòng Thụy Âm dậy sóng.

“Yêu?” Chẳng lẽ mấy ngày nay hán vẫn nhớ tới bọn họ, là bởi vì hán yêu bọn họ?

“Âm Âm, người đang yêu?!” Tưởng tượng đến biểu hiện khác thường mấy ngày nay của Thụy Âm, Trần Vũ kêu lên, trời ạ! Bảo bối mà toàn bộ nam sinh ở trường phụng trong tay biết yêu a! Nga. . . Toàn bộ nam sinh trong trường sẽ khóc. (càng ngày truyện càng bựa =)))

“Ta không có yêu bọn họ!” Con vịt đến chết cũng còn mạnh miệng, mặt đều đỏ còn không thừa nhận.

“Bọn họ?!” Lập tức bắt lấy trọng điểm, Trần Vũ nắm lấy cổ áo Thụy Âm hô to, “‘Bọn họ’ là bao nhiêu người? Sẽ không là ba chứ, người cũng quá hoa tâm đi!”

“. . . Không phải ba. . .” Bị khí thế Trần Vũ cấp dọa tới, Thụy Âm chột dạ liếc đối phương.

“Hoàn hảo, không phải ba, nguyên lai là hai a.” Buông ra Thụy Âm, Trần Vũ thư khẩu khí, “Vậy chỉ cần từ chối một người là được.”

“Cái kia. . . A Vũ. . .” Thụy Âm lặng lẽ thu dọn cặp sách, lặng lẽ chuồn ra cửa, sợ sệt nhìn Trần Vũ, “Ta có chút không khỏe, người giúp ta xin phép.”

“Ân? Âm Âm, người lại làm sao vậy?” Trần Vũ buồn bực nhìn Thụy Âm vừa mới rất hoàn hảo đây, người đang yêu đều như vậy sao?

“Kia gì. . . Đúng rồi, ta bị viêm ruột thừa tái phát. Còn có. . . Cái kia ‘bọn họ’, không phải hai người, cũng không phải ba. . . Là bảy. . .” Lời còn chưa dứt, cũng không quay đầu lại, Thụy Âm vội vàng bỏ chạy.

“Lại là viêm ruột thừa? Con người tổng cộng có mấy cái ruột thừa a?” Trần Vũ nghi hoặc vén áo nhìn bụng mình, “Ta nhớ rõ nơi này là tá tràng, ruột thừa ở. . . Từ từ! Vừa rồi hán nói cái gì?! Cái kia ‘bọn họ’ là bảy người?!” Lúc này người nào đó mới chú ý tới trọng điểm, dùng ngón trỏ chỉ vào cái bụng quang lóa của mình, lẳng lẳng nhìn chăm chăm cửa, “Bảy. . . Bảy! Thụy Âm!! Người trở về hảo hảo giải thích cho ta!!!” Trần Vũ lấy hết tốc độ vọt tới bên cửa sổ, cũng chỉ nhìn thấy một thân ảnh phóng như bay ra khỏi cổng trường, dáng vẻ này làm sao giống bị viêm ruột thừa, rõ ràng là giống như mới vừa uống thuốc kích thích a!”

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

“Lập lập, gương kia ngự ở trên tường, thế gian cực phẩm đẹp zai là ai ?” Thụy phụ đính một mặt kim sắc, mái tóc dài mềm mại hướng về phía chiếc gương cười quỵn rũ, sờ sờ cái cằm vừa được cạo râu trơn nhẵn, nháy nháy đôi mắt ẩn sau chiếc kính, miệng lẩm bầm. “Đương nhiên người là đẹp trai nhất ~” Say mê hướng chiếc gương mà thở dài. “Không nghĩ rằng đã qua nửa đời, phong vận của ta vẫn như cũ không đổi a. Bất quá cũng là í, nếu như ta lớn lên bình thường như thế, thế nào lại đường ra một Âm Âm bộ dạng yếu điệu như thế kia a ~ quả nhiên, hổ phụ vô khuyết tử a ~” Híp mắt hướng về phía người trong gương chính mình gửi đến một flying kiss. “Yêu! Hổ phụ.” (Ông già này mặt thật dày a ...)

“Ta đã trở về.” Từ ngoài truyền đến âm thanh cửa bị bật mở, sau đó là thanh âm hữu khí vô lực của Thụy Âm, cuối cùng là tiếng động giày bị vứt trên mặt đất.

“Khuyết tử đã trở về ~” Thụy phụ quang quác lao về phía cửa, mở ra song cửa hừng phần hô. “Hoan nghênh trở về ~”

Thụy Âm ngẩng đầu, lẳng lẳng nhìn kim mao đại thúc trước mặt, nhìn từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, sau đó vỗ ót, bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhặt lên đôi giày bên cạnh, xỏ vào rồi lại đi ra ngoài. “Xin lỗi, ta đi nhầm nhà. Người là hàng xóm mới tới a.”

“Chờ một chút! Âm Âm, là ta a. Là lão cha khả ái của người a.” Thấy nhi tử yêu dấu quyết tâm vứt bỏ mình, lão nhân nóng nảy, vội vàng vươn tay. “Con zai ngoan ~ trở về.” Hẩn thừa nhận, mình thật sự thay đổi rất lớn, nhưng ngay cả con mình cũng không thể nhận ra được. Tiểu tử này rốt cuộc có phải mình sinh ra hay không a.

Ngờ vực quay đầu lại, nhìn từ trên xuống dưới kim mao đại thúc. “Đầu óc người có động kinh không ?”

“Sáng hôm nay không có gió ...”

“Buổi sáng có bị chậu hoa đập vào đầu không ?”

“Nhà của chúng ta không có chậu hoa...”

“Đồ ăn mắc trong não ?”

“Bữa sáng còn chưa kịp ăn...”

“Vậy người phát bệnh thần kinh làm gì làm chính mình người không ra người quỷ không ra quỷ a.” Tức giận ném balô lên sofa, mắt trắng già cảm giác lão cha ngày xưa tuy điên một tí nhưng vẫn tốt hơn bây giờ. “Ta không biết lại tưởng ngày hôm nay mở cửa là quỷ môn quan đang chờ nữa.”

“Âm Âm người hơi bị quá đáng nha. Không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh, cái bệnh này của người gọi là hồ ly tâm lý. Bệnh trạng tâm lý. (Ta van người, trang phục của người mới là bệnh a...)” Phớt lờ lời nói ác độc của Thụy Âm, biểu tình chán ghét, tự cố tự địa lý lẽ Lưu Hải. “Con như vậy sau này sẽ bị con dâu ghét bỏ đấy. Kiểu tóc OK, chỉ có quần áo có vấn đề.”

“Con gì cơ ?” Thụy Âm quay đầu, y không phải là nghe được cái gì là con dâu đi ? Cái gì con dâu ? Trời sụp a ? Tự đứng từ dưới đất chui lên a ? Chính mình thế nào cho tới bây giờ chưa thấy qua con dâu kia của lão cha a.

“Hắc hắc, tiểu tử ngốc, người đừng giả nhân nghĩa. Giả bộ ba người a. Người cho là lão cha người nhìn không ra sao ? Lão cha người ăn muối so với người nhiều hơn mấy lần. Ta đi dép trong bụng người rồi. Cái đuôi của người quấy một cái ta đều biết người nghĩ cái gì.” Đặc ý cười trộm một tiếng, vỗ a vỗ Thụy Âm. “Mấy ngày nay người động một chút là thất thần, một lúc lại tuổi khúc khích, là yêu chứ còn sao nữa.”

Thụy Âm ngẩn người, nhìn lão cha của mình. “Thật là yêu sao ?”

“Khẳng định là yêu.” Vỗ vỗ ngực mình, Thụy phụ đã tính trước mọi việc, bảo đảm nói.

“Hóa ra ta thực sự yêu bọn họ a...” Lẩm bầm gật đầu, nhất thời thông suốt mọi việc.

“Đúng, người khẳng định yêu bọn họ. Chờ một chút, bọn họ ?!” Thụy phụ bị hai chữ ‘bọn họ’ kia làm cho hoảng sợ. “Bọn họ là mấy người ?!”

Nhưng Thụy Âm rơi vào trầm tư nên hoàn toàn không nghe lão cha mình nói gì, hãy còn tự kỷ một mình. “Hóa ra thật sự là yêu bọn họ a... Mặc kệ, trước tiên phải nhìn thấy bọn họ rồi hãy nói, nếu không tất cả cảm giác bây giờ đều bất thường.” Lắc lắc đầu, đưa tay捏 lão cha kia rồi lại nhìn thấy cái đầu tóc vàng chói mắt, hướng tầng hầm kéo đi. “Cha, động tác nhanh nhẹn một chút, nếu không con dâu của người sẽ chạy.”

“Hảo hảo hảo, lập tức đưa người về quá khứ. Đừng tóm tóc ta a.” Thụy phụ khóc lóc đầy thương cảm có điều một giọt nước mắt cũng không có. “Ta làm tóc này vì con dâu sau này của ta. Nói, tổng cộng người rước về mấy cô dâu a!!”

“... Bấy ...”

“Đông.” Lão cha té ngã chết mặt đất phát sinh tiếng vang kia. “Bấy... bấy... Đầy đủ đỏ cam xanh đen lam tím a ...” (ách... Người cuối cùng thật sự là tím nha... Tử Đằng đó ...)

“Giả chết hử. Đứng lên. Đưa ta trở lại.” Không lưu tình chút nào kéo thi thể lão cha. “Đưa ta trở lại. Nếu không vĩnh viễn đừng nghĩ ta nấu cơm cho.”

“Được, được, trở lại, trở lại.” Bất đắc dĩ bị kéo tới trước chiếc máy, ấn xuống nút power, nhìn nhit từ một lần nữa mất ý thức, bỗng nhiên phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng. “Chờ một chút. Nhi tử. Ta làm sao bây giờ. Ta làm tóc này cho ai nhìn a. Ta cũng muốn đi a – còn có cơm tối của ta nữa ???” (Ai để ý người a ~)

× × × × × ×

Trống trận ầm ầm, trong khe núi bụi bặm cuộn cuộn nổi lên, giữa đàn ngựa phi nước đại bụi cuốn mù mịt.

Hô Lợi Hải Tư cười hắc hắc, mặc chiến giáp ngân sắc, dẫn đầu đại quân truy kích bại quân phía trước. “Chúng ta thừa thắng xông lên. Nhất định phải tiêu diệt bọn họ.” Sĩ khí tận trời.

Trong lúc đó bại quân phía trước vẫn khéo léo duy trì một cự ly với Hô Lợi Hải Tư, không quá gần để bị bắt, cũng không quá bỏ xa Hô Lợi Hải Tư, dường như hai đội quân vẫn giữ cự ly không quá chênh lệch, quân đội phía trước vẫn cố ý thả chậm tốc độ. Tuy rằng Hô Lợi Hải Tư cảm thấy có chút bất an, nhưng mưu cầu chiến thắng khiến hắn căn bản không nghĩ nhiều như vậy, hắn không muốn ở chỗ này tiêu hao nhiều tinh lực, hắn thậm chí nghĩ nhất định phải đánh hạ hoàng thành.

Sau khi tiến vào trong sơn cốc, quân đội phía trước đột nhiên tăng tốc, bỏ xa Hô Lợi Hải Tư. Hô Lợi Hải Tư trong lòng cả kinh, vội vàng kéo dây cương quay ngựa rống lớn. “Có trá. Mau rút.”

Nhưng đã quá muộn, từ trên sơn cốc lăn xuống những tảng đá thật lớn, dấy lên tầng cát bụi ảm đạm, ngựa hí, người hô khóc, cự thạch rơi xuống cùng thanh âm xen lẫn với nhau, hỗn loạn không gì sánh được. Từ từ, bụi bặm kéo đi, quân đội của Hô Lợi Hải Tư trước sau đều bị cự thạch cắt đứt, biến thành cá trong chậu, bị vây hãm ở giữa.

Thử di chuyển cự thạch cũng uống phí sức lực, cự thạch không suy chuyển một li. Hô Lợi Hải Tư biết mình trúng kế, tức giận đến đấm mạnh lên cự thạch. “Đáng ghét.”

Lệ Lãm Sát cùng Hỏa Da Tác xuất hiện trên đỉnh sơn cốc, ngạo mạn nhìn những người phía dưới bị vây hãm, khóe miệng cười nhạt. “Thành công rồi.”

Hỏa Da Tác nhìn hai mắt đỏ ngầu của Hô Lợi Hải Tư, bất đắc dĩ mà bả vai buông xuống, tỏ ý chính mình cũng là không còn cách nào mới có thể làm như vậy. Vỗ vỗ tay, hướng binh sĩ Tây Vực cười cười. “Được rồi, các binh sĩ khả ái của ta, ngoạn cũng ngoạn đủ rồi, giờ là lúc trở về nhà a. Hiện tại buông vũ khí trong tay, ta sẽ coi như chưa có sự tình gì phát sinh qua, được chứ ? Mặc kệ thế nào, các người đều là con dân của ta, huynh đệ, cùng với chiến hữu, ta không muốn thấy các người vạn bất đắc dĩ mà bị thương tổn.”

Binh sĩ Tây Vực nhìn Hỏa Da Tác ôn hòa như thế, lại nhìn hướng bọn họ gào thét. “Các người dám buông vũ khí thử xem.” Chính là Hô Lợi Hải Tư, cũng bắt đầu thấy do dự.

Lệ Lãm Sát đưa tay, từ trong ngực lấy ra một khối bài vị, hướng bọn họ ném xuống. Bài vị hung hăng nện xuống đầu một phản binh cùng Trung Nguyên. Hỏa Da Tác ngậy ngốc nhìn biểu tình chưa từng biến hóa của Lệ Lãm Sát, lặng lẽ nuốt nước miếng, “Nam nhân này làm sao lại mang theo một bài vị bên người a...”

Biểu tình Lệ Lãm Sát có chút mất tự nhiên nhìn trước mắt, hít vào một hơi thật sâu, cao giọng quát. “Các người còn nhận ra bài vị kia là ai chứ?”

Binh sĩ nhìn bài vị dưới đất, yên tĩnh lại.

“Đó là bài vị Đông Tướng Quân của các người. Các vị, ta biết các người đều không thật tình quy thuận Tây Tướng Quân là ta, ta biết, trong mắt các người, Đông Tướng Quân vĩnh viễn là chủ tử duy nhất. Thế nhưng, hiện tại, ta chỉ hỏi các người một quân, Đông Tướng Quân chết như thế nào.”

Binh sĩ Trung Nguyên nghe Lệ Lãm Sát chất vấn, đều cúi đầu, không phát ra một tiếng động.

“Đông Tướng Quân của các người là vì bảo hộ quốc gia của chúng ta, anh dũng chết trận sa trường, hẳn là một anh hùng. Nhưng các người hiện tại đang làm cái gì. Giúp đỡ ngoại nhân đánh Đông Tướng Quân bất chấp tính mệnh đối lấy quốc gia, đây là sự trung thành của các người ? Dù cho đối phương có binh phù của Đông Tướng Quân thì thế nào ? Người các người tôn kính rốt cuộc là Đông Tướng Quân hay là khối binh phù kia ?” Thanh âm lạnh nhạt, nhìn những người phía dưới xấu hổ cúi mặt. “Buông binh khí, nghe theo xử nhẹ, người trái mệnh.” Đánh một ngón tay, hai bên trái phải đều kéo căng dây cung. “Giết không tha.”

Tất cả binh sĩ Trung Nguyên đều nhìn bài vị Đông Tướng Quân, thật lâu thật lâu, rốt cục hô lớn. “Đông Tướng Quân.” Buông vũ khí trong tay đứng qua một bên.

Hô Lợi Hải Tư tức giận đến tái mặt vung mạnh một roi. “Phế vật. Từng người đều là phế vật. Ngu xuẩn. Cung thủ, chuẩn bị lên.”

“Ôi chào.” Thở dài, mái tóc đỏ rực bị gió xuy loạn, Hỏa Da Tác ngồi xổm xuống, nhìn Hô Lợi Hải Tư. “Nhị đệ, người rốt cuộc muốn làm gì ? Mục tiêu của người hẳn là không phải quốc gia của Âm Âm a, vậy mà trong triều lại bị người chơi cho đến long trời lở đất, ta phải phạt người trở lại giúp ta hảo hảo chính đồn quốc gia một chút.”

“Muốn làm gì ? Người lại không biết.” Dùng roi quất lấy tảng đá nhô ra trên sơn cốc, thu tay, dùng lực nhảy lên cùng sức kéo, Hô Lợi Hải Tư thoáng cái liền vọt tới trước mặt Hỏa Da Tác, hung hăng vung roi hướng Da Tác.

Hỏa Da Tác tránh thoát roi da sắc bén, rút roi của mình, sử dụng nhãn thần ý bảo Lệ Lãm Sát không xen vào việc này. Lệ Lãm Sát hừ lạnh một tiếng, xoay lưng xuống dưới cốc, hẳn đi bắt phản quân, vào nó thời gian quản việc buồn chán này.

“Được rồi được rồi, hảo đệ đệ a, nói cho ca ca người rốt cuộc muốn làm gì nào ?” Chờ binh sĩ xung quanh đều bị mình dùng ánh mắt sát khí đuổi ra sau, Hỏa Da Tác mới hướng hô lợi hải tư nháy mắt mấy cái.

Hô Lợi Hải Tư tức đến liên tiếp rung roi loạn lên, hẳn vừa vung vừa rống. “Từ nhỏ phụ vương chỉ nhìn mình người, ta không hề kém hơn người. Nhưng cho tới bây giờ đều dùng con mắt rác rưởi ngu xuẩn mà nhìn ta, bọn họ toàn bộ đều tập trung trên người người. Quang mang của ta hoàn toàn bị người đoạt đi, ta ở trong cung có hay không cũng như nhau. Bất luận ta làm việc có tốt bao nhiêu, phụ vương vẫn nhất định không khen ta một câu. Ta nhìn hẳn mong hẳn có thể ôm ta một chút, đối với ta cười một chút. Không có, chưa bao giờ có. Trong mắt hẳn chỉ có người. Hẳn cười, hẳn ôm ấp, hẳn sủng ái, đều bị người chiếm lấy hết. Mẫu phân dựa vào con cái để có địa vị, mẫu hậu ta cũng bởi vì người, vô pháp được phụ vương sủng ái, suốt ngày ngồi trước cửa sổ ngóng trông phụ vương, nhưng đều thất vọng. Nàng nói bởi vì ta không thể tranh giành, bại bởi người, mới làm liên lụy nàng. Bởi vì người, phụ vương cũng chưa từng đối với ta một lần mỉm cười, mẫu hậu chưa bao giờ cho ta một tia ấm áp, ngay cả nhũ mẫu cũng oán giận lại đi theo một hoàng tử không được sủng ái. Cái gì thân tình, cái gì là yêu mến, đối với ta đều rất xa xôi. Nhu xuẩn. Tất cả đều là ngu xuẩn. Tất cả đều đáng chết.”

Hỏa Da Tác yêu thương nhìn đệ đệ mình sủng ái nhất, hẳn vì cái gì liều mạng giành được vương vị này a. Hẳn chính là hi vọng đệ đệ này không thể hiện được năng lực khi ở trong cung, như vậy sẽ không mang tới họa sát thân a. “Nhị đệ, người biết tam đệ chết thế nào không ? Ta đem trà của ta cùng hẳn đổi cho nhau

rồi chính mình uống, cho nên hần mới trúng độc chết. Tứ đệ chết như thế nào ? Hần dùng số bạc lớn thuê sát thủ, nhưng ta cho sát thủ kia gấp bốn lần số bạc, cho nên tứ đệ mới bị ám sát. Phụ vương chết như thế nào ?”

Tay Hồ Lợi Hải Tư run lên một chút, sắc mặt trở nên trắng bệch. “Là ta.”

“Sai rồi.” Năm trụ roi da của Tô Lợi Hải tư nhìn gương mặt kia. “Thì người dùng là một tiểu độc, người cho là phụ vương nhìn không ra ? Hần thấy người mọc đủ lông đủ cánh, cũng thấy người hướng hần gây bất lợi, quyết định diệt trừ người, cho nên hần mới chết. Phụ vương là do ta giết, trong mắt người kia chỉ có lợi thích chứ không có thân nhân, trong mắt hần, ta chỉ là công cụ mà thôi. Hần đáng chết.”

“Cái gì ?” Hồ Lợi Hải Tư ngây ngẩn cả người, ngừng động tác trong tay, kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn Hỏa Da Tác.

“Cây to đón gió, đạo lý đơn giản như vậy ta thế nào lại không hiểu ? Nhưng nếu ta có chừng mực, làm sao có thể bảo hộ cho tiểu miêu người đây ? Nhị đệ, kỳ thực người rất đơn thuần, không thích hợp giữa tranh đấu trong cung đình và người lừa ta gạt, người chính là thích hợp được người khác yêu thương sủng ái trong tay. Người là đệ đệ ta thích nhất, ta không hi vọng nhìn thấy người bị nhòm ngó ở trong cung, sở dĩ để bảo hộ người, ta liều mạng rèn đúc chính mình, mới có thể thành công đem toàn bộ mũi tên hướng lên người ta.” Đi tới trước mặt Hồ Lợi Hải Tư, vươn tay, giống như ca ca sờ đệ đệ vậy, sờ sờ đầu Hồ Lợi Hải Tư. “Mặc kệ người làm cái gì, ta cũng sẽ không tức giận, bởi vì người là đệ đệ quan trọng của ta.” Từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội, đưa tới trước mắt Hồ Lợi Hải Tư. “Đây là lúc người ta tuổi tăng ta, ta mang theo đến bây giờ chưa từng ly khai.” Vỗ vỗ vai Hồ Lợi Hải Tư đang lấy lại tinh thần, xoay người đi xuống dưới, đi hai bước, lại quay đầu. “Nhưng nếu như người xuất thủ đối với quốc gia của Âm Âm, ta đây sẽ rất tức giận nha, bởi vì ca ca người là một người trọng sắc khinh nhân đó. Được rồi, trở về đi, hảo hảo giúp ta quản lý triều chính, những người gây bất lợi với người ta đã diệt trừ toàn bộ, nếu người thích vương vị này, ta sẽ chấp tay tặng cho người.”

Đi được nửa đường, lại nghe từ sau truyền đến tiếng khóc.”Ngu ngốc, người đại ngu ngốc, so với người ngu dốt còn dốt hơn...”

Cười cười, biết tên kia đã nghĩ thông suốt tâm tình thoáng cái tốt lên, hướng binh sĩ phía dưới phát phát tay. “Các vị. Còn không dẹp đường hồi phủ, nương tử các người đều làm cơm chờ các người nha.”

“Thế nào.” Ôm ngực tựa trên núi, Lệ Lâm Sát lạnh lùng nhìn theo người trên núi cao hừng bừng bừng đi xuống.

“Sẽ không trở lại.” Đánh một ngón tay, ngẩng lên ngựa, hưng phấn vung roi. “Có thể trở lại nhìn Âm Âm rồi.”

“Quốc gia của người làm sao bây giờ ?” Xảy ra chuyện lớn như vậy, người này cứ lại lại buông quốc gia của mình đi nhìn người khác, Lệ Lâm Sát âm thầm liếc hần vào hàng ngũ hôn quân.

“Đã có đệ đệ hỗ trợ.” Ngạo mặt hướng người trên cổ nhìn qua, giục ngựa hướng hoàng thành đi tới.

“Ô.” Vân Kích Tiêu ngồi chồm bồm trên ghế bằng gỗ lim yêu thương nhu nhu cổ tay mình, lần trước khi Thạch Dục Nam ngủ có động tay chân trên mặt hần một chút, kết quả bị con ma kia treo ở bên ngoài tròn hai ngày, thật là màn trời chiếu đất a... Ô, vô cùng thương tâm mà hô a hô hồng ấn trên tay, âm thầm đau khổ.

“Thạch đại nhân, tể tướng đại nhân cùng văn võ đại thần cầu kiến.” Lý công công đứng ở cửa khom lưng bấm báo.

“Rất cực cũng tới.” Giúp Thụy Âm sửa sang lại góc chăn, ngồi xuống một bên. “Để bọn họ vào.”

“Dạ.” Lý công công quay đầu, hướng các đại thần ngoài cửa liêu hạ thất lưng. “Các vị đại nhân, mời vào.”

Thạch Dục Lam mỉm cười nhìn đám người khí thế hùng hăng tiến nào. “Ha ha, cùng danh sách hoàng thượng viết một người cũng không sai. Danh sách kia được Thôi Ngôi đưa tới đã ghi nhớ hết sau khi đưa lên. “Chẳng hay các đại nhân tới là có việc làm sao ? Hoàng thượng vừa ngủ, các người nhỏ giọng một chút.”

Tể Tướng thất lạng thẳng, kiên cường đứng, Vân Kịch Tiêu ngồi bên cạnh không khách khí mà đá một cước vào hông lão, đuối thẳng lão đi sang chỗ khác, “Người ngăn cản ta nhìn Tiểu Âm Âm. Ta muốn nhìn gương mặt khi ngủ như thiên thần của Tiểu Âm Âm, không phải cái hông chó của ông.”

“Người.” Tể Tướng tức giận đến quay đầu, muốn nhìn một chút là người nào không muốn sống, dám đá lão, thực sự là không muốn sống. Nhưng vừa nhìn thấy nhân thần không vui của Vân Kịch Tiêu, sợ đến không tự chủ được lui một bước, hắn nhận ra người trước mắt chính là Phù Vân Cung Cung chủ, dù tức giận lão cũng không dám ý kiến, không thể làm gì khác hơn là chuyển hướng Thạch Dục Lam. “Hoàng thượng thật là đang ngủ sao ? Liên tục nói long thễ hoàng thượng có bệnh nhẹ, ta nghĩ không phải là bệnh nhẹ, mà căn bản đã chết rồi.”

“Làm càn.” Võ bàn, Thạch Dục Lam đứng lên, khuôn mặt lạnh xuống. “Ở đây há lại cho người hồ ngôn loạn ngữ. Dám đối với hoàng thượng khẩu thị bất kính.”

“Thượng Thư đại nhân, hình như chức quan của ta cao hơn người đó ? Người không phải người có thể đối với ta bất kính.” Con mắt thật của của tể tướng lộ ra một tia tinh quang. “Biên cảnh báo nguy, nhưng hoàng thượng nằm trên giường không dậy nổi, cho nên chúng ta đều muốn lập tân quân. Thượng Thư đại nhân, quốc gia làm trọng, không phải sao ?”

“Điều này không cần tể tướng đại nhân ngài quan tâm, vừa vặn Lê Tướng Quân đưa tin, nói Tây Vực đã lui binh, binh phù của Đông Tướng Quân cũng đã trong tay Lê Tướng Quân.” Lạnh lùng nhìn thần sắc Tể tướng dần dần trắng bệnh, cười nhạt. “Tể tướng đại nhân, ngài có thể yên lòng trở về đi.”

Giữa lúc mọi người giằng co, người trên giường đột nhiên truyền đến thanh âm đá chẵn, cùng với thanh âm thật lâu Thạch Dục Lam chờ đợi. “Kháo. Gối ta như bánh chưng a, Dem ta bao chặt như thế. Nóng chết ta.”

Một cước đá văng chẵn, Thụy Âm trở mình, gãi gãi tóc, thấy vẻ mặt kinh hãi của Thạch Dục Lam, thân thủ bất chuyết. “Yêu, Dục Lam.” Đường nhìn vừa chuyển, phát hiện trong phòng còn có nhiều người như vậy, không khỏi sửng sốt, sau đó thấy Vân Kịch Tiêu ngồi chồm hổm trên ghế, như hòa thượng sờ cái ót. “Các người trong phòng ta mở party sao ?”

Tể tướng giật mình, điều đó không có khả năng. Hoàng đế kia rõ ràng uống độc dược của hắn, thế lại như người không bị gì cơ chứ ? Khi đó giết không thành, lần này nhất định phải thành công, nếu không chính mình sẽ xuống địa ngục, lão tuyệt đối sẽ không để hoàng đế sống. Lão hướng hộ vệ đứng một bên nhượng mắt, hộ vệ này kỳ thực trên giang hồ là cao thủ số một, hắn không tin như vậy mà không giết được hoàng đế kia. Hộ vệ ngẫm hiểu mà gật đầu, từ trong tay áo hiện ra chủy thủ, hắn về phía Thụy Âm trên giường.

Thấy trước mặt một đạo ngân quang hiện lên, Vân Kịch Tiêu ra tay trước thạch dục lam một bước chắn trước mặt Thụy Âm, tiếp được một đao kia. Chủy thủ hoàn toàn đâm vào ngực hắn. Vân Kịch Tiêu nắm chủy thủ trên ngực, huyết chảy xuống, sắc mặt trắng nhợt, ngã ngược ra sau. “Nguy rồi...” Thụy Âm bị hù dọa đỡ được Vân Kịch Tiêu, sắc mặt trắng bệch. “Kịch Tiêu.”

“Hỗn đản.” Thạch Dục Lam tức giận đến không để ý hình tượng, mọi người có phản ứng đều xông lên đánh một chưởng khiến hộ vệ đập đầu xuống đất liên tục nhổ ra máu. “Người, toàn bộ bắt cho ta. Nhốt vào thiên lao chờ xử lý.” Mặc kệ các đại thần hướng hắn cầu xin tha thứ cùng uy hiếp, Thạch Dục Lam không chút nào nhẹ dạ đáp bọn họ ra ngoài. “Thái y. Truyền thái y.”

“Kịch Tiêu ! Kịch Tiêu !” Thụy Âm lo lắng sờ loạn trên vai Vân Kịch Tiêu.” Người đừng chết a.”

Thạch Dục Lam vọt tới bên cạnh Vân Kịch Tiêu, lo lắng nhìn sắc mặt Vân Kịch Tiêu trắng bệch. “Kịch Tiêu, đưa tay ra, để ta xem.”

“Không cứu được... Đã hoàn toàn đâm xuyên qua... Ta xong đời rồi...” Về mặt cầu xin, chậm rãi lắc đầu, hai mắt ửng đỏ nhìn Thụy Âm trước mắt lo lắng đến độ đã mau chóng khốc lóc. “Tiểu Âm Âm, nếu như ta vô pháp khiến người hạnh phúc, người sẽ ghét ta, phải không ?”

“Không có. Ta sẽ không ghét người. Ta yêu các người. Ít đi một người cũng không được.” Nắm chặt tay Vân Kịch Tiêu, nước mắt không khống chế được lại lăn xuống. “Ta vĩnh viễn cũng sẽ không ghét người. Thực sự như vậy.”

“Kia Tiểu Âm Âm, dù cho người khác khiến người vui vẻ, người cũng sẽ không ghét ta sao ? Sẽ không ly khai ta sao ? Vĩnh viễn yêu ta sao ?”

“Đúng thế. Ta sẽ vĩnh viễn yêu người.” Vội vàng gạt đầu, chỉ sợ đối phương không tin, còn giơ tay lên phát thệ.

“Kia thật tốt qua. Hại ta lo gần chết.” Buông tay Thụy Âm ra, không để ý tới Thạch Dục Lam cùng Thụy Âm vô cùng kinh ngạc, Vân Kích Tiêu từ trên mặt đất dựng đứng lên, giật áo, móc ra chủy thủ trước ngực bị cắm vào quyển sách, nghĩ mà sợ giơ lên trước mắt. “Ồa... Nguy hiểm thật, nếu như nhân gia không thân thủ phi phạm thì chủy thủ này một nhát xuyên tim a...”

“Người... Người gạt ta...” Tức giận đến run người, Thụy Âm run rẩy nâng tay sờ trước ngực Vân Kích Tiêu hoàn toàn không bị thương, cái người đáng chết này, một y cứ như vậy lo cho hấn gần chết. Oa oa, lãng phí nước mắt của mình a. Hại nước trong cơ thể hấn giảm đi a.

“Không có, nhân gia đâu có lừa người a.” Vô tội mà trừng mắt phản đối.

“Người gạt ta nói sắp chết rồi, còn có máu phun ra nữa.”

“Đương nhiên nguy rồi. Cái kia, một đao này bắn ra là đâm phải long dương mười tám hảo , ta một lòng cấp bách, tay không cẩn thận nắm phải, cho nên tay mới bị cắt chảy máu đó.”

“Người gạt ta nói không cứu, đã hoàn toàn bị xuyên qua. Rõ ràng chuyện gì cũng không có.”

“Không thể cứu được a.” Giơ quyển sách trên tay, cho Thụy Âm thấy sách hoàn toàn bị đâm thủng. “Quyển sách này hoàn toàn bị đâm thủng làm sao có khả năng cứu được a ?”

“Vậy người làm gì còn hai mắt hồng hồng nói ta cái gì người xong đời, người vô pháp khiến ta hài lòng, lo lắng ta hướng người các lại làm cho ta hiểu lầm a.”

“Con mắt hồng thì đương nhiên. Quyển này sách ta tìm đã lâu mới tìm được, lại bị hủy như thế, ta thương nó phải khóc nó.” Yêu thương mà sờ sờ quyển sách trên tay. “Huống hồ ta còn chưa hiểu ý vị thâm lường bên trong, quyển sách thế này không có a, ta đương nhiên xong, vạn nhất trên giường không khiến người vui sướng, ta lo lắng người lại ghét nhân gia, không hiểu nhân gia.”

Vân Kích Tiêu ôm lấy quyển sách bị hủy vào lòng, Thụy Âm nhìn người kia ủy khuất như vậy thực sĩ nghĩ mình hiểu lầm người kia.

“Nguy biện.” Hừ lạnh một tiếng, một mình lo lắng cho hấn, đồ bỉ ỉ. Thạch Dục Lam mặt đầy ý cười, đi tới trước mặt Thụy Âm. “Âm Âm, người rốt cục cũng trở lại, muốn ăn điểm tâm không ?”

“Ừ. Còn đám phản đồ kia ? Người nên lấy quốc gia làm trọng chứ.” Không cam lòng mà đưa tay muốn kéo Thụy Âm về.

“Dục Lam, phát sinh chuyện gì sao ?” Từ lúc vừa đến Thụy Âm đều không hiểu mọi chuyện ra sao, y ngẩng đầu nhìn Thạch Dục Lam, mong hấn giải thích một chút.

“Có chút chuyện, đến, chúng ta đi nhanh một chút.” Thạch Dục Lam lại cười rất ôn nhu, đẩy nhanh tốc độ dưới chân.

“Nga nga, ta hiểu rõ a.” Chờ Thụy Âm đi khuất, Vân Kích Tiêu âm lãnh mà cười nhạt, đi tới nhà lao.

Không lâu sau, truyền đến tin tức, tể tướng chết thảm trong nhà lao, chết cực kỳ thê thảm, mà các đại thần khác cũng hóa điên hóa ngốc.

× × × × × ×

Về phương diện khác...

“Không gì không ổn chứ.” Vân Kích Tiêu nhin không được đập bàn, bắt đắc dĩ nhìn hai người nam nhân ngơ ngẩn trước mắt, hai người này đang nghiên cứu cây cỏ sâu bọ sao.

“Oa nha. Không nghĩ trong phủ tể tướng còn có tàng hảm tốt như thế. Nga nga, tất cả đều thuộc hạng nhất đẳng, thật tốt a. Chiếm a -”

Một trận long trời lở đất, một trận cuồng phong cuốn sạch. Trước mắt lộ ra rất nhiều tranh trũ, đồ cổ, châu bảo.

“Ân.” Vân Kịch Huyền nhắm mắt nhắm nạy lửa giận.

“Ba.” Một chiếc hình hoa cổ đại rơi xuống vỡ toang trên đầu Vân Kịch Huyền, rốt cuộc đem toàn bộ lửa giận ẩn nhẫn nãy giờ xả ra. Đại chưởng nhất thân, “ba ba” hai tiếng đem hai huynh đệ điểm huyết. “Tả hộ pháp, Hữu hộ pháp.”

“Vâng, phó cung chủ.” Hai nam nhân từ xà nhà nhảy xuống, nửa quỳ dưới chân vân kích huyền.

“Quăng ra ngoài.” Chỉ chỉ hai huynh đệ, tay á dài hung hăng vung lên, biến nhanh ra ngoài đi, không quên nhắc nhở một tiếng: “Phải quăng ra đấy.”

“Vâng.”

Rốt cục hai huynh đệ bị kéo ra ngoài nhưng vẫn yêu thương mà nhìn một đồng bảo bối bên trong càng ngày càng xa, ở ngay trước mắt nhưng cũng không thể trộm, thống khổ cỡ nào có ai hiểu a

~× × × × × ×

Lại về phương diện khác...

“555, nhi tử thôi, người trở về nhìn vợ của người, lưu lại cha người một mình...” Thương tâm cắn cắn chiếc đũa, giận dữ ném ra ngoài. “Đáng ghét a. Cha cũng muốn đi a. Nhưng cha làm thế nào để trở về a. Lại không thể mang con dâu trở về, trở về lại không thấy được con dâu. Ta muốn nhìn con dâu

” Đắm ngực giậm chân một hồi, đột nhiên trong đầu nảy lên một tối kiến, trộm cười. “Đã như vậy, thì đem thân thể con dâu cùng trở về a ~”

× × × × × ×

Trong hoàng cung giăng đèn kết hoa, trên bàn sơn trân hải vị Thụy Âm sau khi uống rượu khuôn mặt hồng hồng làm đàn lang xung quanh mãnh liệt hút lãnh khí, mấy cái đuôi lang liên tục vẫy.

“Âm Âm, hoan nghênh trở về.” Thạch Dục Lam cười cười giơ chén rượu, hướng Thụy Âm kính rượu, thỏa mãn nhìn Thụy Âm uống rượu xong mặt lại hồng hơn.

Hắc hắc, không ngờ tới Dục Lam ôn nhu ~ hoàn toàn không phát giác đối phương ý đồ không đơn đơn giản, Thụy Âm hoàn toàn chìm đắm trong ôn nhu của người kia.

“Âm Âm, chúng ta rất nhớ người.” Một tả một hữu hai huynh đệ hôn lên mặt Thụy Âm.

Ách... Rốt cuộc người nào là Lục Li, người nào là Thôi Ngôi a... Xoa xoa mặt, vẫn như cũ không thể phân biệt được hai huynh đệ.

“Tiểu Âm Âm, tuy rằng ta ‘long dương mười tám hảo’ luyện không thành, nhưng ta nhất định sẽ nỗ lực.” Hung hăng ôm lấy Thụy Âm một vẻ mặt nóng bỏng hôn nồng nhiệt, kết quả đương nhiên là bị sáu móng vuốt lang đá qua một bên một bên tự oán tự ai đi.

Hy vọng người vĩnh viễn không luyện được cái gì ‘long dương mười tám hảo’. Hung hăng trừng mắt vân kích tiêu, Thụy Âm hết sức hối hận lúc trước thế nào lại vì người bỉ ổi này mà khóc.

“Âm, đừng uống nhiều.” Gấp chút đồ ăn vào bát Thụy Âm, Vân Kịch Huyền thấy người kia mặt đỏ từng bừng làm hân hạnh không được a.

Nga nga, Tử Đằng huynh cũng là người tốt nhĩ ~ cảm động mà ăn món ăn Vân Kịch Huyền gấp cho mình.

“Hôn quân, người thử đi lần nữa xem.” Hung thần ác sát trừng thị âm.

7, người nói không đi, thì ta lại không đi a. Hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng trốn phía sau Thạch Dục Lam, phòng ngừa bị nhân thân của Lệ Lãm Sát giết chết.

“Âm Âm, đêm nay cùng nhau ngắm sao đi nha.” Hỏa Da Tác thuật tha gửi một nụ hôn gió thật kêu.

Tránh thoát nộ hôn gió kia phi tới, Thụy Âm chung nghĩ nghĩ cái bay đến kia không phải hôn gió, mà là một quả bom bay tới a.

Nhìn một chút bốn phía, Thụy Âm uống rượu trước mặt, đánh cách một cái, hướng bọn họ cười. “Mọi người, cảm tạ các ngươi. Ta phát hiện... Ách, ta phát hiện ta yêu các ngươi. Ác. Không phải theo kiểu huynh đệ, mà là yêu như người yêu í... Sau khi trở về, không có các ngươi bên cạnh, thật là rất... Buồn chán...” Càng nói con mắt càng đỏ...

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ hơn nữa ngôn ngữ khả ái khiến chúng lang nhất thời ở nơi nào đó nổi lên phản ứng, bọn họ nhìn trên người Thụy Âm, luống cuống tay chân, sờ a sờ, nói a nói, bắt đầu thưởng thức bữa tiệc lớn trước mắt. Dù sao xung quanh cung nữ thái giám đều bị sai đi, không ai thấy.

Thụy Âm được hầu hạ rất thoải mái, lẩm bẩm một tiếng, sau đó rất không chú ý mà ngủ mất...

Chúng lang chán nản buông móng vuốt, đồng lòng đem Thụy Âm lên long sàng, thay hân đắp chăn, bắt đấm dấm mà nhìn nơi nào đó múa võ giường oai, cả đám lả xuống đi ra ngoại phòng, hoặc đi tắm xả nhiệt a.

Ồi chào... Con đường phía trước còn rất dài... Chúng lang ngẩng đầu hướng ánh trăng chu một tiếng dài, cả đám tôm một cái nhảy vào hồ nước.

Nhất thời bốn phía khua chiêng gõ trống.” Không tốt. Thạch đại nhân nhảy cầu tự sát. Lệ Tướng Quân nhảy cầu tự sát. Vua Tây Vực nhảy cầu tự sát. Bốn hộ vệ cũng nhảy cầu tự sát. Tự tử tập thể a.”

Bên ngoài tiếng trống rung trời, bên trong TThụy Âm hạnh phúc trở mình, thì thào nói rằng. “Mọi người... Chúng ta phải... Vĩnh viễn cùng một chỗ... Ân... Ha ha...”

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

“Ân...” Đại thúc tóc vàng nào đó nằm trên giường lăn lông lốc, hai mắt nhắm lại, cố gắng tưởng tượng ra hình dáng con dâu. “Khổng định là rất nhỏ giống như ngọc bích nha... Đôi mắt đan phượng dài nhỏ này, cái miệng nhỏ nhắn này, cái mũi đỉnh trục này, dáng dấp nhu nhược trước gió nha ~ Không, kỳ thực mắt to cũng rất khả ái a... Bất quá, mắt nhỏ trông gợi cảm hơn a, thế nhưng mắt to cũng khả ái nữa...” Thống khổ mà ôm đầu cuộn mình thành quả bóng. “Rốt cuộc con dâu ta có bộ dáng gì a ~ Thật muốn biết a ~ Thế nhưng đột nhiên hành động khiến nhi tử bảo bối mất hứng thì làm sao bây giờ ~ Không được, ta nhịn không nổi... Nhất định phải nhìn xem...” Trộm sờ cằm, trên mặt nở nụ cười rất hèn hạ. Thụy phụ đi về phía tầng hầm, không nghĩ dưới chân vô cùng trơn, trượt một phát ngã chổng vó.

” Hắc hắc, hắc hắc.” Một bên trộm cười một bên tứ chi cùng hoạt động mà bò tới tầng hầm, nhìn một chút bàn máy móc mà khổ cực lắm mới hoàn thành được, xúc động mà hít vào thật đầy, run run ấn hạ nút power. “Nhi tử, xin lỗi, ta thực sự nhịn không được muốn nhìn con dâu... Ngạt thế ~ “

Nói đến tám người kia, không biết chính mình đang bị ám toán, cho nên vẫn ở tại hoa viên chơi đùa bình bình khí thế. Đột nhiên, trên không trung bỗng có tiếng ầm, mây đen rậm rạp, mọi người khó hiểu nhìn nhìn, rõ ràng vừa nãy bầu trời còn tinh không vạn lí (bầu trời quang đãng), vậy mà thời tiết bỗng dưng thay đổi.

“Âm Âm, xem ra trời sắp mưa, chúng ta trở về thôi.” Thạch Dục Lam đứng dậy, nghĩ muốn kéo Thụy Âm trở về.

Thụy Âm vừa định đứng lên, kết quả trước mắt tối sầm, một đường ngã xuống. Hở ra là lại ngất, lúc đầu việc này cứ như cơm bữa, mỗi khi đến lúc này, bảy người kia sẽ tranh nhau tiếp lấy Thụy Âm, nhưng lần này Thụy Âm trực tiếp ngã xuống đất, mà bảy người kia lại không thấy tung tích.

” Hoàng thượng lại bắt đầu luyện công.” Thái giám xung quanh ba chân bốn cẳng đỡ lấy Thụy Âm. Thạch Dục Lam từng nói Thụy Âm bất động mà ngất là bởi vì hắn đang luyện tuyệt thế thần công. Thái giám

thấy không bình thường, bình thường dù thế nào vẫn có bảy người vây bắt hoàng thượng, bây giờ thế nào không thấy. “Thạch đại nhân ? Lệ Tướng Quân ?”

Nói tới Thụy phụ, sau khi ấn nút power thì khí thế hùng hực nhìn chằm chằm vào bên trong tấm kính lớn, đây là hần đặc biệt chế tác nha, dành riêng để nhìn xem bảy con dâu. Một trận điện lưu chạy qua, bên trong tấm kính xuất hiện chỉ có bảy mỹ thiếu niên. Thụy phụ tròn tròn con ngươi, bị lôi tới rồi. Cơ mà không phải sắc đẹp của đối phương làm cho sốc điện nha, mà là... “Các con dâu. Thật cao to nha...” Tùy tiện chọn một người rồi lại nhìn xuống mình. Run rẩy nhìn xuống bên cạnh mình, người tỉnh trước tiên đương nhiên là Thụy Âm. (Phương pháp trở về vẫn như cũ). “Kia, Âm Âm a, bọn họ là con dâu sao ?”

“Không sai.” Không để ý tới lão cha đang sợ hãi, Thụy Âm vẫn ấn nút open, nhượng bảy người kia đi ra. “Kia, mọi người, đây là nhà của ta.” Thấy năm người kia mang biểu tình hoang mang (có hai người từng đột nhập rồi a, cho nên cũng không sợ lắm), Thụy Âm bắt đầu giải thích. “Ta là Thụy Âm, lần này lão cha của ta đem linh hồn cùng thân thể các người đi cùng nhau a.”

Nuốt nuốt nước miếng, Thụy phụ vẫn như cũ có chút vô pháp tiếp thu con dâu mỗi người so với hần cao to đen hôi hơn nhiều, lau lau mồ hôi, cười a cười. “Các con dâu thế nào ... Cảm giác mười phần là nam nhân a...”

“Đáng ghét, phụ thân đại nhân, nhân gia vốn là nam nhân mà.” Vân Kích Tiêu liếc mắt đã nhận ra đây là tầng hầm nhà Thụy Âm, mà nam nhân tóc vàng kỳ quái trước mặt hần là lão tao đầu kỳ quái lúc trước đi. Cho nên, Vân Kích Tiêu quyết định, trước tiên phải lấy lòng nhạc phụ đại nhân thời gian tới, như thế mới có cơ hội thắng. Vì vậy việc này không nên chậm trễ, đánh nhanh thắng nhanh a. Hần xông lên trước thay Thụy phụ vừa bóp vai vừa đầm lưng. “Còn nhớ rõ nhân gia sao ? Nhân gia lúc đó là Tiểu Vân Vân khả ái a ~”

“Hử ? Là Vân Kích Tiêu ??” Ngón tay run run nâng lên, chỉ sáu người trước mắt đang thuộc giới tính gần biên giới hết lời để đầu tranh. “Kia bọn họ...”

” Tất cả đều là nam nhân.” Thụy Âm tiếp lời, chính là bởi vì hình dạng này, cho nên hần không muốn cho lão cha cùng bọn họ gặp mặt a.

“Phốc.” Không thể tiếp thu sự thực, Thụy phụ thoáng cái ngã xuống trên vai Thụy Âm. “55, Không có người mất nhỏ khiêu gợi a...”

“Có mất nhỏ a có mất nhỏ.” Thoải mái vỗ vỗ lão cha đang tuyệt vọng, Thụy Âm chỉ chỉ Thạch Dục Lam một bên đã bắt đầu minh bạch chuyện gì xảy ra. “Hần mất đan phượng rất gợi cảm nha.”

“55, oa nhi mất to khả ái cũng không có...” Tiếp tục làm đại thúc thương tâm.

“Yên tâm yên tâm, con mắt Kích Tiêu rất lớn.” Mới vừa nói xong, nhắc đầu lên đã thấy gương mặt Vân Kích Tiêu, Thụy Âm bị dọa sợ đến mức hướng đám hoa hòe bay bay kia hung hăng đánh xuống một chưởng. “Biết con mắt ngươi to, đừng trợn lên nữa. Chỉ thấy lòng trắng thôi.”

“55, nhân gia chỉ là muốn cho con mắt lớn hơn chút nữa sẽ càng khả ái mà...” “Bóng đen nặng nề trốn trong góc tường.”

“55, con dâu khêu gợi không có a ~” Thụy phụ thương tâm không ngớt, hần thực sự rất muốn có một người con dâu mã lệ liên mông.

Dáng vẻ thướt tha, phong tình vạn chủng, mái tóc như ngọn lửa cực nóng, mị nhãn như có điện, hôn gió một cái. “Phụ thân đại nhân, ta không gợi cảm sao ?” Hỏa Da Tác ở bên cạnh nhìn lâu như vậy, ngay cả không đoán cũng biết nam hài trước mặt chính là Thụy Âm thực sự, mà cái người gào khóc kinh thiên động địa kia chính là nhạc phụ đại nhân. Muốn thành thân với Thụy Âm, đương nhiên phải lấy lòng nhạc phụ trước tiên ~ chiêu bài gợi cảm ra trận a.

Thấy lão cha của mình miệng khóc lóc, mắt đỏ lên, Thụy Âm không thể làm gì khác hơn là xuất đòn sát thủ. “Cha, người đói bụng sao ? Ta làm cơm a.”

” Đói bụng đói bụng. Đói tới mức da bụng dán da lưng rồi. Ta lập tức đi rửa tay chuẩn bị ăn.” Vừa nghe Thụy Âm muốn làm thức ăn, Thụy phụ một bước vọt đi, đem mấy người con dâu quên bẵng luôn.

” Các người cũng bắt đầu nhanh lên một chút, mặc kệ thấy cái gì cũng đừng kinh ngạc, bởi vì nơi này là mấy nghìn năm sau.” Quay đầu hướng bảy người giải thích một chút, Thụy Âm cũng đi lên lầu.

Bảy người nhìn nhau một chút, trong mắt có chút giống nhau. “Âm/ Âm Âm/ Tiểu Âm Âm thực sự rất khả ái nha.”

“Âm Âm thực sự cùng hoàng thượng không khác nhau lắm a, cũng trên dưới 18 tuổi đi... Hoàng thượng là xinh đẹp, mà Âm Âm thực sự là hình hài khả ái a...” Nhéo nhéo cằm, Thạch Dục Lam cười đến nhu tâm mỗi người. “18 tuổi a... Là tuổi ăn rất ngon miệng a...” (Kia, kia, ngon miệng ? Dục Lam ca, người muốn làm gì !!)

“Rất muốn chuốc say hần...” Vân Kích Huyền hai tay ôm ngực, hơi liếm môi, bắt đầu YY. (Tiểu Huyền, người còn học xấu a, chiêu này đối với Âm Âm thụ là vô ích...”

“Hôn quân kia, chính là như vậy.” Mắt tự nhiên mà bĩu môi, biệt quá... (Hắc hắc, Lãm Sát công, trên mặt người có hai đám mây đỏ quỷ dị là chuyện gì xảy ra ?)

“A a – – ghi đến đem Âm Âm thực sự trộm đi rồi giấu trong sơn động a ~” Hai huynh đệ kích thích đến ngứa tay rồi a. (... là ai nói chậu vàng rửa tay ấy nhỉ ?)

” Hắc hắc.” Tiếng cười âm u từ góc phòng truyền ra, Vân Kích Tiêu con mắt xấu xa nhìn sáu nam nhân đang bị kích thích, cười đến đắc thắng. “Các người muốn sờ thân thể Tiểu Âm Âm sao ? Ta từ đầu đã sờ được rồi, mò từ trên rồi lại mò xuống dưới a ~” Cho các người đổ kị đến chết, đổ kị chết các người.

Sáu người sững sốt, con mắt nheo lại, không hẹn mà cùng chuyển hướng Vân Kích Tiêu, sát khí nổi lên bốn phía.

“Làm gì đây ?” Thạch Dục Lam hơi ngẩng đầu, nhìn xuống Vân Kích Tiêu, rất muốn thử cảm giác một cước giẫm chết hần.

“Lại còn hỏi ?” Hừ lạnh một tiếng, rút kiếm. (Người đùa sao ?)

“Một chữ.” Móc ra phi đao.

“Sát.” Lấy ra phi tiêu.

“Bấm thây vạn đoạn.” Roi da mãnh liệt quật trên mặt đất.

“Thi cốt vô hồn.” Đoạn tuyệt huyết thống quan hệ.

Một trận ẩu đả, phi đao phi tiêu phi khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết khắp nơi đều nghe thấy, trận chiến này kéo dài cho tới khi mọi người không cẩn thận đánh mới một bên mấy móc kia mới kết thúc. Nhìn vật thể kì lạ kia trước mặt đột nhiên bốc lên khói xanh, mọi người mù mịt mà nhìn nó.

“A. Ta biết nha.” Vân Kích Tiêu đột nhiên vỗ một tiếng, bưng tỉnh đại ngộ.” Khẳng định là bởi vì chúng ta đánh nó, cho nên nó tức đến đến mức bốc khói. Xin lỗi, quái vật lão huynh, đều không phải do ta đánh người a.” Nói xong, vỗ vỗ cái mông lập tức không thấy người.

Sáu người nhìn nhau một lúc, quyết định tiếp thu lời giải thích của Vân Kích Tiêu, một đám cũng rời đi. Trên đường đi, một đường kinh ngạc nhìn xung quanh mỗi một chỗ, mấy đồ kia đều khiến bọn họ kinh ngạc không ngớt. Nhưng thực sự khiến bọn họ sốc, không phải TV, không phải đồng hồ, cũng không phải tủ lạnh, mà là Thụy Âm mặc chiếc tạp dề màu hồng phấn và đôi mắt đỏ (cắt cà rốt) vai hơi lộ ra (bởi vì có người cứ la hét đói bụng mà đòi treo cổ bằng tay áo).

Nhất thời chúng lang đều nhộn nhạo, quá mạnh nha

Chịu không nổi lão cha nhà mình, Thụy Âm đã nhẫn tới tận mông rồi, một phát tóm lấy hần, đem hần ném lên sô pha, cầm dao làm bếp dí vào mũi hần. “Ngồi ngoan trên sô pha cho ta. Không được nhúc nhích một khắc nào, nếu không con dao này sẽ thay ta hầu hạ.” Sau đó lại giận chó đánh mèo mà trừng bảy người. “Các người cũng im lặng ngồi xuống cho ta, ai lảm lý khai sô pha nửa bước, chờ xem.”

Bị Thụy Âm hù dọa, tám người ngồi trên sô pha một cử động nhỏ cũng không dám làm, đỏ mắt nhìn Thụy Âm mang theo dao trở lại phòng bếp, trong lòng vô hạn cảm khái, đây là một nữ quyền của xã hội a ... (… Nữ quyền ?)

Nhìn nhìn hai bên bảy nam nhân khí chất phi phàm, không thể phủ nhận, bọn họ đều là sắc đẹp thượng đẳng nha. (Lão cha, người thật hàm súc a...) “Các người đều thích con ta ?”

Bảy người gạt đầu, tinh thần vạn phần hăng hái. Đến đây. Trưởng bối kiểm tra.

Một chủ ý tà ác đột nhiên xuất hiện trong lòng Thụy phụ, hần lần thứ hai nở nụ cười rất ti tiện, cho dù hần nói với Thụy Âm dùng không sao, một khi Thụy âm quyết định được tình cảm rồi, cho dù mình mồm mép cũng vô ích, nếu như vậy, để hần hảo hảo ngoạn một lúc. Vắt chéo hai chân, giải bộ một hình dạng thâm trầm trước mặt bảy người. “Các người nếu nhìn qua đều rất ưu tú, thế nhưng a, ta rất chuẩn mực xã hội một chồng một vợ, nói cách khác, trong các người để ta yêu thích một người thì sẽ cùng Âm Âm cùng một chỗ. Chú ý, chỉ có một người.”

Đúng như chúng ta nghĩ a. Đã sớm muốn độc chiếm Thụy Âm, bảy người âm thầm niết quyền.

“Nếu như trong các người có một người khiến ta phi thường hài lòng, như vậy Âm Âm chính là của hần.” Thoả mãn nhìn cá lớn mắc câu, Thụy phụ càng cười càng giải hoạt, càng cười càng ti tiện.

Bảy người niết quyền, tự khuyến khích chính mình. Đây là ngàn năm có một cơ hội a, chỉ cần Thụy phụ hài lòng, là có thể trở thành rể hiền, độc chiếm Âm Âm. Cái đuôi của chúng lang dựng lên vậy a vậy.

“Nhạc phụ đại nhân, vậy phải xưng hô thế nào ?” Thạch Dục Lam cười đến mức so với bình thường càng thêm ôn nhu, càng thêm dả động nhân tâm. “Tại hạ Thạch Dục Lam, người có thể gọi ta là Dục Lam.”

“Họ Thụy, danh Dục Hân.” (Tác giả vô lương tâm cuối cùng cũng cấp cho lão cha một cái tên...) Thụy phụ, tức Thụy Dục Hân trong lòng lặng lẽ đánh giá Thạch Dục Lam, nham hiểm, ngoài cười nhưng trong không cười, tục ngữ nói thật đúng, cười hì hì, cười hì hì, điều không phải thứ tốt. Vậy Thạch Dục Tam này khẳng định không phải hạng người tốt. Thạch Dục Lam, out. Đem Thạch Dục Lam sau ba trận hạ nóc ao, Thụy Dục Hân đem tầm nhìn hướng bên phải, chạm phải một đôi mắt lạnh huyết khiến xương cốt đều run lên, cho đến khi Thụy Dục Hân trong lòng lạnh lẽo, nhãn thần này thật quen thuộc nha...” Lệ, Lệ Lãm Sát ?”

“Đúng vậy.” Lệ Lãm Sát mang vẻ mặt thừa nhận người thật thông minh.

Vẫn như lúc đó đối với Lệ Lãm Sát dùng một lần cẩu nha uy hiếp mình mà canh cánh trong lòng, lão cha tiểu nhân tự động out hần. Tiếp tục nhìn ra xa, thấy một đôi song nhi. “Các người là ?”

“Lục Li cùng Thôi Ngôi.” Lục Li ôm lấy vai Thôi Ngôi hướng Thụy Dục Hân cười.

“Gạt người, nghĩ ta là tiểu hài tử ba tuổi a. Rõ ràng là song nhi, thế nào lại không cùng họ ?” Có dũng khí lừa gạt trưởng bối, out.

“Chúng ta nguyên danh là Xích Viêm cùng Thần Nguyệt Hàn, về sau phụ thân ly khai mẫu thân, hai người cũng không thích chúng ta, cho nên chúng ta không thể làm gì khác hơn là cải danh hoán họ (thay tên đổi họ). Hai huynh đệ sống nương tựa lẫn nhau, không muốn cùng song thân có bất cứ quan hệ gì.” Liền mang nặn ra hai giọt nước mắt, hai huynh đệ ôm đầu ‘khóc rống’.

“Nguyên lai là như vậy a... Hảo hài tử...” Thụy Dục Hân đơn thuần lập tức tin chuyện ma quỷ này của hai người, tức thì quyết định không out bọn họ. “Khổ cực các người, hài tử. Không dễ dàng a...”

Hỏa Da Tác vừa nhìn tình thế này, liền quyết định thay đổi tác phong chiến đấu, tranh thủ đạt được sự đồng tình của nhạc phụ đại nhân.

“Người thì sao ?” Nhìn hồng mao nam nhân trước mặt, Thụy Dục Hân thầm khen ngợi nhi tử quá lợi hại, ngay cả người ngoại quốc đều bị điều tới rồi.

“Ta là Hỏa Da Tác, người Tây Vực. Phụ thân cùng hai đệ đệ đều đã chết, chỉ còn ta cùng một đệ đệ. Nhưng đệ đệ này nhìn trộm gia tài mà muốn giết ta, may mà ta được Âm Âm cứu, cho nên ta nhất định phải báo đáp hần.” Hỏa Da Tác mặt nhăn mày nhíu nói đến cảm động lòng người.

Sáu người cười nhạt, hừ lạnh một tiếng. “Xạo bà cổ.”

Thụy Dực Hân cau mày nhìn Hỏa Da Tác, Hỏa Da Tác cũng len lén đánh giá Thụy Dực Hân, thầm nghĩ, thế nào đối phương một điểm phản ứng cũng không có a. Đột nhiên, Thụy Dực Hân đánh tay một cái. “Biết rồi. Khăng định là người muốn độc bá gia tài cho nên hần mới muốn giết người. Người thật độc ác a.” Người xấu xa như vậy, out.

“Hử ?” Phản ứng ngoài dự đoán khiến Hỏa Da Tác thoáng cái phục hồi tinh thần lại, ngốc lăng nhìn Thụy Dực Hân đem ánh mắt hướng lên người Vân Kịch Tiêu.

“Người là Vân Kịch Tiêu đúng không.”

“Oa nha ~~ thật là cao hứng a, nhạc phụ đại nhân ngài còn nhớ rõ ta a ~ nhạc phụ đại nhân người thực sự là bảo đao vị lão (lão nhân quý báu), trí nhớ siêu phàm a. Nói thực a, nhân gia lần đầu tiên nhìn thấy ngài thì đã khăng định ngài không phải một người bình thường. Nhất là ngày hôm nay, vừa nhìn đến ngài, nhân gia vô cùng chấn động a. Thiên a, trên thiên hạ còn có một người đẹp trai như thế tồn tại. Ngài coi a, da thịt nhẵn bóng như thế. Còn có, ngài nhìn xem a, vóc dáng ngài hơi bị cao to a. Ngài là đối tượng nỗ lực của ta a ~” Nói mấy câu, vài đóa hoa nhỏ, đã đem Thụy Dực Hân rung rinh lên tận trời. Hần nhìn tảo nhân tóc vàng, đắc ý nở nụ cười.

Lúc này, Thụy Dực Hân trong lòng cấp cho Vân Kịch Tiêu một trăm điểm, sau đó nhìn nam tử một bên mặc tử y, từ đầu đến chân, khiến hần cảm thấy thật đơn độc, hay lạnh khốc.

Vân Kịch Huyền hơi giương mắt, thấy Thụy Dực Hân nhìn mình, mỉm cười. “Tại hạ Vân Kịch Huyền, nhạc phụ, tóc ngài thật đẹp.” Từ nãy tới giờ, Thụy Dực Hân không ngừng vuốt tóc, nếu không có gì bất thường, vật là hần rất thích mái tóc này a.

Quả nhiên, vừa nghe đến Vân Kịch Huyền tán dương tóc mình, Thụy Dực Hân hứng thú vạn phần vỗ bàn. “Hảo tiểu tử. Người thật biết tốt xấu. Mái tóc này của ta đúng là được làm rất đặc biệt. Con mắt thật tốt. Phi thường tốt. Lão cha ta phi thường yêu thích người.” Vân Kịch Huyền, hai trăm điểm.

“Xoát xoát xoát” sáu ánh mắt đổ kị làm bộ cái gì cũng không biết đâm lên người Vân Kịch Huyền, rất muốn đem ham muốn của hần đâm thủng.

Kết quả ván một, Vân Kịch Huyền hoa lệ mà thắng lợi.

Đem đồ ăn đặt trên bài, cởi tạp dề, Thụy Âm hoang mang mà nhìn tám người kia hoà thuận vui vẻ, vui vẻ hòa thuận, tình cảm hần là chuyện vô cùng tốt, nhưng vì cái gì chính mình sau lưng lại lạnh như thế, dường như có cảm giác mình bị ám toán a... “Mọi người, có thể ăn rồi.” Đem bát dưa phân ra, Thụy Âm hướng mấy người ngồi trên sofa không dám lý khai vẫy tay.

“Nhạc phụ đại nhân, mời ngài ăn cá.” Một miếng cá diêm đáp xuất hiện trong bát Thụy Dực Hân.

“Nhạc phụ đại nhân, ăn tôm.” Một con tôm cực đại đặt chồng lên miếng cá.

“Nhạc phụ đại nhân Thân ái, ăn đùi gà ~” Hai đóa hoa nhỏ đi kèm với một cái đùi gà, lại chồng lên con tôm.

“Ăn rau.” Một cây rau xanh không lưu tình chút nào nhét lên trên đùi gà.

“Nhạc phụ đại nhân, cánh gà.” Cánh gà sừng sững nằm trên miếng rau nha.

“Nhạc phụ đại nhân, ăn canh. Ăn canh hữu ích cho cả thể xác và tinh thần.” Một muôi canh theo miếng cánh gà trên đỉnh chan vào bát, cho đến khi hai mắt Thụy Dực Hân đỏ hết lên. Đây, đây, đây căn bản là cho lợn ăn a. Như vậy thì ăn uống gì. Bọn họ là cố ý khi dễ mình, tuyệt đối là cố ý khi dễ mình.

Lặng lẽ không ra tiếng, vẫn thay Thụy Âm gấp rau, Vân Kịch Huyền thấy thời cơ đúng lúc, liền xới một chén cơm, đưa tới trước mặt Thụy Dực Hân. “Cha, ăn.”

“Nga nga. Cũng là người hiểu rõ a. Ta thực sự là rất yêu thích người.” Nhìn chén cơm mới tinh, Thụy Dực Hân cảm động nắm tay Vân Kịch Huyền, hần đối với Vân Kịch Huyền này cảm thấy vô cùng tốt a.

Kết quả ván hai, Vân Kịch Huyền lần thứ hai hoa lệ mà thắng cuộc.

Sát khí lần thứ hai nổi lên bốn phía, một thì tiếp một thìa cơm vào bát Thụy Dực Hân. “Cha. ăn.” Đảo mắt, trong chén cơm lại hiện lên một hình dáng một ngọn núi nhỏ.

Thụy Âm cầm bát cơm, lặng lẽ gắp đùi gà, đem ghế xê dịch một chút, kinh hồn táng đảm nhìn bàn ăn đang hết sức gay gắt, không rõ vì sao mình càng ăn càng thấy lạnh a.

Rửa bát xong, Thụy Âm tại phòng bếp len lén liếc mắt nhìn sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt trong phòng khách. Đột nhiên không có dũng khí đi vào trong đó. Hít một hơi thật sâu, vọt tới, chạy vào phòng mình, cầm lấy quần áo ngủ rồi lại chạy vào phòng tắm. Đóng sầm cửa phòng tắm, đến lúc ngăn cách cùng phòng khách mới thở phào nhẹ nhõm.

Thụy Dục Hân uống nước trái cây, lại rất ti tiện nở nụ cười. Hắn nhìn đồng hồ trên tường một chút, làm bộ không chú ý nói rằng. “Bồn tắm nhà chúng ta rất lớn vừa vặn cho hai người tắm. A, các người tắm rửa nơi nào a. Bồn tắm chúng ta vừa vặn cho hai người tắm, yên ương dục nha... Oa nha nha ? Âm Âm a ? Đi tắm sao ?”

Uyên ương dục ?! Chúng lang nhân tình sáng lên, chợt cười thâm hiểm một chút, lỗ tay dựng lên, song song từ sofa nhảy dựng lên. Để che mặt mũi, bảy người đồng thời hướng lưng cúi thấp hình cười trộm với Thụy Dục Hân. “Nhạc phụ đại nhân, chúng ta không quấy rầy lão ngài nghỉ ngơi.” Nói xong, xoay người, bỏ nhào về phía phòng tắm. Bảy người vừa biến mất, Thụy Dục Hân thì cười đến ngã ngửa trên mặt đất, không nghĩ đến thất lưng va vào bàn trà. “Ai ui ai ui, thất lưng của ta...”

Bảy con song song đụng mặt nhau trước cửa phòng tắm, mùi thuốc súng dần dần tràn ngập.

“Ha ha, các người thế nào đều tới ?” Ôn nhu mà cười, nhưng từ nụ cười truyền ra nồng đậm sát khí.

“Lạc đường.” Người nào đó mất tự nhiên quá mức, không thể ý tới ánh mắt trêu ghẹo của Thạch Dục Lam.

“Nhân gia hảo tướng niệm bồn tắm lớn nhỏ của nhà tiểu âm âm a...” Hắc đồng quét qua những người chung quanh, tiểu âm âm cùng bồn tắm lớn là của ta, ai dám cùng ta đoạt ta sẽ cùng người đó liều mạng.

“Chúng ta phải trộm lại Âm Âm cùng bồn tắm lớn.” Gắt gao cầm tay đối phương, hai huynh đệ dùng nhãn thần tố cáo.

“Bồn tắm là vì ta và Âm Âm theo thân thể mà làm thành, ai dám cùng bản vương đoạt.” Hỏa Da Tác lần đầu tiên xuất ra khí thế để vương, ngạo mạn vô cùng, (người nói người không sa sút tinh thần, khí thế để vương là để một cái bồn tắm mà phát huy hết ...)

Vân Kích Huyền một lời không nói, nhìn sáu người vì tranh giành mà mặt đỏ ngầu, lại nhìn Thụy Dục Hân trong phòng khách ôm thất lưng rầm rì, sáng tỏ mà cười, vẫn ngồi trên đất, lấy tay vân vê quai hàm ngứa đầu nhìn mọi người. “Chúng ta ở chỗ này ầm ĩ có ích sao ? Dùng ít sức đi chứ. Có muốn chơi trò chơi hay không ?”

Không hiểu được trong hồ lô đối phương bán được gì, mọi người cẩn thận nhìn hắn, chậm rãi ngồi trên mặt đất. “Người muốn làm gì ?”

“Dù sao chúng ta cũng không vào được, không bằng ngoạn trò chơi đốt thời gian. Quy tắc Trò chơi rất đơn giản, tỷ như nói, ta nói ‘thật lớn’, sau đó người dùng ‘đại’ từ này để tiếp tục, liên tục tiếp nữa, không được phép trùng lặp. Nếu có người không nói được, 10 ngày không cho chạm vào âm, thế nào ?”

*Cái trò này là kiểu dạng người đầu tiên nói ra một từ, người tiếp theo phải nói một từ được bắt đầu bằng từ kết thúc trong câu của người đầu tiên.

“Hảo.” Sáu người mắt đều tà lên, trong lòng mỗi người đều nghĩ như nhau, muốn cho những người khác 10 ngày không có khả năng bính Thụy Âm một chút.

“Kia thỉnh Thượng Thư đại nhân trước tiên đi.” Nhìn Thạch Dục Lam một bên, Vân Kích Huyền làm một tư thế thỉnh.

“Mây trắng. ()” Thạch Dục Lam suy nghĩ một chút, nói.

“Vân kích tiêu. ()” Vân Kích Huyền không chút do dự nối tiếp theo sau.

“Hử ?” Phía kia Vân Kích Tiêu ngăn người, như vậy cũng có khả năng a ? “Tiêu, mất hồn. ()”

“Hồn... Hồn phách. ()”

“Ép buộc. ()”

“Dùng sức. ()”

“Sức mạnh. ()”

“Nhức đầu. ()” Một vòng tiếp, đến phiên Thạch Dục Lam. Mỗi người đều có đủ tinh thần để loại bỏ người khác.

“Đánh chết Vân Kịch Tiêu. ()” Vân Kịch Huyền lần thứ hai không chút do dự theo tiếp.

Gân xanh trên đầu Vân Kịch Tiêu nhảy lên, hấn dùng nhãn thần khinh bỉ liếc Vân Kịch Huyền. “Chém sắt như chém bùn. ()” Cho rằng như vậy là hấn không thể tiếp tục nữa ?” Quá coi thường hấn rồi nha.

Một vòng tiếp theo, đến phiên Vân Kịch Huyền là một từ “Hận”, hấn không chút do dự nói luôn. “Hận chết vân kịch tiêu. ()”

Nhãn thần giết người bắn về phía Vân Kịch Huyền, Vân Kịch Tiêu bóp cổ Vân Kịch Huyền, âm thanh từ hàm răng phát ra. “Tước tre. ()” Hấn biết, nam nhân này là cố ý, hấn cố ý muốn mình bị loại, đã vậy thì bóp chết hấn bóp chết hấn.

Một vòng lại tới, đến phiên vân kịch huyền là từ “Mại”, không chút do dự. “Bán Vân Kịch Tiêu. ()”

Không thể nhịn được nữa, không cần phải phải nhịn nữa. Vân Kịch Tiêu một cước đá văng Vân Kịch Huyền, hỗn hển quát. “Người được lắm. Tử lão đầu, không chơi với người. Cút ngay. Sáu người chúng ta ngoạn được rồi.”

Vân Kịch Huyền hung hăng bị đá lên tường, giương mắt, lại chán nản cúi đầu, cô đơn mà xoay người, ảo não hướng phòng khách đi tới, một mặt không phát hiện đáng cười hiện lên trên mặt hấn, phảng phất cười nhạo sáu người ấu trĩ.

“Yêu. Con dâu khỏe chứ, thế nào lại tới ?” Thụy Dục Hân thật vất vả mới bò lên được sô pha, hảo tâm mà hỏi han, nhìn bảy người tranh đoạt chỉ tử của mình, tâm tình thực sự là TMD sáng khoái.

“Phòng tắm của Âm có cửa sổ không ?” Diện vô biểu tình nhìn Thụy Dục Hân, khí thế trên người hấn cường đại khiến người khác cảm giác thật áp bách.

Nghe nói như thế, Thụy Dục Hân cười, hảo tiểu tử, Âm a. Nguyên lai ngoạn trò chơi mục đích là khiến sáu người kia hết sức chăm chú mà ngồi một chỗ, nhưng chính mình một người, lại đi đánh lén. Quả nhiên, gừng càng già càng cay a. Tuy rằng sáu người kia tựa hồ cũng không kém, thế nhưng do tuổi còn nhỏ quá, kinh nghiệm thiếu, so ra kém Vân Kịch Huyền đa mưu túc trí này. “Ra ngoài quẹo trái có hai phiến cửa sổ. Biết cửa sổ là dạng gì không ? Chính là vuông vuông, gõ lên có âm thanh giòn giòn nha, người chỉ cần đem nó đẩy qua một bên một chút là được rồi.” Hắc hắc, vui vẻ trợ giúp người khác thế nhưng hấn rất hài lòng a ~ hấn là có tấm lòng giúp người này nha ~ nhìn đồng hồ trên tường, Thụy Dục Hân thần bí hề hề nói rằng. “Thời gian dài như vậy, Thụy vương tử cần công chúa đánh thức a...”

“Cảm tạ.” Hương Thụy Dục Hân cười đến mức cùng hồ ly thực hạ cấp hơn, Vân Kịch Huyền không chút do dự đi tới cạnh cửa, đẩy cửa ra.

Thụy Dục Hân trộm cười đem sô pha xê dịch hướng phòng tắm, ôm túi khoai chiên nhảy tới sô pha hảo hạng xem kịch vui.

Nói đến sáu người kia tại cửa phòng tắm chơi một hồi, đột nhiên cảm thấy có điểm không thích hợp, không hẹn mà cùng ngẩng đầu hướng xung quanh nhìn một chút, thế nhưng lại phát hiện một vấn đề nghiêm trọng không gì sánh được, cái kia vân đại thúc không thấy nha (uy uy, là tiểu thúc) mây đen bắt đầu bao phủ trên đầu sáu người, nổi bất an lặng lẽ dâng lên trong lòng sáu người.

“Bẹp.” Thụy Dục Hân cắn khẩu khoai chiên. “Nga nga, bắt đầu phát hiện vấn đề rồi.”

“Lẽ nào...” Sáu người lại cùng đem đường nhìn nhắm ngay cửa phòng tắm, xoa tay.

“Bẹp.” Lại một miếng khoai chiên. “Đoán rất chuẩn xác nha.”

Sáu người đứng lên, vươn chân trái, lúc bọn họ nghĩ một cước sẽ đá văng cửa, cửa lại tự động mở. Vân Kịch Huyền một thân tử y với ‘phương pháp ôm công chúa’ ôm rất gần dùng một cái khăn tắm quấn lấy Thụy Âm xuất hiện trước mắt mọi người. Thụy Âm hai gò má đỏ ửng, hai mắt nhắm chặt, chu thần vi khởi (môi nhỏ đỏ thắm), làn da lộ ra vết tích hồng nhạt, hữu khí vô lực mà nằm trong lòng Vân Kịch Huyền.

Vân Kịch Huyền ôm Thụy Âm, ngẩng đầu uốn ngực bước qua sáu người hóa đá, chỉ để lại một dáng cười bí hiểm.

“Bẹp bẹp.” Thụy Dực Hân một ngụm tiếp một ngụm nuốt khoai chiên, thẳng đến khi ăn sạch khoai chiên trong túi, giống như vẫn còn chưa hết thèm mà liếm liếm ngón tay, sáu người kia rốt cục phục hồi tinh thần lại.

“Giết tên hồn đản kia... Con bà nó. Lão tử làm thịt hẳn.” Hai huynh đệ trăm miệng một lời rống lên.

“Ngươi.” Vân Kịch Tiêu mặt đen xì nghiêm mặt vươn tay, chỉ vào sắc mặt xấu xí đồng dạng của Lệ Lãm Sát. “Hiện tại lập tức thượng đại thúc kia cho ta. Dùng của ngươi%#@#^*% (A men) nhắm ngay *-%##% (A men) của hắn hung hăng xuyên vào.” Mỗi một câu lại một thiết quyền (nắm đấm thép).

Sáu người đem đầu chụm vào nhau, bắt đầu thảo luận kế hoạch ám sát Vân Kịch Huyền. Mà thực ra, sự thực, chính xác là như vậy: Thụy Âm ngồi trong bồn tắm đồng tai nghe thanh âm của bảy nam nhân ngoài cửa, tất cả rất hùng hổ, sợ đến mức hắn không dám đi ra ngoài, không thể làm gì khác hơn là liên tục đem mình vùi trong bồn tắm, chôn mãi chôn mãi cuối cùng hôn mê bất tỉnh. Sau đó Vân Kịch Huyền xông vào thì thành anh hùng cứu mỹ nhân, sau cùng chính là một màn mọi người thấy. Đương nhiên, giả hoạt như Vân Kịch Huyền thế nào lại chủ động giải thích hiểu lầm này a.

Vân vùi túi khoai chiên, Thụy Dực Hân này là người duy nhất biết sự thực lại duỗi thắt lưng. “Đây là một sự hiểu lầm mỹ lệ a.” (mỹ lệ ở chỗ nào ?!)

Kết quả ván ba, không cần phải nói a.

× × × × × ×

Cắn một ngụm bánh mì, bởi vì tuổi tối ngoài cửa thi thoảng lại truyền đến tiếng bước chân quỷ dị, tiếng đánh nhau cùng tiếng chửi bậy làm hại Thụy Âm không dám ngủ dẫn đến sáng sớm đầu vầng mắt hoa huyết áp siêu thấp. Dem hai mắt gấu mèo tức giận mà nhìn lão cha thanh thoi. “Có thể cho ta trở về không ?”

“Được rồi được rồi, ăn cơm xong sẽ cho ngươi trở lại.” Cười ha hả mà một ngụm cuối vào trứng ốp la của Thụy Âm, hạnh phúc mà liếm liếm khóe miệng dính mỡ, cảm thấy mỹ mãn mà vỗ vỗ bao tử, nga nga, chính là đồ ăn Thụy Âm bảo bối làm rất ngon a

~~“Được rồi, để cha ăn.” Thấy lão cha nuốt xong trứng ốp la, Thụy Âm không nói hai lời mà nhéo lỗ tai lão cha hướng tầng hầm kéo xuống, đồng thời không quên quay lại hướng bảy người vừa vận nhìn chăm chăm cái cảnh con kéo cha. “Các ngươi cũng nhanh lên một chút, chúng ta trở lại tắm kính thủy tinh kia.”

Bảy người nghe được mệnh lệnh, vội vàng thu lực chú ý trở về, nhằm hướng tầng hầm đi tới, kết quả đâm phải Thụy Dực Hân đứng tần ngần trước nữa.

“Này, này, đây là có chuyện gì !” Nhìn đồng máy móc của mình bị phá hỏng, Thụy Dực Hân phi như bay đi tới, khóc đến một màn nước mắt nước mũi tùm lum. “Ồi giờ ơi, tâm can bảo bối a. Cái lỗ thủng trên người ngươi là chuyện gì xảy ra a. 555, ta một tháng tâm huyết cứ như vậy thành công cốc sao ?! Máy sống người sống, máy chết, ta sống còn có ý nghĩ gì a ?!”

Bảy người nhìn nhau một chút, cùng chung tư tưởng quyết định im lặng.

“Đừng khóc.” Giơ chân nhắm ngay mũi lão cha đá một cước, loại tiết mục này y đã nhìn đến chục năm rồi a. “Lúc nào có thể sửa chữa xong ?”

“Không biết, 555.” Cái đồ nhi tử vô tình, cũng không thương cảm cho lão cha của hắn. Oán hận mà trừng mắt Thụy Âm.

“Sáng sớm ngày mai làm ta trở lại.” Thấy hình dạng lão cha mình ôm máy móc mà khóc, Thụy Âm nhin không được lại đá một cước.

“Cái gì ?! Sáng sớm Ngày mai ?! Người hình như không phải nhi tử ta dường a ?! Người cái đồ lãnh huyết vô tình nghiệp chướng.” Bị ép phải nóng nảy, Thụy Dực Hân nhảy dựng lên chỉ vào mũi Thụy Âm chửi ầm lên. “Tối ngày hôm nay.” Thiêu mi, đem một ngày giảm bớt.

“...7, sáng ngày mai a sáng ngày mai, ta sợ người rồi a.” Biết rõ tính cách nhi của, Thụy Dực Hân không thể làm gì hơn khác là xuống nước, giơ cờ trắng đầu hàng. “Nột, Âm Âm, hôm nay là thứ ba a, người cũng nên đến lớp đi, thiếu một ngày học càng nguy a.”

“Kia bọn họ làm sao bây giờ ?” Điểm điểm bên cạnh bảy người yên tĩnh quá có phút không thích hợp, Thụy Âm nhìn về phía kia đem túi sách ném cho lão cha hân.

“Ta sẽ để bọn cho ở nhà.” Hướng Thụy Âm phát phát tay, nhận mệnh bắt đầu sửa chữa máy móc. Không có biện pháp, trời đất bao la, nhi tử làm cơn ngon nhất, chọc giận nhi tử, sau đó hân sẽ không được ăn cơm nữa.

“Các người ngoan ngoãn ở trong nhà, không được chạy loạn. Nếu không một tháng đừng bính ta, hiểu chưa ?” Uy hiếp bảy người một chút, xác định sẽ không xảy ra vấn đề Thụy Âm mới ra ngoài.

Bảy người buồn chán mà ngồi trên sofa xem TV, nhưng trong đầu đều nghĩ đến thế nào đem những người khác dẫn ra bên ngoài. Trải qua một buổi tối, bọn họ cũng bắt đầu dần dần thích ứng với hoàn cảnh xung quanh, cũng cảm thấy nơi sinh hoạt của Thụy Âm cùng thế giới của bọn họ kém rất nhiều. Một người cầm một quyển sách của Thụy Âm không biết từ đâu móc ra, an tĩnh mà nhìn. Bảy người trong lúc đó lần thứ hai bề ngoài bình tĩnh, thực tế sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

“Oa ? Đây là cái gì ?” Thụy Dực Hân bị quyển sách dưới chân bàn hấp dẫn, hân tiến lên nhìn một chút, không khỏi biến sắc. Thảm, hân cầm sách Tiếng Anh của Thụy Âm kê chân bàn, hơn nữa, hân nhớ hôm nay Thụy Âm có khóa học Tiếng Anh. Thương cảm hề hề quay đầu, nhìn bảy người trên sofa một chút. “Nột, các con dâu a, các người nguyện ý giúp nhạc phụ một việc không ?”

“Nhạc phụ đại nhân thỉnh cứ nói.” Bảy người không chút do dự quay đầu lại.

“Các người ai giúp ta đem chuyển sách này đưa cho Âm Âm a ? Ta còn phải sửa máy, không thể ra ngoài. Trường học Âm Âm Kịch Riêu hân là còn nhớ, các người có thể hỏi hân.”

Vừa nghe đối phương muốn mình ra ngoài, bảy người lập tức quay đầu giả câm vờ điếc, đem đường nhìn dính vào trên quyển sách không di chuyển. Thụy Âm đã sớm uy hiếp bọn họ hiện tại nếu tự động xuất hiện trước mặt Thụy Âm, vậy đó là kẻ ngu si.

Thụy Dực Hân cũng không phải kẻ ngốc, đối với cảm dỗ người khác, hân đã trải qua vài chục năm rồi đó (mỗi lần Thụy Âm không chịu làm người yêu thí nghiệm của hân, hân sẽ mê hoặc Thụy Âm). Hân ra một đòn đau hơn. “Ảnh chụp của Âm Âm, làm thế nào a ?”

Chúng lang tâm động mà nắm quyền. Nhẫn nại, nhẫn nại, không chịu nổi sẽ dính mưu. Không thể dễ vì một tấm hình nho nhỏ mà một tháng không thể đụng vào Thụy Âm.

“Người nào giúp ta mang, ta sẽ đưa hân 10.”

“Nhạc phụ đại nhân. Ta đi.” Bảy người đồng loại tiến lên, bắt được quyển sách trên tay Thụy Dực Hân.

× × × × × ×

“Yêu. Âm chết tiệt. Thế nào hôm nay lại kẻ mất khối tới trường a ?” Trần Vũ dùng túi sách hung hăng đập vai Thụy Âm.

“Á đau...” Thụy Âm thống khổ mà cho Trần Vũ một quyền. “Tới địa ngục đi, cái gì kẻ mất khối. Cái này là mất gấu mèo, không biết sao ? Mất gấu mèo !”

“Rồi rồi rồi, mất gấu mèo, mất gấu mèo, Âm gấu mèo.” Vừa dứt lời, lại một quyền bên mắt trái Trần Vũ.

“55 Về mặt cầu xin, che lại con mắt trái bị đánh thành gấu mèo, Trần Vũ lôi Thụy Âm ngồi xuống ghế, đối mặt với Thụy Âm ngồi xuống.” Có người yêu rồi tính tình thật là xấu. Ta nói Âm Âm, người cùng bảy bạn đời kia thế nào ?”

“Đừng nói nữa, thật là đáng sợ...” Hồi tưởng lại tối hôm qua ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân quỳnh di.
“Bởi vì bọn họ, ta một buổi tối không ngủ.”

“What ?” Trần vũ sợ đến ngã từ trên ghế rồi, hấn một tay bưng mắt, một tay run rẩy chỉ vào Thụy Âm.
“Bảy người cùng sống ?”

“Ân.” Thụy Âm gạt đầu, bảy người kia hẳn là đều đứng tại cửa, nếu không thì sẽ không âm ỉ như vậy.

“ Bao lâu ?” Thanh âm Trần Vũ lại càng run, hấn thực sự nhìn không ra huỳnh đệ này của mình lại cường đại như vậy, vậy mà lại có thể bảy người một lúc, oa.

“Cả buổi tối...” Thụy Âm ủ rũ kéo cằm. Vì sao tinh lực những người đó lại tốt như vậy a, đứng trước cửa phòng vừa nói vừa đi cả một buổi tối. “Thật không hiểu tinh lực bọn họ ở đâu lại tốt như vậy...”

Trần Vũ ngồi dưới đất ôm chân bàn run rẩy. “Trời ạ, ta không ngờ lại có một huỳnh đệ cường đại như vậy... một buổi tối bảy người... Cũng không tinh tấn nhân vong... Nhân bất khả mạo, đại dương không thể đo được a...” Xem ra hẳn không chỉ hiểu lầm, mà là hiểu lầm rất lợi hại.

“Oa. Trời ạ. Mau nhìn. Cổng chính có tới bảy người thật đẹp trai nha.” Trước cửa sổ một người nữ sinh chỉ vào cổng chính hét âm lên.

Nhất thời, một đám người vì cái đã vọt tới trước cửa sổ, chen chúc chặt như nê-m-cối, sau đó chính là một trận thét chói tai.

“Oa oa. Hảo đẹp trai nha. Bọn họ có đứng hay không chụp ảnh gần đây a. Mặc y phục cổ trang a.”

Cổ trang... Trên trán Thụy Âm không khỏi rơi mồ hôi lạnh. Y lặng lẽ nói với mình, trùng hợp, này chẳng qua là trùng hợp thôi, bấy kia kia đang ở nhà a.

“Oa oa. Mấy anh đẹp trai đi lên đây nhà học nha.” Một đám người vì cái dời đi trận địa, vây tới trên hành lang. Hầu như mỗi ban tất cả nữ sinh đều cánh giữ trên hành lang, nhìn a nhìn cầu thang bảy người kia đi tới.

Thạch Dục Lam chứng kiến tình cảnh này, ngăn người. “Ở đây rất cuộc là trường học hay là nơi trăng hoa a ? Âm Âm thật là tại đây đọc sách biết chữ sao ?”

“Nơi này là tương lai, đương nhiên cùng nơi chúng ta có điểm bất đồng.” Vân Kích Tiêu hướng Thạch Dục Lam xảo quyết trừng mắt. Kết quả thạch dục lam không hiểu được chớp mắt một cái, nữ sinh chung quanh ngã thành một mảng lớn, mỗi người đều lộ vẻ một vệt máu mũi thật dài hạnh phúc mà cười. “Dễ nhìn... Hảo mạnh a...”

“Nói vậy a.” Thạch Dục Lam ôn nhu cười cười. Nữ sinh vừa nhìn một mảnh ngã nhào. Bảy người bị dọa cho sợ, không dám tái trên mặt có biểu tình gì, khuôn mặt đều cứng như đá.

Kết quả... “Bọn họ thật quá đẹp trai a ~~” Một mảnh ngã nhào.

Trên hành lang lại xuất hiện cảnh tượng như vậy, bảy người đi tới đâu, nữ sinh ngã nhào đến đấy, mãi cho đến khi tới cửa ban ba mới thôi.

“Oa – mấy anh đẹp trai đứng ở cửa ban ba.” Thét chói tai.

Lòng bàn tay Thụy Âm đều là mồ hôi, theo như mấy tiếng hét bên ngoài, hẳn đoán đại khái là bảy người kia tạo ra cảnh như vậy. Hấn dùng sách che đi mặt mình, giả bộ đang học. Thế nhưng hẳn quên, Vân Kích Tiêu đã từng tới nơi này. Chỉ thấy hẳn một cước đá văng cửa, cầm sách Tiếng Anh hô lớn. “Tiểu âm âm Thân ái, giúp người mang sách đến a -”

Thụy Âm sợ đến từ trên ghế nhảy dựng lên. Y cứng nhắc quay đầu, một ngụm ngân nga cắn đến ‘cạc cạc’ rung động. “Các người toàn bộ quên hết lời ta sao ?”

“Không quên, thế nhưng nhạc phụ đại...” Vân kích tiêu nói chưa nói xong, Thụy Âm đã sợ đến một bước bổ đến bịt cái miệng của hẳn tha ra bên ngoài. “Sáu người các người qua đây một chút. A Vũ. Giúp ta xin nghỉ. Ta đau đầu.” Nói xong liền kéo Vân Kích Tiêu cũng không quay đầu lại mà chạy, vừa chạy vừa rống. “Sáu người các người nhanh lên một chút cho ta a a a a.”

“Đau đầu... Người có chỗ nào giống đầu đầu a... Rõ ràng so với ta tinh thần tốt hơn nhiều ...” Trần Vũ bấu môi.

“Bảy người kia chụp ảnh cổ trang a ? Bọn họ là nhân vật mới sao ? Oa oa, cực phẩm a ~” Nữ sinh hưng phấn.

“55, vì cái gì trên đời thật nhiều người đẹp trai a, thiếu đi một người nhỏ nhỏ là ta a... Đem Âm Âm công chúa trả lại a...” Nam sinh uể oải

× × × × ×

Trong thiên hạ có người có dũng khí hung hăng đẩy mặt cười hồ ly của Thượng Thư Thạch Dục Lam sao ? Trừ phi hắn không sợ bị hồ ly kia đâm một nhát phía sau.

Trong thiên hạ có người có dũng khí hung hăng đá khối bằng gương mặt chán quốc Tướng Quân Lê Lãm Sát một chút sao ? Trừ phi hắn không sợ bị bóp chết tươi.

Trong thiên hạ có người có dũng khí hung hăng đánh đầu “Xích Nguyệt” sao ? Trừ phi hắn không sợ bị bắn thành tổ ong vò vẽ.

Trong thiên hạ có người có dũng khí hung hăng đá móng vua Tây Vực sao ? Trừ phi hắn không sợ bị xé thành tám khối.

Trong thiên hạ có người có dũng khí hung hăng nhéo lỗ tai Phù Vân Cung hai đại thủ lĩnh sao ? Trừ phi hắn không sợ chết không toàn thây.

Thế nhưng tất cả, Thụy Âm không sợ, cho nên hắn đem bảy người kia hung hăng ném vào trong sô pha, tròng mắt, một cước dẫm lên bàn trà, hai tay chống nạnh, thối rìa mép tròng mắt nhìn bảy người. “Không phải đã nói các người không được ra ngoài sao. Các người coi lời ta nói như trứng ốp la đập trong bụng tiêu hóa thành huyết hồng tổ a. Cho ta một lời giải thích thật tốt, nếu không đem nay ta đem thịt các người làm sủi cảo.”

“Cái kia...” Vân Kịch Tiêu sợ hãi giơ lên quyển sách trên tay. “Tiểu Âm Âm người quên mang theo sách.”

“Hử ?” Ngốc lăng tiếp nhận sách, chứng kiến người kia cầm sách cẩn thận như vậy, ngẩng đầu, nhìn Vân Kịch Tiêu đang ủ khuất, bên cạnh là song nhi, kia nữa là khuôn mặt lạnh băng không nhìn y của Lê Lãm Sát, cười ôn nhu như cũ là Thạch Dục Lam, uy nghiêm nhìn không ra tâm tình là Vân Kịch Huyền, bất an nắm tay áo là Hỏa Da Tác, Thụy Âm ngẩn ra. “Các người ở nơi xa lạ chạy tới chạy lui, là để giúp ta mang quyển sách này đến sao ?”

“Nhân gia không phải từ trước đã nói rồi sao ?” Oán giận mà cắn tay áo, ai oán nhìn Thụy Âm.

“... Xin lỗi, các người vì ta, ta không nên hướng các người phát hỏa... Xin lỗi...” Thụy âm cắn răng, tiến lên một chút, trên mặt mỗi người hôn một cái, thân mỗi người một chút, sau đó lại nói một lần. “Xin lỗi, cảm tạ.”

Mọi người thấy Thụy Âm không tức giận, lại nghĩ đến Thụy Dục Hân đã đáp ứng có ảnh, tâm tình thoáng cái tốt lên, “Xoát” một tiếng, bảy đuôi sói đều dựng thẳng lên, Thụy Âm sau lưng lạnh lẽo, dù sao vẫn nghĩ hình như mình bị ám toán a.

× × × × ×

Hừng đông 3 giờ sáng, Thụy Dục Hân rốt cục đem máy sửa chữa xong. Xoa vai một chút, chậm rãi đi lên lầu, lại bị bảy người như thần giữ cửa trước phòng Thụy Âm hù cho sợ. Vừa muốn kêu một tiếng, Thạch Dục Lam hướng hắn làm một tư thế “Xuyt”. “Âm âm ngủ, đừng âm ỉ.”

Hiểu ý mà gật đầu, Thụy Dục Hân nhìn bọn họ, lại nhìn đồng hồ trên tường. “Đã trễ thế này các người thế nào không ngủ ?”

Bảy người hung thần ác sát tròng mắt nhìn nhau, không cần nói cũng biết, cùng một mái nhà, bọn họ thực sự không tin được đối phương.

“Khuya như thế còn đứng ngoài cửa phòng Âm Âm a ?”

“Bởi vì ta phải trông giữ trên bảo.” Lục Li lấy tay che ngực mình, nở nụ cười, sau đó trừng mắt nhìn người bên cạnh (ngoại trừ Thôi Ngôi). “Sẽ không nhượng bất cứ tên tiểu nhân đệ tiện nào trộm đi hửn.”

Thôi Ngôi chỉ chỉ vào cánh cửa. “Nói cho người biết, trong thiên hạ này Âm Âm là vật báu vô giá, phải hảo hảo bảo hộ hửn, nếu không sẽ bị những người khác cướp đi khiến ta hối hận suốt đời.”

Thụy Dục Hân nhìn nhẵn thân kiên định của hai người, cười gật đầu, bọn họ đối bảo bối nhi tử của mình thật nghiêm túc a. Nhìn hai người họ Vân bên cách. “Các người thì sao ? Trong lòng các người Âm Âm có bao nhiêu quan trọng ?”

“Ai khiến Âm chảy một giọt lệ, ta sẽ khiến chín họ nhà hửn lấy nước mắt ra đền tội.” Vân Kích Tiêu ngừng đầu bá đạo hừ lạnh một tiếng.

“Ta có thể bỏ qua nhật nguyệt tinh thần, nhưng ta không thể để lỡ bất luận THỨ gì của Âm.” Trong mắt Vân kích huyền tràn ngập ôn nhu.

Thoả mãn gật đầu, nhìn về phía ba người cuối cùng. “Ba người các người ta muốn hỏi cùng một vấn đề, một ngày nào đó, người cùng âm phải giữa hai người phải có một người phải chết, người sẽ lựa chọn thế nào ?”

Ba người không chút do dự trả lời, “Cùng chết.”

“Nga ? Ta nghĩ các người sẽ lựa chọn mình chết a.” Thụy Dục Hân thiêu mi cười.

“Bởi vì để Âm Âm chết, chúng ta không đành lòng, chúng ta chết, sẽ khiến Âm Âm áy náy suốt đời, như vậy chúng ta cũng không chịu được.” Thạch Dục Lam cười giải thích. “Cho nên chúng ta lựa chọn cùng chết, như vậy kiếp sau cũng có khả năng cùng nắm tay nhau đi tiếp.”

“Hảo hảo hảo.” Thụy Dục Hân thoả mãn vỗ tay. “Các người quả nhiên đáng giá để ta đem bảo bối nhi tử duy nhất giao phó cho các người. Sau này Âm Âm nhờ các người chiếu cố.”

“Không cần người nói chúng ta cũng sẽ làm như vậy.” Bảy người trăm miệng một lời mà đáp.

Trong phòng, không biết từ lúc nào Thụy Âm đã tỉnh dùng chăn bao lấy gương mặt đỏ bừng, cuộn thành một dạng con tôm. “Ngu ngốc.”

× × × × × ×

Đứng nhìn bảy người bên trong tấm kính, Thụy Dục Hân đem bảy phong thư dán kín đưa cho họ, mỗi người một phong. “Trở lại rồi hãy xem. Còn có, hảo hảo chiếu cố Âm Âm. Các người bảy người đều là con cháu ngoại của ta.”

“Đã biết, nhạc phụ đại nhân.” Bảy người nắm tay hành lễ.

Thụy Dục Hân ấn nút power, thấy Thụy Âm ngã xuống, cùng với bảy người biến mất, sau đó liền ngồi xuống ghế, chậm rì rì mà nói rằng. “Ta còn chưa chứng kiến Âm Âm trưởng thành, các người đã đem đi... Bất quá cũng nói, vì sao nguyên bản máy móc đang rất tốt tự nhiên lại có một lỗ hổng a ? Hại ta sửa lâu như vậy.” Đây là vấn đề Thụy Dục Hân suốt đời chưa từng suy nghĩ cẩn thận.

× × × × × ×

Nói đến nơi cổ đại xa xôi, bảy người một hồi rồi đi khẩn cấp đem phong thư mở ra, cực kỳ hứng thú mà xuất ra tấm ảnh bên trong, nhưng lại thấy phía sau mỗi người cứng ngắc.

“Hả ? Các người đang nhìn cái gì ?” Thụy Âm hiếu kỳ đoạt lấy tấm ảnh trong tay Hỏa Da Tác nhìn nhìn, vừa nhìn đã sợ hãi, mặt đỏ bừng một mảnh, kêu lên. “Vì sao các người có ảnh của ta a.”

Bảy người cũng kêu lên. “Vì sao lại là lúc còn nhỏ a.”

– Sau chương này mình xin nghỉ tết a, có thể qua 3 ngày tết sẽ có thêm chương mới :-“

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Làm hoàng đế, nếu như không đi thị sát dân tình một chút, người sẽ không được tính là một hoàng đế tốt. Biết rõ điểm này Thụy Âm liền nhân cơ hội mà cải trang đi tuần, mong muốn có thể ra cung. Hoàng cung rất đẹp, nhưng ở lâu cũng sẽ thấy chán, y rất muốn nhìn thiên hạ bên ngoài có hình dạng gì.

Thạch Dục Lam nghĩ Thụy Âm nói có lý, cho rằng y là nghiêm túc muốn làm một hoàng đế tốt muốn quan tâm bách tính, liền không có chút nghi ngờ đồng ý với y. Nhưng hiện tại, hấn hối hận, hơn nữa phi thường phi thường hối hận. Bởi vì Thụy Âm dùng một tấm ván gỗ nhỏ nhỏ còn lắp thêm bánh xe, gọi là “ván trượt”, sau đó giẫm lên cái gọi là “ván trượt” lao đi cực nhanh. Bảy người chỉ có thể dùng khinh công đuổi theo phía sau. “Âm Âm, người chậm một chút, cẩn thận kéo ngã.”

“Nha a -” Quay một vòng 360 độ, Thụy Âm lao đi còn nhanh hơn ngựa, thẳng một đường phía trước phóng đi, bỏ xa bảy người. “Oa ha ha, ván trượt của ta rất nhanh a.”

“Rất nhanh, rất nhanh.” Hỏa Da Tác bắt đắc dĩ mà tăng tốc theo sau sáu người. Để không tổn thương lòng tự trọng của Thụy Âm cùng “ván trượt” kia, bọn họ phải cùng bảo trì một cự ly an toàn, không thể gần quá, gần quá sẽ làm Thụy Âm nghĩ hấn làm ra ván trượt là rất kém, không thể quá xa, quá xa sẽ làm Thụy Âm nghĩ bảy người bọn họ quá kém tầm, ngay cả một khối ván trượt cũng không đuổi kịp. Cho nên nói, hoàng đế rất khó hầu hạ, chẹp... (Người hình như quên nha, bản thân người cũng là vương đó...)

Thụy Âm đang trượt rất cao hứng, đầu thêm phần nản mấy người phía sau a. Y đột nhiên dùng tay ôm lấy mép ván trượt, nhảy lên, 720 độ xoay tròn, chấm dứt, tiếp tục trượt. Mấy người phía sau không thể không dừng lại, xoa xoa mồ hôi lạnh vừa bị cái động tác xoay tròn kia hù dọa, sau đó tiếp tục đuổi.

Trượt được nửa đường, trên đường lớn đột nhiên xuất hiện hai người mặc lăng la tư lự như con cháu nhà giàu trước mắt Thụy Âm. Thụy Âm hoang mang mà nhìn về mặt hai người, vừa nhìn, lại càng hoảng sợ, lập tức mặc kệ tốc độ của mình có bao nhiêu nhanh, lập tức dừng lại. Cách chỗ hai người 1cm rất cực cũng dừng lại. Ôm ván trượt, Thụy Âm có chút hoảng sợ mà vỗ vỗ ngực, nguy hiểm thật, may mà dừng kịp, nếu không lại đụng phải hai sinh vật ngoài hành tinh kia, đến lúc đó còn không bị bọn họ dùng súng nước bắn chết a. Thở phào nhẹ nhõm, Thụy Âm ngẩng đầu hướng bọn họ cười. “Các người là từ hành tinh nào tới ?”

“Nga yêu yêu, là một tiểu mỹ nhân nha.” Sinh vật ngoài hành tinh nắm cầm Thụy Âm, tự nhận rất tuần tú mà thiêu mi. “Ta là Cổ Phát Tài, hấn là đệ đệ của ta, kêu Cổ Thăng Quan.”

“Giả Tài ? Giả Thăng ?” Vùng xung quanh lông mày của Thụy Âm nhăn lại. “Các người có vấn đề a ? Phát tài thì phát tài, còn phát tài giả của cả a. Bất quá nghe tên, các người là người trái đất a...”

“Yêu yêu, tiểu mỹ nhân còn có thể cười nhạc đùa giỡn ta nha.” Cổ Phát Tài nắm lấy cầm Thụy Âm, đem mặt mình đến gần, cười hèn mọn đến không gì sánh được.

“Ách...” Phát hiện có chút không thích hợp Thụy Âm cười cười. “Cái kia, đầu tiên người buông, nếu không sẽ xảy ra án mạng.”

“Tiểu mỹ nhân nhi, ta thương người còn không kịp, làm sao có khả năng hại chết người a... A -” Nói còn chưa dứt lời, Cổ Phát kêu thảm thiết. Nguyên nhân của việc đó a, chỉ vì một bả phi đao cùng phi tiêu bắn trên cái tay đang ôm lấy thắt lưng Thụy Âm.

“Không phải ta đã sớm nói người sao, xả ra án mạng đó.” Thụy Âm bắt đắc dĩ mà nhìn hấn, đem hấn bảo hộ ở sau lưng tránh mười phần sát khí của bảy người. “Được rồi, các người đừng đánh nữa. Ta không có chuyện gì.”

“Người người, các người thật to gan. Các người có biết ta là ai không. Ta là Cổ Phát Tài, Cổ gia Cổ Phát Tài.” Cổ Phát Tài cùng cổ thăng tuy rằng bị sát khí của bảy người dọa sợ liên tục lui về sau, nhưng bản thân cũng không quên phô trương thanh thế một chút.

“Ta quan tâm người là giả phát tài hay thật phát tài, ta chỉ biết các người sắp biến thành thi thể thật.” Trùng mắt nhìn Cổ Phát Tài, tay vung lên, một loạt phi đao xuất hiện trong tay Lục Li.

Lệ Lầm Sát lặng lẽ không lên tiếng, ánh mắt lạnh lẽo mà rút kiếm.

“Cứu, người cứu mạng a.” Hai huynh đệ, ách, là Cổ gia hai huynh đệ sợ đến cong móng bỏ chạy.

Thấy bảy người định đuổi theo, Thụy Âm vội vàng vỗ vỗ vai bọn họ thoải mái nói. “Được rồi được rồi, ta không có ít đi một sợi tóc, thực đó, các người nhìn xem, ta còn là Thụy Âm hoàn hảo a, cho nên coi như xong, nhin a nhin.”

“Âm Âm, người rất thiện lương.” Thạch Dục Lam thu hồi sáo ngọc, lắc đầu. Bởi vì bình thường Thụy Âm quá mức thiện lương, cho nên ngày nào đó nổi giận lên cũng là đặc biệt đáng sợ.

“Nói lại, cùng là huynh đệ, thế nào lại xui xẻo như thế.” Nhìn Cổ gia huynh đệ lão đảo chạy trốn, lại nhìn một chút hai huynh đệ bên cạnh bắt đầu vẽ ra đường bay của phi đao. “Vù vù, nên bảo vệ môi trường a.” (Sẽ không ô nhiễm môi trường)

“Còn bảo vật ?” Đột nhiên hai huynh đệ trảm miệng một lời rất khẩn trương mà hét lên. “Nghĩ cũng đừng nghĩ. Mơ tưởng chúng ta sẽ đem toàn bộ bảo bối trả lại. Kiên quyết không trả trong bảo khố.”

“...” Thụy âm nghĩ mình rất ngu dốt, vậy mà lại cùng một người cổ nhân đàm đạo bảo vệ môi trường, nói tầng ô-zôn đang thủng a.

“Âm Âm, ngày hôm nay chúng ta ở tại một nông gia thể nghiệm một chút được không ?” Thạch Dục Lam không dấu vết đem ván trượt trong tay Thụy Âm lấy lại, len lén ném cho Lệ Lầm Sát phía sau. Còn lại năm người yếm hỹ, Lệ Lầm Sát không chần chừ mà một chưởng đem chém vỡ, hấn trước đây đã nghĩ muốn làm như vậy.

“Hảo.” Thụy Âm vừa nghĩ đến lát nữa sẽ sinh hoạt trong nông gia ngày xưa, hưng phấn mà đem ván trượt của y ném ra khỏi đầu.

Cước bộ hai canh giờ, tám người đi tới một điền trung xanh mượt. Thụy Âm mê mải mà nhìn cảnh sắc trước mặt. “Thật yên tĩnh a. Kỳ thực làm hoàng đế cũng không sai a, chứng kiến nhân dân hạnh phúc như thế không phải là một chuyện hạnh phúc nhất sao.”

Vừa định nhắm mắt lại hảo hảo hưởng thụ gió mát đồng ruộng một chút, phía trước lại truyền đến âm thanh chửi bới, năm đại hán lưng hùm vai gấu giẫm lên giữa ruộng lý, một cước lại một cước giẫm xuống đồng ruộng non nớt, vừa giẫm vừa chửi. “Này thì không giao tiền. Ngay cả tiền của Cổ lão gia các người cũng có dũng khí khát.”

Một đôi phu phụ quỳ gối bên chân hán khốc lóc. “Đại gia. Lưu tình a. Chúng ta thật sự là không có tiền, nếu có tiền, chúng ta nhất định sẽ giao. Van cầu ngài, đừng giẫm. Con cái chúng ta đều dựa vào vài mẫu ruộng này sống qua ngày a. Đại gia.”

“Không giáo huấn các người một chút, các người không sợ Cổ gia.” Hung hăng đá văng đôi phu phụ kia, đại hán tiếp tục giẫm, giống như rất thích thú vui vẻ.

“Khinh người quá đáng. Thật TMD hỗn đản a. Phải đánh bọn chúng một trận khiến ngay cả phụ mẫu cũng không nhận ra bọn chúng là ai, ta sẽ không mang họ Thụy, liền theo họ chúng. Sát.” Thụy Âm rút kiếm bên hông Lệ Lầm Sát bên cạnh, gào lớn hướng năm đại hán giữa ruộng lý phóng đến.

Bảy người nhận lệnh cúi người, nhặt lên hòn đá trên mặt đất, dùng chúng bảo hộ Thụy Âm. Lát nữa có nguy hiểm, bọn họ sẽ dùng hòn đá này bắn những người chung quanh Thụy Âm. Do có tận bảy người hỗ trợ, chỉ trong chốc lát, Thụy Âm đã đem năm đại hán chế ngự, nói là chế ngự, kỳ thực năm người kia là bị hòn đá đánh ngã, kiếm của Thụy Âm căn bản không đụng tới chúng.

Hung hăng đạp cái móng một đại hán trong đó, Thụy Âm quay đầu nhìn về phía đôi phu phụ kia. “Bọn chúng vì sao khi dễ các người.”

Lão phụ thở dài. “Bởi vì Cổ gia bắt thu tô (thu tiền thuê ruộng), mà chúng ta thật sự là nộp không nổi số tiền nhiều như vậy. Bọn họ đối với người không trả nổi tiền, sẽ dùng chiêu này. Ai u...”

“Cổ gia ? Là Cổ Phát Tài cùng Cổ Thăng Quan ?” Mơ hồ nhớ tới hai người ngoài hành tinh vừa rồi, Thụy Âm nói.

Vừa nghe đến tên hai người kia, lão phu phụ run lên. “Kia hai tên cầm thú. Chuyên môn chờ cô nương ven đường, thấy họ xinh đẹp liền đoạt người. Cổ gia không có thứ tốt. Tất cả đều chết không được tử tế a.”

“Hư hỏng như thế a...” Nhéo nhéo cằm, con mắt Thụy Âm nheo lại. “Bọn họ làm ta rất tức giận, vậy mà dưới quyền ta lại tồn tại một địa phương có kẻ xấu xa như vậy...” Nhìn mọi người trong đó đứng đầu là Vân Kịch Tiêu, thấy hắc đồng của hắn lóe quang mang hưng phấn. “Kịch Tiêu, ngươi có ý kiến hay sao?”

Bàn về chơi đùa, người nào đùa dai bằng Vân Kịch Tiêu a. Không bị đùa đến chết thì phải cảm tạ trời đất. Chỉ thấy hắn cau mắt, một mặt đáng cười tà ác liền hiện lên trên mặt hắn. “Nhiều nhiều, đây là bí mật không thể bật mí.” Bấy người vội vàng tiếp cận phía trước Vân Kịch Tiêu, công khai thảo luận. Dần dần, liên tiếp tiếng cười tà ác truyền ra, lão phu phụ một bên sợ hãi.

Thạch Dục Lam ho khan, ôn nhu mà hướng bọn họ cười. “Đừng sợ, chúng ta sẽ thay các người lấy lại công đạo.”

× × × ×

Ngoài đồng đường nhỏ, hoa tươi hai bên rực rỡ, bướm bước đủ màu bay lượn, từng sợi từng sợi thơm mát thấm vào ruột gan. Hai thôn nữ tuổi xuân chậm rãi đi tới, mái tóc đen nhánh đẹp mỹ lệ như sáng lên theo gió khinh vũ (nhẹ múa), lộ ra một độ cong đẹp vô cùng. Chỉ là bạch y (áo trắng) thiếu nữ trong đó tựa hồ bước đi có chút cứng nhắc, mắt tự nhiên. Phần y (y phục hồng phấn) thiếu nữ nhìn bạch y thiếu nữ cứng nhắc, che miệng cười khẽ. “Lại nữa lại nữa, ta nói Ngọc Lan muội muội, ngươi cứng nhắc như vậy làm gì a? Thả lỏng, thả lỏng.”

Thạch Dục Lam quay đầu, nhìn Vân Kịch Tiêu thích thú, nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Không phải ai cũng biến thái giống như ngươi. Vân, Kịch, Tiêu.” Chết tiệt, chính mình lúc trước làm sao lại nguyện ý cùng với âm mưu này a.

“Đáng ghét a, hiện tại nhân gia là Khiếu Vân Tiêu a.” Bong bóng phấn hồng thoảng cái tỏa ra, chiếc giày từ trên cây cách đó không xa bay ra, hung hăng nện trên đầu Vân Kịch Tiêu, đem bong bóng hồng sắc mắc ói toàn bộ đánh trở lại.

“Ngươi xác định hai người kia đi trên con đường này?” Đi lâu như vậy, cũng chưa thấy hai người ngoài hành tinh kia, Thạch Dục Lam không khỏi có chút hoài nghi.

“Ngươi đừng xem thường mạng lưới tình báo của Phù Vân Cung. Cho dù bọn họ không ở đây, ta cũng sẽ đem bọn họ đánh bắt sau đó mang con đường này.” Hướng Thạch Dục Lam trừng mắt, tiếp tục uốn éo thất lưng đi trước. Thạch Dục Lam nhìn quần lụa mỏng phía dưới, rốt cục cười không nổi, xách váy bước chậm theo tới.

“Bỏ xuống, phía trước có người.” Vân Kịch Tiêu đi trước đột nhiên ngừng lại, ý bảo Thạch Dục Lam đem váy buông xuống, chỉ chỉ thân ảnh hai người cách đó không xa. “Mục tiêu xuất hiện.”

Hai người lập tức chuẩn bị ứng phó, tay cầm cây quạt nhỏ, dung mạo nhuốm máu đào, từng bước ông ẹo đi tới phía trước.

Nói tới Cổ Phát Tài cùng Cổ Thăng Quan, xa xa thấy hai thân ảnh mang vẻ thướt tha, tâm cũng ngứa theo. “Thăng Quan, ngươi xem. Cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua nữ sắc hảo hạng a.”

“Đúng vậy.” Con mắt Cổ Thăng Quan cũng sáng lên.

Từ từ đến gần, Vân Kịch Tiêu cùng Thạch Dục Lam sau lưng đột nhiên lạnh lẽo, vốn không nghĩ sẽ tiếp tục đi tới phía trước, nhưng vì kế hoạch, hai người phải kiên trì đi tiếp, nhưng mỗi một bước đều phẳng phất như đi trên đao nhọn.

“Oa nha yêu yêu, tiểu nương tử...” Cổ Phát Tài nghênh đón đầu tiên nhưng nói được phân nửa đã ngậm họng, hắn ngẩng đầu lên nhìn gương mặt Vân Kịch Tiêu, tiểu nương tử hảo cao to a.

“Phát Tài, hai mỹ nhân đều hảo cao a...” Cổ Thăng Quan cũng ngẩn ra mà ngẩng đầu duy trì dáng cười cười nhìn Thạch Dục Lam. Nga nga, chính là loại hình mỹ nhân ôn nhu a.

“Công tử hảo, tiểu nữ tên Vân Tiêu, đây là muội muội tiểu nữ, tên Ngọc Lan.” Vân Kịch Tiêu khom người, đành lòng hạ lễ.

“Nguyên lai là Vân Tiêu cô nương a, tên rất hay, tên rất hay. Vân đại mỹ nhân, trên đường đã khổ cực a, có muốn hay không tới nhà ta ngồi nghỉ một chút.” Một dấu tay giáo hoạt đặt trên vai Vân Kịch Tiêu. Vân Kịch Tiêu cố tình ưỡn ngực, khiến Cổ Phát Tài muốn ôm lấy vai hẳn lại phải kiềm chân.

“Hảo. Muội muội, chúng ta tới đó ngồi một chút.” Đúng với ý nguyện, Vân Kịch Tiêu ôm lấy tay Cổ Phát Tài, lắc mông bước đi.

Thạch Dục Lam không nhịn được cười khẩy, bởi vì có bàn tay ngược ngịu ôm lấy thắt lưng hẳn, thật muốn chém đứt nó, thật muốn chém đứt nó, niết quyền, đè lại sát khí trong lòng, gương mặt ôn nhu không gì sánh được mà nhìn cổ thẳng quan. “Đi thôi.”

“Đúng đúng, lập tức đi. Lập tức đi. Tiểu nương tử, chúng ta đi ~” Không nghĩ tới cứ đơn giản vậy mà ôm được mỹ nhân về, Cổ Thăng Quan cười khúc khích điểm đầu.

Thụy Âm xa xa trốn ở trên cây niết cần, cùng mấy người còn lại cùng nhau im lặng nhìn tình thế phát triển.

Hỏa Da Tác trầm nghĩ nghìn nghĩ cũng không thể nào giải thích được việc kia mà ôm ngực. “Tiểu tử Vân Kịch Tiêu kia dựa thật sát, vì sao ngay cả Thạch Dục Lam hồ ly kia máu chốt cũng thật đòi hỏi a?”

“Tốt, tiếp đó, Lục Li Thôi Ngôi, các người đi xem Cổ gia có cái gì đáng giá, nói cho Kịch Tiêu cùng Dục Lam.” Thụy Âm dựa vào kế hoạch của Vân Kịch Tiêu mà sai khiến.

“Được.” Hai huynh đệ gật đầu, tay giấu trong tay áo cũng bắt đầu ngứa. (uly, chậu vàng rửa tay, chậu vàng rửa tay a.)

“Không được chiếm lấy làm của riêng.” Thấy biểu tình hai huynh đệ, Thụy Âm lập tức minh bạch đối phương đang suy nghĩ cái gì, vội vàng bổ sung một câu, phòng ngừa bọn họ đem toàn bộ đồ đáng giá trộm ra làm giàu túi riêng a.

“... Rõ...” Hai cái đầu thoáng cái ử rử, thực sự nghĩ muốn trộm a.

“Lầm Sắt, người trở lại chuẩn bị một chút, bắt quá không cần chuẩn bị nhiều binh sĩ lắm đâu.”

Lệ Lầm Sắt không trả lời, chỉ là vỗ vỗ đầu Thụy Âm, không hề có cảm tình mà nói. “Hôn quân, người cẩn thận một chút.” Sau đó đã nhảy xuống khỏi cây.

“Da Tác, người đem đồ chữa bệnh chuẩn bị một chút. Sau đó đi tới phủ Tướng Quân cùng Lầm Sắt tập hợp.”

“Được.” Hỏa Da Tác phẩy tay, cũng nhảy xuống cây.

“Tử Đằng huynh, người theo ta đi ra ruộng chuẩn bị một chút.” Thụy Âm tự trèo lên người Vân Kịch Huyền, vươn tay chỉ, chỉ vào ruộng lý cách đó không xa. “Bay nào.”

“Được được, lập tức bay.” Vân Kịch Huyền sững nịch mà ôm chặt lấy TThụy Âm, chân điểm nhẹ xuống cành cây, nhảy lên giữa không trung, hướng đồng ruộng bay đi.

× × × ×

“Oa ~ gia, nhà người thật là to nha ~” Mặt đất chiếm diện tích không bằng một phần mười đại trạch phù vân cung, Vân Kịch Tiêu kinh ngạc mà kêu lên, không nghĩ tới một gian phòng có thể được làm ra tầm thường không chịu được như thế. Thật thần kỳ a.

“Tiểu mỹ nhân, thích không?” Cổ Phát Tài đắc ý dẫn Vân Kịch Tiêu đi vào bên trong.

“Thích. Nếu như nhân gia có thể ở đây thì thật là tốt.” Làm ra vẻ thối dãi một tiếng, chăm chú nhìn Thạch Dục Lam.

Thạch Dục Lam ngẫm hiểu mà nói tiếp. “Đúng vậy, nếu như có thể ở đây, đây thật là một việc biết bao hạnh phúc a.”

“Các mỹ nhân, nếu như các người nguyện ý, có thể ngự lại đây bao lâu cũng không quan trọng.” Hai huynh đệ cho rằng Vân Kịch Tiêu cùng Thạch Dục Lam đang gợi ý hai người đối với bọn chúng có ý tứ, không khỏi cười đến méo miệng. Hắc hắc, thế này thì có thể chạy theo hai mỹ nhân mỹ lệ như hoa như ngọc đến tiểu phòng a.

“Thực sự ? Thật tốt quá. Gia, người đối nhân gia thật tốt.” Vân Kịch Tiêu hưng phấn mà nhảy dựng lên, không nghĩ đến ngã vào bình hoa bên cạnh.

Một âm hưởng giòn giòn, bình hoa sang quý vô cùng giá bị biến thành những mảnh nhỏ, cho đến khi thấy Cổ gia hai huynh đệ lòng đau như cắt nước mắt đầm đìa. Bình hoa bên cạnh nhiều như vậy, vì sao hết lần này tới lần khác ngã phải đều là những bình quý nhất a.

“Oa nha nha, xin lỗi, nhân gia không phải cố ý đâu. (Hắn không cố ý, hắn chỉ cố tình thôi.) Gia, người sẽ không sinh khí a ? Bất quá đại nghiệp nhà người thật lớn, hắn là sẽ không vì một bình hoa nho nhỏ mà cùng một thiếu nữ chân yếu tay mềm như ta chấp hận ha ?” Vân Kịch Tiêu thực hiện được quỷ kế vui vẻ mà nở nụ cười.

“Đúng, đúng, đây là món tiền nhỏ, ta ta hoàn toàn không để trong mắt.” Cẩn rằng, Cổ Phát Tài nuốt ngược nước mắt vào trong. Trời biết hắn có bao nhiêu tiếc chiếc bình hoa đắt như vậy a.

“Đến đến, mỹ nhân, cho người xem một thứ người khẳng định chưa từng thấy qua.” Cổ Thăng Quan kéo Thạch Dục Lam chạy tới hoa viên. Thấy dáng dấp Cổ Thăng Quan thần bí hê hê, Vân Kịch Tiêu lập tức biết kia tuyệt đối lại là thứ gì đó đáng giá, càng là thứ đáng giá hắn lại càng phải thay mặt hai huynh đệ kia phá hủy. Còn hơn đem mấy thứ đáng giá kia trộm đi, còn muốn đem mấy thứ kia hủy đi ngay trước mắt khiến bọn chúng đau lòng a, hắc hắc ~ trộm cười, Vân Kịch Tiêu nhanh chóng đi theo.

“Kia, mỹ nhân, người xem, giống cá này là loài hiếm đó nha, giá 5 vạn lượng đó.” Điểm điểm đàn cá hồng sắc giữa hồ nước, Cổ Thăng Quan đặc ý mà vỗ mũi nở rộ như hoa.

Thạch Dục Lam ôn nhu cười, len lén cầm hòn đá nhỏ trong tay. “Rất đẹp.” Sau đó không vết tích mà bắn ra hòn đá trong tay, trúng giữa đầu cá. Cá bị bắn trúng trở mình nổi lên cái bụng trắng trắng, nổi lên phình trên nước. “Gia, cá của người sao vậy ? Có đúng hay không đã chết a ?” Nỗ lực bày ra hình dáng sợ hãi, thạch Dục Lam dựa sát vào Cổ Thăng Quan.

Tuy rằng không rõ vì sao cá của mình đang hảo hảo đột nhiên lại chết, hơn nữa đối với giống cá quý như vậy bỗng chết trong lòng tiếc muốn chết, nhưng mỹ nhân trong ngực, Cổ Thăng Quan cũng không nghĩ nhiều như vậy, lập tức giả trò với Thạch Dục Lam. Thạch Dục Lam bị sờ sờ mó mó khuôn mặt một trận xanh một trận trắng, nhưng vẫn không dám kích động làm hỏng kế hoạch, song quyền niết vào nhau gân xanh bạo khởi. Hắn nhẫn. Rơi vào đường cùng, Thạch Dục Lam trong lòng dâng lên ý niệm “hi sinh vì nước”. Vân Kịch Tiêu lần đầu tiên thấy Thạch Dục Lam xấu hổ, bật cười, vội vàng lo cho sinh mệnh mình mà sống chết lấy tay che miệng, tự nhủ với bản thân là không thể cười, nghìn vạn lần không thể cười, bằng không sẽ bị con quỷ kia dùng dây treo ngược hắn trên cây ba ngày ba đêm, thế nhưng hắn cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy hình dáng chật vật như thế của Thạch Dục Lam, thật sự là nhìn không được, “phác” một tiếng bật cười, còn càng cười càng lợi hại, cười đến nổi thắt lưng đều không đứng thẳng nổi, cười đến mức trong đôi mắt phượng của Thạch Dục Lam chứa đầy sát khí.

“Tiểu mỹ nhân, người làm sao vậy ? Cười thật hài lòng a.” Cổ Phát Tài thấy Vân Kịch Tiêu cười đến vui vẻ như vậy, cũng đã quên đau xót cho cá quý của mình, cũng ngây ngốc mà cười theo, cũng thuận tiện sờ sờ mõng Vân Kịch Tiêu. Nga nga, hảo co dân a ~~ sờ thêm một chút.

Lưng Vân Kịch Tiêu cứng đờ, tiếng cười cứ thế bị ngăn lại. Chết tiệt, hắn trong trắng như thế lại để tên PP này có thể bính sao. Ngay cả tiểu Âm Âm của hắn đều chưa chạm qua. Sau khi trò chơi này kết thúc nhất định nhất định tự tay phải đem tên hỗn đản này dạy cho một bài học.

Trong nháy mắt thấy Vân Kịch Tiêu cứng ngắc, tâm tình Thạch Dục Lam rốt cục tốt lên một chút. Hắn lần thứ hai nét mặt tươi cười mà đi lên trước, giả bộ quan tâm mà hỏi thăm. “Vân tỷ tỷ, người làm sao vậy ?”

“Không, không có gì.” Hung hăng trừng mắt nhìn Thạch Dục Lam hình như có chút hả hê, Vân Kịch Tiêu lại xuất ra hình dáng nữ nhân, hắn e thẹn điểm vai Cổ Phát Tài một chút. “Đáng ghét, nhân gia cùng gia

cùng một chỗ cảm thấy vui vẻ a, lẽ nào gia mất hứng ?” Nói xong, lại bắt đầu rưng rưng nước mắt.

“Vui vui, ta vui đến nỗi không phân biệt được phương hướng a.” Lần thứ hai ôm cổ Vân Kịch Tiêu.

“Gia, không phải người nói muốn cho nhân gia ở lại sao ? Kia gia ở lại phòng nào a ?” Nháy mắt mấy cái, bong bóng hồng nhạt lại xông ra.

Trong thiên hạ có người ngoài hành tinh sao ? Có, khẳng định có. Bởi vì hai người họ Cổ chính là người ngoài hành tinh đó. Bọn chúng vậy mà bị bong bóng hồng nhạt vây quanh lại nghĩ Vân Kịch Tiêu thật khả ái.

“Tiểu mỹ nhân, đến đến đến, ta mang người đi xem phòng nghỉ.” Kéo tay Vân Kịch Tiêu, đại khái tiểu mỹ nhân lớn lên không chỉ cao lớn, ngay cả tay so với hắn cũng lớn hơn.

“Gia, gian phòng này vô cùng xa hoa a, nó là gì a ?” Chỉ chỉ một bên gian phòng riêng biệt, Vân Kịch Tiêu hiểu kỳ hỏi.

“Đây là Diệu Mang trai, là nơi để bằng hiệu hoàng thượng ban cho mà tổ tiên ta nhận được.” Cổ Phát Tài kiêu ngạo mà ngẩng đầu. “Kia Cổ gia chúng ta đúng là có quang vinh rất lớn a.”

“Nga...” Con mắt tà ác của Vân Kịch Tiêu mị lên, hắn nhìn về phía Thạch Dục Lam ở một bên, dự đoán, dáng tươi cười của tên kia càng ôn nhu, xem ra hai người cùng một ý nghĩ nha.

Bốn người đi ra phía sau, Thạch Dục Lam cùng Vân Kịch Tiêu lặng lẽ song song vung chưởng, chưởng phong sắc bén như lưỡi rìu đánh ngã đại phụ trước phòng. Đại thụ một bên dần dần ngã xuống, ngã xuống.

“Phanh” một tiếng, Cổ Phát Tài cùng Cổ Thăng Quan chỉ cảm thấy mặt đất chấn động, quay đầu lại, phát hiện đại thụ trước phòng ngã lúc nào không biết, còn đè lên trước phòng, đem toàn bộ Diệu Mang trai đè sập. Trong nháy mắt khuôn mặt hai người trắng bệch.

Cổ gia huynh đệ nhìn phòng ốc đổ vỡ, có thể thấy không ít bằng hiệu bị gãy, hai mắt trợn ngược, thân thể run lên, đôi chân miễn cưỡng đứng vững, nhưng dường như không thể hít thở.

Không cho bọn chúng cơ hội nghỉ ngơi, Vân Kịch Tiêu ôm cổ Thạch Dục Lam. “Đáng ghét, Ngọc Lan muội muội, ở đây hảo nguy hiểm. Căn nhà không chắc chắn như thế, nhân gia nghĩ, chúng ta hay là dừng ở lại a.”

“Chờ một chút, mỹ nhân.” Vịt béo đến miệng còn bay, hai huynh đệ gấp đến độ đồng loạt cầm tay Vân Kịch Tiêu. “Đó là ngoài ý muốn. Thực sự.” Sau đó quay đầu hướng tên nô bộc quát. “Còn ngẩn ở đấy làm gì. Không mau thu dọn. Nhanh chóng chuẩn bị tốt cho ta.”

“Kia mỹ nhân a, chúng ta giúp các người chuẩn bị sửa sang một gian phòng xa hoa nhất, xa xỉ nhất, tốt nhất trong Cổ phủ nha.” Cổ Thăng Quan kéo tay Thạch Dục Lam, để phòng hắn chạy mất.

“Thật là gian tốt nhất ?” Vân Kịch Tiêu hoài nghi nhìn Cổ Thăng Quan một cái.

“Ta phát thệ, thật là tốt nhất.” Cổ Phát Tài lo Vân Kịch Tiêu không tin, liền giơ tay phát thệ.

“Nga...” Vân Kịch Tiêu cùng Thạch Dục Lam xấu xa mà nhìn nhau, tâm cười lạnh.

“Gia, nhân gia muốn đi nơi đó.” Giả bộ xấu hổ mà quay mặt đi, nhìn thấy hình dáng e thẹn kia Thạch Dục Lam không khỏi lui lại một bước lớn.

“Nơi nào ?” Cổ Phát Tài thoáng cái không phản ứng kịp. “Đi nơi nào a ?”

“Ai nha. Là nơi đó a.” Giậm chân, Vân Kịch Tiêu oán giận liếc mắt Cổ Phát Tài, thấy hắn xuâm tâm nhộn nhạo. “Đáng ghét a. Nhất định phải để nhân gia nói ra sao. Là cái kia a. Cái kia. Ai nha. Là nhân gia muốn đi tiểu a. Gia người đáng ghét, vậy mà lại để nhân gia bắt nhả nói ra.”

Thạch Dục Lam rất muốn nói cho hắn, người trước đây chưa từng nói năng thanh cao a.

“Nga, mỹ nhân sớm nói a. Hướng kia a, cách đó không xa có nhà xí.” Cổ Phát Tài bưng tỉnh đại ngộ mà vỗ đầu, vừa nói vừa chỉ hướng đông.

“Gia, ta đây đi một chút sẽ trở lại nga ~” Lấy khăn lụa phất trên mặt Cổ Phát Tài một cái, Vân Kịch Tiêu từng bước xoay người rất nhanh biến mất, chỉ để lại một Thạch Dục Lam có có phần không có biện pháp mà nhìn hai nam nhân trước mặt cười đến hèn mọn. Hắn thật là rất hối hận lần này cải trang đi tuần a. Nhấn nạy, nghìn vạn lần đừng để một khắc xúc động mà giết bọn họ, bình tĩnh, bình tĩnh...

Nhìn dáng dấp chung quanh, xác định không có ai ở phía sau, Vân Kịch Tiêu liền vén tay áo, rất không tự nhiên mà đem chân đá lên thân cây. “Mệt chết ta, nếu không vì ta lớn lên đẹp đến chim sa cá lặn thì làm sao lại phải sắm cái vai suy bại này a, không ngờ lão thúc kia may mắn, vậy mà lại làm nhiệm vụ bảo vệ Tiểu Âm Âm. Ôi chao ôi chao[ôi chao, Tả hộ pháp, người thấy đúng không ?”

“Đúng vậy cung chủ.” Tả hộ pháp trốn ở trên cây nhảy xuống, quỳ xuống trước mặt Vân Kịch Tiêu.

“Biết Hữu hộ pháp ở nơi nào không ?” Bỏ chân xuống, lười biếng tựa ở trên cây, Vân Kịch Tiêu không e dè mà đem cái mặt giả bộ ướm ái hướng tả hộ pháp, hại Tả hộ pháp biểu cảm co quắp một chút.

“Hữu hộ pháp đang ở chỗ của phó cung chủ.” Cúi đầu, không nhìn gương mặt khô hài của Vân Kịch Tiêu, nếu không cười ngay tại chỗ thì thảm.

“Hắc hắc.” Vân Kịch Tiêu đột nhiên khom đầu hướng Tả hộ pháp tà tà cười, trong mắt lấp đầy âm mưu. “Buổi tối hôm nay có rảnh rồi không a ? Người cùng hữu hộ pháp cùng nhau qua đây ngoạn a.”

Thân thể Tả hộ pháp cứng đờ, không dấu vết mà lùi về sau. “Cung chủ, Hữu hộ pháp còn phải bảo hộ phó cung chủ.”

“Thiết, đại thúc kia còn cần người khác bảo hộ sao ?” Không nhịn được mà phát phát tay, thấy Tả hộ pháp tựa hồ không chịu nhượng bộ Vân Kịch Tiêu liền ho vài tiếng, lan hoa chỉ (ngón tay điệu đà xếp thành hình hoa lan) xông lên chậm rãi dựa sát vào bên cạnh Tả hộ pháp. Hắn đi tới một bước, Tả hộ pháp lại lui về phía sau ba bước, nhìn cự ly hai người càng lúc càng lớn, Vân Kịch Tiêu nheo mắt hạ giọng uy hiếp. “Người thử lui về một bước ta xem.”

Tả hộ pháp cả kinh, xong...

Quả nhiên, một khắc sau Vân Kịch Tiêu tựa như nghìn đóa xoa nhỏ phiêu phiêu dựa sát trên người cứng đờ của Tả hộ pháp. “Tiểu Tả nga, nhân gia mặc như vậy khả ái a ? Đẹp a ?”

Trên trán Tả hộ pháp đầy mồ hôi lạnh, gương mặt bắt đầu khóc thầm, thảm, cung chủ hoàn toàn đúc khuôn hình tượng khả ái.

“Đáng ghét, người thế nào không nói lời nào a, lẽ nào nhân gia không đáng yêu, không đẹp sao ?” Ủy khuất mà cắn khấn tay, nước mắt lưng tròng mà u oán nhìn Tả hộ pháp xanh cả mặt. “Quả nhiên, hay bởi vì nhân gia không đẹp, cho nên người cũng không nguyện ý cùng nhân gia ngoạn. Ai nha, nhân gia hảo thương tâm nga, Tiểu Tả người không hiểu được tâm tình nhân gia, 555.”

“Cung chủ. Ta nhất định đến. Ta nhất định cùng Hữu hộ pháp đến.” Tả hộ pháp đối với bầu không khí quỷ dị mà lần thứ hai bại trận. Đối với cung chủ giả bộ khả ái, chính hắn dù cố gắng bao nhiêu thì cũng vẫn bị hạ gục. Hắn liên tục gật đầu, mong Vân Kịch Tiêu có thể cùng giọng điệu bình thường cùng hắn nói.

Nghe tả hộ pháp đáp ứng, Vân Kịch Tiêu cười đắc ý, giống như đang nói cùng ta đâu, người còn non nớt lắm. Hắn tiến đến bên tai Tả hộ pháp nhẹ nhàng nói. “Người đi tìm Hữu hộ pháp, sau đó...”

× × × ×

“Má ơi — sâu rau a —” Vứt đi mớ rau xanh trong tay, Thụy Âm thét chói tay nhảy lên trên người Vân Kịch Huyền, hai tay ôm lấy cổ hắn dùng sức ôm lấy.

“Được rồi được rồi.” Phì cười mà vỗ vỗ thứ dính trên người mình, Vân Kịch Huyền có chút bất đắc dĩ nhìn sâu rau nhúc nhích trên mặt đất, xem ra nó cũng bị dọa sợ a. “Người sợ sâu a ?”

“Ta ghét tất cả sinh vật có hai chân nhỏ hoặc con vật có bốn chân lớn.”

“Thụy Âm ca ca. Cà chua vừa mới hái xuống. Người xem.” Mấy tiểu hài tử cầm cà chua hồng hồng chạy tới đưa cho Thụy Âm cùng Vân Kịch Huyền. “Thụy Âm ca ca, người giúp chúng ta hạ điền làm việc, khiến người khổ cực.”

“Đâu có, tự tiện cùng các người đôi quần áo mới là không tốt.” Bởi vì cần cho kế hoạch, Thụy Âm dùng chính một thân hoa phục cùng nông gia vải thô thay đổi một chút. Hắn thần bí hề hề tiến đến bọn nhỏ trước mặt, nhỏ giọng nói rằng. “Trở lại nói cho cha mẹ các người, buổi trưa ngày mai đến đây, trên trời sẽ có tiền rơi xuống a.”

“Hả ?” Một người không rõ, trừng lớn mắt nhìn Thụy Âm cười trộm, tiền từ trên trời rơi xuống sao ?”

“Các người không cần biết, chỉ cần nói cho cha mẹ các người là tốt rồi.” Vỗ vỗ mấy người, Thụy Âm từ trước ngực Vân Kịch Huyền lấy ra vài khối đường đặt trong tay họ. “Ăn a.”

“Cảm tạ Thụy âm ca ca.” Một tiểu hài tử cao hứng bừng bừng tiếp nhận đường, tuy rằng biết Thụy Âm chưa đến nửa ngày, nhưng bọn hắn đều rất thích y, rõ ràng là con cháu nhà giàu, nhưng ở chung rất tốt, một điểm cũng không kiêu ngạo.

Thoả mãn mà nhìn thân ảnh mấy người đi xa, Thụy Âm lần thứ hai đưa tay vói vào trong ngực Vân Kịch Huyền, trên sờ dưới sờ, bên trái một chút, bên phải cũng sờ một chút, càng sờ gương mặt Thụy Âm càng trầm, càng sờ con mắt Vân Kịch Huyền càng nóng. Thụy Âm đem Vân Kịch Huyền đến gần mà lần mò châm lửa đến phía dưới, y đột nhiên vỗ mạnh ngực Vân Kịch Huyền một chút, đem hắn đánh thêm. Thụy Âm chưa từ bỏ ý định mà xé mở cổ áo Vân Kịch Huyền, đem đầu đến gần nhìn một chút, sau đó dùng đầu hung hăng đụng ngực hắn. “Kháo, làm cái gì. Không có đường a. Vậy mà ta lại đem đường đều cho đi rồi a.”

Vân Kịch Huyền ngực buồn bực mà nhìn Thụy Âm hoàn toàn không biết tình trạng hiện nay, y có biết hay không hắn nhận nhịn có bao nhiêu khổ cực a.

Thụy Âm đột nhiên lấy tay bưng trụ gương mặt Vân Kịch Huyền, đem mặt mình đến gần hắn, mắt đối mắt, mũi đối mũi, miệng đối diện, khí tức phun lên gương mặt Vân Kịch Huyền, làm hại con mắt Vân Kịch Huyền lại nóng lên. Hắn hiện tại thậm chí nghĩ đem người này kéo tới một nơi không có ai hảo hảo thương y.

Nhưng Thụy Âm nào cho hắn như ý, chỉ thấy y không cho chống cự giọng điệu như mệnh lệnh nói. “Từ Đẳng huynh, mang ta đến trấn trên, ta muốn ăn đường. Ăn đường.” Vừa nói vừa lấy tay vỗ mặt Vân Kịch Huyền, kiên định mà quyết tâm.

Vân Kịch Huyền lần thứ hai phía dưới bị đánh vỗ, hắn nghĩ một ngày nào đó hắn sẽ bị chơi đùa đến chết, bất đắc dĩ mà ôm lấy Thụy Âm, cười khổ một chút. “Hảo, hảo, chúng ta đi trấn trên mua đường.”

× × × ×

Lệ Lãm Sát dùng chân đá vắn địa môn phủ Tướng Quân, thấy thủ hạ trước mắt, lạnh giọng hạ lệnh. “Điều năm trăm binh mã đến.”

“Dạ ?” Thủ hạ ngăn người, năm trăm binh mã ? Muốn tới để làm chi ?

“Hỏa Da Tác tới đưa hắn tới đây.” Không để cho đối phương có cơ hội thắc mắc, Lệ Lãm Sát bước qua.

Không lâu sau, một lão đầu tóc hồng râu bạc trắng khom thắt lưng đi đến. Thủ vệ thấy một thân trang hoàng mà lão đầu mặc, vội vàng cản hắn. “Nơi này là phủ Tướng Quân, không thể tự tiến vào.”

Lão đầu ngẩng đầu, môi run rẩy. “Không biết là ta tới sao ? Mặt bí đao.”

“Hử ?” Thủ vệ ngăn người, mặt bí đao là lúc trước vua Tây Vực tới cấp biệt hiệu cho phủ, vì sao lão đầu này biết a.

“Hắc hắc, không nghĩ tới ta mặc thường phục hoàn mỹ như thế.” Lão đầu đem thắt lưng đứng thẳng, kéo xuống nhân bì bên ngoài trên mặt, hướng thủ vệ chớp mắt mấy cái, hướng bên trong đi nhanh tới. “Tướng quân của các người đâu ? Không chuẩn bị a ?”

“Tướng quân hắn đi thay y phục, lập tức sẽ ra.” Quân gia bưng trả ra cho Hỏa Da Tác, lễ phép trả lời.

Thay y phục tướng quân Lệ Lãm Sát lạnh lùng tiêu sái bước ra, thấy diện mạo Hỏa Da Tác, gương mặt co quắp một chút, cũng không cho hắn có thời gian uống trà, đi ra ngoài. “Đi.”

Hỏa Da Tác buông chén trà, cầm lấy gói thuốc đặt ở một bên mang theo, vừa đi vừa đem nhân bì đắp lên mặt một lần nữa.

× × × ×

Đêm sâu, người yên tĩnh, toàn bộ Cổ gia đều tĩnh mịch. Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua hoa viên, hai bóng đen theo chòi nghỉ phía trên nhảy xuống, dáo dác nhìn chung quanh một chút, như một con mèo không thấy thân ảnh.

Hai người dừng trước một gian phía trước có hai cái khóa. Thôi Ngôi móc ra thanh sắt trong ngực, xuyên vào bên trong khóa, tay vừa chuyển động khóa liền mở. Hai thanh khóa trong chốc lát đều mở ra. Cẩn thận đẩy ra, khom thắt lưng rón ra rón rén đi vào, Lục Li cũng rất nhanh theo sau đi vào, đương nhiên hẳn vẫn nhớ kỹ đóng cửa lại.

Nương ánh trăng, hai người thấy rõ bài biện bên trong, nhãn tình không khỏi sáng lên, não phản ứng thì tay đã duỗi ra.

Lục Li ôm lấy một bình hoa vui rạo rức mà ném vào bên trong túi, Thôi Ngôi điểm điểm bên cạnh bình hoa. “Lục Li, cái kia càng thêm đáng giá.” Lục Li điểm phía dưới, vội vàng đem bình hoa trong túi ném đi, ngược lại cầm lên cái kia càng thêm đáng giá mà cho vào. Bàn về trộm, Lục Li tương đối am hiểu, nhưng bàn về khả năng quan sát, nếu Thôi Ngôi xưng đệ nhị, vậy không ai dám xưng đệ nhất, phàm là vật hẳn cho là đáng giá, kia tuyệt đối là vật đáng giá hàng thật giá thật, cho nên trước đây thời gian “Xích Nguyệt” cần rõ, có thứ tốt mọi người đem giấu ở nơi vô cùng bí mật dưới đất, chỉ sợ bị Thần nguyệt Hàn (Thôi Ngôi) nhìn thấy, hơn nữa nhất định phải biết lập tầng tầng lớp lớp cơ quan, nếu không sẽ bị thần Xích Viêm (Lục Li) thần không biết quỷ không hay trộm đi.

Một lúc sau, hai người đã bao lớn bao nhỏ mà ngồi trên ghế, cảm thấy mỹ mãn mà thở dài. “Tuy rằng điều không phải vật giá gì, nhưng đã không không trộm nhìn không được, coi như đại thu hoạch a.”

“Thoả mãn sao ?” Thanh âm lạnh lạnh từ phía sau vang lên.

“Thỏa mãn.” Hai huynh đệ gật đầu, bỗng nhiên song song trừng lớn mắt quay đầu, nhìn Vân Kích Tiêu xuất hiện ở cửa lúc nào chẳng biết, cứng họng. “Người tới lúc nào ?”

“Nếu thoả mãn thì đem toàn bộ đồ đạc để lại đi.” Thạch Dục Lam ôn nhu cười cũng đi đến, sắc mặt nhu hòa không ai dám cự tuyệt.

Hai huynh đệ bất đắc dĩ gục đầu xuống, đem những thứ trong bao gì đó để lại, bọn họ chỉ là nghĩ muốn ăn bớt một chút thôi a... (bao lớn bao nhỏ còn nói ăn bớt một chút ?!) mếu máo, Thôi Ngôi có chút yêu thương sờ sờ khối ngọc bội. “Ai nha, huynh đệ, nếu như ta sớm một chút trộm người thì tốt rồi. Kiếp sau không nên lại làm ngọc bội a.”

Thạch Dục Lam cùng Vân Kích Tiêu lẳng lặng mà nhìn hai người đem trân bảo để lại chỗ cũ, ghi nhớ những vật đáng giá. Gió nhẹ thổi qua, hai bóng trống từ không trung tung bay, Vân Kích Tiêu môi nhếch lên. “Trò hay bắt đầu rồi.” Hẳn xuất ra cà rốt trong ngực, bẻ đôi, đem một nửa lớn cho Thạch Dục Lam. Thạch Dục Lam bất đắc dĩ tiếp nhận khối cà rốt to hơn kia, trào phúng cười. “Hảo một cái Khổng Dung nhượng lê(1) a.”

Khổng Dung nhượng lê: Câu chuyện kể rằng, khi Khổng Dung còn rất nhỏ, cả nhà cùng ăn quả lê, Khổng Dung luôn chọn quả lớn cho người lớn tuổi hơn mình, và lấy quả nhỏ cho mình, rất lễ phép.

“Tất nhiên.” Một điểm hở thẹn cũng không có Vân Kích Tiêu đem cà rốt phóng tới trước mắt, khiến hai mắt đỏ bừng nước mắt lưng tròng, hẳn thấy Thạch Dục Lam cũng làm như vậy rồi, lại lao ra khỏi cửa, hướng Cổ gia huynh đệ ngạo thất chạy đi, vừa đi vừa khóc. “Có quỷ a

~” Thạch Dục Lam thở dài, thực sự không dám tưởng tượng mình lại làm loại chuyện này.

“Ngọc Lan muối muối, mau hành động nga ~~” Hai huynh đệ kề vai sát cánh không sợ chết mà hướng sắc mặt không thể coi thường của Thạch Dục Lam trộm cười, sau đó song song trở mình trốn đi.

Thạch Dục Lam nhìn bóng lưng hai người tiêu thất, biểu tình thoáng có chút dữ tợn. “Hai người các người sau khi trở về chờ ta.” Nhắm mắt lại, nói đến vậy, hẳn không thêm đến xỉa. “Người cứu mạng a — a —”

“Ở đâu ở đâu.” Đang trong phòng bàn bạc thế nào để ăn hai mỹ nhân Cổ gia huynh đệ nghe được tiếng kêu luống cuống tay chân vọt ra, tiếp được hai mỹ nhân bổ nhào đến hai mắt nhắm lẹ.

“Gia. Người cho ta ở trong phòng có quý sao.” Thân thiết mà tóm chặt cổ áo Cổ Phát Tài, Vân Kích Tiêu thuận lợi quan sát, thấy Cổ Phát Tài hai mắt tỏa sáng.

“Ân, thật đáng sợ.” Thạch Dục Lam rủ đầu khóc thút thít. Thật đáng sợ a, chính mình cứ nhiên lại làm ra động tác ác tâm này.

“Mỹ nhân đừng sợ, khẳng định các người nhìn lầm rồi, Cổ phủ chúng ta thế nào có thể giở trò quỷ a. Chúng ta đi xem a. Nếu không, đợi lát nữa các mỹ nhân cùng chúng ta ngủ đi.” Tuy rằng cũng có chút sợ, nhưng mỹ nhân trước mặt, bọn họ phải ra vẻ anh hùng, khắc chế hai chân mình đang run lên, nơm nớp lo sợ mà đi trước, còn không quên trêu ghẹo một chút.

Vân Kích Tiêu thấy hai người rõ ràng sợ hãi nhưng còn sĩ diện, tư tưởng chơi đùa càng lớn. Hắn đột nhiên “Oa” một tiếng kêu lên. “Gia ! Người xem !”

“Xem, xem, xem, xem cái gì ?” Cổ Phát Tài sợ đến nắm chặt tay Cổ Thăng Quan, phát hiện hắn cùng mình như nhau, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

“Ô ? Không có, vừa nãy nhân gia rõ ràng thấy trên mặt sông có một nữ nhân a ...” Vân Kích Tiêu giả vờ hoang mang cau mày, không nhất mắt nhìn chăm chăm sông.

Thạch Dục Lam vừa lúc một bụng nóng giận, liền xấu xa tiếp cận. “Ta nghe nói nếu có người nhảy sông người tự sát mà oán khí quá nặng, sau khi sẽ hóa thành lệ quỷ xuất hiện trên sông.” Kỳ thực bọn họ đang ngoan chọc nghe nói có một nữ hài không thể chịu được Cổ gia, nhảy vào sông tự sát, cho nên hắn mới có thể ở chỗ này thoả thích chém gió.

Thế nhưng cổ gia huynh đệ là sao biết đối phương đang chém gió a, chỉ khi bọn hắn thực sự chứng kiến thứ kia, sợ đến hàm răng đánh vào nhau.

“Oa ! Gia ! Người xem !!” Vân Kích Tiêu lại thét chói tai chỉ vào phòng ngủ của mình.

“Lại, lại làm sao vậy ?” Hai huynh đệ bị hù không nhẹ, mặt mũi trắng bệch, nhưng chờ bọn hắn thấy rõ phía sau, hai mắt trừng thật to, động cũng không dám động. Chỉ thấy hai bóng trắng không có chân không có đầu, giống như quả bóng gió đó theo cửa sổ chợt lóe.

“A —” Nô bộc bên cạnh đều bị dọa kêu lên.

“Tí tách” truyền đến tiếng nước.

Vân Kích Tiêu ngẩng đầu, nhìn bầu trời, không giải thích được mà nhú mày. “Kỳ quái, trời mưa a, thế nào lại là tiếng nước a ?”

“Trời không mưa, là hai người kia mưa.” Thạch Dục Lam khó nén khinh bỉ chỉ chỉ cái quần ẩm ướt của Cổ gia huynh đệ. Vậy mà bị dọa đến không cầm được, rất không tốt a, ngay cả nô bộc cũng không bị dọa thành cái dạng này.

“... Thật không kiên nhẫn chơi nha ...” Tiểu Vân chơi thú vị đến không nói nên lời. (Người so sánh cái loại loại phương pháp ngoạn này, không chết đã tốt.)

Nói về hai bóng trắng kia gây nên một hồi rối loạn thật lớn nhảy qua tường vây phía sau thì ngừng lại.

Bóng trắng số một về mặt đau khổ nhìn về bóng trắng số hai. “Ta nói Tả hộ pháp, người nhượng ta quá nửa đêm đi ra làm loại chuyện ngu xuẩn này ?”

Tả hộ pháp cầm sàng đan (khăn trải giường) bạch sắc trên người, đồng dạng hé ra gương mặt đau khổ nhìn về Hữu hộ pháp. “Không có biện pháp, là mệnh lệnh của chung chủ a. Người có thể lý giải thống khổ của ta sao...”

“Ta lý giải ...” Hồi tưởng đến những đóa hoa nhỏ của cung chủ, hai người không khỏi cùng run lên, vô cùng tưởng nhớ và hoài niệm cho phó cung chủ.

Không sai, hai bóng trắng không đầu không chân như một quả cầu hay bạch sắc sàng đan nửa đêm giả quỷ dọa người là phù vân cung địa vị gần với cung chủ và phó cung chủ là hai đại hộ pháp.

Thường thức xong dáng dấp ngu si của Cổ gia hai huynh đệ, Vân Kịch Tiêu cố ý ho hai tiếng. “Ngọc Lan muội muội, ta nhớ kỹ đã từng gặp phải một đạo trưởng, hẳn đã dạy ta phương pháp đuổi quỷ.”

Không đợi Thạch Dục Tam mở miệng, hai huynh đệ đã nhào tới trước mặt Vân Kịch Tiêu, cầm lấy tay áo hẳn khóc một bữa nước mắt nước mũi. “Mỹ nhân a, cứu cứu gia. Gia cho người làm chính thất, gia dùng đại kiện hoa cưới hồi dàng hoàng. Cho người cả đời ăn ngon mặt đẹp.”

“Đáng ghét, gia.” Cười duyên vỗ vỗ mặt Cổ Phát Tài, Vân Kịch Tiêu trong tâm nhin không được nôm, người muốn kết hôn, ta còn không muốn gả. “Phương pháp rất đơn giản nga, chỉ cần đem gian phòng ma quỷ xuất hiện thiêu hủy thì tốt rồi.” Nói qua, nhìn cả tòa trạch trung xa hoa mà đắc ý nở nụ cười.

“Hử ?” Quả nhiên, vừa nghe lời này, hai huynh đệ đều choáng váng, đó là toàn bộ gian phòng xa hoa nhất trong nhà, ngay cả Cổ gia chưa từng được ở lại, lần này nhượng hai mỹ nhân kia ở lại bởi vì chủ nhân nó đã đi vắng, nếu như thiêu hủy nó. “Cha trở về sẽ lột da chúng ta...”

“Vậy không có biện pháp.” Vân Kịch Tiêu nhún vai, thường thức gương mặt hai người một trận trắng một trận xanh. “Ta cũng không có năng lực.”

“Thì là tự nhiên cháy thì tốt a.” Thạch Dục Lam đứng lúc ở bên cạnh nhắc nhở nói.

“Đúng.” Cổ Phát Tài bưng tỉnh đại ngộ, vỗ tay. “Cha ta hai ngày sau mới về, đến lúc đó ta cùng hẳn nói lúc sét đánh tới gian phòng, cho nên lửa dâng lên. Ai nha. Tiểu mỹ nhân, người đứng là quá thông minh. Người. Chuẩn bị củi đốt phòng. Thiêu cháy hai con quỷ kia.”

Ngọn lửa trong đêm hừng dục dấy lên, hai huynh đệ rút cục thở phào nhẹ nhõm, nhưng không thấy được phía sau hai người nhìn nhau cười.

× × × ×

“Thụy Âm a, người nhượng chúng ta đều tụt lại ruộng lý làm gì ?” Trưởng thôn không giải thích được nhìn một người ăn mặc tử y hoa lệ nam tử hộ tổng Thụy Âm tới. Lão thực sự bị nam hài trước mặt làm cho mù mịt, rõ ràng là con cháu nhà giàu, nhưng tự nguyện đến ruộng lý làm việc, còn dùng hoa phục đổi y phục rách nát, đem thức ăn đều phân cho hài tử ăn, đối với cơm rau không ghét bỏ, cùng bọn họ những người nghèo hòa hợp, hiện tại đột nhiên thần bí hể hể mà nói tiền từ trên trời rơi xuống.

“Đương nhiên là tìm các người cùng nhau phát tài.” Thụy Âm hướng trưởng thôn chớp mắt vài cái, đưa tay hướng Vân Kịch Huyền. “Tử Đằng huynh, đường.”

Vân Kịch Huyền không nhẹ không nặng mà vuốt ve tay Thụy Âm, sùng nịch cười. “Ngốc, còn ăn, cẩn thận đau răng.”

“Keo kiệt.” Đồ đồ miệng, lực chú ý của Thụy Âm bị mã xa từ xa xa đang chạy tới đây hấp dẫn, y hưng phấn mà hướng mọi người phát tay. “Thần tài đến. Chuẩn bị cho tốt a.”

Ngồi bên trong xe ngựa kia là Cổ gia huynh đệ một đêm chưa ngủ cùng Thạch Dục Lam cùng Vân Kịch Tiêu một đêm ngủ ngon, hơn nữa còn có bốn rương vàng bạc.

Vân Kịch Tiêu giả bộ cả đời chưa thấy qua hình dáng bạc trắng, tham lam vuốt bạc trước mặt. “Thật là lợi hại nga gia, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua nhiều bạc như vậy.” Hai người tựa lưng vào nhau, Vân Kịch Tiêu bĩu môi, thiết, tiền a ? Tiền ta giết một người gấp mười lần chỗ này a, tuy rằng hiện nay hà bao đang ít đi... (, nguyên lai người cũng biết hà bao người đang ít đi a, còn không hảo hảo tỉnh lại một chút.)

“Đúng vậy, gia thực thật là lợi hại nga.” Thạch Dục Lam cũng phụ họa gật đầu. “Ta chỉ là nói muốn nhượng gia mang theo một chút tiền theo ta lên trấn trên đạo, gia lại cung tay xuất nhiều tiền như vậy.”

“Ha ha, chút lòng thành thôi.” Chiếm được ánh mắt sùng bái của Vân Kịch Tiêu thật thỏa mãn, hai huynh đệ đắc ý bắt chéo chân giả bộ phóng khoáng. “Đây chỉ là một món tiền nhỏ, ta hoàn toàn không để trong mắt. Trong nhà ta có chính là tiền.”

Ngẩng đầu, để chứng thực một chút, Vân Kịch Tiêu hoài nghi nhìn hai người. “Gia là nói thật sao ? Tiền này gia hoàn toàn không để trong lòng ?”

“Đó là đương nhiên.” Ngẩng đầu lên, kiều ngạo mà cười nói. Kỳ thực tiền này là cá nhân hai người bọn hắn tích góp, nhưng để sĩ diện, đương nhiên sẽ không nói ra.

Thạch Dục Lam cùng Vân Kịch Tiêu nhìn hai bên một chút, không hện mà cùng nở nụ cười. Vân Kịch Tiêu hơi quay đầu, đặc ý nhìn hai người, quyến rũ mà cười. “Kia gia, ta muốn cho người khác biết gia chúng ta là người có tiền nhiều nhất trên thiên hạ, có thể không ?”

“Đương nhiên có thể.” Cho rằng Vân Kịch Tiêu là muốn hô lớn, nói cho người khác mình có tiền, cho nên Cổ Phát Tài cũng không ngăn cản. Hắn cho rằng đây là nữ nhân có tâm hư vinh. Đáng tiếc hắn mười phần sai.

Vừa được trả lời, Vân Kịch Tiêu cùng thạch dục lam mở cửa mã xa, cầm lên cái rương chứa bạc, hướng phía hai bên thôn dân còn không rõ ràng tình huống. “Gia chúng ta rất nhiều bạc. Chẳng quan tâm chút tiền nhỏ này.” Quay đầu, nhìn cổ gia hai huynh đệ bị Vân Kịch Tiêu cùng Thạch Dục Lam làm sợ đến sắc mặt trắng bệch. “Đúng không, gia.”

Gương mặt không nở của hai huynh đệ bắt đầu co quắp, chỉ có thể mạnh mẽ cười gật đầu. “Đúng vậy, ta, ta, ta có rất nhiều tiền.” Nhìn bạc trắng bị hai mỹ nhân ném ra ngoài, hai người tiếc đến khóc không ra. Ai nha yêu yêu yêu, bạc của ta a ~~ Ai nha yêu yêu yêu yêu, mỹ nhân của ta a, thủ hạ lưu tình a. Một bên là người đẹp, một bên là bạc trắng, lấy lòng mỹ nhân sẽ không có bạc, có bạc lại sẽ đắc tội mỹ nhân, hai huynh đệ thực sự là mâu thuẫn tới cực điểm.

Đạt được những lời này, Vân Kịch Tiêu cùng Thạch Dục Lam ném bạc, càng ném càng phóng khoáng. Hai bên thôn dân ngay từ đầu cũng bị dọa, không dám nhặt, cho đến khi Thụy Âm xông lên nhặt tiền lại hô to. “Bạc trắng không lấy phí cơ hội, toi công ai không nhặt.” Lúc này mọi người mới hồi phục tinh thần, nhào tới.

Nhìn bạc trong tay thôn dân càng ngày càng nhiều, cùng bạc trong rương trên mã xa càng ngày càng ít, cùng với sắc mặt cổ gia huynh đệ càng ngày càng khó coi, Thụy Âm cùng Vân Kịch Tiêu cùng Thạch Dục Lam nhìn nhau cười.

Nhìn bạc trắng vốn đang đầy các rương, hôm nay đã hết nhẵn, hai huynh đệ khóc không ra nước mắt, ngẩng đầu, nhìn hai người ném bạc tựa hồ có chút mệt. “Mỹ nhân, các người đã đánh mất toàn bộ ?”

“Đúng vậy.” Gật đầu, Vân Kịch Tiêu ngả trên người cổ phát tài. “Dù sao gia ngài cũng không để bụng một chút tiền vặt a. Như vậy để nhưng người bản cùng nhìn, nhân gia là có rất nhiều tiền a.”

“Đúng vậy... Ta ta, rất có tiền...” Hai mắt khê đảo, hai huynh đệ cứ thế té xỉu trên mã xa, Ai nha, bạc của ta a...

Vân Kịch Tiêu “ba ba” cho hai người mỗi người một cái tát, nhưng không đem họ đánh tỉnh. Vì vậy quay đầu nở nụ cười. “Hắc hắc, để bất tỉnh hoàn toàn a. Nhượng Tiểu Âm Âm lên a.”

“Âm Âm, lên.” Thạch Dục Lam hướng Thụy Âm vươn tay, cần cần dục dục mà ôm y lên mã xa, ôm vào trong lòng. Xoa xoa khuôn mặt bị nắng nóng làm ra mồ hôi, có chút yêu thương. “Âm Âm, người nóng sao ? Trở lại ăn canh đậu xanh a. Sáng sớm ta làm cho người.”

“Tốt.” Nghe có canh đậu xanh ăn, Thụy Âm thèm ăn. “Nhớ cho nhiều đường a.”

“Tiểu Âm Âm, ăn nhiều đường sẽ đau răng.” Véo mũi Thụy Âm một chút, quay đầu nhìn về phía xa phu. “Xa phu, hồi phủ.” Vân Kịch Tiêu hướng xa phu nói, sau đó tiện tay đóng cửa lại.

Nhìn mã xa dần dần đi xa, thôn dân đều nóng nảy, quay đầu nhìn về phía Vân Kịch Tiêu. “Uy, tiểu huynh đệ bị người cổ phủ mang đi. Người thế nào còn yên tĩnh như vậy a. Nhanh đi cứu hắn a. Cổ phủ không thích người địa phương a.”

“Các người không cần lo lắng.” Trấn an mà vỗ vỗ vai trưởng thôn, Vân Kịch Tiêu điểm chân, bay lên, hướng mã xa đuổi theo, lưu lại thôn nhân mục trừng khẩu ngốc.

“Người kia... lại bay...”

× × × ×

“Ân...” Cổ Phát Tài xoa thái dương đau đớn, chậm rãi mở mắt, hưng mắt còn chưa mở, đã bị một con gấu đè lên lại ngất đi, sau đó một tiếng khóc rung trời khiến hắn thiếu chủ nữa mất đi thính giác.

“Gia a a a a a ~ người rốt cục tỉnh lại a a a a a ~” Vân Kích Tiêu xuất ra năm thành công lực ôm lấy Cổ Phát Tài, biểu tình kích động lệ rơi đầy mặt, kỳ thực đáy lòng tàn bạo mà chửi bới, người nha tỉnh lại làm gì. Tốt nhất cứ chết luôn trong mộng đi.

“Mỹ, tiểu mỹ nhân, buông tay, không chết cũng bị người đè cho đến chết.” Thật vất vả mới kéo được móng vuốt của Vân Kích Tiêu. Cổ Phát Tài tham lam hít thở không khí trong lành, cổ thẳng quan nằm ở bên cạnh hắn cũng chậm rãi mở mắt, hoang mang mà nhìn giường một chút. “Kỳ quái, nơi này là chỗ nào a ? Không phải phòng của ta.”

“Nơi này là gian phòng ta.” Thạch Dục Lam bởi vì thụ âm bên cạnh mà tâm tình tốt, khó có được hảo tâm mà giải thích cho hai người kia nghe. “Gia ở trên xe quá nóng làm ngất đi, cho nên ta nói xa phu đưa gia trở về.”

Cổ gia huynh đệ lúc này mới nhớ tới bọn họ là bởi vì tiếc bạc mà ngất xỉu, không khỏi xấu hổ cười cười. “Đúng vậy, hôm nay a, thật sự là quá nóng.” Bỗng nhiên, lực chú ý của hai người bị Thụ Âm bên cạnh hấp dẫn, lộ ra vẻ mặt như sắc lang. “Nga nga, mỹ nhân, bên cạnh người là tiểu mỹ nhân a ?” Cảm giác tiểu mỹ nhân kia rất quen thuộc a, hình như đã gặp qua ở đâu.

Thấy Thụ Âm của bọn họ bị nhìn chằm chằm hạ lưu như vậy, Vân Kích Tiêu cùng Thạch Dục Lam bước đến đem Thụ Âm chắn phía sau. “Gia, hắn là Thụ Âm, gia ngất xỉu về phía sau hắn cũng có hỗ trợ, nhân gia nhìn hắn thông minh khả ái, cho nên mang về hài hạ nhân gia, có thể chứ ?”

“Có thể, có thể.” Tiếc hận Thụ mỹ nhân đã bị vân đại mỹ nhân kia đoạt đi rồi, nhưng ngược lại vẫn nghĩ, ở bên cạnh Vân đại mỹ nhân, còn sợ thụ tiểu mỹ nhân này chạy mất sao ? Vừa nghĩ đến, hai người lại nở nụ cười rất hèn mọn, cười không ngừng làm Vân Kích Tiêu muốn xông lên trước vuốt sạch ý nghĩ hạ lưu trong đầu bọn chúng. Ngay cả hắn cũng không cam lòng hướng bảo bối lộ ra dáng tươi cười ác tâm như thế, chỉ sợ lại dọa y sợ, hai người kia dựa vào cái gì hướng Thụ Âm cười ác tâm như thế.

Thấy vân kích tiêu xiết chặt nắm tay, Thạch Dục Lam vỗ vỗ lưng hắn. “Bình tĩnh, lập tức bắt đầu trò chơi.”

Hít và một hơi thật sâu, lần thứ hai ngẩng đầu, lại là vẻ mặt cười duyên. “Gia, nhân gia vừa thấy một gian gian phòng, nhân gia hảo hảo ngạc nhiên nga, nhân gia có thể vào xem không ?”

“Gian phòng nào ?” Hai huynh đệ xuống giường, đi tới bên người Vân Kích Tiêu cùng Thạch Dục Lam, mỗi người một người, ôm. Sát khí chợt lóe, hai huynh đệ không nhận thấy được, nhưng Thụ Âm cũng một thân mồ hôi lạnh, y bốn phía thường xuất hiện sát khí khó hiểu, dẫn đến y hiện tại đối sát khí rất là miễn cưỡng.

“Chính là hai gian có hai thanh khóa trong phòng a.” Nhấn nạt sát khí trong lòng, Vân Kích Tiêu cười mỉa, chỉ sợ đối phương thấy sát ý trong mắt mình. Chết tiệt, thất lưng hắn là từ nhỏ nhượng Tiểu Âm Âm ôm. Hai người kia không nên khảo nghiệm tính nhẫn nại của hắn.

“Nga, đó là nơi giấu bảo bối, bên trong tất cả đều là đáng giá nga. Mỹ nhân nếu có hứng thú, gia mang bọn người đi xem.” Ôm Vân Kích Tiêu, Cổ Phát Tài một cước đá văng ra cửa phòng, không tự nhiên hướng nơi giấu bảo bối. Thạch Dục Lam cùng Thụ Âm vội vàng theo sau.

Thạch Dục Lam nhìn Thụ Âm tựa hồ có chút khấn trương, hướng y cười nhu hòa, vươn tay chỉ chỉ cây đại thụ phía sau y. Thụ Âm theo phương hướng Thạch Dục Lam chỉ nhìn lại, chỉ thấy một mặt tử sắc hiện lên, Vân Kích Tiêu đứng trên cây nhìn hắn một cái, tặng hắn một nụ cười ôn hòa, bên trong cây đại thụ chợt lóe, rồi lại tiêu thất vô tung (biến mất không dấu vết). Lục Li cùng Thôi Ngôi suy nghĩ cũng theo đồng lá cây dò xét đi ra, hướng Thụ Âm nháy mắt một chút, lại rất nhanh rút trở lại.

“Chúng ta đều ở bên cạnh người, cho nên đừng lo lắng.” Thạch Dục Lam nhẹ giọng thoải mái nói.

“Ân.” Cười gật đầu, Thụy Âm phát hiện, có bọn họ bên người, thực sự khiến mình rất yên tâm. Vốn đang rất khẩn trương, hiện tại hoàn toàn thả lỏng.

“Ân ? Mỹ nhân, người nói cái gì ?” Nghe không rõ Thạch Dục Lam thấp giọng nói cái gì, Cổ Thăng Quan quay đầu nhìn về phía hắn.

“Ta nói ta thật muốn nhìn bảo bối này.” Dem lực chú ý từ trên người Thụy Âm rút trở về, đối Cổ Thăng Quan cười rõ ràng ôn nhu lại giả tạo.

“Ha ha, mỹ nhân, tới rồi.” Cổ Phát Tài mở hai thanh khóa trên cửa, cẩn thận đẩy cửa ra. “Tiểu mỹ nhân, lúc nhìn cần phải kiểm chế chút nga, chúng đều là vật đáng giá đó.”

“Đương nhiên.” Thạch Dục Lam cùng Vân Kích Tiêu ôm lấy Thụy Âm vọt vào, bọn họ căn cứ đêm tối ghi nhớ bảo vật, cầm lấy một thứ đáng giá, len lén thay đổi vị trí. Chỉ chốc lát sau, toàn bộ bảo vật đáng giá để trước ngăn tủ liền thành một đường cong.

“Gia, bảo bối của các người thực sự là rất đẹp.” Vân Kích Tiêu cùng Thạch Dục Lam cùng Thụy Âm trừng mắt nhìn, ba người trộm cười.

Thụy Âm sợ hãi trước, nhìn Vân Kích Tiêu. “Tiểu thư, ta có thể nhìn sao ? Ta cho tới bây giờ chưa thấy qua bảo bối có bộ dáng gì nữa.”

“Đương nhiên có thể.”

Sau khi được cho phép, Thụy Âm hưng phấn bỏ nhào về phía Vân Kích Tiêu. Vân Kích Tiêu tuy rằng tiếp được Thụy Âm đang bay tới, nhưng thân thể to lớn của hắn nghiêng đi đụng vào bên cạnh, đụng vào Cổ Phát Tài không trở tay kịp, Cổ Phát Tài cũng hướng bên cạnh ngã xuống, đụng vào Cổ Thăng Quan, Cổ Thăng Quan cũng ngã, ngã xuống cái tủ quan trọng nhất, sau đó cái tủ cũng ngã...

Nhìn giống quân bài sao ? Không sai, hiện tại trước mặt bọn họ xuất hiện, chính là nhiều quân bài vĩ đại. Từng đợt thanh âm thanh thúy vang lên bụi dương lên, tâm Cổ gia huynh đệ cũng run rẩy. Bụi bậm tung lên, khiến căn phòng thành một đồng hồ hỗn độn, mặt đất đầy mảnh nhỏ, bảo vật trước kia giá trị xa xỉ, hôm nay đã chẳng đáng một đồng.

Cổ gia huynh chân mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, thất thần mà nhìn mảnh nhỏ trước mặt, chỉ hy vọng này chỉ là một hồi ác mộng.

“Ai nha. Thụy Âm. Người xem người làm cái gì.” Vân Kích Tiêu khoa trương kêu lên, hắn ôm Thụy Âm, hướng Cổ gia huynh đệ vẫn như cũ chưa phục hồi tinh thần lại khom thắt lưng. “Gia, xin lỗi, nhân gia trở lại hảo hảo giáo huấn nô tài này.” Nói xong liền cùng Thạch Dục Lam ôm Thụy Âm nhanh như chớp chạy đi.

Hai huynh đệ kinh ngạc mà nhìn đồng hồ đổ vỡ trước mặt, vẫn không phục hồi lại tinh thần.

“Âm âm, đừng nhúc nhích, sẽ làm méo a.” Hướng gian sau trở lại, Thạch Dục Lam mượn hộp son, đem son hồng sắc trên mặt Thụy Âm vẽ một cái lại một cái, Vân Kích Tiêu dùng kéo cắt bỏ y phục trên người Thụy Âm, nhìn y phục rách rưới, thỏa mãn mà gật đầu, cầm lấy bút lông, chấm thuốc màu hồng sắc lại hướng phần da lộ ra vẽ lên, hình thành hình dáng vừa bị đánh. Từ túi áo xuất ra nước cà chua tươi, đem nước đổ trên khoe miệng Thụy Âm, sau đó lại xuất ra nửa bánh màn thầu, nhượng y ngậm trong miệng. Sau khi hoàn thành, hai người đứng lên, đi tới một bên nhìn tác phẩm, phát hiện một bộ dáng bị đánh tới thảm hại, không khỏi thỏa mãn mà song song thở dài, không hiểu được vì sao, đột nhiên nghĩ Thụy Âm rất thích hợp với trang phục này. (uy uy, suy nghĩ rất nguy hiểm. Mau thu hồi.)

“Tới.” Thạch Dục Lam đột nhiên hướng Vân Kích Tiêu nhắc nhở.

Ba người điếm phía dưới, Thụy Âm lập tức cầu nhàu té trên mặt đất, bắt đầu khóc thảm. “Tiểu thư, Ta không dám nữa. Thực sự mà. Bỏ qua cho ta đi.”

Vân Kích Tiêu ung dung mà ngồi trên ghế, một chốc lại đưa tay ném chén trà trên mặt đất, làm ra vẻ mà hô. “Người nô tài này. Vậy mà hại gia đánh vỡ bảo bối của hắn. Xem ta hảo hảo giáo huấn người thế nào.”

Thạch Dục Lam dùng mộc côn (gậy gỗ) đánh xuống đầu gối Y, vừa đánh vừa quát. “Đánh chết người. Xem ta đánh chết người. Dám đánh vỡ bảo bối của gia, tất cả đều do người đụng phải.”

Thấy ngoài cửa xuất hiện hai bóng người hốt hển chạy đến, Vân Kịch Tiêu vội vàng nắm áo Thụy Âm, mà Thụy Âm cũng lập tức làm ra hình dạng mãnh mãnh yếu đuối, giống như một con búp bê vải đã hỏng mặc Vân Kịch Tiêu bắt lấy.

Kết quả là, hai huynh đệ vừa vào đến, thì thấy Vân đại mỹ nhân “yếu đuối như cơn gió” nhà mình tóm chặt người kia đã chỉ còn nửa cái mạng la mắng Thụy Âm, mà người kia “yếu đuối tào nhả như lá khô” thì bị Ngọc đại mỹ nhân tóm trong tay mộc côn hướng người Thụy Âm đánh, trên mặt đất tất cả đều là mảnh vỡ, bàn vỡ ghế vỡ. Hai người vốn lửa giận ngập trời lại nhìn thấy hình dạng người gây nên chuyện thảm hại như thế lửa giận giảm đi một chút.

“Gia.” Thấy hai huynh đệ tiến vào, Vân Kịch Tiêu đem Thụy Âm cẩn thận buông xuống, bổ nhào vào lòng cổ phát tài. “Gia ! Nhân gia xin lỗi ngài. Thụy Âm kia nhân gia đã thay gia ngài hảo hảo giáo huấn. Gia người đừng nóng giận, được chứ ?” Nhìn Vân Kịch Tiêu khóc đến lê hoa đài vũ, Cổ Phát Tài vội vàng ôm lấy hân. “Tiểu mỹ nhân, đừng khóc, ta không giận người.”

“Vậy gia giận ta ?” Thạch Dục Lam kéo kéo tay áo Cổ Phát Tài cùng Cổ Thăng Quan, rất buồn bã.

“Thế nào lại vậy.” Cổ Thăng Quan cũng ôm Thạch Dục Lam. “Gia thương người còn không kịp.”

“Vậy gia không hề tức giận a ? Để bồi tội, đêm nay nhân gia cùng gia cùng nhau uống rượu a.”

Hai huynh đệ vừa nghe hai mỹ nhân muốn cùng nhau uống rượu, lập tức nghĩ bậy bạ, nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống. Đây là cơ hội tốt !

Đây là cơ hội tốt sao ? Kia đương nhiên là một cơ hội tốt. Đó là cơ hội tốt cho mấy người kia lần thứ hai điều tra cổ phủ có vật gì đáng giá. Thả mê dược vào trong rượu, làm hai huynh đệ ngất xỉu đến bất động, Vân Kịch Tiêu cùng Lục Li và Thôi Ngôi ba người lại quang minh chính đại mà đi ra ngoài tìm kiếm bắt đầu nhiệm vụ, nghĩ nhớ vị trí của bảo vật. Sau đó ngày thứ hai, Thụy Âm bởi vì “trọng thương” mà nghỉ ngơi, “Vân Tiêu” rất không cẩn thận đem nước trà đổ lên tuyệt thế danh họa, “Ngọc Lan” đem truyền gia chi bảo của cổ gia đánh vỡ.

Thăng đến ngày thứ ba, Thụy Âm “trọng thương” đã ổn lại không cẩn thận gián tiếp mà phá hủy thứ rất đáng giá cũng rất thuận tiện gì đó (thứ đáng giá đều bị hai người kia làm hỏng), cho nên lại bị kéo vào trong phòng hảo hảo “giáo huấn”, ngày hôm nay “giáo huấn” bởi vì có một con bồ câu đưa thư liên hệ mà đặc biệt “nghiêm trọng”. Nhận được thư của Lệ Lầm Sát, Thạch Dục Lam thay Thụy Âm hóa trang, sau đó đem lớp trang điểm trên mặt mình xóa đi, xõa tóc, dùng một sợi dây lục sắc buộc lại, từ dưới giường Vân Kịch Huyền lấy ra quan phục mà mình giấu đi mặc vào, cầm lấy quan mạo (mũ quan), hướng Thụy Âm ôn nhu cười. “Âm Âm, ta cùng bọn Lệ Lầm Sát gặp mặt.”

“Ân, đi thôi.” Hướng Thạch Dục Lam phất phất tay, đem toàn bộ bánh bao ngậm vào trong miệng. Ngày hôm nay trang phục Thụy Âm đặc biệt thê thảm, vì để có bằng chứng rõ ràng, cho nên không cần son cùng thuốc màu, mà là dùng máu gà. Đem máu gà đổ lên y phục, vẽ lên mặt, ngã trên đất, khiến người ta nhìn bề ngoài máu chảy đầm đìa mà tóc gãy dựng đứng.

Thạch Dục Lam nhìn Thụy Âm, đẩy cửa ra, nhảy lên nóc nhà, rất nhanh liền biến mất không tăm hơi.

Vân Kịch Tiêu lắng tai, ý bảo Thụy Âm mau nằm xuống giữa vũng máu, chính hân lại cầm một bên mộc côn, bày ra dáng dấp hung thần ác sát.

Cửa lớn bị đá văng, xuất hiện là Cổ gia huynh đệ. “Nô tài chết bầm này, hôm nay lại dám tiếp tục đánh vỡ...” Nói còn chưa dứt lời, đã bị cảnh tượng trước mắt dọa tới kinh hách, Thụy Âm kia trên đầu đều là máu ngã xuống giữa vũng máu. “Mỹ nhân, hân còn sống không...” Tuy rằng nô tài này rất đáng giận, nhưng lớn lên cũng xem là bệ nguyệt tu hoa (hoa nhường nguyệt thẹn), lại bị đánh chết thế này thật là đáng tiếc a. “Đừng đánh chết hân, tốt xấu gì cũng phải giữ lại làm ấm giường cho ta.”

“Không chết được.” Cầm mộc côn ngồi trên ghế, Vân Kịch Tiêu đèn xuống lửa giận, cầm lấy trà trên bàn nhấm nháp, trong lòng tính toán cho bọn Thạch Dục Lam cùng Lệ Lầm Sát đến kịp thời gian.

“Tiểu mỹ nhân, Ngọc Lan đâu ?” Cổ Thăng Quan nhìn xung quanh một chút, phát hiện không thấy Ngọc Lan ôn nhu kia đâu.

“Để gia nghỉ lại...” Vân về cầm, Vân Kích Tiêu suy nghĩ, quả là làm cho hai huynh đệ bắt đầu không nhin được, hần mới điểm một ngón tay. Tiếng bước chân này tuyệt đối không sai, là bọn Lê Lãm Sát. “Hần hình như là đi xí, nhân gia đi gọi hần.” Cầm mộc côn trong tay nhét vào tay Cổ Phát Tài, Vân Kích Tiêu liền xách váy chạy ra ngoài. Xác định không thấy đằng sau không có ai, hần liền ném trang sức trên đầu xuống, thả người nhảy lên cây, cùng Lục Li và Thôi Ngôi âm thầm bảo hộ Thụy Âm.

Ngây ngốc mà nhìn mộc côn trong tay, Cổ Phát Tài hướng Cổ Thăng Quan bĩu môi. “Thăng quan, xem hần còn sống không, nếu như đã chết mau đem hần bí mật đi chôn.”

Cổ Thăng Quan gật đầu, bước lên phía trước dò xét hơi thở Thụy Âm. Đúng lúc này, tiếng bước chân ầm ầm truyền đến kèm theo tiếng quát gia hô hoán. “Đại thiếu gia, nhị thiếu gia. Chấn Quốc Tướng Quân cùng Lễ bộ Thượng thư tới.”

Hai huynh đệ lại càng hoảng sợ, vẫn duy trì nguyên lai động tác không nhúc nhích, Chấn Quốc Tướng Quân ? Lễ bộ Thượng thư ?? Vì sao những đại nhân vật này lại đến ?! Nhưng không đợi bọn họ hỏi nhiều, Lê Lãm Sát chạy ào tới một cước đá văng bọn chúng, ôm lấy Thụy Âm nằm giữa đồng máu. “Hoàn thượng.” (Thụy âm ôn: Lần đầu tiên người không gọi ta hôn quân lại dưới tình huống như vậy...)

“Hoàng, hoàng thượng ?!” Trừng lớn mắt, không dám tin tưởng mà nhìn Lê Lãm Sát đem Thụy Âm trên người đầy máu đặt lên giường, gào thét gọi thái y.

Một lão đầu tóc hồng cầm gói thuốc chạy vọt đến, nhào tới bên cạnh Thụy Âm thay hần bắt mạch.

Thụy Âm khó chịu mà nghiêng nghiêng miêng màn thầu vào mồm, lớn quá, muốn nôn... Hần hướng Hỏa Da Tác bày ra vẻ mặt đau khổ, ý bảo động tác bọn họ nhanh lên một chút, chính mình chống đỡ không nổi.

Hỏa Da Tác gật đầu, giả bộ nghiêm túc bắt mạch.

Hai huynh đệ bị tình huống trước mắt làm sợ đến nổi động cũng không dám động, Thụy Âm kia là hoàng thượng ?! Kia bọn họ chẳng phải là đánh thiên tử đương thời ?! Sai, đánh người không phải bọn họ ! “Đại nhân, chúng ta oan uổng a ! Hoàng thượng không phải chúng ta đánh !! Chúng ta bị oan.”

“Vậy sao ? Vậy thì ai đánh ?” Một thanh âm ôn hòa quen thuộc từ phía trên truyền đến, hai huynh đệ thất thần ngẩng đầu, thấy khuôn mặt tươi cười ôn nhu quen thuộc kia. “Mỹ nhân... Thật tốt quá, người đã trở về...”

“Ba” Thạch Dục Lam cho bọn họ một người một bạt tai, trước đây đã muốn làm như vậy, đem bọn họ từ trong mơ tỉnh dậy. “Dám đối với trọng thần triều đình vô lễ ! Thật to gan ! Hơn nữa dám bắt cóc hoàng thượng, tội lớn tày trời.”

Giống như bị một chậu nước dội lên từ đầu xuống chân, hai huynh đệ nhìn Thạch Dục Lam mặc quan phục, đột nhiên thanh tỉnh. “Là người ! Là người đánh !! Người đánh ! Người giá họa cho chúng ta ! Người đồ lòng lang dạ sói.” Quan binh bắt lại hai huynh đệ đang dương nanh múa vuốt, đề phòng bọn họ xông lên trước đả thương Thạch Dục Lam.

“Hoàng thượng bị thương rất nghiêm trọng, phải lập tức đưa về cung trị liệu.” Hỏa Da Tác buông tay Thụy Âm, nhìn Cổ Phát Tài cùng Cổ Thăng Quan phía cửa, đến khi quan trọng toàn bộ gì đó đều quên hết, buộc phải đến hiện trường nói vu vơ một chút, dù sao ở đây không có ai hiểu biết y thuật. “Mặt hai người bên kia biến thành màu đen, chính là khí huyết công tâm gây nên, cho nên điều này gây ra bọn họ tinh thần thất thường, nói đơn giản, chính là hai người họ điên rồi.”

“Ta không điên ! Các người hòa nhau giá họa cho chúng ta ! Súc sinh !! Các người đồ vương bát đản !!” Nghe thái y nói mình biến thành người điên, Cổ Phát Tài cùng Cổ Thăng Quan mặt đỏ bừng rống lên, vùng vẫy càng lợi hại hơn.

“Thật đáng thương a, vậy mà lại là người điên...” Làm ra vẻ thờ dài, Thạch Dục Lam vung tay lên. “Áp xuống phía dưới, sau khi quay về hoàng cung tái phán quyết bọn họ. Trước tiên đưa bọn chúng giam vào thiên lao.”

Lại nói đến Cổ gia gia sau khi đi buôn bán trở về, một hồi đến đã thấy hai nhi tử duy nhất của mình tóc tai bù xù mà gầm rú bị quan binh áp tới xe tù. “Đây là có chuyện gì ! Mau buông nhi tử ta ra ! Dám bắt người của cổ gia, lá gan các người thật lớn.”

Lệ Lãm Sát ôm Thụy Âm “chết ngất”. Không để ý tới hắn, còn nhảy lên xe ngựa, nếu động tác không nhanh lên một chút, Thụy Âm sẽ không chống đỡ nổi nữa. Quả nhiên, mới vừa vào bên trong xe ngựa, Thụy Âm đã đem bánh bao trong miệng phun ra. “Oa oa, thiếu chút nữa là chết thật rồi nha.”

“Hôn quân, im lặng chút.” Lạnh lùng trừng mắt nhìn Thụy Âm há mồm thở dốc, đưa tay lau đi máu trên mặt hắn. “Thật bẩn.”

Ha hả, Lãm Sát, người kỳ thực rất ôn nhu nha.” Thụy Âm mặc cho Lệ Lãm Sát lau đi máu gà trên mặt mình, cười khúc khích.

“Câm miệng.” Mất tự nhiên mà hơi mạnh tay, dùng sức nhéo nhéo gương mặt Thụy Âm, sau đó lại nói sang chuyện khác. “Chúng ta đi trước, đám người kia giao cho Thạch Dục Lam xử lý.” Dò xét thân thể, hướng quân binh hô to. “Hồi cung ! Nhanh lên một chút !!”

Mã xa của Thụy Âm cấp tốc hướng hoàng cung chạy đi, để lại đại bộ phận binh sĩ cùng hai chiếc xe tù.

Cổ gia gia vọt tới bên cạnh xe tù, nắm áo thị vệ rống. “Mau thả nhi tử ta ra !! Nếu không ta sẽ không khách khí !!”

“Buông hắn ra.” Thạch Dục Lam quay người chuyển tay cầm sáo ngọc, hướng Cổ đương gia tức giận đến môi run rẩy ôn nhu cười. “Người muốn làm gì với thị vệ của hoàng thượng ?”

“Các người dựa vào cái gì bắt nhi tử của ta !! Bọn chúng phạm vào vương pháp gì !!” Cổ đương gia thấy Thạch Dục Lam mặc quan phục cười đến thật ôn nhu, cũng không dám xằng bậy, thấy đáng tươi cười ôn nhu đến phé đi nhân tâm liền biết người trước mắt chính là người nổi danh trên quan trường ngọc diện hồ ly nham hiểm, Thạch Dục Lam.

“Hai nhi tử của người, tinh thần thất thường. Đây là thái y vừa rồi chuẩn bệnh. Còn có, hai nhi tử kia của người, bắt cóc hoàng thượng, cũng làm tổn thương hoàng thượng. Vừa rồi Lệ tướng quân ôm một người toàn thân đầy máu, chính là hoàng thượng.” Vừa cười mà nói ra hết những lời nói này, Thạch Dục Lam liền đi tới bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói rằng. “Đây chính là trọng tội phải chu di cửu tộc nha.” Không hề để ý tới Cổ gia gia ngốc lẳng đứng đó, nhảy lên xe ngựa. “Hồi cung.”

Cổ đương gia hai mắt khê đảo, bất tỉnh tạ thể.

Nhìn trùng trùng điệp điệp đội ngũ hồi cung, thôn dân vây xem cũng đều sững sờ a sững sờ.

“Nguyên lai Thụy Âm tiểu huynh đệ lại là hoàng thượng...”

“Chúng ta rất thích Thụy Âm ca ca a, hắn sẽ không có việc gì a.”

“Thụy Âm ca ca hảo hảo a, từ trước đến nay chúng ta cùng nhau ngoạn, còn cho ta ăn đường. Chúng ta rất thích hắn a.”

“Y là một hoàng thượng tốt a...” Thôn trưởng thở dài. “Chúng ta chỉ có thể hy vọng Phật tổ phù hộ y không có việc gì.”

Mặc kệ thế nào, mục đích cải trang đi tuần: Thu phục dân tâm rồi cuộc thuận lợi hoàn thành... Mặt khác, còn có một thu hoạch ngoài ý liệu.

Vốn có nghe nói hoàng thượng bị trọng thương quan binh đều rất cho lắng cho thân thể của quân vương, nhưng ngày thứ hai lại nghe đồn hoàng thượng đang “hấp hối” đã ở trong hoa viên nầy a nhảy, khiến cho bọn họ vô cùng tin tưởng, hoàng thượng này quả nhiên là long thiên tử, có rồng bảo hộ, đã định trước là quân vương thống trị thiên hạ. Kết quả là, đế vị của Thụy Âm càng thêm bền vững không thể dao động.

× × × ×

Trong Thiên lao.

Cổ gia hai huynh đệ ngồi xổm trong góc không ngừng run lên, trên người áo tù nhân cũ nát dính đầy vết máu loang lổ.

“Gia ~~” Một tiếng kêu ngọt ngào bên ngoài buồng giam truyền đến, vốn hai huynh đệ mặt không còn huyết sắc lại càng trắng, nhưng biểu tình lại càng dữ tợn.

Vân Kích Tiêu mở cửa lao, mấy đóa hoa nhỏ bay tới bên người Cổ Phát Tài, đột nhiên kêu lên. “Đáng ghét ! Là ai cắt lỗ tai gia ! Thật quá đáng ! Kia là mục tiêu của nhân gia, ai nha ! Quên đi, nhân gia nhường một chút a, cắt lấy tay trái của ngươi nha.” Nói đến đây, thanh âm hần trầm xuống. “Cánh tay trái kia đã chạm vào cằm của Âm.”

Cổ Phát Tài sợ đến run rẩy liên tục, từ khi bị dẫn vào trong thiên lai, bảy người kia sẽ thay nhau xuất hiện, mỗi lần bọn họ xuất hiện, sẽ không dụng hình với gã, mà là cắt lấy trên người gã một miếng thịt, nhưng cũng không làm gã chết, loại tra tấn muốn sống không được mà chết không xong này thực sự bức chúng điên rồi.

“Âm chỉ là bảo chúng ta đem các ngươi vào thiên lao, nhưng các ngươi biết vì sao chúng ta lại đối với các ngươi như thế không ? Bởi vì các ngươi sở soạn Âm, dùng bàn tay bẩn thỉu của các ngươi chạm vào bảo bối chúng ta che chở trong lòng bàn tay, bởi vì các ngươi đối âm có dục vọng hèn mọn, trong đầu huyền tưởng âu yếm bảo bối của chúng ta. Cho nên, đây là nghiêm phạt đối với các ngươi, các ngươi nhớ kỹ cho ta, Âm, vĩnh viễn là của chúng ta.” Không chút nào che giấu sát khí trong mắt, Vân Kích Tiêu cắn răng, nắm tay trái Cổ Phát Tài cùng Cổ Thăng Quan, liền đứng sực, đem hai cánh tay xé xuống, gương mặt âm trầm, lau đi máu bắn tung tóe trên mặt, tiện tay vứt đi hai cánh tay. “Ta không phải loại người tốt, không nên trông cậy vào ta sẽ đối với các ngươi quá thiện tâm, ta khi thiện lương chỉ có khi trước mặt Thụy Âm mới có thể làm ra. Đối với các ngươi, ta chỉ có sát khí.” Cười lạnh một tiếng, không để ý tới hai huynh đệ kêu thảm thiết, vẫn bình tĩnh đi ra ngoài.

“Kích Tiêu !!” Thụy Âm vội vàng hét lớn, thấy Vân Kích Tiêu cách đó không xa đang đi tới, vội vàng phát tay hô gọi đến. “Mau tới đây ! Ta bận bịu cực kỳ. Mau giúp ta phê tấu chương.”

“Được ~~ nhân gia lập tức đến ~~” Vân Kích Tiêu đánh thí a thí mà liều mạng chen vào bên cạnh Thụy Âm, dùng móng đem Vân Kích Huyền vốn ngồi bên cạnh Thụy Âm đẩy ra xa một chút, sau đó ngồi trên ghế bất động, chắc chân, không để ý tới Vân Kích Huyền uy hiếp, rất chăm chú mà bắt đầu phê tấu chương.

“Được rồi, Dục Lam, Cổ gia kia hai người cũng giam đủ rồi, thả họ đi thôi. Bọn họ hẳn là đã được giáo huấn tốt rồi.”

Thạch dục lam cười gật đầu. “Âm Âm, ngươi yên tâm, ta đã thả bọn họ.” (nhìn một cái coi, ngươi cái thứ nói dối mà mặt cũng không đổi màu !) muốn hần thả hai người kia, nằm mơ ! Bọn chúng dám đùa giỡn Âm Âm, hơn nữa thời gian trước ngoạn trò chơi kia, chính hần nhần đủ rồi nha. Nào có dễ dàng thả bọn chúng như vậy.

Lệ Lãm Sát cũng không ngẩng đầu lên mà hừ lạnh. “Hôn quân, ngươi không cần quan tâm.” Bởi vì ngươi quan tâm, cho nên hai người kia muốn chạy cũng không chạy nổi.

Lục Li cùng Thôi Ngôi không tự nhiên mà ngửa đầu cười to. “Cổ gia huynh đệ ? Ai a ? Ha ha !”(các người thật dối trá.)

“Âm Âm a, nhượng nước láng giềng giúp ngươi phê tấu chương, có đúng hay không không tốt lắm a ?” Xuất hiện một người nói sang chuyện khác.

“Âm, ăn trái cây.” Lại xuất hiện một người nói sang chuyện khác.

“Hảo ngọt a.” Cắn một ngụm trái cây, trọng tâm câu chuyện thành công bị dời đi, Thụy Âm lại cầm hoa quả, một người một người nhét vào trong tay bọn họ, khua a khua a hoa quả trong tay mình, hướng bọn họ cười cười. “Cùng nhau ăn a ! Ăn tốt lắm a.”

Nhìn Thụy Âm cười đến ngọt ngào, bảy người cũng cười, nhưng trong lòng không hên mà cùng pháp thệ, Âm/ Âm Âm/ Tiểu Âm Âm/ vì ngươi, dù là nhượng ta biến thành ma quỷ cũng không từ.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Lời tác giả: Bản in đã sửa không H.

Thạch Dục Lam cau mày lật xem từng chồng bức họa chân dung, càng xem lông mày càng nhăn lại chặt hơn, đại thần bên cạnh không ngừng thúc dục. “Thạch đại nhân, thỉnh sàng lọc mau một chút, những tú nữ này đều tu thân dưỡng tính trong chùa được thái hậu đưa tới, chờ Thạch đại nhân xem truyền người thích hợp sau đó tiếng cống cho hoàng thượng.”

Tiến cống cho hoàng thượng ? Nói cái gì, nằm mơ. Con mắt Thạch Dục Lam nheo lại, hung hăng nhìn chăm chăm bức họa trong tay, có hẳn ở đây, ngay cả khuôn mặt hoàng thượng các người cũng đừng hòng muốn thấy. “Số một, Từ Hân Kiều, con mắt quá nhỏ, không thích hợp.” Đem bức họa vứt sang bên cạnh, các đại thần tiếp nhận bức họa của Từ Hân Kiều, nhìn ngang nhìn dọc cũng không thấy con mắt của nàng nhỏ a, vòng mắt hạnh nhân kia, rất khả ái a. “Thạch đại nhân, con mắt của nàng lớn như vậy...”

“So với ta con mắt nhỏ một chút đều là mắt nhỏ.” Hừ lạnh một tiếng, tiếp tục xem bức họa khác.

Đại thần khiếp đảm mà nhìn mắt phượng của Thạch Dục Lam, trong tâm nói thầm, con mắt hồ ly cũng có hứng thú cùng con mắt hạnh nhân so sánh, rõ ràng con mắt của Từ Hân Kiều kia đều lớn hơn nhiều a.

“Số hai, quá gầy.” Ném một. “Số ba, quá béo.” Lại ném. “Thứ tư... Vì sao có bức họa này ?” Thạch Dục Lam gân xanh nổi lên cầm mỹ nhân đồ, đem bức tranh đến trước mắt các đại thần. “Đây là có chuyện gì ?”

Đại thần nhìn một chút tên trên bức họa. “Ai nha ? Vân Tiêu ? Ta nhớ không có tú nữ nào tên như vậy a...”

Đem bức họa Vân Kích Tiêu vò thành quả cầu dẫm nát dưới chân, rõ ràng là tiểu tử kia trong đồng họa này động thủ động cước, như vậy xem ra, hẳn là sáu người kia đều biết hoàng thượng muốn tuyển chọn tú nữ a... Xem ra thời gian không nhiều, nếu không mau động thủ thì sẽ muộn mất. Chính lý tâm tình một chút, ngẩng đầu, đã xuất ra khuôn mặt cười ôn nhu. “Các người xuống dưới trước, tuyển tú nữ là chuyện trọng yếu, không thể qua loa, ta sẽ nghiêm túc nhìn xem.”

Đại thần nhìn tập tranh trong tay Thạch Dục Lam bị niết đến nhăn cả nếp, hồ nghi mà nhìn hẳn một cái, người này thực sự sẽ nghiêm túc xem sao ?

Nhìn bóng lưng các đại thần đi xa, Thạch Dục Lam lắc lắc chiết phiền trong tay, nên động thủ, nếu không động thủ Âm Âm sẽ rơi vào trong miệng nữ nhân khác. Sau đó... Hẳn quyết định lúc rảnh rỗi nhất sẽ đem xà ngang ở thư phòng mình hủy đi. Bởi vì sáu tên đầu trộm đuôi cướp chính tông kia lúc này đang ngồi ở xà ngang trên đầu Thạch Dục Lam, dùng đưa chân, dùng để giày hươg đầu Thạch Dục Lam dùng đưa a dùng đưa, quang minh chính đại mà nhìn trộm hẳn. Chuyện vừa rồi để cho bọn họ lên tiếng cảnh báo, không đủ sức để tiếp tục lãng phí thời gian, nên xuất thì nên cần phải xuất thủ.

Sóng ngầm bảy người cuộn trào mãnh liệt, Thụy Âm ngồi trong thư phòng sau lưng không khỏi lạnh lẽo, dự cảm không tốt...

Cái gọi là tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm lợi thế) hậu hạ thủ tao ương (ra tay chậm thì chịu thiệt thòi), biết rõ điểm này Vân Kích Tiêu là người đầu tiên lộ ra móng vuốt sói. Hẳn mỗi ngày giờ Ngọ đều đơn độc cùng Thụy Âm tới hoa viên, ngồi xuống, bắt đầu thủ chu đãi thổ (há miệng chờ sung). Quả nhiên, xấu xa một hồi, Thụy Âm thí a thí chạy trốn.

“Tiểu Âm Âm ~” ngồi dưới tàng cây Vân Kích Tiêu nhẹ nhàng sổ ra ngàn đoá hoa nhỏ, hướng Thụy Âm vẫy vẫy tay, vỗ vỗ bãi cỏ bên cạnh mình. “Mau ngồi, mau ngồi a.”

Thụy Âm thấy Vân Kích Tiêu thái độ khác thường không có bỏ nhào đến y như mọi lần, lại nhớ buổi sáng có cảm thấy một cổ ác hàn, không khỏi lui về phía sau một bước.

“Tiểu Âm Âm, người không đến ngồi sao ?” Móng vuốt sói nhô ra ngừng lại, sương mù trên mắt nổi lên, cần cần môi, tai gối rũ xuống thương cảm hề hề mà ngồi dưới tàng cây nhìn Thụy Âm đầy người mồ hôi lạnh. “Người chán ghét nhân gia sao...” Bầu không khí hồng sức thoáng cái bỗng đau thương, lá trên cây một phiến rơi xuống, lại càng lộ vẻ lạnh lẽo tang thương. (Hữu hộ pháp phía sau cây ngực buồn bực rất muốn một chưởng khiến lá trên cây rơi trụi...)

“Không phải a không phải, bởi vì, a, bởi vì ta còn có việc.” Cười gượng đánh một tiếng cười ha ha, giác quan thứ sáu nhạy cảm nói cho Thụy Âm biết, trước mặt là cạm bẫy.

Hành động thất bại, Vân Kịch Tiêu rất ai oán mà xoay người, ôm lấy cây. “Được rồi được rồi, Tiểu Âm Âm người không cần giải thích, người đi đi, dù sao nhân gia vốn không có ai yêu thương, không ai sủng sao... Để nhân gia cùng đại thụ bá bá đồng sinh cộng tử được rồi, Tiểu Âm Âm người không cần để ý ta.”

Thụy Âm bất đắc dĩ mà tiến lên phía trước, ngồi xuống bên cạnh Vân Kịch Tiêu, tâm thần than chính mình biết rõ núi có hổ vậy mà vẫn đi, thật ngu ngốc. “Được rồi được rồi, ta ngồi a.”

“Ân. Tiểu Âm Âm, là người tốt nhất. Nhân gia thích người nhất.” Đem Thụy Âm ôm lên ngồi trên chân mình, Vân Kịch Tiêu tay trái ôm Thụy Âm, tay phải nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt y. “Tiểu Âm Âm, người thích ta không ?”

“Thích a.” Vừa định hỏi Vân Kịch Tiêu vì sao hỏi như vậy, lại bị đối phương chặn miệng, trợn to mắt, nhìn đồng tử đen láy mang theo ý cười gần trong gang tấc, nhìn thấy hình bóng mình trong đôi mắt ấy, Thụy Âm bỗng chốc không thể phục hồi tinh thần.

Bị nụ hôn làm phân tâm Thụy Âm hơi hơi mở mắt ra, thấy trước mắt có gì đó, toàn thân đều cứng ngắc.

Nhất thấy người dưới thân cứng ngắc, Vân Kịch Tiêu hoang mang nhìn khuôn mặt Thụy Âm. “Làm sao vậy ?” Vừa này còn tập trung như vậy, thế nào thoáng cái cứng ngắc rồi a ? Lẽ nào hẳn làm không tốt nha ?

Thụy Âm run rẩy đưa tay chỉ con sâu trước mắt nỗ lực nhúc nhích, lại còn nhìn thấy hăng hà cái chân, gương mặt tái mét hết cả, một cước đá văng Vân Kịch Tiêu bên mình, hét lớn. “Sâu a —”. Nhanh như chớp, chạy. Lưu lại một Vân Kịch Tiêu khí thế tăng vọt, đem chém cái thứ không biết sống chết phá hỏng chuyện tốt của người ta làm hai vụn mà nó vẫn còn ra sức giãy dụa.

“Con sâu chết tiệt, còn để ta túm được ta sẽ chém mi hành hai năm tám vạn mảnh, cố tình chọn thời điểm này xuất hiện, người khiêu khích ta a. Còn không phải lỗi của người. Giẫm chết người.” Nghiến răng nghiến lợi cảm tức nhìn mặt trước con sâu, chân Vân Kịch Tiêu vừa nhấc, “bẹp” “hanh” hừ lạnh một tiếng, chuyện tốt bị phá hỏng Vân Kịch Tiêu không thể không nghĩ đổi sách mới.

Trên cây cách đó không xa, Vân Kịch Huyền đứng trên cành cây, nhàn nhã trêu đùa con sâu, nhìn thân ảnh Vân Kịch Tiêu hỗn hển, vút con sâu trong tay, bí hiểm nở nụ cười, phía sau đại thụ chột lóe, tiêu thất vô tung.

Thụy Âm chạy thật lâu thẳng đến khi thở không ra hơi mới dừng lại, y còn chút sợ mà vỗ vỗ ngực, trong đầu toàn bộ bị cái thứ đáng sợ nhiều chân vừa rồi mà không có cách nào dùng mắt đếm số sâu, toàn thân da gà da vịt nổi lên. “Thật là đáng sợ, cho nên ta mới ghét sinh vật có hơn bốn chân a.”

“Âm Âm.” Lục Li đang cầm trái cây vừa bổ xong từ xa chạy tới.

“Ha, Thôi Ngôi, hôm nay người không cùng Lục Li cùng một chỗ sao ?” Thấy Lục Li, vẫn như cũ vô pháp phân biệt đôi song bào thai Thụy Âm trực tiếp đem Lục Li thành Thôi Ngôi.

“Âm Âm... Ta là Lục Li...” Phát hiện vợ hẳn không thể phân biệt hẳn cùng Thôi Ngôi, Lục Li rất bi thương mà cầm bàn tử (mâm nhỏ) đứng trước mặt y.

“Ách... Vừa rồi là nói sai, nói sai a.” Thân thủ vỗ vỗ vai Lục Li, Thụy Âm cười gượng. “Thực chất để không khí sinh động chút thôi mà.”

“Gạt người, rõ ràng là nói sai, thế nào lại làm không khí sinh động hơn được.” Không chút khách khí mà đóng sập lối thoát của Thụy Âm, buông bàn tử trong tay, ôm lấy Thụy Âm. “Đến bây giờ còn không phân biệt được ta cùng Thôi Ngôi, ta phải nghiêm phạt người.” Dứt lời liền hôn xuống.

Thụy Âm lại như sấm nổ bên tai, cảm giác đầu lưỡi trong miệng, không khỏi nghĩ đến nụ hôn vừa rồi của Vân Kích Tiêu, lại càng chấn kinh. Hắn chờ Lục Li buông ra mới chậm rãi mở miệng. “Cảm giác thế nào ? Cảm giác cùng Kích Tiêu gián tiếp hôn môi.”

“Hử ?” Đây đổi lại Lục Li bị sấm nổ rồi a, tay hắn run run chỉ vào chính mình. “Người nói, ta cùng cái tên kia... Gián tiếp hôn môi ?!”

“Ách...” Thấy đối phương tựa hồ bị đả kích sâu sắc, Thụy Âm có chút chần chờ. “Chính là... Vừa rồi... Kia, Kích Tiêu cũng hôn qua, sau đó... Người cũng... Cho nên...” Thấy Lục Li dường như cứng ngắc thành một khối cự thạch, Thụy Âm cũng không biết tốt xấu lại đả kích hắn. “Cái kia... Người thì... Coi như cái gì cũng chưa từng pháp sinh nha...” Cười khúc khích, xấu hổ.

Cứng ngắc cứng ngắc.

Cười khúc khích cười khúc khích.

Buổi chiều trời trong nắng ấm, trên cây cầu nhỏ ở ngự hoa viên, bốn phía không người, thiên tử triều đại đương thời đối một pho tượng đá xấu hổ mà cười khúc khích...

“Lục Li. Người thật không nghĩa khí. Vậy mà lại bỏ ta một mình đi tìm Âm Âm trước.” Thôi Ngôi đang cầm cao điểm từ không trung nhảy xuống, vũng vàng rơi xuống chính giữa Thụy Âm cùng Lục Li. Hắn nhìn Thụy Âm vẫn như cũ cười đến rất xấu hổ, lại nhìn huynh đệ mình hình như có chút cứng ngắc. “Uy, Lục Li, gọi hồn trở về đi. Hồn trở về đi nha. Âm Âm, hắn làm sao vậy ?” Đem bàn tử trong tay buông xuống, néo néo gương mặt Lục Li, phát hiện hắn vẫn như cũ không có phản ứng.

“Ách... Bởi vì bị nhân tố ngoại giới đả kích, cho nên đại não đang trong trạng thái chết máy...” Gãi gãi đầu, Thụy Âm xấu hổ mà cười cười. “Hắc hắc, không nghĩ đến, hắn lại biến thành bộ dạng này...”

Thấy khuôn mặt tươi cười xấu hổ của Thụy Âm, đuôi sói của Thôi Ngôi thoáng cái đứng thẳng, móng vuốt sói vươn ra, cầm lấy cảm y, không được, rất mạnh a. Hắn tiến lên hôn Thụy Âm một cái thật sâu.

Thụy Âm khóc không ra nước mắt, mọi người hôm nay bị làm sao a ? Hơi một tí lại có người hừng hực lửa mà hôn y, lẽ nào hôm nay là ngày lễ quốc tế hôn môi a ?

“Ân...” Thụy Âm bị sờ nhẹn không được hừ một tiếng, một tiếng rên rỉ kiều mị này lập tức kéo linh hồn Lục Li trở về. Hắn thất thần một rồi, lại thấy Thôi Ngôi hấp cần vành tai Thụy Âm, nhất thời cũng nhẹn không được xông lên phía trước, liếm liếm chóp mũi Thụy Âm, ngậm trong môi hắn.

Thụy Âm xác định, ngày hôm nay quả nhiên là ngày lễ quốc tế hôn môi... (, âm âm thụ, không có ngày lễ này a.)

Đột nhiên một thanh âm từ phía trên nhẹ nhàng phát ra. “Thụy Âm a, người có thể phân biệt hiện tại ai đang liếm cổ người không ?”

Thụy Âm đột nhiên ngẩn ra, giật mình nhìn hai huynh đệ đồng dạng phía dưới, bắt đầu rơi vào trầm tư, nói thật a, y thật sự không phân biệt được hai người kia...

Nhìn Thụy Âm bắt đầu nghiêm túc tự hỏi, hai huynh đệ cảm giác bầu không khí tốt đẹp xung quanh bắt đầu biến mất. Điều này sao có khả năng. Bọn họ thật vất vả mới giải tán được thủ vệ cùng cung nữ xung quanh nha.

Giữa lúc hai huynh đệ quyết định lần thứ hai nắm vững thời điểm thì, Thụy Âm đánh một ngón tay. “Chỉ cần hai người không mặc y phục giống nhau thì tốt rồi a. Đầu là bởi vì các người luôn luôn mặc y phục như nhau, để tóc giống nhau, cho nên mới hại ta không phân biệt được hai người na. Hai người các người chờ, ta lập tức gọi các người làm quần áo mới.” Không để ý tới biểu tình vô cùng kinh ngạc không gì sánh được của hai huynh đệ, vẫn phát phát tay bỏ chạy.

Hai huynh đệ ngẩn người, quay đầu nhìn nhau. “Lục Li/ Thôi Ngôi, chúng ta thực sự rất giống sao ? Vì sao ta liếc mắt đã nhận ra người là Lục Li/ Thôi Ngôi a.” Hai người kia, ngay cả khẩu khí, tốc độ, âm điệu cùng câu nói đều giống nhau như đúc, còn có, ngay cả đại não lẫn thần kinh đều như nhau.

“Bất quá, vừa rồi ai đã nói cho thanh âm a ? Không có nghe qua, lần sau đừng để ta tìm được người, nếu không ...” Lục Li xiết chặt nắm tay.

Hai huynh đệ nhìn nhau, trăm miệng một lời mà nói rằng. “Làm thịt hân, đem hân ướp thành dưa muối rồi vớt vào trong vại.” Lại là ngữ điệu cùng ngữ khí như nhau.

Trên cây cách đó không xa, Vân Kích Huyền nhàn nhã nằm trên cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Phó cung chủ, ngài bảo ta đi nói, thuộc hạ đã làm.” Tả hộ pháp nhảy xuống dưới tàng cây, quì một gối.

“Làm tốt lắm.” Chậm rãi mở mắt, nhìn hai người đứng trên cầu Kiều tức giận ngút trời, miễn cưỡng vươn thẳng người, thoả mãn cười. “Người xuống dưới trước đi.”

“Dạ.” Tả hộ pháp điểm phía dưới, liền nhảy trên một cành cây khác, không thấy bóng.

“Tiểu tử miệng còn hôi sữa.” Lạnh lùng cười, thân chợt lóe, trên đại thụ còn lại một khoảng không.

Hạ lệnh tài sư (thợ may) trong cung, giúp Lục Li cùng Thôi Ngôi làm hai bộ y phục màu sắc khác nhau, Thụy Âm thật sự nhớ kỹ hôm nay là ngày lễ quốc tế kiss, cho nên để phòng lại gặp phải mấy người kia, quyết định không ra khỏi đại môn, một bước không rời, chuyên tâm mà làm chú rùa nhỏ trốn trong ổ, không có biện pháp, y chính là không cách nào nhập gia tùy tục a... Không phải nói cổ nhân cổ hủ sao, làm sao lại tổ chức ngày lễ quốc tế hôn môi a... (tư tưởng của Âm Âm thụ càng ngày càng lằm tràm trọng) cho đến buổi tối mới bắt đầu dĩ mà mở cửa cho Thạch Dục Lam cho hân vào cầm y phục để tắm rửa.

“Âm Âm, nên tắm đi thôi.” Cười cười kéo Thụy Âm hướng ôn tuyền chuyên dụng cho hoàng đế.

Thụy Âm đi phía sau nhìn khuôn mặt tươi cười ôn nhu của Thạch Dục Lam một chút, mừng thầm, rốt cục cũng xuất hiện một người bình thường, nhìn Thạch Dục Lam ôn hòa không giống bình thường, y đã quên cảnh giác, cực kỳ hứng thú mà chạy tới bên cạnh hân, còn không quên ngáng đầu hướng hân cười một chút. “Hắc hắc, Thạch Dục Lam bình thường.”

Mắt phượng Thạch Dục Lam mị một cái, lập tức lại là khuôn mặt tươi cười ôn nhu. “Ha hã, Âm Âm người đang nói cái gì vậy, cái gì bình thường không bình thường, ta làm gì sai sao ?”

“Không có, người rất bình thường.” Vỗ vỗ lưng Thạch Dục Lam, Thụy Âm yên lòng đi cà nhắc the thé giọng ôm lấy vai hân. “Đi, tắm tắm.” Đá văng cửa ôn tuyền, Thạch Dục Lam quen thói theo sát vào, nhìn Thụy Âm cởi quần áo.

“Ách...” Thoát được phân nửa, Thụy Âm cảm thụ được kia đường nhìn nóng bỏng, cười gượng quay đầu. “Ha hã... Dục Lam a... Người có thể hay không luôn nhìn chăm chăm ta tắm a ?” Tuy rằng tất cả mọi người đều là nam nhân, thế nhưng bị người khác nhìn chăm chăm như thế y cảm thấy rất kỳ quái.

“Âm Âm, ta không ngại.” Cười đến nhu hòa không gì sánh được, Thạch Dục Lam nghĩ muốn tiến tiên giúp Thụy Âm cởi quần áo.

“Không cần không cần. Ta tự làm được rồi nha. Người đem một chiếc ghế nhỏ ngồi bên cạnh được rồi.” Phất phất tay, ngăn cản Thạch Dục Lam tiếp tục tiến lên, Thụy Âm rất nhanh cởi y phục tức khắc đem nước trát lên người, bắt đầu tắm sạch sẽ.

Mắt phượng Thạch Dục Lam càng ngày càng tà, cho dù trước sau vẫn mang bộ dáng tươi cười, nhìn thế nào vẫn là tà. Hân chậm rãi đi vào trong bồn, không để ý tới y phục trên người bị nước làm ẩm ướt dán trên người, đi tới phía sau Thụy Âm, ôm lấy y từ phía sau. “Âm Âm, thân thể của người thật xinh đẹp.”

Thân thể Thụy Âm đột nhiên bị dán tại phía sau lại càng hoảng sợ, tâm trầm xuống, thậm, ngay cả Thạch Dục Lam bình thường cũng không thoát được tập tục ngày lễ hôn môi a... Thôi y xong rồi... Cảm giác được tay Thạch Dục Lam trước ngực y nhẹ nhàng vuốt ve, lại cảm giác được trên cổ y một đầu lưỡi ẩm ướt gian xảo dao động, một cổ nhiệt lưu bốc lên. Y giật mình một cái, không, không thể nào. Lễ nào ngày hôm nay chính là ngày lễ quốc tế vuốt ve ?! (, có cả ngày lễ này nữa sao ?) đúng, không sai, ngày hôm nay nhất định là quốc tế vuốt ve đó, cộng thêm quốc tế hôn môi, nếu không đại gia cũng không cùng đám người kia ăn. Nghĩ không thông suốt, Thụy Âm vội vàng ôm trụ cái tay tại hạ thân hân ý đồ hướng đến, quay đầu lại. “Dục Lam, ta bất quá quốc tế hôn môi...” Nói còn chưa dứt lời, Thạch Dục Lam đã đem những lời còn lại

của Thụy Âm toàn bộ nuốt vào miệng hắn, Thụy Âm khóc không ra nước mắt, y thầm nghĩ nói cho Thạch Dục Lam bất quá quốc tế hôn môi, cũng bất quá quốc tế nuốt ve a.

“Phun” cửa đột nhiên hung hăng bị đá văng ra, Lệ Lãm Sát lạnh lùng xuất hiện trước cửa, nhìn hai người đang ôm nhau trong ao, sắc mặt càng thêm xấu xí.

“Lãm Sát, đi vào phải gõ cửa, đây là lễ phép cơ bản.” Việc tốt bị cắt đứt Thạch Dục Lam nhú mày.

“Thạch Dục Lam, hôn quân tới giờ đi ngủ rồi.” May là vừa trên hành lang gặp được Vân Kịch Huyền, hắn nhắc nhở hôn quân kia tới giờ đi ngủ rồi, nếu không hôn quân này đã bị hồ ly Thạch Dục Lam kia ăn sạch. Lệ Lãm Sát lần đầu tiên cảm kích Vân Kịch Huyền như thế.

Đem Thụy Âm trong lòng Thạch Dục Lam lôi trở lại, tùy ý thay y phủ thêm áo khoác, đưa y giống như bức tượng khiêng trên vai đi ra ngoài. Thạch Dục Lam không ngừng hối hận lần trước cùng Lệ Lãm Sát đánh cuộc, làm hại hiện tại mỗi đêm Lệ Lãm Sát đều ngủ bên cạnh Thụy Âm. (đánh cuộc chuyện gì thỉnh tham khảo chương Thụy Âm cùng Vân Kịch Huyền lần đầu tiên hẹn hò.)

Đột nhiên từ cái ôm ấm áp rơi xuống bờ vai ngạnh ngạnh, lại bị quỷ nam kia coi như túi gạo mà khiêng trên vai, không khỏi bị thương, hóa bị thống mà hát, ngâm nga. “Ta không phải bao gạo, đừng khiêng ta như vậy...” (điệu hát thỉnh tham khảo ta không phải hoàng dung (1))

Ta không phải hoàng dung () : Đây là nó: [.youtube.com/watch?v=af1j965Dmc4](https://www.youtube.com/watch?v=af1j965Dmc4)

“Câm miệng, hôn quân.” Lệ Lãm Sát đóng cửa phòng Thụy Âm, đưa hắn ném trên giường, tiếp tục bắt nạt hắn.

“Ách.” Biết rõ ngày hôm nay là quốc tế hôn môi Thụy Âm sợ hãi vội vàng bò đến góc giường, lấy tay che miệng hô to. “Đừng tới đây. Còn qua ta kêu lên đó.” (mồ hôi nha... Kịch bản trường kỳ của phim truyền hình...)

“Người kêu đi.” Bàn tay to một trảo, liền đem Thụy Âm lôi về dưới thân mình, dùng tay trái đem hai tay Thụy Âm vững vàng giữ trên đỉnh đầu y, bằng lãnh trong mắt mơ hồ lóe lên quang mang khó nhìn.

“Oa. Người xem, UFO.” Thụy Âm bắt đầu đùa giỡn đánh lừa, đáng tiếc hắn quên, Lệ Lãm Sát là cổ nhân, nghe không hiểu tiếng Anh, càng không biết UFO là nói đông tây cái gì, cho nên hắn vẫn như cũ không nhúc nhích mà chăm chú nhìn y khiến Thụy Âm đầu đầy mồ hôi lạnh.

Một chiêu không thành, hắn dùng chiêu khác. Mở to hai mắt, đem mặt tiến được trước mặt Lệ Lãm Sát. “Nhìn mắt ta, người thấy rất mệt, rất mệt, rất muốn ngủ...” Trên thực tế, Lệ Lãm Sát hắn hoàn toàn áp chế phía dưới cho nên một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có, trái lại bị khí tức Thụy Âm phun trên mặt khiến cho lý trí hầu như mau chóng mất đi. Thụy Âm a Thụy Âm, người tự chui đầu vào rọ nha người.

“Người rất mệt, rất mệt...” Thụy Âm lải nhải vừa vặn bị Lệ Lãm Sát hôn, môi cùng môi một kẻ hở cũng không có. Thụy Âm khóc rống, tên hỗn đản nào nói cho y chiêu thôi miên này rất hữu dụng a, hữu dụng cái P. Không có cái gì hết. A a, này quỷ nam huynh, không niên liếm hàm trên của ta a. Rất tê rất ngứa a. “Àn.” Cảm thấy toàn thân khó chịu Thụy Âm lần thứ hai giãy a giãy cơ thể, nhưng đối lấy là toàn bộ trọng lượng cơ thể của Lệ Lãm Sát.

“Đừng có sờ... A, buông tay...” Vô lực mà đẩy vai Lệ Lãm Sát, Thụy Âm bỗng nhiên cảm thấy trên mặt tê tê ngứa ngứa, kỳ quái, đầu Lệ Lãm Sát đang ở trước ngực y, tay ở giữa hai chân y, kia trên mặt tê tê ngứa ngứa là chuyện gì xảy ra a.

Lòng hiếu kỳ quá lớn, Thụy Âm đưa tay sờ lên mặt mình, lấy xuống thứ kia đầu sờ gây nên cảm giác ngứa của y, đưa đến trước mắt. Không nhìn thì tốt rồi, vừa nhìn đã sợ đến mặt mũi trắng bệch, tay vung mạnh, vứt con nhện to tướng trên tay đi, giờ chân đem Lệ Lãm Sát đạp xuống dưới. “Má ơi — con nhện a. Con nhện vương lớn như vậy. Nhện già trăm năm a.”

Bị đá có chút lờ mờ Lệ Lãm Sát lẳng lẳng mà nhìn trước mắt con nhện lớn đang bò, không chút do dự rút kiếm bên cạnh, một kiếm chém xuống.

Thấy con nhện bị chém chết, Thụy Âm lúc này mới dám xuống giường, Thụy Âm cầm y phục run lên, mặc vào, cầm lấy một khối vải bỏ đưa đến trước mắt Lệ Lãm Sát. “Lãm Sát, đứng lên. Chúng ta cùng nhau

tổng vệ sinh.”

“Tổng vệ sinh ?” Lệ Lãm Sát nhìn khăn lau trước mắt, lông mày nhăn lại thành một đường chữ V, nửa đêm đi tổng vệ sinh ?! Nước vào đầu rồi sao ?!

“Đúng. Ta không cho phép trong phòng ta có sinh vật nhiều hơn bốn chân tồn tại.” Lắc lắc khăn lau trong tay, Thụy Âm bắt đầu lao vào quét dọn. “Còn ngậy ra đó a. Giúp ta lau ngăn tủ đi a.”

Lệ Lãm Sát bất đắc dĩ mà đứng dậy, cầm lấy khăn lau trong tay, bắt đầu thu dọn ngăn tủ.

Kết quả là, Thiên Tử triều đại đương thời cùng Uy Chấn Tứ Hải Chấn Quốc đại tướng quân, nửa đêm, tất cả mọi người ngủ thì đang ngủ, bọn họ lại khí thế ngất trời mà tổng vệ sinh...

Cách đó không xa, Vân Kịch Huyền ngồi trên tiểu đình chậm rì rì thưởng thức hương trà, nhìn hai thân ảnh trong phòng tích cực lao động, lại nhìn đầu ngón tay con nhện lớn đang bò, bất minh mỉm cười.

Một đêm dọn dẹp phòng, Thụy Âm hai mắt gấu mèo phờ phạc ngồi trong ngự thư phòng vô lực mà phê tấu chương, ôm đầu hô lớn. “Vì sao mỗi ngày đều có nhiều chuyện như vậy a. Lãnh thổ quá lớn thật sự không tốt, ai tới tấn công chiếm một chút thuộc địa đi a... Hoàng đế cũng là người, cũng muốn lười biếng a...” Đem tấu chương ném ra sau đầu, trực tiếp nằm úp sấp trên bàn mà lằm bằm. “Rốt cục cũng biết vì sao tất cả hoàng đế đều đoản mệnh, đều đang sống mà bị mệt tới chết.”

Một cổ hoa mai bay tới, tinh thần Thụy Âm hơi run lên, không phải hưng phấn, mà là sợ hãi, y sợ hãi mà nhìn phía cửa thư phòng, quả nhiên, một cành hoa hồng đỏ tươi được Hỏa Da Tác ngậm trong miệng, hần nhắm hai mắt tựa lưng vào khung cửa, hai tay khoanh trước ngực, một cước giơ lên giẫm trên khung cửa, dùng sườn gương mặt hướng tới Thụy Âm. Theo tính cách mà vươn tay phải đem hoa hồng Lưu Hải đưa xuống, hơi mở mắt nhìn về phía Thụy Âm.

Đầu Thụy Âm tê rần, thế nào cảm giác ngày hôm nay nam nhân này độ mê gái dâng lên vài tầng a.

Vô số cánh hoa đỏ tươi từ không trung phiêu hạ, gương mặt do hoa tươi tôn thêm sắc đỏ (ngồi trên nóc mà Lethona buồn rười rượi tung cánh hoa, 555, hần là cấp tướng a, sao lại làm cái loại chuyện sến này a...) gương mặt Hỏa Da Tác chậm rãi nghiêng đi, gỡ xuống cành hoa hồng trong miệng, đơn giản ngẩng đầu hướng Thụy Âm, môi vẽ ra nụ cười. “Yêu, nữ thần ngọt ngào của ta.”

Vốn Thụy Âm đã bị một tá thứ dưới chân làm dọa đến sợ, hung hăng trở về bên trong long ý. Y có chút sợ mà nhìn nam nhân chói mắt kia ngoài cửa, thầm nghĩ lẽ nào hôm nay là ngày lễ quốc tế mê gái. Trong khi đang hoảng hốt, Hỏa Da Tác đã nhảy đến trên bàn trước mặt Thụy Âm, chân đảo qua, đem toàn bộ tấu chương đá xuống dưới, sau đó nằm nghiêng trên bàn, dùng hoa hồng khiêu a khiêu cầm Thụy Âm.

“Nha, làm gì.” Thụy Âm bị dọa không nhẹ, bình thường tuy Hỏa Da Tác mê gái, nhưng cũng không màu mè thế này a, chẳng lẽ là rau cải nở hoa ?!

“Qua đây, bảo bối nữ thần của ta.” Dùng hoa hồng đem gương mặt Thụy Âm đến gần mình, thiêu mi xấu xa cười, sau đó hôn lên.

Thụy Âm vội vàng lấy tay che miệng mình, rầu rĩ mà hô. “Quốc tế hôn môi đã kết thúc.”

“Ta quản cái gì quốc tế hôn môi, chỉ cần ta muốn hôn người, tùy thời tùy chỗ đều có thể.” Thân thủ điểm huyết đạo Thụy Âm, Hỏa Da Tác ngồi dậy, cười cười gỡ tay Thụy Âm đang che miệng, rồi tiếp cận liếm liếm môi y, quả nhiên mềm mại thực thỏa mãn. “Nữ thần, ta không khách khí.”

Thụy Âm khóc a, đáng tiếc bị điểm huyết đạo, ngay cả muốn khóc cũng khóc không được.

“Ăn thật ngon a.” Lưu luyến mà hôn hôn đôi môi có chút hồng kia, ngược lại khéo léo ngậm lấy vành tai Thụy Âm, vừa liếm vừa cắn lại hà hơi, khiến cho Thụy Âm ngứa không chịu được.

555, ai tới cứu ta a... Nếu như không bị điểm huyết đạo, Thụy Âm nhất định đã rơi lệ đầy mặt, 555, thất lưng thật tê a...

“Ba ba ba” ba khối đá từ ngoài bay đến, đánh vào bàn, đem chân bàn đánh gãy. Thiếu ba điểm chôn đờ, chiếc bàn ngã sang một bên. Hỏa Da Tác nhảy cẫng bên cạnh nhảy đến, vững vàng dùng tư thế vắt chân ngồi trên ghế. “Hừ hừ, tài mọn.” Cười đắc ý, vừa định đứng dậy, nhưng phát hiện một vấn đề rất

ng nghiêm trọng, dáng cười cũng cứng lại trên mặt. Hỏa Da Tác dùng chút lực, lại phát hiện, hần, hần, hần, hần không thể đứng dậy. Không, phải nói cái quần đang dính chặt vào ghế. Lấy tay chống hai bên tay vịn, dùng sức muốn đứng lên, nhưng lại chỉ phí công.

Giữa lúc Hỏa Da Tác không biết làm thế nào, Vân Kịch Huyền chậm rì rì từ bên ngoài đi vào. “Âm, người ở đây a. Nga, tiểu hồng mao cũng vậy a.” Đi tới trước mặt Thụy Âm. “Âm, làm sao vậy ? Không nhúc nhích a. Bị điểm huyết đạo sao ?” Thân thủ thay hần giải huyết.

“Hô.” Lại có thể hoạt động Thụy Âm đầu tiên thở ra một tiếng thật to. “Tử Đằng huynh, người đến thật tốt, nếu không sẽ chết.”

Cười cười, ôm lấy Thụy Âm ra ngoài.

“Uy uy. Chuyện quái gì đây a.” Hỏa Da Tác phía sau hần hần la lên, hần chỉ chỉ cái ghế, tức giận đến mức cả gương mặt còn đỏ.

“Ta cũng không biết, việc này ta là người ngoài làm sao biết được ? Người đem ta thành thần thánh hay sao.” Khí định thần nhàn mà quay đầu hỏi lại, một câu của Vân Kịch Huyền khiến Hỏa Da Tác tức giận một chút sức cãi lại cũng không có.

Hỏa Da Tác chỉ có thể trở mắt nhìn Vân Kịch Huyền đem Thụy Âm bế ra ngoài, nhưng hần lại không thể làm gì được, chỉ có thể ngây ngốc ngồi trên ghế, dù sao vẫn không thể bảo hần cởi quần đuổi theo được. “Lethona. Người qua đây cho ta.” Rơi vào đường cùng, Hỏa Da Tác bắt chập mặt mũi, không thể làm gì khác hơn là gọi viện binh.

Nói đến Vân Kịch Huyền đem nhựa cao su đặc chế bôi trên ghế ngay trên cây thủ chu đài thổ (cũng giống há miệng chờ sung ấy), tất cả đều nằm trong kế hoạch của hần mà xảy ra, đúng theo dự kiến, hiện tại hần ôm Thụy Âm ngồi trên cây mà hai người lần đầu đợi nhau. Hần nhẹ nhàng ôm Thụy Âm, nhàn nhạt cười, cũng không biết nói cái gì.

Thụy Âm hạnh phúc mà thở dài, vỗ vỗ ngực Vân Kịch Huyền. “Huynh đệ, rốt cục ta cũng tìm được một người bình thường. Mấy người kia không hiểu ăn nhằm cái gì, hơi một chút lại động dục, kể cả quốc tế hôn môi cũng không thể bừa bãi như vậy được ha.”

Hiểu rõ nguyên nhân nhưng Vân Kịch Huyền vẫn như cũ cái gì cũng không nói, chỉ vươn tay sờ sờ đôi mắt màu đen của Thụy Âm. “Hần là một rồi, hảo hảo ngủ, đợi lát nữa ta cùng người phê tấu chương.”

Vừa nghe Vân Kịch Huyền giúp y phê tấu chương, Thụy Âm hưng phấn mà kêu lên. “Tử Đằng huynh, ta yêu người a.” Hô xong, liền hạnh phúc tựa trên ngực Vân Kịch Huyền bắt đầu nhập mộng.

Nhìn sắc mặt Thủy Âm ngủ say, Vân Kịch Huyền vừa nghĩ vừa cười bắt mình. “Nóng ruột thì nuốt không nổi đậu hũ nóng a...” Hần nhìn một chút miếng đậu hũ nóng trong lòng, không đúng, Thụy Âm trong lòng, cũng nhắm hai mắt lại.

× × × ×

Ra trận bắt bại Hỏa Da Tác ngồi xổm trên ghế nhú mày suy nghĩ, nhất chiêu bị xà giáo, thập niên phạ tỉnh thăng (2), trải qua một lần thâm hiểm kia, hiện tại hần không dám ngồi trên ghế. “Đáng ghét... Ngẫm lại, còn có biện pháp có thể ăn được Âm Âm...”

Một lần bị rắn cắn, mười năm sau vẫn sợ: gặp qua một lần bất lợi sau đó liền trở nên nhát gan sợ phiền phức.

Giữa lúc Hỏa Da Tác nghĩ mãi không ra thời gian, một thanh âm kiều ngạo cực điểm từ ngoài cửa vang lên. “Rác rưởi. Ngay cả ta cũng thật ngu xuẩn.”

Loại bụng để ngoài da này... Hỏa Da Tác nhúc nhích đầu mà ngẩng lên, nhìn người ngoài cửa vẫn như trước ăn mặc vương phục kim tuyến, Hô Lợi Hải Tư mái tóc hoàng kim tản mạn vừa đi vừa tức giận. “Sao người lại tới đây a ? Hả ? Mối người làm sao vậy ?” Hần hoang mang chỉ chỉ đôi môi có chút sưng đỏ của Hô Lợi Hải Tư.

Thân thể Hô Lợi Hải Tư cứng đờ. “Xuẩn, ngu xuẩn, mẹ nó thật tức.” Nói xong, liền đi vào.

Lông mày Hỏa Da Tác nhăn lại. “Tư thế bước đi của ngươi thế nào thật kỳ quái a...”

“Ngu xuẩn thì sẽ là hình dạng ngu xuẩn. Không nên hỏi nhiều như vậy.” Hô Lợi Hải Tư biểu tình kỳ quái mà nhắc chân không chút khách khí một cước đá văng Hỏa Da Tác ngồi xồm trên ghế, không được tự nhiên mà ngồi xuống, lại chán ghét mà nhăn mũi. “Cái ghế ngu xuẩn này cũng có một vị đạo ngu xuẩn.”

“Ta nói ngươi từ Tây Vực xa xôi đến đây để chửi ta ngu xuẩn a ?!” Hỏa Da Tác dờ khóc dờ cười mà ngồi xuống ghế bên cạnh, đương nhiên, hẳn lại tỉ mỉ kiểm tra trên ghế có hay bị người ta động tay động chân qua.

Đem một chiếc lọ vứt vào tay Hỏa Da Tác, Hô Lợi Hải Tư biểu tình lại khôi phục thói kiêu ngạo như thường. “Đây là mị dược của Tây Vực đệ nhất mị dược sư tâm đắc nhất, hoan (chính là của chuyện giường chiếu ấy), đưa cho hoàng đế kia ăn.”

“Nga nga. Nghe đồn Đây là ‘XX hoan (nói hai chữ JJ kia là sai nội quy, khóc... ta nhất định sửa)’ a” Hỏa da tác kinh ngạc giơ lên bình nhỏ trong tay. “Ngươi làm sao mà có a ? Nghe nói đệ nhất mị dược sư kia rất khó tìm nha.”

Thân thể Hô Lợi Hải Tư cứng đờ, biểu tình có chút mất tự nhiên. “Xuẩn, ngu xuẩn không cần biết nhiều như vậy. Ngươi chỉ cần biết thuốc này được tính rất mạnh, không thể để y một lần ăn hết.”

“Nếu như để hẳn một lần ăn hết thì sẽ thế nào nha nha ?” Hỏa Da Tác nhìn chằm chằm bình nhỏ trước mặt thờ ơ mà hỏi.

Thân thể Hô Lợi Hải Tư lại cứng đờ, biểu tình lại càng không được tự nhiên. “Rác, Hối thừa. Ta, ta làm sao mà biết được.” Rồi lại đứng lên, động tác cứng ngắc không gì sánh được mà ra ngoài. “Ngu xuẩn trong nhà tất cả đều là vị đạo ngu xuẩn. Ta chịu không nổi. Được rồi, ngươi cũng nhanh lên một chút quay về Tây Vực. Ngươi là cái đồ vua Tây Vực vứt đi. Không đúng, ta không muốn đồ bỏ đi như ngươi làm rối loạn.” Nói xong liền xông ra ngoài, thiếu điều vập vào cửa.

Nhưng Hỏa Da Tác một lòng nhìn thứ trước mắt chỉ biết nghe tin đồn XX hoan cho nên hoàn toàn không chú ý tới sự khác thường của Hô Lợi Hải Tư. “Nga nga... XX hoan a... Ân, mùi vị rất thơm. Hắc hắc, có nó sẽ không xảy ra vấn đề.” Nghe nghe, một lần nữa nâng mắt lên, gương mặt Hỏa Da Tác cười đến nở hoa, nhưng nháy mắt một cái, chiếc bình trong tay đã không thấy tăm hơi. “Cái khí gì ?”

“Oa. Cái XX hoan này ta vẫn luôn muốn nhưng không biết trộm ở nơi nào nha.” Lục Li ngồi một bên kinh hỉ mà nhìn mị dược hẳn vừa trộm được. “Nghe nói Tây Vực đệ nhất mị dược sư kia tính tình rất cổ quái, tìm khắp nơi không được, không nghĩ tới chỗ này ta lại tìm được mị dược hẳn hài lòng đấy. Hôm nay thật may mắn a. Ai nha, tiểu bằng hữu tóc vàng kia thế nào lại dâng đến tay cho ta a ?”

“Tây Vực đệ nhất mị dược sư, mị dược làm ra nhiều không đếm xuể, có nguyệt hậu hương, tán tuyết phi, thần hồn tiêu... Thế nhưng trong mấy nghìn loại mị dược kia, thì phải kể XX hoan được công hiệu cực mạnh lại kéo dài, một chút cũng có thể làm cho hồn vía tiêu tan, chỉ biết đắm chìm trong hoan lại.” Thôi Ngồi chậm rãi hướng Lệ Lãm Sát, Thạch Dục Lam cùng Vân Kích Tiêu giải thích.

“Nga... Nguyên lai là đồ tốt...” Ba người song song nheo lại con mắt tà ác, trong mắt tràn đầy tà niệm.

“Thần Xích Viêm. Đem dược trả lại cho ta.” Hỏa Da Tác rút roi hướng Lục Li vung. Lục Li chống ghế, *** người, tránh được roi da sắc bén.

“Thần xích viêm ? Ai a ? Ta đã rửa tay gác kiếm rồi giờ là Lục Li a.” (uy, ngươi không thấy trong tay đang cầm thứ gì đó vừa trộm được nói lời này rất không có hiệu lực sao ?)

“Ta quản ngươi là Thần Xích Viêm hay là Lục Li chó má. Dù sao cũng trả lại bảo vật cho ta được rồi.” Lại vung một roi.

Lục Li hắc hắc cười nhảy tới bên cạnh Vân Kích Tiêu, kịch liệt tìm kiếm người ủng hộ, giả bộ giơ lên chiếc bình XX hoan. “Tất cả mọi người cùng nhau chơi, có phúc cùng hưởng nào.”

Hỏa Da Tác cảnh giác nắm lại ron, con mắt nheo lại, xuất ra khí thế vua của một nước. “Bản vương dựa vào cái gì cùng các ngươi hưởng phúc.”

“Độc thực nan phì (3).” Thạch Dục Lam ôn nhu cười, tiếp nhận chiếc bình Lục Li cho hắn. “Người có hai lựa chọn, một, chúng ta cùng nhau sử dụng XX hoan này, hai, ta hiện tại đã có bảo bối tuyệt thế này rồi.” Mở bình, làm bộ muốn đổ đi.

Ăn một mình rất khó nuốt: Một người ăn chung quy cũng không thấy cái vị của nó, cho dù ăn gì đó cũng không thấy ngon miệng.

“Chờ một chút. Chờ một chút.” Mắt thấy bảo bối kia sẽ bị tử hồ ly Thạch Dục Lam đổ đi, nằm trong tình huống xấu Hỏa Da Tác đành phải thỏa hiệp. “Hảo hảo, chúng ta cùng nhau dùng, cùng nhau dùng.” Hắn nhìn đám người trước mắt một chút, phát hiện thiếu Vân Kích Huyền, lo liệu có thể bỏ bớt đi một người, vì vậy mở miệng nói. “Đừng để Vân Kích Huyền kia cũng tham gia.”

“Tất nhiên.” Bớt đi một người càng tốt, sáu người rất nhanh nhất trí, rất kích động mà ra ngoài chuẩn bị.

Vẫn nhàn nhã đi chơi mà nằm trên xà ngang đèn thấp khí tức mà nhắm mắt dưỡng thần Vân Kích Huyền hơi mở con mắt. “XX hoan sao.. Ha hả, thú vị đó, cảm tạ các người tìm ra bảo bối hi hữu như thế. Tả hộ pháp.”

“Dạ, phó cung chủ.” Tả hộ pháp từ ngoài cửa sổ nhảy xuống, quỳ trên mặt đất.”

“Giúp ta đi chuẩn bị một vài thứ.” Cười tà một tiếng, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

× × × ×

Sáu nam tử trưởng thành dáo dác mà cầm một hộp cao điểm trong một góc mà ghé đầu vào nhau. “Thấy vân kích huyền không ?”

“Không có, lâu rồi chưa thấy hắn.”

“Tốt, tốt nhất là trước khi xong việc không nên xuất hiện. Lần này hành động chỉ cho phép thành công, không được thất bại.”

“Hảo. Chúng ta đi.” Hít sâu một hơi, ngoại trừ Lệ Lãm Sát, còn lại năm người trưng ra vẻ mặt cười sáng lạn, đi vào phòng của Thụy Âm.

Thụy Âm đang ngồi trên giường chán chết, thỉnh thoảng thổi cây sáo Thạch Dục Lam đưa cho, cau mày lại, y rõ ràng có nghiêm túc học a, vì sao thổi ra có thanh âm giống như ai đó đang cưa gỗ a. Nghe được tiếng bước chân, y quay đầu, đầu tiên thấy Thạch Dục Lam một thân bạch y cười ôn nhu, nhất thời gương mặt nhăn lại thành bánh bao. “Dục Lam, ta cưa gỗ hảo khổ cực, không phải, ta thổi sáo hảo khổ cực.”

Thấy gương mặt khổ sở nhăn lại như bánh bao, sáu con sói xuân tâm đại động, rất mạnh nha ~~ đuôi sói điên cuồng vẫy, quyết tâm đè xuống dục vọng đang rục rịch, nói cho nó biết không thể dả thảo kinh xà, lần thứ hai hít và một hơi thật sâu.

Thạch Dục Lam đem cao điểm đặt trên bàn, hướng Thụy Âm vẫy tay. “Âm Âm, lại đây nghỉ ngơi một chút a, đợi lát nữa ta lại dạy cho người.”

Nghe Thạch Dục Lam nguyện ý dạy hắn, Thụy Âm vội vàng buông cây sáo ngoan ngoãn chạy đến ngồi trước bàn, sau đó lại vỗ vỗ cái ghế bên người. “Các người mau ngồi a. Đừng khách khí với ta.” Mấy ngày nay bởi vì quốc tế hôn môi, hắn cũng không dám đến gần bọn họ, hiện tại hình như đều khôi phục trạng thái bình thường rồi a. Vừa nghĩ đến lại cùng một chỗ giống như trước đây, Thụy Âm ngọt ngào nở nụ cười, này không cần trốn bọn họ trốn như vậy thật khổ cực a.

Thật mạnh a a a a a ~~ chúng lang không thể không hút mũi, phòng ngừa máu mũi chảy xuống a.

Vân Kích Tiêu cầm lấy một khối cao điểm dày đưa tới trước mặt Thụy Âm. “Kia, Tiểu Âm Âm, nhìn khối cao điểm này, nó đang nói ăn ta nhanh một chút a.”

Thụy Âm cau mày nhìn cao điểm trước mặt, y chưa bao giờ biết, nguyên lai Vân Kích Tiêu là một thiên tài nha, còn hiểu được ngôn ngữ quỷ dị của cao điểm... Tiếp nhận cao điểm trong tay Vân Kích Tiêu, Thụy Âm vừa mới chuẩn bị cắn xuống, nhưng phía sau lạnh lẽo, ngẩng đầu, thấy sáu con mắt phát sáng mà nhìn chằm chằm y, không khỏi run lên. “Người, các người làm sao vậy ?”

“Không có gì.” Thạch Dục Lam cười ý bảo Thụy Âm ăn nhanh lên một chút. “Để nguội ăn sẽ không ngon.”

“Hôn quân, người ăn.” Đứng quá sức, Lệ Lãm Sát cũng không tự chủ được mà lén nhìn, nhìn Thụy Âm đã ăn hay chưa.

“Nga, ngày hôm nay quá nóng.” Hai huynh đệ hỗ trợ nhau ngã trên người đối phương. (gạt người, rõ ràng nói từ từ có gió mát)

“Tiểu Âm Âm, mau ăn, nếu không tiểu béo cao sẽ khóc ~” Hoa nhỏ bay lên.

“Âm Âm, ăn a, đừng để ý chúng ta.” Một người mị nhân một người hôn gió, Thụy Âm sợ đến mức cao điểm trong tay thiếu chút nữa rơi xuống. 5, y chính là đối với nụ hôn nay thấy buồn nôn, dù là hôn gió hay hôn gì đi nữa.

“Cái kia... Từ Đẳng huynh đâu a ?” Lần đầu tiên không thấy Vân Kịch Huyền đi cùng bọn họ, Thụy Âm không khỏi có chút hoang mang, cầm lấy cao điểm đặt bên mép hỏi.

“Người quân hấn làm gì.” Sáu người trăm miệng một lời không chút do dự mà quát, con mắt tất cả đều nhìn chằm chằm cao điểm trong tay Thụy Âm, không tiếng động mà hô, mau ăn a.

Bị khí thế sáu người khiến y chấn động, Thụy Âm có chút sợ mà buông cao điểm. “Ta không đói bụng, các người ăn đi.” Bọn họ sẽ không bởi vì đói bụng, cho nên hỏa khí mới lớn như vậy đi, kia hiện tại y trước mặt bọn họ mà ăn, không phải đổ thêm dầu vào lửa sao.

Cái gì ?! Sáu người như chuông lớn ngân vang. “Âm Âm, nhân thị thiết phạm thị cương (4), một lần bỏ qua đói đến hoảng sợ a.” “Hôn quân, người dám không ăn.” “Âm Âm, ăn đi ăn đi, chúng ta cho người ăn thứ tốt.” “Tiểu Âm Âm, mau ăn a, nếu không tiểu béo đầu bếp sẽ thương tâm nha ~” “Âm Âm, ăn đi, không phải XX hoan...” “Phun” Hỏa Da Tác còn chưa nói xong, đã bị năm quyền đánh ngã trên mặt đất.

Nhân thị thiết phạm thị cương: Dịch “người là sắt cơm là thép”. Mình search baidu thì kết quả là một bài kịch truyền thanh của TQ. Theo mình nghĩ con người tuy mạnh mẽ nhưng thức ăn là thứ còn mạnh hơn con người. Mình đốt văn lăm, chắc các bạn hiểu ý mình chứ T_____T

“Hoan ? Cái gì hoan ? Tên người sao ?” Thụy Âm có chút không phản ứng kịp.

“Đúng, là tên một thị vệ mới tới, hần nói thấy hoàng thượng vất vả như vậy, cho nên đặc biệt nói ngự thiện phòng làm cho người.” Thạch Dục Lam mỉm cười.

Nhưng Thụy Âm lại tin là thật, thật cảm động cần một ngụm lớn cao điểm nuốt vào. “XX hoan kia thực sự là người tốt, quan tâm ta như vậy, ta nhất định phải đi gặp hần.” Rốt cục cũng xuất hiện một người thông cảm cho y

~~Người đã được gặp XX hoan. Thấy Thụy Âm ăn cao điểm, trong lòng trong chúng lang ngửa mặt lên trời cười to.

“Ân ?” Nuốt vào toàn bộ cao điểm, Thụy Âm nghĩ giống như chưa ăn hết mà liếm liếm ngón tay. “Ăn ngon, chính là cảm giác hình như cùng cao điểm bình thường không giống... Ân ? Thế nào nóng nóng a ? Ta có mặc quá nhiều y phục đâu a...” Thụy Âm cau mày, cởi vài cúc áo, cầm lấy chén trà trên bàn, uống một hớp lớn, nhưng chẳng những nhiệt độ không giảm, trái lại ngay cả khuôn mặt đều hồng lên. “Nóng quá a... Thật muốn điều hòa a... Nóng quá a

” Ngửa đầu loạn hô một trận, vô lực mà ngã trên bàn. “Hiệu ứng trái đất nóng lên thật nghiêm trọng... Nóng quá a...” Hung hăng cắn miệng chén, Thụy Âm nóng đến choáng váng, hơn nữa y phục ma sát trên người cảm giác thật tê thật khó chịu a.

“Âm Âm, thế nào ?” Thạch Dục Lam thấy khuôn mặt Thụy Âm hồng hồng như vậy, lo lắng thả được quá nhiều, thân thủ sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Thụy Âm. “Thật nóng a.”

Cảm giác được nhiệt độ từ lòng bàn tay của Thạch Dục Lam, Thụy Âm thoải mái mà nhắm mắt lại, bắt được tay Thạch Dục Lam, đưa tay hần dán trên mặt mình. “Thật thoải mái...”

Chúng lang đại thán, XX hoan quả nhiên là đồ tốt a.

Sáu người ba chân bốn cẳng đem thụ âm đã thần chí không rõ mang trên lên giường, bắt đầu phân công hợp tác.

Mãn thất.

Từ xưa có nói, ôn nhu hương anh hùng trũng (5), những lời này cũng không phải quá vô lý, mà có thực tế để luận cứ, như tình huống trước mắt mà nói, bên trong có giang hồ đệ nhất sát thủ, có uy chấn tứ hải chấn quốc tướng quân, có “Xích nguyệt” đã từng oai phong một cõi, có quan trường ngọc diện hồ ly, có vua Tây Vực thanh danh hiển hách, thế nhưng bọn họ đem tâm tư toàn bộ đặt trên ôn nhu hương trước mắt, cho nên bên ngoài có người tiến đến cố dè khí tức lặng lẽ đi tới bên cửa sổ, cũng không chú ý tới một cổ khối thanh sắc theo cửa sổ từ giữ lỗ nhỏ nhẹ nhàng đi vào.

Ôn nhu hương anh hùng trũng: mỹ nhân là mồ chôn của anh hùng. Cảm ơn nàng Renchan vô cùng

Vân Kịch Tiêu bởi vì một thời gian dài làm sát thủ, cho nên độ nhạy bén so với người thường cao hơn, hẳn là người đầu tiên phát hiện ra, đột nhiên chấn động. “Mau bế khí. Có nhiếp hồn hương.” Đáng tiếc là đã muộn, sáu người đều chậm rãi ngã xuống.

Vân Kịch Huyền đứng trước cửa sổ, ném xuống chiếc ống nhỏ trên tay, môi nhếch lên, nuốt vào một đực hoàn nhỏ, liền đẩy cửa đi vào bên trong khối xanh vẫn lơ lửng, thấy sáu người ngã trên giường, lạnh lùng cười. “Mao đầu tiểu tử.” Ngồi xuống ôm lấy Thụ Âm, lại nhìn một chút sáu người kia, đột nhiên một mặt cười tà ác giương lên. Hắn ôm Thụ Âm đã hôn mê, đi tới trước bàn, cầm lấy bút lông nhúng xuống mực viết, nhúng đều mực cho bút, hài lòng hí hửng, trở lại trên giường, đều bút, viết, “Xoát xoát xoát” Không chút nào dài dòng, sáu khuôn mặt dùng mực vẽ tô lên lập tức biến thành mặt quỷ. Nhìn việc mình vừa làm, không chút do dự đem nó nhét vào trong tay Vân Kịch Tiêu. “Hảo hài tử, đây là tiểu thức cho người khiếm lễ.” Hảo một chiêu vu oan a, vĩnh viễn là lão nhân độc ác...

Đem Thụ Âm ôm về tắm cung, Vân Kịch Huyền đóng cửa lại, từ trong ngực móc ra giải dược nhiếp hồn hương cho y ăn. Nếu không ăn giải dược, phải trải qua một ngày đêm mới có thể tỉnh lại.

Con mắt Thụ Âm nheo lại, hoàn toàn không có ý thức mà nhìn Vân Kịch Huyền, ánh mắt ngơ ngác, si ngốc, mông lung a mông lung...

“XX hoàn quả nhiên lợi hại.” Than thở một tiếng, Vân Kịch Huyền cỡi y phục chính mình, đại chương chụp tới, liền đem Thụ Âm ôm vào ngực, hôn lên thật sâu.

“Gọi huyền.” Vân Kịch Huyền mê hoặc nói.

“Huyền. Huyền”

Vân Kịch Huyền thỏa mãn sờ sờ đầu thụ âm. “Nói ái ta.”

“Yêu, yêu (6)...”

“Ta cũng ái người.”

Đoạn này mình cho rằng Thụ Âm là người hiện đại, lúc mê mang sẽ dùng ngôn ngữ của hiện đại, còn Tiểu Huyền dùng ngôn ngữ của cổ nhân a.

× × × ×

Người thường nếu trúng nhiếp hồn hương, cần một ngày đêm mới có khả năng tỉnh, nhưng sáu người kia công lực thâm hậu chỉ cần 4 canh giờ đã có thể tỉnh lại. Sáu người kia mở mắt ra, chứng kiến trên mặt nhau chữ như gà bới, lộ ra biểu tình quỷ dị mà co quắp một chút, sau đó phát hiện mặt mình cũng không tránh được vận hạn, nhất thời khuôn mặt đen xì dùng mực nước vẽ tranh xen lẫn vào nhau. Mọi người đem đường nhìn nhắm ngay tay cầm bút lông của Vân Kịch Tiêu, tất cả mọi người tay ngứa ngáy, chuẩn bị đại khai sát giới.

“Uy uy. Ta cũng là người bị hại a.” Vân Kịch Tiêu chỉ chỉ mặt mình, nếu không mở miệng nhanh lên một chút, hẳn sẽ biến thành người chịu tội thay a. “Các người bình tĩnh một chút. Đại thúc kia giấu mặt lâu như vậy không phải thật kỳ quái ? Còn muốn nhiếp hồn hương kia. Dùng nó nhất định phải công lực cao cường, nếu không chúng ta tuyệt đối sẽ không thể không biết hắn tới.”

Nghe Vân Kịch Tiêu nói như thế, mọi người đột nhiên quay người lại, sát khí bốn phía. “Đồ họ Vân chết tiệt.” (Tiểu Vân nào đó nôn: ta cũng họ Vân a...”

“Âm Âm ăn XX hoan, công hiệu cường đại như vậy, không có khả năng ly khai hoàng cung, vậy nơi có khả năng nhất...” Thạch Dục Lam nhéo nhéo cằm, nhìn năm người còn lại một chút. Năm người ngẫm hiểu mà trao đổi nhãn thần với nhau, sau một khắc, sáu người không hẹn mà cùng tung cửa xông ra, hướng thẳng cung Thụy Âm chạy đi.

Lệ Lãm Sát là người đầu tiên vọt tới, bàn chân vừa nhấc, một cước đá văng đại môn, xông vào trong, nhưng bị cảnh tượng trước mắt khiến sấm chớp ùng ùng, rồi năm người cũng lục tục đi tới cũng bị sét đánh ngay ra như phồng.

Trên long sàng, Vân Kịch Huyền vẫn như cũ một thân tử y xa hoa, tóc đen dài rơi lả tả trên bèm. Kia không phải trọng điểm, trên giường là áo khoác hoa lệ tử y bên trong bọc Thụy Âm vẫn đang ngủ say, và trên cổ hằn rõ ràng là một hồng ngân, bọn họ cũng không ngu xuẩn cho rằng đó là bị muỗi cắn a.

“Người, người, người.” Mọi người tức giận đến miệng nói không rõ. “Giết người.” Rút kiếm a rút kiếm, lấy đao a lấy đao, vung roi a rung roi, cầm sáo trúc a cầm sáo trúc, kéo cung a kéo cung, vung phi tiêu a vung phi tiêu. Tất cả mọi người lộ vẻ mặt hung ác, trong mắt hừng hực bốc lên lửa giận, trên người tản mạn sát khí nồng đậm.

Thụy Âm đối với sát khí rất miễn cảm thoáng cái đã tỉnh, y mờ mịt mà nhìn khuôn mặt Vân Kịch Huyền phía trên, lại nhìn một những người bên cạnh sát khí so với trước đây đậm hơn rất nhiều, vừa định hỏi phát sinh chuyện gì, nhưng bỗng nhiên phát hiện có gì đó không thích hợp, y... Vì sao lại ở đây ?! Còn có, vì sao thất lưng đau như thế ? Thối thối cũng thật đau a. Chờ một chút, bình tĩnh... Y nhớ sau khi ăn cao điểm, sau đó... Sau đó... Sau đó phát sinh chuyện gì ? “Oh my god. Ta mắc chứng mất trí nhớ hay sao. Vừa phát sinh chuyện gì a ?”

“Chuyện cũng xảy ra.” Hôn hôn môi Thụy Âm, Vân Kịch Huyền dùng chăn đem y gói kỹ lưỡng, ưu nhã xuống giường, sửa sang lại áo khoác tử sắc. Sáu người bất đúng thời cơ, cùng nhau đánh tới, chiêu chiêu nhắm ngay tử huyết. Bảy người cứ thế bắt đầu đánh trên giường.

“Hỗn đản. Chúng ta để có thể cùng Âm Âm XX, tốn rất nhiều công sức. Vậy mà ngươi lại ngồi không ăn sắn.” Sáu con đại chưởng bổ về phía Vân Kịch Huyền, Vân Kịch Huyền cười khẽ né tránh.

“Ai có bản lĩnh thì ăn a.” Vân Kịch Huyền thiêu mi lập tức phi đao bay tới.

Mà Thụy Âm ở trên giường cũng chấn động, làm, làm, XX ? Lẽ nào... Y xóc chấn lên, thấy khắp nơi trên người đều là dấu hôn thì giật mình. “Kháo. Ngay cả nơi biên biên sừng sừng kia cũng đều có.” Y yên tĩnh suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu ngồi thẳng, nhìn bảy người đánh đến khí thế ngất trời quất lên. “Toàn bộ dừng lại cho ta.”

Bảy người ban đầu đánh đến đỏ mặt tía tai bỗng ngừng lại, nhìn Thụy Âm trước mắt.

“Các ngươi mấy ngày nay khác thường như vậy, chính là vì muốn cùng ta ái ái ?”

“Đúng.” Bảy người gật đầu.

“Ha ha.” Thụy Âm cười, nhưng tay nắm chặt gân xanh hiện lên. “Vậy các ngươi sớm nói muốn cùng ta ái ái, ta thích các ngươi, thế nào không cho các ngươi làm.”

“Thực sự ?” Bảy người lảng lảng mà nhìn Thụy Âm, thiên hạ lại có chuyện tốt như vậy sao ? Thực sự có thể làm ?

“Thực sự.” Thụy Âm gật đầu, trong dự liệu, y gật đầu một cái, thì bảy người lập tức hướng y bổ nhào tới. Thụy Âm nhin xuống thân thể không khỏe, đột nhiên đứng lên, nắm chặt trong tay hướng bảy người đang nhào tới hung hăng ném xuống, đem bọn họ toàn bộ đánh bay.

Bảy người té trên mặt đất, mù mịt mà nhìn Thụy Âm tức giận đứng trên người, Thụy Âm a, thực sự là hảo sắc

~~“Đến làm sao ~~ các người cho rằng ta sẽ nói như vậy a ?! Mấy ngày nay các người khác thường như vậy hại ta tổn tinh lực trốn các người như vậy. Sự tình thế này vì sao không thật thật nói ra. Rất mất mặt ?! Các người mất mặt thì dứt khoát không nên làm. Lãng phí tế bào não của ta nhiều như vậy, còn tưởng rằng các người bị quỷ nhập. Các người nghe cho ta. Tất cả cấm dục một tháng, chính là 31 ngày. Trong 31 ngày không cho chạm vào ta, không được sờ ta, lại càng không được hôn ta.”

“Cái gì ?!” Bảy người kêu lên.

“Hai tháng, là 62 ngày.” Lòng mi Thụy Âm hơi khiêu, các người tái hô ta sẽ gia tăng khí thế.

“Một tháng thì một tháng...” Bảy người không cam lòng mà nhìn mỹ cảnh trước mặt, mặc kệ thế nào, ít nhất trước khi cấm dục ăn no một chút a...

Cảm giác được mọi người dùng ánh mắt sắc khí, Thụy Âm lúc này mới nhớ tới hần còn ở trần, cuống quýt dùng chăn đem chính mình bọc thành một cái bánh chưng lùi xuống góc giường. “Toàn bộ các người lấy bản y quỳ ra bên ngoài cho ta. Mỗi người quỳ một canh giờ. Nhanh lên một chút. Đừng thôi thôi kéo dài a.”

Toàn thể ai oán mà nhìn Thụy Âm đang nổi nóng, nhận mệnh mà cầm một khối bản y quỳ ngoài cửa. Cung nữ thái giám xung quanh mục trừng khẩu ngữ, tất cả đều tức giận mà quát. “Nhìn cái gì. Nhìn nữa tìm người giúp người nhật xác.” Cung nữ thái giám sợ đến mức toàn bộ vội vã đi khỏi.

Thất lang thở dài mà quỳ gối trên bản y, ai nha, đây là một nữ vương của thiên hạ a...

× × × ×

Thái hậu trên chùa miếu tu thân dưỡng tính nhìn đại thần đến đây hội báo. “Chuyện Hoàng thượng tuyển tú nữ tình thế nào rồi ?”

“Hồi thái hậu, hoàng thượng tựa hồ không muốn tuyển tú nữ, nhưng thật ra cùng bảy nam nhân rất gần gũi.”

“Thiên ý a, tất cả tùy duyên rồi. Các người lui xuống.” Thái hậu nhượng đại thần lui ra, ngẩng đầu, nhìn phật tượng trước mặt. “Đúng như đương sơ vị cao tăng kia nói, hoàng nhi sẽ cùng bảy tên nam tử cùng một chỗ. Mà thôi mà thôi, hoàng nhi hạnh phúc là tốt rồi, chuyện tú nữ thôi đi vậy.”

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

“Tiểu Âm Âm, cầu người.” Vân Kích Tiêu nhào tới trên bàn trước mặt Thụy Âm, hé ra gương mặt khóc lóc cầu xin nói. “Cầu người nhượng ta làm a. Nếu không bính người ta sẽ chết a.” Hần mỗi ngày đem ngón tay thay sỏ đếm ngày, thật vất vả mới qua được 32 ngày, hôm nay chính là chấm dứt chuỗi ngày cấm dục a.

“Âm Âm, đừng để ý đến hần.” Thạch Dục Lam liếc đôi mắt đen láy, vẻ mặt tiêu tụy cười nói.

Vẫn gương mặt lạnh lùng Lệ Lãm Sát ác ngôn ác ngữ hôm nay buồn bực không lên tiếng mà nằm trên ghế ngủ.

“Âm Âm không để ý tới chúng ta nha, 555.” Hai huynh đệ ôm nhau khóc rống.

“Ngay cả bông hoa này cũng từ chối...” Hỏa Da Tác ỉu xiu nhìn bông hoa trong tay.

Vân Kích Huyền ngồi trên ghế uống trà, không lên tiếng. Nhưng hần ngày hôm nay ngay cả nơ bướm trên đầu cũng không mang, mái tóc nhu thuận đen nhánh rối tung, kia một thân tử y hoa lệ cũng có chút ô uế.

Trên mặt Thụy Âm nổi ba đường hắc tuyến, khá lắm, toàn bộ thông đồng với nhau, cùng nhau sử dụng khổ nhục kế hử ? Đáng ghét, y từ khi nào lại hay nhẹ dạ như thế. “Được rồi được rồi, làm thì làm a, thế

nhưng.” Thấy con mắt bảy người đột nhiên hữu thần, Thụy Âm cười khỏ, ngay cả Lê Lãm Sát đang ngủ cũng đã tỉnh lại rồi. “Có quy định.”

“Quy định ?”

“Đương nhiên, các người không thể bảy người cùng lên đi ?! Các người cho rằng ta là người nhện đại hiệp a ? Một đêm chỉ cho phép một người, các người vừa vặn bảy người, vừa vặn đủ một tuần. Chờ một chút.” Thụy Âm lấy ra bảy tờ giấy nhỏ, phân ra viết lên ‘nhất’ ‘nhị’ ‘tam’ ‘tứ’ ‘ngũ’ ‘lục’ ‘nhật’, đem chúng vo thành quả cầu nhỏ. “Các người chọn một, trên đó là số bao nhiêu thì ngày đó các người làm.”

Bảy người tuy rằng không rõ, nhưng cũng ngoan ngoãn mà bốc một tờ, mở ra. Ngày đầu tiên, Vân Kích Tiêu, ngày thứ Hai, Thạch Dục Lam, ngày thứ ba, Lục Li, ngày thứ tư, Vân Kích Huyền, ngày thứ năm, Lê Lãm Sát, ngày thứ sáu, Thôi Ngôi, ngày thứ bảy, Hỏa Da Tác.

Thụy Âm nhìn sắp xếp, hướng bọn họ nói. “Bởi vì ở đây không có cách nói tuần lễ, cho nên hôm nay coi như chủ nhật, sau đó lần lượt sau chủ nhật, ngày thứ hai, cho đến cuối tuần, rồi lại đến chủ nhật, hiểu chưa hử ? Khi nào đến ngày các người mới có thể làm, ai dám làm trái cấm dục nửa năm, hiểu không ??”

“...Hiểu...” Mặc dù có chút bất mãn, nhưng có làm so với không được làm cũng tốt hơn rồi, chấp chấp chấp nhận a...

“Nhưng nghĩ thế nào ta cũng cảm thấy ta sẽ rất mệt a...” Đột nhiên nghĩ có chút vấn đề Thụy Âm nhéo nhéo cằm.

“Không mệt không mệt.” Lo lắng Thụy Âm thay đổi, thất lang vội vàng nói sang chuyện khác. “Âm Âm, có muốn ăn chút đồ vật không a ?”

“Được.” Thành công dời đi trọng tâm câu chuyện Thụy Âm tâm tình lại tốt lên, hướng ngự thiện phòng đi đến. “Các người cũng nhanh lên một chút.”

“Được.” Thất lang vội đuôi đuôi theo.

Lang là động vật hung ác tàn nhẫn, móng vuốt bọn họ sắc bén không gì sánh được. Nhưng sau khi gặp phải sơn dương yêu dấu, lại thu hồi lợi trảo đánh đầy máu, chỉ vì được phép hảo hảo yêu thương sơn dương nhu nhược, không để y một tia thương tổn, toàn tâm toàn ý mà che chở cho y, sủng y, thương yêu y.

Cho nên nói, sơn dương kỳ thực so với lang còn cường đại hơn a. Ít nhất sơn dương âm âm là đứng trên đầu thất lang a

~~Hoàn chính văn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-hoang-de-vs-sau-lang-dai-than>